

Nhật Mộ Ý Tu Trúc

Contents

Nhật Mộ Ý Tu Trúc	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	20
7. Chương 7	24
8. Chương 8	28
9. Chương 9	30
10. Chương 10	35
11. Chương 11	40
12. Chương 12	44
13. Chương 13	48
14. Chương 14	53
15. Chương 15	57
16. Chương 16	62
17. Chương 17	66
18. Chương 18	71
19. Chương 19	74
20. Chương 20	78
21. Chương 21	82
22. Chương 22	85
23. Chương 23	89
24. Chương 24	92
25. Chương 25	96
26. Chương 26	100
27. Chương 27	104
28. Chương 28	112
29. Chương 29	114
30. Chương 30	121
31. Chương 31	125
32. Chương 32	132
33. Chương 33	137
34. Chương 34	144
35. Chương 35	150
36. Chương 36	156
37. Chương 37	164
38. Chương 38	170
39. Chương 39	176
40. Chương 40	182
41. Chương 41	189

42. Chương 42	197
43. Chương 43	203
44. Chương 44	208
45. Chương 45	216
46. Chương 46	223
47. Chương 47	229
48. Chương 48	235
49. Chương 49	239
50. Chương 50	241

Nhật Mộ Ý Tu Trúc

Giới thiệu

Thể loại: Vườn trường, hiện đại, trúc mã, ngọt, sủng
Trên đời này Tề Mộ chỉ sợ duy nhất là hai người

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-mo-y-tu-truc>

1. Chương 1

Tề Mộ ban đầu tên là Tề Mộc.

Nhóc còn chưa ra đời đã giống tính cách nôn nóng hùng hực của lão Tề gia, mới 8 tháng đã phải từ trong bụng mẹ ra ngoài. Không may, vừa ra đời đã là nhóc sinh non 4 cân rưỡi (~ khoảng hơn 2kg). Lúc mới nhìn thấy con, Tề Đại Sơn sợ hết hồn, cả người xanh xanh tím tím, còn có thể xấu hơn được sao!

Ông chỉ nhìn một cái như vậy, con đã bị hộ sĩ ôm tới phòng giám sát bệnh nặng của trẻ em mới sinh, ngủ ở trong hộp giữ ấm, ai cũng không cho nhìn.

Kiều Cẩn vừa sinh con xong, đầu đầy mồ hôi hỏi chồng: “Con thế nào?”

Tề Đại Sơn kỳ thực trong lòng khá sợ, nhưng không muốn để vợ lo lắng, liền nói: “Tốt lắm, là con trai, lớn khẳng định đẹp giống em.”

Kiều Cẩn thở phào, mí mắt đánh nhau: “Có đẹp không không quan trọng, khỏe mạnh là được.”

Tề Đại Sơn đau lòng vợ, dỗ bà nói: “Em mau nghỉ ngơi đi, con không sao đâu, có bác sĩ trông rồi, còn cần thận hơn chúng ta.”

Tề Mộ ở trong hộp giữ ấm nửa tháng, nửa tháng này cũng khiến đồng chí Tề Đại Sơn lo lắng muốn chết, vừa phải chăm sóc vợ, vừa phải lo lắng con trai, còn có một đống lớn chuyện công ty phải làm, hành hạ ông tới gầy 3-4 cân.

Đợi lúc con trai bình an ra ngoài, nhìn thấy đứa nhỏ vàng như lá thu rụng này, Tề Đại Sơn trong lòng ghét bỏ nhóc không giống mẹ, nhưng rất cục thờ phào.

Ngày đó ông liền đi bái phỏng một vị đại sư, xin tên.

Đại sư nói Tề Mộc là mệnh Hỏa, Mộc sinh Hỏa, để ông chọn cái tên mang theo mộc.

Tề Đại Sơn làm việc từ trước đến giờ nhanh chuẩn độ, một cái chọn trúng chữ “Mộc”. Cái này, chỉ là trong tên mang theo chữ Mộc bên cạnh sao có thể đủ? Đã thiếu mộc, vậy là đủ!

Thế là cái tên đầu tiên của Tề Mộc ra đời, gọi là Tề Mộc.

Nhưng cái tên này chỉ dùng 3 tháng, cũng không phải Kiều Cẩn không chịu được phẩm vị của chồng, cũng không phải Kiều lão gia tử ngại tên quá tục, mà là bản thân Tề Đại Sơn không vui.

Tề Mộc về nhà ba tháng, làm ồn tới Kiều Cẩn ngày đêm bất an.

Nhóc một đứa nhỏ sinh non bốn cân rưỡi, tinh lực dư thừa tới giống như một con hổ con, đói bụng gào thét, no rồi gào thét, trước khi ngủ gào thét một cái, tỉnh dậy càng phải gào thét hai cái. Thân thể Kiều Cẩn vốn còn chưa khôi phục, bị nhóc gào tới gào lui như vậy, cả người đều gầy tới không ra hình dạng.

Tề Đại Sơn vụng về tay chân không giúp được gì, lại hết sức đau lòng vợ, chỉ có thể tiếp tục đi bái phỏng đại sư, cầu an ủi tâm lý.

Lần này ông đổi đại sư, tìm vị danh khí lớn hơn chút.

Đại sư vừa nghe cái tên Tề Mộc, trầm ngâm nói: “Không ổn, lệnh phu nhân là mệnh Thổ, Mộc khắc Thổ.”

Tề Đại Sơn vừa nghe nóng nảy: “Vậy làm sao đây? Con tôi còn thiếu mộc.”

Đại sư nói: “Cậu nhà không phải thiếu Mộc, cậu ấy là mệnh Hỏa, Mộc trợ Hỏa, nhưng trợ Hỏa không chỉ là Mộc, Hỏa cũng có thể trợ Hỏa.....” Đại sư bô bô nói một đống, Tề Đại Sơn nghe hiểu chút xiu, cũng chính là một chút không hiểu, bất quá lão Tề rất thạo nghề, nhét bao lì xì dày cộp cho cái người sắp bạo phát kia, đại sư neho mắt, lập tức cho ông tin chuẩn: “Mộc, chữ này cực kỳ thích hợp với cậu nhà.”

“Mộc?” Tề Đại Sơn mặc dù không có văn hóa, nhưng cảm thấy chữ này không hay, “Đây không phải ý nghĩa chàng vạng sao? Con tôi vừa sinh ra ông đã để nó nhật mộ tây sơn?”

(nhật mộ tây sơn: hoàng hôn ở phía tây núi)

Đại sư vội vàng bổ sung: “Mộc chỉ chính là mặt trời chàng vạng. Mặt trời là thuần hỏa, sáng sớm quá lạnh, giữa trưa quá nóng, chàng vạng vừa vặn, hơn nữa mộ lại có hài âm của chữ mộc, vừa có thể tránh mệnh Thổ của lệnh phu nhân, lại bổ sung ấm mệnh Hỏa của cậu nhà, thích hợp nhất.”

(Mộ và Mộc đều đọc là [mù])

Nghe có đạo lý như vậy, Tề Đại Sơn vui vẻ tiếp nhận.

Ông một bên nói cảm ơn với đại sư, một bên gọi điện thoại cho trợ lý: “Tổ cáo Lưu Chân Quân ở ngõ Tây cho tôi, đó là thần côn.”

Đại sư sợ hết hồn, tay cầm bao lì xì run lên.

Tề Đại Sơn quay đầu mặt mày vui vẻ với hắn: “Đại sư đừng sợ, ngài là đại sư thật, tôi không tổ cáo ngài.”

Trên mặt đại sư cười khan, mồ hôi lạnh trong lòng ào ào mãi: Điều nói Tề Đại Sơn là xuất thân côn đồ vô lại, hắn thấy chuyện này không giả!

Vị đại sư này đoán không có chuyện gì quá xấu, vận khí cũng không tệ, Tề Đại Sơn sau khi đổi tên cho con trai, cuộc sống thông thuận.

Tề Mộc từ đó tên Tề Mộc.

Chỉ tiếc mặt trời hoàng hôn này cũng không áp vào nhóc, Tề Mộc từ nhỏ đã lộ rõ nóng tính xuất phát từ cha nhóc, đó chính là tiểu bạo trượng, cậu ở đâu, chỗ đó phải nổ.

Một tuổi đánh nhau vô địch cả công viên, hai tuổi có một bầy tiểu đệ vây quanh, ba tuổi đi nhà trẻ lại càng xưng hùng xưng bá, nhỏ tuổi như vậy đã trở thành nhân vật nổi tiếng của nhà trẻ.

Ngay cả trường nhà trẻ đi qua lớp mầm 1 cũng sẽ thuận miệng hỏi một câu: “Hôm nay Tề Mộ có nghịch không hửm?” Tiếp đó trường nhà trẻ sẽ làm một câu giọng Đông Bắc “Ôi má ôi” - bị con nhện bự trong tay Tề Mộ dọa.

Lúc Tề Mộ lên lớp chồi, tất cả giáo viên nhà trẻ đều tỏ vẻ: Để tôi dẫn lớp chồi? Từ chức.

Cũng may lúc này sự nghiệp của Tề Đại Sơn tăng vùn vụt, công ty nhỏ nhảy thành tập đoàn lớn, quy mô lớn như vậy, thành phố nhỏ không chứa nổi ông, tổng bộ công ty đặt ở thành phố B, Tề gia cũng chuyển nhà.

Lúc Tề Mộ chia tay với bạn học giáo viên, cả nhà trẻ tiễn nhóc, ai cũng lệ nóng quanh tròng.

Mọi người luyến tiếc như vậy, Tề Đại Sơn cảm động hết sức: “Con trai à, con như vậy rất tốt, chúng ta lẫn lộn trong xã hội, giao thiệp rất quan trọng.”

Bé con 4 tuổi nghiêm túc gật đầu.

Bảo vệ nhà trẻ ở một bên nghe rất rõ ràng suýt chút nữa ngã lão đảo: Còn giao thiệp nữa chứ..... Con trai ngài đây là Hồn Thế Ma Vương, đi rồi cả nhà trẻ mừng hết sức!

Các giáo viên dù thế nào cũng sẽ không cần giữa từ chức và hiến tế làm lựa chọn nữa!

Đi tới thành phố B, Tề Đại Sơn tự nhận không thiếu tiền, cũng không muốn bạc đãi con trai, vì giúp con trai tích lũy nhân mạch sau này (thật sự không phải đắc tội người), ông đưa Tề Mộ vào nhà trẻ “quý tộc” nổi tiếng nhất của thành phố B.

Đương nhiên nhà trẻ không phải tên như vậy, chỉ là trong lòng mọi người hiểu rõ - có thể vào nơi này, hoặc là quyền tới vị, hoặc là tiền tới vị, lại hoặc là cả hai đều tới vị, dù sao cũng là không giàu sang thì cũng phú quý, không chút nào liên quan với hai chữ bình thường.

Đối mặt với chuyện chuyển trường của con trai, Kiều Cẩn lo lắng, bà một bên sửa soạn cặp sách nhỏ cho con trai, một bên dặn dò nhóc: “Phải nghe lời giáo viên, chơi ngoan với các bạn, chịu oan ức thì về nói với mẹ, không được gây chuyện.”

Tề Mộ gật gù đầu, âm thanh non nớt nói: “Mẹ yên tâm, con thích nhà trẻ nhất.” Nhóc không giống với các bạn nhỏ khác, nhóc cảm thấy nhà trẻ thật thú vị, nhiều người náo nhiệt, các giáo viên còn thích kêu gào.

Kiều Cẩn thở dài, còn muốn dặn dò chút, Tề Đại Sơn nói: “Nam tử hán đại trượng phu, sao có thể ngay cả một chút năng lực thích ứng này cũng không có.”

Kiều Cẩn lườm chồng một cái, Tề Đại Sơn ở ngoài là Sơn Đại Vương, trở về là viêm khí quản, vội vàng hạ giọng dỗ vợ: “Em phải học được biết mệnh tay, con trai không thể nuông chiều, sau này sẽ chịu thiệt.”

Kiều Cẩn hiểu đạo lý này, thế là vỗ vỗ tay nhỏ của Tề Mộ, lưu luyến không rời nói: “Bảo Bảo cố lên.”

Tề Mộ cười ngọt ngào: “Vâng!” Nhóc sẽ cố gắng, hi vọng bạn học mới không phải quỷ thích khóc.

Tề Đại Sơn là kiểu mẫu phụ huynh nuôi thả con, Tề Mộ ngày đầu tiên tới nhà trẻ, ông để nhóc ở bãi đậu xe, để nhóc tự đi tới cửa lớn.

Nhà trẻ mặc dù không cho phụ huynh đi vào, nhưng phụ huynh bình thường đều là sau khi dừng xong xe, cẩn thận đưa đến cửa, nhìn giáo viên dẫn đi mới yên tâm. Tề Mộ đây là lần đầu tiên vào nhà trẻ, theo lý thuyết Tề Đại Sơn dẫn nhóc vào phòng học đều có thể.

Nhưng Tề Đại Sơn không, ông tin con trai không có vấn đề.

Tề Mộ thật sự một chút vấn đề cũng không có, nhóc hồi ấy mới sinh ra xanh xanh tím tím xấu tới muốn chết, bây giờ lớn lên, phải gọi là trắng nõn đáng yêu.

Kỳ thực xanh xanh tím tím năm đó cũng là bởi vì da quá mỏng, nghẹn khí mới như vậy, sau đó bị bệnh vàng da cũng xấu cực kỳ, chờ bệnh vàng da khỏi, lập tức trắng giống như đậu hũ non. Ngũ quan nhóc giống Kiều Cẩn, mắt to 2 mí, cười lên muốn bao nhiêu ngoan thì có bấy nhiêu ngoan, một chút cũng không giống đáng về thô kệch kia của Tề Đại Sơn, đương nhiên tính cách giống mười phần mười.

Nhóc bình thường thanh tú, ăn mặc sạch sẽ, đeo cặp sách nhỏ đi đường cũng nghiêm túc đáng yêu, nhìn thật sự rất khiến người ta thích.

Tề Đại Sơn chưa đi, ông mặc dù không đưa đi, nhưng cũng dõi mắt nhìn theo, con trai dù sao cũng mới 4 tuổi, vạn nhất biến mất ông đi đâu khóc.

Lục tục tới không ít bạn nhỏ, đều có người dắt, bỗng dừng nhìn thấy Tề Mộ một mình bước đi, không khỏi nhìn thêm mấy cái.

Tề Mộ thoải mái hào phóng, có người nhìn nhóc, nhóc liền cười với người ta, y hệt một tiểu thiên sứ.

Nhóc đi được một nửa, ngoài ý muốn nhìn thấy một đứa trẻ đi đường giống mình.

Tề Mộ cảm thấy đó là gia môn (*) (cha nhóc nói với nhóc), thế là mấy bước đi tới, chào hỏi cậu bé: “Xin chào nha.”

(**) gia môn nghĩa là đàn ông, cũng có nghĩa là chồng, nói chung từ này chỉ chung các danh từ dành cho nam giới)

“Gia môn” sợ hết hồn, thân thể nhỏ bé khẽ run, cũng không quay đầu lại trực tiếp đi về phía trước.

Tề Mộ mấy bước đuổi theo, ghé tới nhìn bé, vừa nhìn nhóc kinh thán nói: “Em gái, cậu lớn lên thật đẹp.”

2. Chương 2

Thật sự là vô cùng đẹp - Tóc đen như mực, da trắng như ngọc, trên khuôn mặt nhỏ có ngũ quan còn tinh xảo hơn búp bê.

Bản thân Tề Mộ là mắt hai mí, cho nên nhóc rất thích mắt một mí, nhóc cảm thấy mắt của em gái nhỏ cực kỳ đẹp, đuôi mắt thật dài, rũ xuống một cách tự nhiên, lộ ra vẻ mềm yếu lại vô trợ.

Dáng vẻ kia giống như dùi rơi vào trống, lập tức gõ tỉnh ý muốn bảo vệ trong xương của lão Tề gia.

Tâm tình lúc này của Tề Mộ, có lẽ không khác lắm hồi Tề Đại Sơn mới gặp Kiều Cẩn, đều là muốn che chở bà (bé).

Cho dù Tề Mộ mới cao 1m, còn chưa nghĩ sâu xa như Tề Đại Sơn, cũng không hoả nhãn kim tinh như Tề Đại Sơn.

Tề Mộ nhìn tới ngây người, chờ lúc hoàn hồn em gái nhỏ xinh đẹp của nhóc đã không thấy đâu.

Người đi rồi, tên còn chưa hỏi, Tề Mộ không chỉ có không thất vọng, ngược lại cười ra răng nanh nhỏ: Nhà trẻ thật tốt, có bạn học nhỏ chơi vui, còn có em gái nhỏ xinh đẹp.

Tề Mộ đeo cặp sách nhỏ, cất bước nhỏ đi vào nhà trẻ, bắt đầu hành trình mới.

Vừa tới hoàn cảnh mới, theo lý thuyết nên rất khó dung nhập, giáo viên tiểu Trương cũng khá chú ý nhóc, bất quá Tề Mộ thích ứng tốt, các giáo viên rất nhanh đã yên tâm, không theo dõi nhóc nữa, trong lòng còn nghĩ: Rất tốt, là một đứa nhỏ bớt lo.

Nửa giờ, khu hoạt động truyền đến tiếng kêu khóc rung trời.

Giáo viên Tiểu Trương cả kinh, nghĩ đến đầu tiên chính là: Học sinh chuyển trường bị bắt nạt rồi!

Cô từ khu học tập chạy tới, hỏi: “Sao thế? Hứa Tiểu Minh con không thể bắt nạt bạn học mới.....”

Giáo viên Tiểu Trương vừa nói xong, Hứa Tiểu Minh gào thét tới càng vang dội, cô sững sốt chút, lúc này mới kịp phản ứng, khóc không phải Tề Mộ, mà là Hứa Tiểu Minh.

“Sao thế? Hứa Tiểu Minh con khóc cái gì?”

Hứa Tiểu Minh vừa gào thét vừa lên án: “Bạn ấy đánh con!”

Giáo viên Tiểu Trương lập tức nhìn về phía tiểu mập bên tay trái nhóc: “Phương Tuấn Kỳ con sao lại đánh Hứa Tiểu Minh.”

Phương Tiểu Mập miệng mím lại, òa một tiếng cũng khóc lên: “Con không có!”

Hứa Tiểu Minh vừa thấy “tiểu đệ” bị oan, vội vàng bổ sung: “Là bạn học mới đánh con!” Nhóc vẫn chưa nhớ tên Tề Mộ.

Giáo viên Tiểu Trương sững sốt, nhìn về phía bạn nhỏ ngồi một bên quy củ, trắng trắng mềm mềm ngây thơ rục rịch như tiểu thiên sứ, kinh ngạc nói: “Tề Mộ, con.....”

Cô do dự một chút, cảm thấy rất không có khả năng, nhưng vẫn thủ tục hỏi, “Con đánh Hứa Tiểu Minh sao?”

Hứa Tiểu Minh vẻ mặt bi phần mà nhìn về phía Tề Mộ, rất có tư thế bạn ấy không thừa nhận con liền khóc hôn thiên ám địa.

Lão Tề gia chúng ta từ trước đến giờ là thiết huyết ngạnh hán dám làm dám chịu, Tề Tiểu Mộ mắt to khê cong, răng nanh nhỏ nhe ra: “Đánh.”

Giáo viên Tiểu Trương: “.....”

Hứa Tiểu Minh: “.....”

Phương Tiểu Mập: “.....”

Thành thực vậy? Dứt khoát vậy? Tập mãi thành quen như vậy sao?

Hứa Tiểu Minh tiếp tục gào thét: “Cô ơi cô xem, bạn ấy thừa nhận rồi, chính là bạn ấy đánh con!”

Giáo viên Tiểu Trương mơ hồ cảm thấy tình huống này quá ảo diệu, học sinh chuyển trường dường như không ngoan ngoãn như ngoài mặt thoát nhìn, nhưng dù gì cũng là ngày đầu tiên nhập học, dù sao cũng phải quan sát thêm một hai, cô hỏi Tề Mộ: “Con sao lại đánh bạn ấy.”

Hứa Tiểu Minh không vui, nhỏ giọng lầm bầm: “Bạn ấy chính là thích đánh người.”

Đừng nói, bạn học Tiểu Minh một cái là nhìn thấu bản chất của Tề Mộ Mộ. Bất quá ngạnh hán không chịu thiệt trước mắt, kẻ tái phạm Tề Mộ này sao nhanh như vậy đã bại lộ bản thân.

Nhóc nói: “Bút vẽ của con bị bạn ấy làm hỏng.”

Hứa Tiểu Minh hơi chột dạ: “Con..... Cũng không phải cố ý.”

Giáo viên Tiểu Trương là người trưởng thành, một cái là nhìn rõ xảy ra chuyện gì, Hứa Tiểu Minh là tiểu bá vương lớp học, thích bắt nạt người nhất, đoán chừng thấy Tề Mộ là khuôn mặt mới, nghĩ là dễ bắt nạt, cô lờ mờ Hứa Tiểu Minh một cái: “Không được bắt nạt bạn học mới.” Vừa nói lại nhìn về phía Tề Mộ, âm thanh ôn nhu rất nhiều, “Có vấn đề gì cứ mách cô, không được đánh bạn nhỏ nha.”

Tề Mộ đáp ứng tới hết sức nhanh chóng: “Vâng!” Không đánh không đánh, tuyệt đối không đánh trước mặt cô giáo.

Tiểu Trương vừa đi, Hứa Tiểu Minh lại mũi không phải mũi, mắt không phải mắt: “Cậu dám đánh tớ, tớ.....”

Nhóc còn chưa dứt lời, Tề Mộ lại một quyền chào hỏi tới.

Hứa Tiểu Minh ui cha một tiếng, tức khóc: “Cậu lại đánh tớ, tớ muốn mách..... Ui cha cha.....”

Tề Mộ sau khi cho nhóc hai đấm nói: “Sao cậu thích khóc vậy?”

Hứa Tiểu Minh: “.....”

Tề Mộ: “Cậu không khóc, tớ không đánh cậu nữa.”

Hứa Tiểu Minh tức, nhóc đời này (chỉ 4 năm) ai cũng không dám đánh nhóc, nhóc tuốt tay áo nói: “Tớ đánh.....”

“Cô ơi.” Tề Mộ đứng dậy nghiêm nói, “Hứa Tiểu Minh đánh con.”

Nắm đấm còn chưa tới gần nhóc ngay ra, về mặt thấy quý.

Giáo viên Tiểu Trương bước nhanh đi tới, xách Hứa Tiểu Minh đi chính là một hồi giáo dục 800 chữ dùng tình để hiểu lý.

Hứa Tiểu Minh trăm miệng cũng không thể bào chữa, lại nhìn nhìn Tề Mộ cười ra răng nanh nhỏ, tâm linh trẻ thơ chịu chấn động cực đại: Trên đời này sao lại có thứ vô sỉ như vậy!

Chờ Hứa Tiểu Minh thoát khỏi ma ám xuyên tai của cô giáo, lúc trở về Tề Mộ còn vỗ vỗ vai nhóc nói: “Chúng ta hòa nhau.”

Hứa Tiểu Minh hận không thể thét chói tai: “Hòa nhau cái gì???”

Tề Mộ nói: “Cậu mách tớ một lần, tớ mách cậu một lần, hòa.”

Có đạo lý như vậy, Hứa Tiểu Minh thật sự trợn mắt hốc mồm.

Tề Mộ còn về mặt ghét bỏ nói: “Sau này đừng mách nữa, chuyện của đàn ông, nắm đấm giải quyết.”

Hứa Tiểu Minh bị nghẹn cơm trưa cũng không ăn được, nhóc đây là đá phải tấm sắt.

Tề Mộ bóp dè tiểu hồn dẫn Hứa Tiểu Minh của lớp chồi 3, trở thành tiểu hồn dẫn mới.

Giáo viên Tiểu Trương đã nhìn thấu bản tính của nhóc, nhưng nhìn thấy cũng vô dụng, nhà trẻ tiền lương cao phúc lợi tốt như vậy người khác chen vỡ đầu cũng không vào được, cô mới không nở từ chức.

Hành trình xưng bá nhà trẻ của Tề Mộ hết sức thông thuận, đáng tiếc vẫn không nhìn thấy em gái nhỏ xinh đẹp kia.

Nhóc có chút nhớ nhung cô bé, dù sao cũng đẹp như vậy.

Kiều Cẩn hỏi nhi tử: “Nhà trẻ vẫn tốt chứ? Có kết được bạn tốt không?”

Tề Mộ nói: “Có.”

Kiều Cẩn thở phào nhẹ nhõm, truy hỏi: “Tên gì?”

Tề Mộ xòe ngón tay nói: “Hứa Tiểu Minh, Phương Tuấn Kỳ, Lý Hoành, Giang Nghĩa.....”

Kiều Cẩn kinh ngạc nói: “Nhiều vậy sao?”

Tề Mộ gật gật đầu nói: “Con rất được hoan nghênh.”

“Giỏi quá!” Kiều Cẩn hôn hôn khuôn mặt nhỏ của con trai.

Đám “bạn tốt” Hứa Tiểu Minh Phương Tuấn Kỳ Lý Hoành bị Tề Mộ thu thập đều đang ở trong nhà hát xi: Hu hu hu, nhà trẻ có Tề Mộ thật đáng sợ, không muốn đi nữa QwQ!

Mấy hôm nay Kiều Cẩn đi ra ngoài về thực vật, Tề Đại Sơn chịu trách nhiệm đưa đón con trai, kỳ thực Tề Đại Sơn hoàn toàn có thể giống như các cha mẹ khác của nhà trẻ, thuê người đưa đón, nhưng Kiều Cẩn không đồng ý, đối với dưỡng dục con cái, bà chủ trương cha mẹ tham dự, bạn nữa cũng phải làm được chuyện phải làm.

Tề Đại Sơn toàn bộ nghe vợ, chỉ cần Kiều Cẩn đi ra ngoài ông liền chịu trách nhiệm đưa đón Tề Mộ.

Đồng chí Đại Sơn dù sao cũng là lão tổng tập đoàn, bận rộn thường xuyên không cách nào thoát thân, cho nên thời gian tới đón con trai khá trễ.

Tề Mộ không sao hết, ở đâu cũng đều là chơi, nhóc rất thích nhà trẻ.

Hôm nay 5 rưỡi rồi, Tề Đại Sơn vẫn chưa tới, “bạn tốt” của Tề Mộ đều đã đi hết sạch, nhóc rất nhàm chán liền thừa dịp cô giáo không để ý lên chuồn ra ngoài.

Nhà trẻ rất lớn, bên ngoài không chỉ có mấy thiết bị trò chơi cầu trượt bập bênh xích đu, còn có vườn bách thú nhỏ, nuôi mấy con khổng tước, thỉnh thoảng sẽ xòe đuôi. Nhà trẻ trước kia của Tề Mộ không có cái này, nhóc rất cảm thấy hứng thú, đi dạo liền muốn đi xem chút.

Nhóc đi tới một nửa, nhìn thấy đằng trước có một đám người.

Có người tốt quá, Tề Mộ thích náo nhiệt nhất, nhóc rẽ vào, không đi xem khổng tước nữa, định đi quen bạn mới.

Lúc gần tới nghe thấy tiếng ồn ào của bọn họ.

“Mẹ nó là bệnh thần kinh!”

“Bệnh thần kinh sinh con cũng là bệnh thần kinh!”

“Nó là tiểu bệnh thần kinh!”

“Bệnh thần kinh là như vậy, vừa nhát gan vừa sợ phiền phức, giống y như câm.”

Bệnh thần kinh là cái gì? Tề Mộ không hiểu, mẹ đã nói, không biết thì phải học, thế là nhóc ghé tới, định hỏi cẩn thận một câu.

Sau khi đến gần nhóc nhìn thân ảnh gầy teo nho nhỏ tội nghiệp này một cái.

Là em gái xinh đẹp! Mặc dù bé cúi đầu, nhưng Tề Mộ liếc mắt liền thấy được, không sai, đây chính là em gái nhỏ mà nhóc nhớ thương đã lâu.

Tề Mộ vui rạo rức xông lên, nghĩ tới lần này nhất định phải hỏi được tên.

Ai ngờ nhóc còn chưa tới gần, mấy đứa trẻ vây quanh em gái xinh đẹp đã bắt đầu bắt nạt người.

“Các cậu nói bệnh thần kinh có sợ đau hay không?”

“Khẳng định không sợ, nó ngốc, cái gì cũng không biết.”

“Chúng ta thử chút nhé?”

“Được á được á.”

Từng bé trai hơi cao cầm đá liền ném về phía bé, Tề Mộ vừa nhìn giận dữ: Vậy mà bắt nạt con gái, cái này có thể nhịn?

Tề Mộ nhặt một quả bóng da to bên cạnh, chính xác mười phần ném qua.

“Úi.....” Bé trai cao kia bị ném trúng chiêu, quay đầu nhìn sang, “Cậu làm sao!”

Tề Mộ tiến lên, kéo tay “Tiểu cô nương”, nói: “Không được bắt nạt bạn ấy.”

“Cậu là ai hả?” Đám trẻ con vẻ mặt không hiểu ra sao, “Nó là bệnh thần kinh, cậu vậy là đụng vào bệnh thần kinh.”

“Bệnh thần kinh sẽ lây bệnh, cậu cũng sẽ biến thành bệnh thần kinh!”

Nghe nói như thế, tiểu cô nương được Tề Mộ nắm dùng sức rút tay lại, Tề Mộ cũng không buông tay, nhóc mặc dù vẫn chưa hiểu bệnh thần kinh là có ý gì, nhưng hiển nhiên đây không phải từ tốt, nhóc nói: “Mình mặc kệ, dù sao cũng không được bắt nạt bạn ấy.”

Nhóc quanh năm “chinh chiến”, từ nhỏ đã là bá chủ công viên, đã lớn luyện ra một thân khí Bá Vương, đừng thấy bạn nhỏ nhà trẻ tuổi còn nhỏ, nhưng bản năng có, ai dễ chọc, ai không chọc được, bọn nhóc nhìn được rõ.

“Bệnh thần kinh.....” Mấy đứa nhóc lại lầm bầm một tiếng, “Lại một bệnh thần kinh!”

Tề Mộ vung nắm đấm liền muốn trình diễn toàn bộ nghề võ, mấy nhóc thối cũng là giở công phu mồm mép, thấy nhóc thật sự muốn đánh người, lập tức làm cá làm chim tản đi.

Người đầu bị nhóc dọa chạy, Tề Mộ quay đầu nhìn về phía em gái xinh đẹp tâm tâm niệm niệm, hỏi tới rất thân thiết: “Mình tên là Tề Mộ, cậu tên gì?”

“Doãn.....” Âm thanh bé cực nhỏ, hoàn toàn che giấu ở trong khiếp đảm.

Tề Mộ không nghe rõ: “Cái gì? Cậu nói lớn tiếng một chút mà.”

Bé ngừng lại, lòng bàn tay hơi nóng, âm thanh lại nâng cao: “Doãn Tu Trúc, mình tên là Doãn Tu Trúc.”

Tề Mộ cười ra một đôi răng nanh nhỏ, nói với bé: “Được rồi, Doãn Tu Trúc, sau này mình che chở cậu!”

Bé trai sững sốt, ngẩng đầu nhìn về phía nhóc.

Đây là lần đầu tiên Doãn Tu Trúc nhìn thấy Tề Mộ.

Lúc hoàng hôn nhá nhem, mặt trời xuống núi, nhìn thấy luồng ánh sáng mặt trời đầu tiên chiếu sáng sinh mệnh bé.

3. Chương 3

Có bạn tốt thì phải cùng nhau chia đồ tốt, Tề Mộ kéo tay Doãn Tu Trúc nói: “Đi, mình dẫn cậu đi xem khổng tước.”

Đường thấy Tề Mộ Mộ là đứa trẻ sinh non, nhưng bởi vì được cha mẹ nuôi tốt, nuôi ra được một thân sức mạnh. Nhóc chạy bộ ở trong đám cùng lứa tuyệt đối là nhân tài kiệt xuất, nếu không cũng không thành bá chủ nhà trẻ.

Doãn Tu Trúc chưa từng chạy như vậy, càng chưa từng được dắt tay như vậy, bé có chút khấn trương, nhưng sau khi chạy riết ráo lại có sự thoải mái nói không ra, giống như ngay cả mùi vị không khí cũng thay đổi - rõ ràng là tà dương, nhóc vậy mà ngửi thấy được mùi vị của sương sớm.

Hai đứa trẻ lập tức chạy tới vườn khổng tước, đám khổng tước bị nhốt trong một cái lồng chim màu trắng khổng lồ, trang trí cực kỳ đẹp, đám khổng tước ở bên trong cũng thông thả tự đắc.

Tề Mộ hỏi Doãn Tu Trúc: “Cậu từng thấy khổng tước xòe đuôi chưa?”

Doãn Tu Trúc chạy tới thở dốc mãi, giọng nói mềm nhũn chút: “Chưa.”

Tề Mộ kinh ngạc nói: “Cậu cũng là học sinh chuyển trường?”

Doãn Tu Trúc sững sốt, một lúc lâu mới đuổi kịp sóng não của nhóc, bé nói: “Mình vẫn luôn đi học ở đây.”

Tề Mộ nghĩ không hiểu: “Thời gian dài như vậy cậu cũng chưa từng thấy khổng tước xòe đuôi?”

Doãn Tu Trúc cắn môi dưới, nhẹ giọng nói: “Bọn họ không để cho tớ xem.”

Tề Mộ chớp chớp mắt: “Tại sao?”

Doãn Tu Trúc nói: “Tớ..... Không tốt, sẽ dọa tới Khổng Tước.”

Tề Mộ nghe hiểu, nhóc tức giận nói: “Nói hươu nói vượn, cậu đáng yêu như vậy, Khổng Tước nhất định sẽ thích cậu!”

Doãn Tu Trúc lần đầu nghe được lời như vậy, có chút mất tự nhiên, không biết nên nói gì.

“Cậu tới chỗ tớ.” Tề Mộ kéo bé qua, để bé đứng trước lồng chim.

Lồng chim này lớn có thể phủ được một ngọn núi giả, đúng lúc có một con khổng tước màu trắng đi tới, nó ngẩng đầu lên, dáng đi uy nhã, xinh đẹp lại kiêu ngạo, trời sinh chói mắt rực rỡ.

Doãn Tu Trúc muốn thối lui, Tề Mộ lại ấn vai bé, nói: “Nhìn nó.”

Doãn Tu Trúc không dám nhìn: “Mình.....”

Tề Mộ: “Cậu cười một cái, tớ đảm bảo nó sẽ xòe đuôi!”

“Không thể nào.” Doãn Tu Trúc khấn trương nói, “Tớ sẽ dọa nó chạy.”

Tề Mộ nói: “Cậu cười đi mà, nó nếu không xòe đuôi, tớ sẽ nhổ lông của nó làm bứt lông cho cậu!”

Nhổ lông không tước.....

Doãn Tu Trúc lặng lẽ quay đầu, nhìn thấy đôi mắt phát sáng, giống như mặt trời nhỏ của Tề Mộ.

Cậu ấy thật lợi hại. Hóa ra trên đời có người lợi hại như vậy lại tốt như vậy.

Một cỗ mùi vị khó nói lên lời xông lên trong lòng, giống như suối ngọt mát lạnh, thấm thấu tới trong kẽ hở đất đai khô cạn, mang tới tự tin và dũng khí đầu tiên trong sinh mệnh của Doãn Tu Trúc.

Khóe miệng bé ngốc nghếch mà giương lên, lộ ra một nụ cười không được tự nhiên nhưng lại phát ra từ đáy lòng.

Có lẽ con khổng tước trắng này cảm nhận được khí sát phạt từ Tề tiểu bá vương, trong lòng sợ hãi, nó thật sự run rẩy lông đuôi, xòe đuôi.

Lông đuôi trắng thuần, giống như bông tuyết khổng lồ, trong chạng vạng giữa hè, xòe ra đẹp đẽ không gì sánh nổi.

Doãn Tu Trúc kinh ngạc nhìn, cơ hồ quên mất hô hấp.

Đây nhất định là một ngày khiến bé khó có thể quên được, cũng nhất định sẽ mở ra linh hồn đóng chặt của bé.

Âm thanh đặc ý của Tề Mộ ở bên tai bé vang lên: “Xem đi, nó xòe đuôi rồi.”

Doãn Tu Trúc thật lâu mới phát ra âm thanh: “Đúng vậy, nó xòe đuôi rồi.”

Tề Mộ cầm tay bé, vui thích nói: “Tớ đã nói cậu rất đáng yêu.” Nhóc nghiêng đầu, nhìn về phía đứa trẻ bên cạnh, nhìn một lát sau đó nhóc nói, “Cậu cười lên càng đáng yêu.”

Doãn Tu Trúc quay đầu nhìn nhóc, nhỏ giọng nói: “Cám ơn.”

Tề Mộ: “Huh?”

Doãn Tu Trúc mở rộng âm thanh, lớn tiếng nói: “Tề Mộ, cám ơn cậu!”

“Chính là vậy.” Tề Mộ cười ra một đôi răng nanh nhỏ, “Nói chuyện phải âm thanh lớn chút.” Nói xong nhóc lại nói: “Cám ơn mình làm gì? Mình nên cám ơn cậu, không phải cậu, mình còn không nhìn thấy khổng tước xòe đuôi.”

Mắt Doãn Tu Trúc cong cong, khua lên dũng khí hỏi: “Mình còn có thể gặp lại cậu chứ?”

Tề Mộ: “Đương nhiên, sau này chúng ta chính là bạn tốt..... Bất quá chúng ta không chung lớp, đúng rồi, cậu ở lớp mấy?”

Trong mắt Doãn Tu Trúc dâng lên một chút thất vọng, nhóc nói: “Lớp chồi 2.”

“Vẫn vẫn được!” Tề Mộ nói, “Mình ở lớp chồi 3, cách rất gần, mình che chở được cậu.”

Kỳ thực Doãn Tu Trúc cũng không quá hiểu che chở là có ý gì, nhưng bé cảm thấy Tề Mộ nói gì cũng đúng, hơn nữa nói dễ nghe như vậy, so với tất cả âm thanh bé từng nghe đều dễ nghe hơn.

Bé nghĩ tới cái lồng chim che đây khổng tước, chân thành nói: “Mình chưa từng chạy loạn, cậu nhất định che được.”

(Từ “tráo” vừa có nghĩa là cái lồng, vừa có nghĩa là che đây, hiểu nghĩa bóng hơn là bảo vệ nên ở đây bạn Trúc mới nghĩ như vậy)

Tề Mộ rất thích em gái nhỏ vừa xinh đẹp vừa nghe lời này, nhóc học diễn trên TV nói: “Mình rất lợi hại, có thể che chở cậu cả đời.”

Doãn Tu Trúc cổ vũ một trăm cái: “Cậu cực kỳ lợi hại, nhất định có thể.”

Mắt Tề Mộ xoay chuyển, lại phản chấn: “Vậy chúng ta ngoắc tay.”

Doãn Tu Trúc trịnh trọng vươn ngón út ra nói; “Được, ngoắc tay.”

“Ngoắc tay 100 năm không được thay đổi.....” Hai nhóc con cao hơn 1m, dưới ánh chiều tà dịu dàng của trời chiều, hứa lời hứa cả đời.

Lúc 6 rưỡi, Tề Đại Sơn mới lững thững tới muộn, lúc Tề Mộ đi, Doãn Tu Trúc vẫn chưa có người đón, bé cũng không lo lắng, dường như đã sớm tập thành thói quen.

Tề Mộ vẫy tay với bé nói: “Ngày mai gặp.”

Doãn Tu Trúc cười đến hết sức xán lạn: “Ngày mai gặp.”

Tề Đại Sơn dắt tay con trai, hỏi: “Lại quen bạn mới à?”

Tề Mộ nói: “Vâng, bạn ý đã ngoắc tay với con, em gái nhỏ thân thiết 100 năm.”

“Ngoắc tay?” Tề Đại Sơn vui vẻ, “Cái rắm mới lớn tí, đi học đã biết của gái?”

Tề Mộ: “Của cái gì?”

Tề Đại Sơn là người không cũ kỹ: “Ngoắc tay không đáng tin, thật sự muốn tốt cả đời, con nên đi hôn một cái đóng dấu.”

Tề Mộ là phái hành động, vừa nghe tưởng thật: “Vậy sao?”

Tề Đại Sơn trêu nhóc, nghiêm túc nói: “Đương nhiên.”

“Ba chờ con một lát.” Tề Mộ bỏ mặc cha nhóc lại chạy trở lại.

Tề Đại Sơn sợ nhóc chọc tiểu cô nương người ta khóc, hô: “Người ta không vui thì không được đóng dấu nhé.”

Tề Mộ mấy bước đã chạy lại, Doãn Tu Trúc không nghĩ tới nhóc sẽ quay lại, trên mặt lại giương lên nụ cười.

Tề Mộ hỏi bé: “Mình có thể hôn cậu một cái chứ?”

Doãn Tu Trúc mở to mắt, không hiểu lắm.

Tề Mộ nói: “Mình hôn cậu một cái, sau này chúng ta chính là thân thiết nhất.”

Thân thiết nhất..... Thân thiết nhất.....

Doãn Tu Trúc chưa từng nghe lời dễ nghe như vậy, bé dùng lực gật đầu nói: “Được!”

Tề Mộ ghé tới, ở trên má trái của bé bẹp một cái.

Doãn Tu Trúc chỉ cảm thấy má bị chích một cái, một chút cũng không ghét, ngược lại cảm thấy rất ấm áp, bé hỏi nhóc: “Như vậy là được rồi sao?”

Tề Mộ nhe răng cười nói: “Được rồi!”

Doãn Tu Trúc hỏi ngược lại: “Mình cần hôn cậu một cái không?”

Cái này sao..... Tề Mộ cũng không xác định, nhóc hỏi: “Cậu muốn hôn sao?”

Doãn Tu Trúc trịnh trọng gật đầu: “Muốn.”

Tề Mộ đưa má tới, phóng khoáng nói: “Hôn đi, ngoại trừ mẹ tớ, cậu là người đầu tiên hôn tớ.” Tề Đại Sơn đây miệng vụn râu, nhóc mới không muốn ông hôn, đâm người.

Doãn Tu Trúc nhất thời có chút khẩn trương: “Mình thật sự có thể sao?”

“Nhanh lên chút,” Tề Mộ thúc giục bé: “Cậu không muốn tốt một trăm năm với mình?”

“Muốn!” Doãn Tu Trúc đáp tới rất nhanh, giống như cô bé cầm diêm kia, sợ nó tắt.

Bé cẩn thận, sợ Tề Mộ ghét ở trên mặt nhóc nhanh chóng hôn một cái.

Tề Mộ nói: “Được rồi!”

Doãn Tu Trúc vui vẻ tới khuôn mặt nhỏ nhắn phát ra đỏ ửng xinh đẹp: “Ừ.”

“Vậy tớ đi đây.”

“Được.”

Tề Mộ lúc này đi thật, Tề Đại Sơn nơi xa cho nhóc một cái ót: “Tiểu tử con, cừ nha, con đúng là chân truyền của ba đây.”

Tề Mộ sớm quen lực tay của ba nhóc, nghe răng nhếch miệng nói: “Ba không biết đâu, em gái nhỏ kia đẹp lắm, ngay cả khổng tước nhìn thấy bạn ấy cũng xòe đuôi.”

“Đẹp như vậy?”

“Đẹp cực luôn.”

“Có đẹp bằng mẹ con?”

“Cái này sao.....”

Hai cha con càng đi càng xa, Doãn Tu Trúc đứng trước lồng chim khổng tước lộ vẻ gầy nhỏ như vậy, nhưng không hề vô trợ nữa.

Nhà của bé đen kịt lạnh lẽo. Bé ở trong lạnh nhạt bạo lực tàn khốc lớn lên, thấp kém tới không cách nào đối mặt với thế giới này.

Nhưng hôm nay bé nhìn thấy một chùm ánh sáng, nắm lấy một sợi thừng, điều này khiến bé cho dù thân ở bùn lầy, cũng tràn đầy dũng khí đi dưới sự nỗ lực.

Tề Mộ vốn đã yêu nhà trẻ, sau khi biết em gái nhỏ xinh đẹp, nhóc lại càng sáng sớm đã tung mình rời giường.

Kiều Cẩn gọi điện thoại về, hỏi tình huống của nhóc.

Tề Đại Sơn đưa điện thoại cho Tề Mộ, Tề Mộ lập tức báo cáo chiến tích của mình với mẹ.

Kiều Cẩn đỡ khóc đỡ cười: “Bạn ấy tên gì?”

Tề Mộ: “Doãn Tu Trúc!”

Kiều Cẩn ngắt ra: “Cái này giống tên con trai quá.”

Tề Mộ nói: “Con trai đâu đẹp như vậy?” Con trai nhóc biết đều là kiểu như Hứa Tiểu Minh Phương Tuấn Kỳ, vừa thiếu đòn vừa đòi đánh, nhóc nhìn thấy bọn họ đã ngứa tay.

Kiều Cẩn cười cười nói: “Được rồi, đừng dọa người ta.”

“Sẽ không.” Tề Mộ chắc chắn nói, “Bạn ấy rất thích con.”

Không tới mấy ngày, Tề Tiểu Mộ đã bị em gái nhỏ của nhóc dọa.

Hai người bọn họ không chung lớp, nhưng Tề Mộ cũng hoàn mỹ thực hiện hứa hẹn của mình, dành thời gian tới lớp bên cạnh, tuyên bố “bá quyền” của mình.

Đừng nói các bạn nhỏ lớp mầm 3, ngay cả giáo viên cũng bị nhóc dọa tới sững sốt.

Từng nghe nói trùn lóp, đây là lần đầu tiên nhìn thấy trùn mẩu giáo.....

Nhóc thói hiện tại đều lớn lối vậy sao, mới 4 tuổi đã trâu vậy?

Hết lần này tới lần khác bạn nhỏ Tề Mộ đều làm tới quá là thuận theo tự nhiên, hoàn toàn không coi lớp 3 là lớp người khác, cô giáo cũng không kịp phản ứng, càng không cần nói các bạn nhỏ, từng người ghen hòng trở mặt nhìn, giống như nhìn thần tiên.

Chờ các giáo viên phục hồi tinh thần, Tề Mộ đã đi rồi, để lại lớp mầm 3 một đám mặt lơ ngơ.

Khóe miệng Doãn Tu Trúc giương lên, đưa mắt nhìn nhóc tới đưa mắt nhìn nhóc đi, lồng ngực ầm tới cho dù chưa ăn sáng cũng không thấy đói.

Tề Mộ bị dọa là ở toilet nam.

Lớp học hai người bọn họ cách gần, dùng chung toilet. Mẫu giáo bé đi toilet vẫn là giáo viên dẫn mọi người cùng đi, sau khi lên lớp chồi, phần lớn đều có thể tự lo, giờ tay là có thể đi toilet.

Tề Mộ còn chưa lên tiểu học, đã hiểu được “Đi tiểu chạy trốn”, nhóc chạy tới toilet nghịch nước, đang chơi tới quên trời đất, liền nhìn thấy em gái xinh đẹp của nhóc tiến vào.

Tề Mộ kinh ngạc nói: “Sao cậu vào chỗ này?”

Thần kinh Doãn Tu Trúc căng chặt: “Mình không thể vào sao?”

Tề Mộ nói: “Cô giáo chưa dạy sao? Con trai đi WC nam, con gái đi WC nữ.”

Nhóc kéo Doãn Tu Trúc đi ra ngoài, chỉ cho bé con trai màu lam và con gái màu đỏ.

Doãn Tu Trúc nói: “Không sai, mình là con trai.”

Tề Mộ ngây ra.

Doãn Tu Trúc có chút ngượng ngùng nói: “Mình không nhịn nổi nữa, có thể đi toilet trước không?”

Tề Mộ vội vàng buông tay bé ra. Sau khi ngốc một lát, nhóc vẻ mặt không tin quỷ xông vào, thấy được tiểu đệ đệ của cô em gái nhỏ đẹp ngang với mẹ nhóc trong suy nghĩ.

4. Chương 4

Em gái nhỏ của nhóc!

Em gái nhỏ xinh đẹp của nhóc!

Em gái nhỏ mà nhóc đã vất vả đóng dấu!

Vậy mà là con trai.....

Mới 4 tuổi, gần 4 tuổi, Tề Mộ Mộ đáng thương của chúng ta đã thường thức được mùi vị thất tình.

Lão Tề nói, đàn ông có nước mắt không dễ rơi.

Mặc dù thương tâm muốn chết, nhưng Tề Mộ vẫn chống đỡ được, nhóc ưu thương quay đầu, hồn bay phách lạc nói: “Cậu từ từ đi tiểu, mình đi về.....” Vừa nói xong, nhóc đã cảm thấy bụng nhỏ một trận buồn tiểu, thế là nhóc lại yên lặng quay lại, đứng ở bên cạnh Doãn Tu Trúc..... Đi tiểu “chia tay” một bãi đi, để cho hết thấy ưu thương theo dòng nước trôi đi.

Tạm biệt em gái nhỏ của nhóc, tạm biệt con dấu của nhóc.

Sau khi xong việc Tề Mộ bị trắng mà đi về phía cửa.

Doãn Tu Trúc nhỏ giọng hỏi nhóc: “Tề Mộ.”

Âm thanh non nớt, vừa ngọt vừa mềm, sao lại là một bé trai?

Tề Mộ khổ sở, không quay đầu lại, nhóc và bé đã không còn gì để nói.

Doãn Tu Trúc: “Cậu vẫn chưa rửa tay.”

Tề Mộ: “.....”

Tề Mộ Mộ không muốn quay đầu lại đành phải trở lại, đứng bên cạnh bồn rửa tay.

Cô giáo có dạy bọn nhóc rửa tay thế nào, gì mà lòng bàn tay mu bàn tay ngón tay, còn có một bài vè, nhưng Tề Mộ không tập trung, rửa miễn cưỡng, xà bông thơm cũng không dùng đã định rời đi.

Doãn Tu Trúc lại lập tức kéo tay nhóc: “Vây đi, mình giúp cậu.” Vừa nói liền cầm xà bông thơm qua giúp nhóc cẩn thận rửa sạch mu bàn tay lòng bàn tay thậm chí còn có cổ tay.

Góc độ này của Tề Mộ vừa vặn nhìn thấy lông mi dài mà vểnh của bé, nhìn thấy gò má trắng như đậu hũ, còn có đôi môi xinh xắn hồng hào giống như anh đào kia - Đẹp như vậy, ngoan như vậy, khiến người thích như vậy, tại sao lại là con trai?

Tề Mộ khở sở tới không mở mắt, quyết tâm sau khi rửa tay “chia tay” xong, nhóc sẽ không gặp lại bé nữa.

“Được rồi.” Doãn Tu Trúc lấy khăn mặt nhỏ của mình ra, đưa cho Tề Mộ, “Lau tay.”

Tề Mộ: “Khăn mặt của cậu thật sạch sẽ.” Cô giáo vì rèn luyện năng lực độc lập của mọi người, đều để cho tự bọn nhóc giặt khăn mặt, Tề Mộ giặt không sạch, cái khăn mặt kia đen xì.

Doãn Tu Trúc nói: “Mình để giấu ở đây, cậu muốn dùng cứ cầm là được, mình sẽ giặt sạch.”

Tề Mộ tò mò hỏi: “Tại sao phải giấu?”

Doãn Tu Trúc ngừng lại, nói: “Nếu không giấu, bọn họ sẽ ném khăn mặt của mình vào toilet.”

Nghe nhóc vừa nói như vậy, một cổ tà hỏa liền chạy tới đỉnh đầu Tề Mộ, vừa quyết định chia tay, lúc này lại làm câu: “Sau này ai dám ném khăn mặt của cậu vào toilet, tớ liền ném nó vào toilet!”

Khóe miệng Doãn Tu Trúc giương lên, cười tới diêm tĩnh đáng yêu, bé nói: “Cậu thật tốt.”

Tề Mộ: “.....”

Vậy, vậy trước tiên ném bại hoại bắt nạt cậu ấy vào toilet đã rồi hẵng chia tay đi!

Lần chia tay này hơn nửa tháng cũng chưa chia được, Tề Mộ Mộ từ nhỏ đã phát triển đủ kỹ năng khẩu thị tâm phi.

Triệt để khiến cho Tề Mộ từ bỏ ý nghĩ “chia tay” chính là một lần ở lớp đá bóng.

Nhà trẻ là hạn định lớp ít, một lớp cũng chỉ 18-19 đứa nhỏ.

Lớp đá bóng thuộc về lớp sở thích, bình thường học sinh nữ đều thích vào lớp dạy nghệ thuật cắm hoa thủ công, rất ít tới lớp bóng đá. Con trai thì khá thích, tuyển thủ kiểu tiểu bá vương như Tề Mộ đương nhiên phải đăng ký.

Bởi vì có nhóc ở đây, đám Hứa Tiểu Minh Phương Tuấn Kỳ đều rất sợ, nháo nhào bỏ lớp bóng đá, quẳng hoài bão về lớp taekwondo - không đánh lại thì luyện, sớm muộn gì cũng đánh thắng, Hứa Tiểu Minh lúc này còn rất có cốt khí.

Lớp chồi 3 tổng cộng 9 con trai, 8 người không dám đăng ký, chỉ một mình Tề Mộ đăng ký. Các giáo viên nhìn danh sách này lo lắng, giáo viên chủ nhiệm Tiểu Trương nói với giáo viên trợ lý Tiểu Vương: “Làm sao đây? Khuyên Tề Mộ đổi sở thích?”

Tiểu Vương vội vàng nói: “Chị đi, chị đi.”

Giáo viên Tiểu Trương vẽ mặt phiền muộn: “Trẻ con hiếm khi thích, chúng ta nên ủng hộ, vạn nhất bồi dưỡng được kiện tướng bóng đá có thể vì nước giành vinh quang đây!”

Giáo viên Tiểu Vương ngoài miệng nói: “Vâng vâng vâng, đúng đúng đúng, Mộ Mộ của chúng ta năng lực vận động mạnh.” Trong lòng thổ tào: Rườm rà một đồng lớn còn không phải không chọc được tiểu bá vương!

Kỳ thực giáo viên bọn họ cũng không dễ dàng, tính chất của nhà trẻ bày ở đó, đứa trẻ nào bọn họ cũng không chọc được. Ngày thường không nể nang, trẻ con bình thường sẽ nghe lời, nhưng Tề Mộ Mộ của chúng ta cho tới giờ đều không bình thường, trong sinh mệnh dường như không có chữ “sợ”.

Bóng đá là vận động tập thể, tự Tề Mộ không đá được, sau khi đơn này báo lên, huấn luyện viên bóng đá trực tiếp xếp nhóc đến lớp chồi 2.

Giáo viên Tiểu Trương nói chuyện này cho Tề Mộ nghe: “Con nếu không thích một mình, chúng ta có thể đổi sở thích, tỷ như taek.....”

Hắn còn chưa nói hết, Tề Mộ nói: “Lớp 2? Được á, con rất quen.”

Giáo viên Tiểu Trương: “.....”

Quên mất con là bá chủ trường mẫu giáo, bá chủ trường mẫu giáo không có sợ.

Thế là lớp sở thích buổi chiều, các bé trai khác của lớp chồi 3 u la la tới lớp taekwondo, Tề Mộ một mình tới sân bóng.

Trong lòng nhóc vẫn nghĩ đến Doãn Tu Trúc, muốn đá bóng chia tay gì đó.

Kết quả vừa tới sân bóng đã nghe thấy lời khiến nhóc hỏa khí ngút trời.

“Tránh ra! Ai muốn đá bóng bởi con trai của bệnh thần kinh!”

“Mày biết đá bóng sao? Mày đăng kí là tới kéo chân sau bọn tao sao?”

“Đi xa chút đi, bệnh thần kinh thật sự sẽ lây bệnh, tao không muốn biến thành bệnh thần kinh.”

Tề Mộ nổi trận lôi đình, nhìn thấy một quả bóng bên chân, nhấc chân hướng về phía đồng người đá một cái.

Trẻ con túm tụm một chỗ sợ hết hồn, sợ hãi kêu liên tục: “Ai đá thế, huấn luyện viên nói, hiện tại không thể đá bóng!”

Bọn chúng nói nhao nhao, xoay người nhìn thấy Tề Mộ.

Nguyên bá vương Đồng Quý Sinh của lớp chồi 3 khí thế nói: “Tề Mộ cậu lại tới lớp 2 bọn tôi làm gì!”

Tề Mộ Tề Mộ nhìn nhìn Doãn Tu Trúc trốn trong góc, cất giọng nói: “Tôi tới đá.....” Nhóc cố ý kéo dài giọng, bấp chân dùng lực một cái, lại một trái bóng vọt đi, “Các cậu!”

Đá bóng cái quỷ, nhóc trước tiên đá đứa trẻ xấu xa này đi!

Đồng Quý Sinh nhìn Tề Mộ đã lâu, lúc này cậ nhiều người, hướng Tề Mộ hô: “Cậu cả ngày bảo vệ bệnh thần kinh, cậu chính là bệnh thần kinh.” Dù sao cũng là nhà trẻ, lời mắng người mà mọi người tiếp xúc được không nhiều lắm, bệnh thần kinh là cực hạn rồi.

Tề Mộ rất được Tề Đại Sơn chân truyền, cực kỳ hiểu được đạo lý nói không bằng làm, nhấc chân lại một quả bóng đá tới.

Nhóc đứng bên rổ bóng, chiếm hết tiện nghi, đám con nít kia mắng đủ rồi, xông tới cướp bóng, Tề Mộ dùng cả tay chân, vừa đá vừa ném, cứ thế bày ra tư thế một người giữ cửa vạn người khó qua.

Doãn Tu Trúc nơi xa hoàn toàn nhìn ngây người.

Tề Mộ nổi nóng thế nào đi nữa, cũng vẫn là một đứa nhỏ, nam sinh lớp chồi 2 bị nhóc chọc giận, mắt thấy nhóc ném tới rất nhiều bóng, cũng bắt đầu phản kích, Đồng Quý Sinh là tiểu mập, bình thường cơm không phí công ăn, khí lực quá lớn, nhặt một quả bóng lên ném thẳng về phía Tề Mộ.

Tề Mộ là địch vây tứ phía, né chỗ này không thoát được chỗ kia, mắt thấy sắp phải ăn một quả bóng, Doãn Tu Trúc cực nhanh vọt tới, chắn trước mặt nhóc.

Bịch..... Bóng đánh vào trên bụng bé, Doãn Tu Trúc ôm bụng ngồi xồm xuống.

Tề Mộ “trong gió trong mưa” nhiều năm như vậy, cho tới giờ là đơn đả độc đấu, đầu nghĩ sẽ có người chắn giúp nhóc?

Con trai lớp chồi 2 cũng ngốc luôn, bọn họ mặc dù cả ngày bắt nạt Doãn Tu Trúc, cũng không dám thật sự làm hại bé, mắt thấy sắc mặt bé tái nhợt mà ôm bụng, nhất thời đều luống cuống.

Lúc này huấn luyện viên tới, nhìn thấy tình cảnh này nóng nảy: “Xảy ra chuyện gì? Sao lại tự mình chơi?”

Theo lý thuyết giáo viên trong nhà trẻ không thể ngồi mát, phải toàn bộ quá tình trông coi trẻ con, dù sao cũng là mấy nhóc thôi vừa biết tự lo liệu, sao có thể phân tâm. Huấn luyện viên vừa rồi là lén nhận cuộc điện thoại, hẳn cho rằng trợ lý giáo viên lớp chồi 2 vẫn ở đây, sẽ không lo, đâu nghĩ trợ lý giáo viên tiêu chảy, mắt thấy huấn luyện viên ở cách đó không xa, đi toilet trước, lúc này hai bên làm sai.

Lúc này bọn họ vội vã chạy tới, đều xui xẻo, đây cũng không phải chơi giỡn, phạm lỗi lớn như vậy, sẽ bị sa thải!

Tề Mộ cũng mặc kệ mấy cái này, nhóc nhìn về phía Doãn Tu Trúc, hỏi: “Đau sao?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Doãn Tu Trúc tái nhợt, nhưng vẫn cười với nhóc: “Không sao đâu.”

Trong lòng Tề Mộ rất không có tư vị: “Cậu tới đây làm gì.”

Doãn Tu Trúc nói: “Không muốn cậu đau.”

Âm thanh mềm mại, lời nói ấm áp..... Tề Mộ nhìn bé, trong lòng hiện ra một câu nói: Cái con mẹ nó con trai con gái, người mà đã đóng dấu thì phải che chở tới cùng!

Chuyện này sau đó cũng không sao hết, huấn luyện viên bóng đá và trợ lý giáo viên bị xử phạt, nhưng không bị sa thải.

Bởi vì bị bóng đập trúng là Doãn Tu Trúc, Doãn gia đối với đứa bé này cho tới bây giờ đều là không quan tâm, phụ huynh đã mặc kệ, đứa nhỏ cũng không bị thương, cứ như vậy là qua.

Bất quá từ sau đó, Tề Mộ triệt để thành khách quen của lớp chồi 2.

Một đám nhóc thôi của Đồng Quý Sinh bị nhóc thu thập tới ngoan ngoãn, cũng không dám nhắc tới một câu bệnh thần kinh nữa.

Kỳ thực Tề Mộ bảo vệ Doãn Tu Trúc như vậy, mấy giáo viên mầm non đều rất chịu phục.

Bọn họ biết tình huống của Doãn Tu Trúc, cũng thương đứa nhỏ này, chỉ tiếc tình huống trong trường phức tạp, bọn họ không cách nào chỉ trích quá đáng những đứa trẻ khác.

Mấy đứa trẻ này tuy nhỏ, nhưng biết nhìn nhân sắc nhất, cha mẹ trong nhà thuận miệng bàn luận về mẹ của Doãn Tu Trúc, bọn nhóc nghe tới trong tai, liền mang đến nhà trẻ. Về phần ai có thể bắt nạt, ai không thể bắt nạt, nên xếp hàng thế nào, nên kết bè thế nào, không cần người dạy, trời sinh đã biết.

Cũng may Tề Mộ tới.

Kỳ thực Tề Mộ cũng không chủ động bắt nạt người, nhưng chỉ cần có người bắt nạt nhóc, cho dù là mắng một câu cha nhóc là nhà giàu mới nổi, nhóc cũng có thể vung nắm đấm lên đánh.

Nhà giàu mới nổi là cái gì nhóc không hiểu, nhưng ngữ khí xấu xa nhóc phân biệt được.

Tính cách không sợ chuyện từ nhỏ của nhóc dĩ nhiên có nhân tố di truyền, nhưng quan trọng nhất lại đến từ chính ba mẹ, tình yêu chân thành nhất.

Đây mới là nguồn sức mạnh lớn lên của trẻ con.

Doãn Tu Trúc không thể phản kháng, bởi vì mẹ nhóc lúc yên tĩnh coi thường bé, lúc nổi điên chửi rửa bé, cha bé từ lúc bé ra đời chỉ nhìn bốn phía..... căn nhà lớn, chỉ có lời nói mận nhạt của các bảo mẫu, bé chịu oan khuất thì có thể làm sao?

Không có nơi để nói.

Bất quá bây giờ, bé có Tề Mộ.

Thời gian của trẻ con trôi qua rất nhanh, giống như thời gian chớp mắt, Tề Mộ và Doãn Tu Trúc đã cùng nhau lên lớp lá.

Nhà trẻ đương nhiên sẽ không có thao tác chia lớp, căn bản nhập học là ở lớp nào thì ở đó đến cùng.

Bất quá cũng có ngoại lệ, lớp chồi 2 có một học sinh chuyển trường, thừa ra một chỗ. Trong phòng làm việc giáo viên Tiểu Trương nói với giáo viên chủ nhiệm lớp chồi 2: “Lớp các chị vốn đã thiếu một người, lúc này các chị lại chuyển đi một người, nhân số cũng quá ít.”

Giáo viên chủ nhiệm lớp chồi 2 lập tức linh hội: “Cô nghĩ cũng đừng nghĩ!”

“Đừng mà.” Giáo viên Tiểu Trương nói, “Dù sao Mộ Mộ của bọn em cũng suốt ngày chạy tới lớp các chị, coi như là một nửa của lớp chồi 2.”

Giáo viên chủ nhiệm lớp chồi 2 nói: “Chỉ là một nửa chị đã sắp lo bạc đầu rồi, cô còn muốn tống cả đến?”

“Nửa cũng sâu, cả cũng sâu, chị không thể phát chút thiện tâm, để cho em giải thoát?”

“Con mẹ nó còn muốn giải thoát nữa!”

Kỳ thực giáo viên Tiểu Trương cũng chỉ là luyên thuyên, không thật sự muốn đưa Tề bá chủ đi, chủ yếu là tôi muốn tống cũng không tống được!

Ai ngờ cô lảo đảo giữa trưa hôm sau, Tề Mộ một đường từ lớp cách vách chạy đến: “Cô ơi!”

Nghe thấy âm thanh nhỏ giòn tan này, đồng chí tiểu Trương liền nhũn chân: “Sao thế?”

Tề Mộ gương khuôn mặt nhỏ nói: “Lý Hoàn lớp chúng ta sắp chuyển trường rồi, vừa lúc thiếu một người, để Doãn Tu Trúc tới đây nhé!”

Giáo viên Tiểu Trương: “.....”

Trăm triệu không nghĩ tới, phạt không tiền được đi, lại phải mời về pho tượng!

5. Chương 5

Chuyện đổi lớp, theo lý là không được, hơn nữa cũng sẽ không có bạn nhỏ muốn đổi.

Nhà trẻ không như tiểu học trung học, bọn nhỏ đều rất non, không dễ dàng quen một vòng bạn bè, thích ứng hoàn cảnh này, đầu cam lòng đi? Chuyển trường là chuyện không có cách nào, nhưng chuyển lớp, thật đúng là cơ hồ không có.

Bất quá chuyện này sau đó vẫn được, Tề Mộ không làm được, còn có Tề Đại Sơn.

Tề Mộ nói chuyện sâu sắc dễ hiểu với ba, đồng chí lão Tề quyết đoán ra tay.

Nội dung cuộc trò chuyện này, khiến cho Tề Đại Sơn hai mươi năm sau nhớ lại, có lẽ muốn một cái tát quạt chết mình.

Tề Mộ: “Cha, con muốn ở cùng một lớp với Tiểu Doãn.”

“Tiểu Doãn?” Đồng chí Đại Sơn quý nhân hay quên chuyện, không nhớ cái tên này.

“Con dẫu.....” Suýt chút nữa nói em gái ra.

Tề Đại Sơn lập tức nhớ ra, ông nháy mắt hỏi: “Đứa nhỏ xinh đẹp kia?”

Mặc dù Doãn Tu Trúc là con trai, nhưng xinh đẹp là không sai, thế là Tề Mộ trịnh trọng gật đầu: “Đúng.”

“Có thể mà.” Tề Đại Sơn cười ha ha, “Nhóc thối còn có ý tưởng hơn ba.”

Tề Mộ không nghe hiểu, bất quá nhóc quả thực là đứa trẻ có ý tưởng: “Bạn ấy ở lớp 3 luôn bị bắt nạt, con che chở rất phiền phức.”

Tề Đại Sơn cười khà khà nói: “Được, từ nhỏ đã biết thương người.”

Tề Mộ lại nói: “Con đã hỏi bạn ấy, bạn ấy cũng muốn cùng một lớp với con.”

“Được.” Tề Đại Sơn đánh nhịp nói, “Chuyện này ba làm cho con.”

Tề Đại Sơn ra tay, giáo viên Tiểu Trương đầu chóng đỡ được? Cô thật sự không phải bởi vì bao lì xì nặng đè tay, cô cảm thấy lời của Tề tổng rất có đạo lý: Doãn Tu Trúc là đứa trẻ đáng thương, có thể chơi cùng với Tề Mộ cũng là duyên phận, bởi vì cái gọi là lấy nhu thắng cương, không chừng Doãn Tu Trúc có thể áp được Tề Mộ.

Không thể không nói, giáo viên Tiểu Trương và đồng chí Tề Đại Sơn đều rất có khả năng dự đoán, không cần thận dự thấu tương lai.

Cứ như vậy mùa hè đi qua, lúc tựu trường Doãn Tu Trúc chuyển tới lớp chồi 3.

Tề Mộ long trọng giới thiệu Doãn Tu Trúc với đám bạn tốt của nhóc.

Hứa Tiểu Minh và Phương Tuấn Kỳ dưới dăm uy, biến thành bạn tốt của bé, lúc này cũng chỉ có thể ha ha cười một cái, nói: “Đã sớm quen.”

Sao có thể không quen? Ai không biết tiểu bá vương mỗi ngày tuần tra lớp chồi 2, chính là để che chở tiểu bệnh thần kinh này.

Dưới lén lút Hứa Tiểu Minh và Phương Tuấn Kỳ nghiêm túc thảo luận: “Bệnh thần kinh rốt cuộc có truyền nhiễm người hay không?”

Phương Tiểu Mập nói: “Lớp chồi 2 đều nói sẽ lây bệnh.”

Trong mắt Hứa Tiểu Minh có chút sợ: “Lây bệnh sẽ thế nào?”

“Nghe nói sẽ nổi điên, trên người còn sẽ mọc lông!”

Hứa Tiểu Minh yên lặng: “Trên người Doãn Tu Trúc mọc lông sao?”

Phương Tuấn Kỳ cũng trầm mặc: “Không.....” Cậu ta trắng nôn, còn sạch sẽ hơn con gái trong lớp.

Hứa Tiểu Minh thở dài, yếu ớt nói: “Nếu luận về nổi điên, còn có ai điên hơn Tề Mộ sao?”

Phương Tuấn Kỳ: “.....” Thật sự không có.

Cho nên bệnh thần kinh gì đó, sợ cái quỷ ấy, còn có thể dọa người hơn Tề Mộ sao!

Một năm ở lớp lá, đối với Doãn Tu Trúc 5-6 tuổi mà nói là một năm vô cùng hạnh phúc. Không có ai bắt nạt bé, không có ai mắng bé, cũng không có ai nhắc tới mẹ bé. Bé đi theo phía sau Tề Mộ, giống như đứng dưới ánh mặt trời sáng rỡ, bóng tối xung quanh đều không thể tới gần.

Thật tốt, có thể gặp được Tề Mộ, thật sự là quá tốt.

Tháng ba năm sau, mùa cỏ mọc oanh bay, sinh nhật của Tề Mộ đến.

Sinh nhật âm lịch của nhóc là chủ nhật, vừa vặn trải qua ở nhà, sinh nhật dương lịch là thứ 3, người mặt mũi như Tề Đại Sơn, đương nhiên phải bắc rạp.

Ông đã sớm sắp xếp trợ lý chuyển lời xin tới nhà trẻ, nghiêm túc xin chuẩn bị tiệc, chúc mừng sinh nhật con trai.

Trong nhà trẻ đối với việc này ngầm đồng ý, coi như tùy cơ hoạt động, phụ huynh muốn làm, bọn họ cũng sẽ phối hợp.

Đại danh nhân Tề Mộ ta đây, lớp chồi 3 và lớp chồi 2 khá được nhóc “chiếu cố” đều ăn bánh ngọt mỹ vị, ào ào tặng nhóc lời chúc.

Ngay cả các giáo viên nhà trẻ cũng đầy nhiệt tình, mọi người từ đáy lòng vui vẻ - Tốt quá, thật tốt, sinh nhật tháng 3 có nghĩa là Tề bá chủ năm nay có thể lên tiểu học, không cần ở lại một năm nữa.

Tề Mộ cầu nguyện xong, Hứa Tiểu Minh hỏi Tề Mộ: “Cậu cầu nguyện gì thế?”

Tề Mộ nhe răng nói: “Cầu cậu đừng có bị một đám là khóc.”

Hứa Tiểu Minh cúi: “Mình mới không có!”

“Vây thử chút?”

“Thử..... Cái quỳ đây!” Hứa Tiểu Minh chạy.

Tề Mộ đảo mắt nhìn về phía Doãn Tu Trúc: “Cậu ăn socola không?”

Doãn Tu Trúc lắc đầu nói: “Cho cậu ăn.”

“Chúng ta mỗi người một nửa!” Tề Mộ làm chủ bữa quả bóng đá làm từ socola trên bánh ngọt thành hai, chia cho Doãn Tu Trúc một nửa.

Doãn Tu Trúc kỳ thực không thích ăn socola, nhưng lúc này lại ăn cực kỳ cẩn thận, nói đây là đồ ăn ngon nhất trên đời cũng không quá.

Hai nhóc ăn cùng một thứ, dáng vẻ ăn lại hoàn toàn bất đồng.

Một người gặm tới chỗ nào cũng có, dính đầy miệng; một người nhả nhận, không chỉ có trên mặt không dính, ngay cả tay cũng vẫn sạch sẽ.

Tề Mộ ở điểm này là từ trong lòng bội phục Doãn Tu Trúc, thật sự thích sạch sẽ, còn sạch hơn con gái.

Nhóc một bên gặm một bên nhìn chăm chăm bé, nhóc liền nhớ tới một chuyện.

“Đúng rồi, cậu lúc nào thì sinh nhật?”

Doãn Tu Trúc sững sốt, không đáp được.

Tề Mộ nói: “Dương lịch của tớ là 28 tháng 3, âm lịch là 18 tháng 2, còn cậu?”

Doãn Tu Trúc lắc đầu nói: “Tớ không biết.”

Tuổi này của Tề Mộ đâu sẽ suy nghĩ nhiều? Nhóc nói: “Không nhớ rất bình thường mà, mình lúc trước cũng không nhớ, rất nhiều năm mới không dễ dàng nhớ được.”

Doãn Tu Trúc không phải không nhớ, mà là căn bản không biết, bởi vì -

“Chưa từng?” Tề Mộ mở to mắt, “Làm sao sẽ? Không phải mỗi năm 1 lần sao, khụ khụ, tớ năm nay đã trải qua 2 lần.”

Doãn Tu Trúc nhỏ giọng nói: “Không ai nói với mình, mình không biết sinh nhật lúc nào.”

Tề Mộ ngăn người, có chút không hiểu, sao không có ai nói với bạn ấy chứ? Ba mẹ bạn ấy đâu?

Tuy nói không hiểu, bất quá Tề Mộ biết Doãn Tu Trúc không thích nhắc tới chuyện trong nhà, nhóc suy nghĩ chút, đập bàn nói: “Trải qua sinh nhật á, chính là ăn bánh ngọt và cầu nguyện, nào!”

Nhóc kéo Doãn Tu Trúc, đi tới trước bánh ngọt, cầm nến trở lại: “Cậu cũng tới cầu nguyện.”

Doãn Tu Trúc ngây ngốc.

Tề Mộ nói: “Tới nào, cầu nguyện, mình chia một nửa sinh nhật cho cậu.”

Hốc mắt Doãn Tu Trúc đỏ, tất cả lời dễ nghe bé nghe qua, đều là Tề Mộ nói với bé.

Chia cho bé một nửa sinh nhật, có thể sao? Thật sự có thể sao?

Tề Mộ thúc giục bé: “Nhanh lên chút, nếu không cầu nguyện, tinh linh cầu nguyện chạy mất.”

Doãn Tu Trúc trịnh trọng gật đầu, hai tay nhỏ sát lại ở dưới cằm, nhắm mắt lại.

Cầu nguyện.....

Nguyện vọng của bé đã in trong lòng, rõ ràng mà chính xác.

- Bé muốn vĩnh viễn ở cùng với Tề Mộ.

Sau khi Doãn Tu Trúc mở mắt ra, Tề Mộ vội vàng nói: “Ngàn vạn đừng nói ra nguyện vọng, nói ra sẽ không linh nữa.”

Doãn Tu Trúc hết sức cẩn thận, dè dặt nói: “Mình sẽ không nói ra.”

Nhưng Tề Mộ lại hiếu kỳ: “Cậu cầu nguyện cái gì?”

Doãn Tu Trúc muốn nói với nhóc, lại sợ sẽ mất linh, hết sức xoắn xuýt.

Tề Mộ thấy bé khó xử, vội vàng nói: “Được rồi được rồi, đừng nói.”

Doãn Tu Trúc dùng sức gật gật đầu, trân trọng nói: “Không thể mất linh.”

Tề Mộ cười ra răng nanh nhỏ: “Hi hi, cậu yên tâm, tinh linh sinh nhật của tớ cực kỳ lợi hại, tớ lần nào hứa cũng có thể thực hiện.”

“Tinh linh sinh nhật” Kiều nữ sĩ ở nhà làm việc hắt xì.

Doãn Tu Trúc từ đáy lòng hi vọng nguyện vọng này có thể thực hiện.

Đáng tiếc chuyện bé luôn mong đợi, cho tới bây giờ đều là chuyện mà bé không cách nào nắm chắc được.

Tốt nghiệp nhà trẻ, lúc sắp lên tiểu học, Tề Mộ cho đám Hứa Tiểu Minh một tin vui cực kỳ.

Tiểu bá vương không đi tiểu học tư nhân Quốc Thụy trực thuộc nhà trẻ, mà là đăng ký một tiểu học công lập khác!

6. Chương 6

Đây là chủ ý của Kiều Cẩn.

Tề Đại Sơn nhỏ giọng mà cho ý kiến: “Hay là tới Thụy tiểu đi, bạn học ở nhà trẻ đều ở đó, Mộ Mộ cũng có thể thích ứng.”

Tề tổng xuất thân chân đất, rất coi trọng nhân mạch!

Kiều Cẩn cau mày nói: “Bầu không khí không tốt.” Nhà trẻ còn đơn giản chút, tiểu học đã hiểu rất nhiều. Bà chính là cũng từ trường tư nhân ra, rất rõ ràng tình huống nơi đó, không thích con trai chịu ủy khuất.

Tề Đại Sơn cũng chỉ dám nói một câu, không dám nói nhiều.

Kiều Cẩn mặc dù nắm chủ ý, nhưng cũng hỏi ý kiến con trai: “Mộ Mộ, chúng ta tới Thực tiểu được không?”

Tề Mộ đâu biết tiểu học tư nhân Quốc Thụy với tiểu học Thực Nghiệm công lập gì đó?

Nhóc đối với mấy việc này trước giờ thần kinh thô, toàn bộ dựa vào cảm giác.

“Được ạ, nghe mẹ.”

Kiều Cẩn sờ đầu nhỏ của nhóc: “Mộ Mộ thật ngoan.”

Mắt Tề Mộ phát sáng, nhe răng nanh nhỏ: “..... Vậy con thể ăn kem nữa không?”

Tay Kiều Cẩn đổi sờ thành vỗ: “Không được.”

Tề Mộ bĩu bĩu môi, đầy trong đầu đều là làm thế nào lại lên lấy một cây.

Vốn chuyện này sẽ không công bố sớm như vậy, là tiểu mập Phương Tuấn Kỳ, ở nhà ăn mặn đến nhà trẻ điên cuồng uống nước, kết quả tè ra quần. Cô giáo dẫn nhóc đi thay quần áo, trên đường nghe thấy các giáo viên nói.

“Tề Mộ vậy mà sẽ tới Thực tiểu.”

“Ồ, làm ăn của Tề Đại Sơn không được?”

“Dù không được cỡ nào, cũng nộp được học phí nhỉ.” Đó là một trợ lý giáo viên mầm non mới tới.

“Cô quá xem thường Thụy tiểu rồi, cô biết học phí bao nhiêu?”

“Không phải 1-2 vạn?”

“Ha ha, thêm số 0 nữa.”

“Nhiều vậy hả!”

“Nhiều cái gì? Đều không thiếu tiền.”

Người mới tới thốt thốt một hồi: “Vậy xem ra nhà Tề Mộ có chút vấn đề.”

“Có vấn đề cái rắm, cô không thấy đi đường đều là quảng cáo của Châu Báu Thất Xảo?” Châu Báu Thất Xảo là công ty của Tề Đại Sơn, cái tên này rất tâm cơ, dùng hài âm của Tề và Kiều.

(Thất Xảo [qīqiǎo], Tề Kiều [qíqiáo])

“Vậy tại sao lại để con trai tới tiểu học công lập?”

“Ai biết chứ?” Giáo viên mầm non nói, “Có lẽ là muốn mài tính tình con.”

Trợ lý giáo viên bình phẩm lời này, lại nghĩ tới tính cách của Tề tiểu bá vương, nhất thời run lên - mài cái quỷ đây, trong nhà trẻ như vậy nhóc đều xưng vương xưng bá, tới tiểu học bình thường, không phải trực tiếp đăng cơ xưng đế?

Giáo viên thuận miệng tán gẫu, Phương tiểu mập tè ra quần nghe rất rõ ràng.

Trời má ôi (chỗ này cần gấp package biểu tình của Tiểu Nhạc Nhạc (*))!

Phương Tiểu Mập vừa về lớp liền phao tin vụ này.

Sắp lên tiểu học rồi, không khí trong nhà trẻ rất dỗi dào, mọi người đều biết mình sắp lên tiểu học Quốc Thụy, trở thành học sinh tiểu học hệ đội viên.

Phương Tuấn Kỳ vừa nói chuyện của Tề Mộ, mắt Hứa Tiểu Minh phát sáng, còn thiếu kêu ra tiếng.

Trời ạ! Đất ạ! Lão nhân gia ngài rốt cục mở mắt rồi!

Bọn họ chỉ cần chịu đựng qua một tháng cuối cùng này, có thể nói tạm biệt với Tề bá chủ rồi!

Không không không, chúng ta không nói tạm biệt, là viễn viễn đừng gặp!

Hứa Tiểu Minh không nhịn được hỏi: “Thật? Tề Mộ sẽ tới Thực tiểu?”

Phương Tuấn Kỳ trình trọng gật đầu: “Thiên chân vạn xác!” Câu thành ngữ nhóc tới qua mới học, hôm nay liền dùng!

Hứa Tiểu Minh mừng rỡ suýt chút nữa nhảy dựng lên.....

Vừa lúc Tề Mộ từ bên ngoài trở lại, nhóc bưng cốc nước nhỏ, nghe thấy lời bọn họ.

“Đừng buồn.” Tề Mộ nói, “Các cậu nếu nhớ mình thì tới Thực tiểu tìm mình.”

Hứa Tiểu Minh: “..... ”

Phương Tuấn Kỳ: “..... ”

Tề Mộ thấy biểu tình bọn họ cứng ngắc như vậy, ngữ trọng tâm trường nói: “Mình biết các cậu luyện tiếc mình, nhưng mẹ nhà tớ đã nói, bà ấy để tớ đi đâu tớ phải tới chỗ đó.” Nếu không nghe lời mẹ, ba nhóc có thể đánh chết nhóc.

Hứa Tiểu Minh nhìn nhìn Phương Tuấn Kỳ, Phương Tuấn Kỳ nhìn nhìn Hứa Tiểu Minh, từ trong mắt nhau nhìn thấu đau trướng đầy mặt.

Sự tự tin này của Tề bá chủ từ đâu mà ra?

Con người Hứa Tiểu Minh xoay chuyển, từ nhỏ đã là ngôi sao phim, một giây vào cảnh: “Cậu tại sao muốn tới Thực tiểu? Mọi người đều tới Thụy tiểu, cả lớp chỉ thiếu cậu.”

Phương Tiểu Mập đơn thuần, đầy mặt kính hải mà nhìn về phía Hứa Tiểu Minh: Xảy ra chuyện gì?

Hứa Tiểu Minh cho nhóc một ánh mắt, Phương Tuấn Kỳ mới hiểu được.

Đúng ha, tiểu bá vương không chọc nổi, vẫn là phải dỗ cậu ta đi thì tốt hơn, dù sao cũng chỉ 1 tháng cuối cùng.

Tề Mộ an ủi hai “bạn tốt”: “Mình cũng không biết, dù sao cũng là tiểu học, đi đâu cũng được mà.”

Hứa Tiểu Minh đầy mặt “luyện tiếc”: “Vậy chúng ta cách rất xa đấy.”

Tề Mộ kinh ngạc nói: “Xa lắm sao? Không phải đều là tiểu học? Không phải ở một khối?” Nhóc coi tiểu học và tiểu học thành lớp và lớp.

Hứa Tiểu Minh kiên nhẫn giải thích cho nhóc một phen.

Tề Mộ nghe hiểu rồi, vỗ vỗ vai hai người bạn họ nói: “Ài, xa như vậy, đoán chừng chúng ta gặp mặt khó khăn, đừng thương tâm, ba mình nói đàn ông có nước mắt không dễ rơi.”

Hứa Tiểu Minh: Thương tâm cái rắm, ông đây chỉ sẽ vui hân hoan!

Thổ tào thì thổ tào, ngôi sao phim nhỏ diễn tới rất vui vẻ: “Tề Mộ, chúng ta phải quý trọng thời khắc cuối cùng này.”

Tề Mộ rất cảm động: “Không nghĩ tới các cậu luyện tiếc mình như vậy, nếu không mình về nhà bàn bạc với mẹ mình chút, vẫn là đi Thụy tiểu cùng các cậu.....”

Nhóc còn chưa dứt lời, Hứa Tiểu Minh khẽ run rẩy, đều mang theo nước mắt: “Đừng mà.”

Tề Mộ buồn bực nói: “Sao thế, không phải luyện tiếc mình sao?”

Hứa Tiểu Minh phản ứng rất nhanh: “Cậu đừng vì bọn tớ chọc giận dì Kiều mà!”

Lời này có lý, Tề Mộ gật đầu nói: “Không chọc được, thật sự không chọc được mẹ tớ.”

“Vậy không có cách nào rồi.” Tề Mộ nhìn về phía hai người bạn họ, “Chúng ta chỉ có thể quý trọng thời gian cuối cùng này.”

Hứa Tiểu Minh thở phào nhẹ nhõm, lòng bàn tay đều đổ mồ hôi, nghĩ nhóc gần sáu tuổi đã trải qua đại lạc lớn như vậy, sau này e rằng có thể thành đại sự!

Không bao lâu, các bạn nhỏ lớp lá 3 đều biết Tề Mộ sẽ tới Thực tiểu.

Kỳ thực cũng có rất nhiều người không phân rõ sự khác nhau giữa Thụy tiểu và Thực tiểu, nhưng bọn họ đều rõ ràng một sự thật: Ở tiểu học Quốc Thụy không có Tề Mộ!

Tuy nói vốn là cũng không có ai định tới Thực tiểu, nhưng lúc này mấy đứa nhỏ có chứng sợ hải từ ấu lên tiểu đều khỏi.

Má ôi, nhanh chóng lên lớp, tiểu học nhất định là Thiên đường!

Kỳ thực Tề Mộ không bắt nạt nhiều người như vậy, chỉ bắt quá đám trẻ con đều thích theo gió, Hứa Tiểu Minh vốn cũng là kiểu người “Tích uy cực nặng”, bây giờ bị Tề Mộ ép tới không góc đầu lên được, bọn họ sợ ai sợ cả đường đi, liền sợ Tề Mộ.

Hơn nữa Tề Mộ vì Doãn Tu Trúc gây chiến với lớp 2, các bạn nhỏ nhìn ở trong mắt, đương nhiên là sợ.

Hơn nữa Tề Mộ cũng không sợ cô giáo, còn dám đùa dai với cô giáo (nhóc cảm thấy là trò chơi), cho nên cái danh bá chủ trường mẫu giáo này vang dội cả nhà trẻ.

Về chuyện tiểu học, Doãn Tu Trúc là người cuối cùng biết được, hôm đó xin nghỉ không tới nhà trẻ, chờ hôm sau bé sau khi đến nhà trẻ mới biết được tin kia.

Tề Mộ sẽ tới Thực tiểu.

Tề Mộ sẽ đi.

Cả nhà trẻ, e rằng chỉ có mình bé là thật sự như gặp phải sét đánh.

Vừa cầu nguyện, nguyện vọng đã tan.

Quả nhiên ngay cả tinh linh cầu nguyện cũng sẽ không giúp bé.

Dù sao bé cũng là đứa trẻ không có sinh nhật.

Doãn Tu Trúc hồn bay phách lạc, một đôi mắt to đen nhánh, nhưng không rơi một giọt nước mắt.

Bé rất khó chịu, cực kỳ khó chịu.

Nhưng không khóc ra được, bởi vì bé so với ai khác đều rõ ràng, khóc vô dụng.

Hơn nữa lúc khó chịu, khóc chỉ sẽ càng khó chịu.

Tề Mộ thấy bé tới, nhanh chóng gọi bé: “Tới bên cạnh mình ngồi.”

Doãn Tu Trúc đi tới ngồi, đầu nhỏ rũ xuống, không nhìn nhóc.

Tề Mộ lấy ra socola cất giấu: “Ăn vụng, đừng để cô giáo nhìn thấy.” Nhà trẻ không cho trẻ con mang theo đồ ăn vặt, bất quá Tề Mộ từ trước đến giờ không coi cô giáo là cái gì.

Bé tới qua ăn mấy miếng, cảm thấy rất ngon, hôm nay liền lặng lẽ mang đến cho Doãn Tu Trúc.

Doãn Tu Trúc nhìn socola, chỉ cảm thấy hốc mắt đau.

Tề Mộ thúc giục bé: “Mau ăn, mình cố ý giữ lại cho cậu.” Vừa nói nhóc còn liếm liếm miệng, thèm thèm.

Doãn Tu Trúc lắc đầu nói: “Mình không ăn.”

Tề Mộ chớp chớp mắt: “Ngon lắm, nếu không phải nhớ đến cậu, mình đã sớm tự ăn.”

Nhóc nói như vậy, trong lòng Doãn Tu Trúc càng khó chịu.

Bọn họ quen biết hơn 1 năm, Doãn Tu Trúc chẳng bao giờ cự tuyệt nhóc, lần này lại chết cấn rằng không cần.

Tề Mộ buồn bực: “Sao thế? Cậu không phải thích ăn socola nhất sao?”

Bé không thích ăn, chỉ là bởi vì Tề Mộ thích ăn, cho nên bé mới ăn.

Nhưng Tề Mộ sắp đi rồi, chờ bạn ấy đi, bé cũng không được ăn socola nữa.

Doãn Tu Trúc cấn rằng, rốt cục ngẩng đầu nhìn về phía nhóc: “Tinh linh cầu nguyện đều là gạt người.”

Tề Mộ: “Sao có thể? Mình năm nay cầu nguyện một người máy điều khiển từ xa, sáng hôm sau nó đã ở bên gối mình rồi!”

Giống y như nhóc muốn, rất thích thú.

Doãn Tu Trúc lại cúi đầu: “Có thể, có thể là sinh nhật của cậu, cho nên nguyện vọng của mình không thực hiện được.”

“Mình đã chia một nửa sinh nhật cho cậu, mình thực hiện được cậu khẳng định cũng sẽ thực hiện được!”

“Không thực hiện được nữa.” Doãn Tu Trúc cảm giác được từng đợt chua xót tuôn ra ở chóp mũi, “Khẳng định không thực hiện được nữa.....”

Tề Mộ đau lòng lắm: “Cậu rốt cục cầu nguyện vọng gì.”

“Mình.....” Lời đến khóe miệng, Doãn Tu Trúc lại nuốt trở vào, bé không thể nói, nói thì thật sự không thực hiện được nữa.

Tề Mộ dỗ bé: “Cậu đừng gấp mà, tinh linh cầu nguyện này khả năng không quen với cậu, phải chờ một lát.”

Doãn Tu Trúc nhìn về phía nhóc: “Thật hả?”

Tề Mộ gật đầu nói: “Thật!”

Nhưng Tề Mộ sắp tới tiểu học Thực Nghiệm rồi, bọn họ phải tách ra.

Doãn Tu Trúc vẫn ôm một tia mong đợi, không dám nhắc lại chuyện nguyện vọng.

Ngược lại Tề Mộ chủ động nhắc tới chuyện tiểu học: “Phải rồi, mẹ mình để mình tới Thực tiểu, cậu cũng đi sao.”

Doãn Tu Trúc sững sờ.

Tề Mộ ghé sát vào bé, nhỏ giọng nói thầm: “Mình nói với cậu, mẹ mình cực kỳ lợi hại, chuyện bà ấy nói đều rất đúng, bà ấy nói tiểu học Thực Nghiệm tốt, vậy thì khẳng định tốt, cậu đi theo mình không sai đâu.”

Bí mật nhỏ này của nhóc chỉ nói với Doãn Tu Trúc, mặc dù cũng là bạn tốt với Hứa Tiểu Minh Phương Tuấn Kỳ, nhưng trong lòng nhóc rất rõ ràng, Hứa Tiểu Minh với Phương Tuấn Kỳ thân nhau hơn, giống như nhóc và Doãn Tu Trúc.

Bạn bè mà, cũng không phải đều giống nhau.

Đừng tưởng nhóc không nhìn ra, đồ tốt của Hứa Tiểu Minh đều giữ lại cho Phương Tuấn Kỳ.

Thấy Doãn Tu Trúc không lên tiếng, Tề Mộ lại nói với bé: “Cậu về nói với mẹ cậu một chút, Thực tiểu thật sự tốt, nghe nói còn không cần đóng học phí đấy.” Giáo dục bắt buộc 9 năm gì đấy, Tề Mộ không hiểu, nhưng không cần tốn tiền cũng có thể đi học, tóm lại là chuyện tốt.

Doãn Tu Trúc ngây người hồi lâu mới phục hồi tinh thần, bé động tâm.

Sao có thể không động tâm chứ?

Bé có thể không cần tách ra với Tề Mộ, chỉ cần bé có đủ dũng khí đi nói với ba.

((*) Tiểu Nhạc Nhạc là một diễn viên của TQ)

7. Chương 7

Tề Mộ hoàn toàn không nghĩ tới sẽ tách ra với Doãn Tu Trúc.

Đã nói che chở, tách ra còn có thể che?

Ba nhóc nói, nam tử hán đại đại hủ nói chuyện phải giữ lời.

Không đúng..... Hình như là nam tử hán đại tượng phu? Mặc kệ nó, dù sao ba nhóc ở trước mặt mẹ nhóc chính là đại đại hủ.

Tề Mộ đẩy socola đã hơi tan cho bé: “Cậu ăn không?”

Nhóc còn chưa nói hết, cô giáo đã phát hiện: “Tề Mộ, con đang làm gì?”

Tề Mộ vội vàng thu socola vào lòng bàn tay, ngồi tới ngay ngắn.

Cô giáo uy phong lẫm liệt đi tới, hỏi: “Có phải lại mang theo đồ ăn vặt tới trường hay không?”

Tề Mộ của chúng ta bình thản, cũng không nói dối, nhóc nhe răng nói: “Vâng.”

Cô giáo: “.....” Ặc, tức giận, nhưng không có cách nào!

Doãn Tu Trúc không muốn Tề Mộ bị dạy dỗ, muốn mở miệng, Tề Mộ đã quét đất đứng lên, hỏi: “Cô ơi, con tới phía sau hay là đi ra ngoài cửa?”

Cô giáo: “Ngoài cửa!” Nhìn thấy nhóc đau gan.

Tề Mộ vui rạo rức mà đứng dậy, trước khi đi lên nhét socola vào tay Doãn Tu Trúc.

Doãn Tu Trúc nhìn bóng lưng nhóc, nắm chặt socola ẩm áp đã có chút biến dạng: Bé muốn ở cùng với Tề Mộ, nhất định phải ở cùng với bạn ấy, ngoại trừ bạn ấy ra cũng không có ai đối với bé tốt như vậy.

Tề Mộ đâu sẽ dâng hoàng phạt đứng ở cửa? Nhóc rẽ quẹo đi tới phòng rửa tay, nghịch bong bóng đi tiểu lại rửa tay, cầm lấy khăn lông nhỏ thơm ngào ngạt của mình lau lau tay - Doãn Tu Trúc thật tốt, lần nào cũng giúp nhóc giặt khăn lông sạch sẽ như vậy.

Ở trong lớp đang vào học, Tề Mộ ở bên ngoài tán nhảm với Đồng Quý Sinh lớp 2.

- Tiểu thối tha này cũng bị cô giáo đuổi ra ngoài phạt đứng.

Đồng Quý Sinh hỏi nhóc: “Cậu sẽ tới Thực tiểu?”

Tề Mộ nói: “Đúng rồi, cậu đừng nhớ mình.”

Đồng Quý Sinh: “Mình không nhớ đại đầu quỷ cậu.”

Tề Mộ nhún nhún vai: “Không có mình, ai bồi phạt đứng với cậu.”

Đồng Quý Sinh: “Mình mới không cần người bồi!”

Tề Mộ nói: “Vậy mình đi.”

Nhóc xoay người muốn đi, Đồng Quý Sinh không to gan bằng nhóc, cô giáo bảo phạt đứng bé dâng hoàng phạt đứng, đâu cũng không dám đi, ngày thường cũng là Tề Mộ bồi bé, nhóc vừa đi, bản thân bé cũng thật sự buồn chán.

“Ê.....” Đồng Quý Sinh gọi nhóc, “Cậu đi rồi, lớp các cậu tiểu.....”

Ba chữ bệnh thần kinh không nói ra, Tề Mộ lườm bé một cái, Đồng Quý Sinh sửa lời nói: “Tiểu người hầu của cậu làm sao đây?”

Tiểu người hầu cũng không dễ nghe, Tề Mộ nói: “Doãn Tu Trúc.”

Đồng Quý Sinh sợ nhóc một lời không hợp vung đấm, đành nói: “Doãn Tu Trúc Doãn Tu Trúc, nhớ rồi.” Bé và Doãn Tu Trúc cùng lớp hai năm cũng không nhớ được tên bé, hiện tại thì nhớ cẩn thận rồi.

Tề Mộ đương nhiên nói: “Cậu ấy theo mình chứ sao.”

Đồng Quý Sinh cũng chính là nhóc thối, không hiểu được nhiều như vậy, bé nói: “Cũng đúng, hai người có thể cùng nhau.” Nói xong bé vui vẻ, Thụy tiểu tốt quá, không có Đại Ma Vương Tề Mộ còn không có tiểu bệnh thần kinh, thật sự khiến người mong chờ.

Lúc tan lớp, Doãn Tu Trúc đầu tiên đi ra ngoài, đưa socola trong lòng bàn tay cho Tề Mộ.

Tề Mộ kinh ngạc nói: “Sao cậu chưa ăn?”

Doãn Tu Trúc nói: “Mình ăn một miếng rồi, cái này cho cậu.” Bé biết Tề Mộ muốn ăn.

Tề Mộ không thêm nữa, hỏi: “Cậu thật sự không ăn hả?”

Doãn Tu Trúc nói: “Nhanh ăn đi, đừng bị cô giáo nhìn thấy.”

Tề Mộ cười hì hì: “Vẫn là cậu đối tốt với mình!” Nói xong nhóc liền lột vỏ nhựa, nhét cả socola vào trong miệng.

Doãn Tu Trúc thấy nhóc như vậy, trong lòng còn vui hơn cả ăn socola.

Tan học về nhà, Tề Mộ dặn bé: “Đừng quên về nói với mẹ cậu nhé.”

Doãn Tu Trúc trịnh trọng gật đầu, bé nắm nắm quả đấm, động viên bản thân.

Tề Mộ thật sớm về nhà, Doãn Tu Trúc tới lúc chân trời hơi tối mới chờ được tài xế đưa đón bé.

Một đường không nói chuyện, tới lúc xe lái vào cửa lớn, bé mới hơi khản trương.

Nhà bé rất lớn, sau khi xe lái vào cửa lớn còn phải vòng qua vườn hoa mới có thể nhìn thấy nhà lầu phía sau.

Vườn hoa được chăm sóc rất tốt, nhưng đối với Doãn Tu Trúc mà nói cũng không tính là đẹp, bé không thích mấy từng bách màu xanh thẫm này, bé cảm thấy bọn chúng quá cao, hơn nữa âm trầm, dường như chặn lại hết tất cả ánh sáng.

Nhà lầu phía sau vườn hoa chiếm diện tích lớn, phong cách tao nhã, nhận được là yên tĩnh trong ồn ào. Bất quá tất cả những cái này rơi vào trong mắt một đứa trẻ 6 tuổi, toàn là tịch mịch và đè nén.

Bé không muốn về nhà, không thích căn nhà chỗ nào cũng lạnh lẽo kia, cho dù bật điều hòa, cho dù trên nhiệt kế hiển thị nhiệt độ hợp lòng người, nhưng vẻ lạnh lẽo xuyên qua da thịt, thấm vào khe xương này thì không chỗ nào không có.

Doãn Tu Trúc hít sâu một cái, đẩy cửa vào nhà.

Trong phòng khách một người cũng không có, ngay cả đèn cũng không bật, căn nhà đen kịt mà trống trải giống như con thú to lớn há miệng, tùy thời cắn nuốt con mồi bước vào trong đó.

Doãn Tu Trúc bước nhỏ đi tới, bật đèn. Đèn thủy tinh khổng lồ, chiếu cả gian phòng giống như ban ngày, nhưng ngón tay hơi run lại không nhanh bình phục lại như vậy.

Bé lại hít sâu, lui về chỗ huyền quan thay giày, sau đó dùng khăn lông lau lau vết giày của mình - nếu bảo mẫu phát hiện sẽ mắng người.

Làm xong những thứ này bé mới chậm chậm lên lầu, tới căn phòng bên tay phải gần nhất.

Cửa đóng, không tiếng động mà cự tuyệt mọi người.

Doãn Tu Trúc gõ gõ cửa, bên trong âm thanh gì cũng không truyền ra, nhưng bé biết mẹ bé ở bên trong.

Bé ấn tay nắm cửa xuống, đẩy cửa ra. Trong phòng rất tối, chỉ có tà dương huyết sắc ngoài cửa sổ hắt vào, chiếu lên người người phụ nữ ngồi ở đó, ánh ra chút đỏ sẫm.

Người phụ nữ mặc một thân quần áo màu trắng, cực kỳ an tĩnh, giống như một bức tượng lạnh nhạt.

Bà rất đẹp, có mái tóc đen như tơ lụa làm người ta kinh thán, còn có làn da mê người tới giống như lãnh ngọc tinh tế.

Bà đang tuổi đẹp nhất, nhưng mất đi sinh cơ, thành một đóa hoa khô héo.

Tướng mạo Doãn Tu Trúc giống bà, ngũ quan như vậy rơi vào trên mặt một bé trai, tinh xảo tới có chút âm nhu.

Bé nhìn mẹ một cái, rũ mắt nói: “Mẹ, con về rồi.”

Không ai đáp lại bé, bà thậm chí ngay cả 1 ánh mắt cũng keo kiệt cho bé.

Trong mắt Doãn Tu Trúc vẫn dâng lên vẻ thất vọng, cho dù lần nào cũng như vậy, cho dù đã sớm biết kết quả, bé vẫn mơ hồ mong đợi, có lẽ ngày nào đó sẽ khác, có lẽ ngày nào đó bà ấy sẽ nhìn bé một cái.

Đáng tiếc không có, giống như bé kiên trì không ngừng chào hỏi bà, bà cũng thủy chung lạnh nhạt vô tận với bé.

Doãn Tu Trúc đây là lần thứ 3 sau khi về nhà hít sâu, bé chỉ có thể dùng cách này để cho lồng ngực căng thẳng nhẹ nhõm chút.

Sau khi xuống lầu Doãn Tu Trúc cầm điện thoại lên, ba bé đã lâu không về, bé chỉ có thể gọi điện thoại cho ông ấy nói chuyện đăng ký tiểu học.

Bé không biết ba sẽ đồng ý hay không, nhưng bé nhất định phải bước một bước này, bé phải đi tranh thủ.

Số điện thoại còn chưa ấn, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân liên tiếp.

Doãn Tu Trúc sửng sốt, ngay sau đó một cỗ vui sướng khó có thể khống chế dâng lên - Ba về rồi!

Bé đặt điện thoại xuống, chạy chậm đến trong phòng khách, lúc này cửa mở ra, Doãn Công Chính mặc tây trang trắng thớm đi đến, phía sau gã còn có trợ lý đi theo, bất quá các trợ lý cũng không vào nhà, chỉ khai báo một chút lịch trình ngày mai sau đó liền đi ra ngoài.

Doãn Tu Trúc tới lúc mọi người đều đi mới cẩn thận đi ra ngoài, cẩn thận mà mở miệng: “Ba.”

Doãn Công Chính nhìn cũng không nhìn bé, kéo kéo cà vạt nói: “Mẹ mày đâu?”

Doãn Tu Trúc ngừng lại, nói: “Ồ trên lầu.”

“Ừ.” Doãn Công Chính bước lớn tới cầu thang, trực tiếp lên lầu.

Doãn Tu Trúc mấp máy miệng, đi theo, bé muốn nói với ba, về chuyện tiểu học.....

Vừa đi lên, bé đã nghe thấy tiếng thét chói tai của mẹ: “Doãn Công Chính, ông biến, cút ra ngoài cho tôi!”

Doãn Tu Trúc dừng bước, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Trong phòng truyền đến âm thanh vật nặng rơi xuống đất, Doãn Công Chính tóc tai ngổn ngang đi ra, gã mắng: “Con đàn bà điên!” Tiếp đó từ bên ngoài khóa cửa lại.

Doãn Tu Trúc đứng ở chỗ cầu thang, cả người không chịu nổi chế mà run rẩy.

Doãn Công Chính liếc bé, trong lòng dâng lên một trận khó chịu: “Tránh ra.”

“Ba!” Doãn Tu Trúc cũng không biết mình ở đâu ra dũng khí, bé kéo ống tay áo Doãn Công Chính.

Doãn Công Chính cau mày nhìn bé: “Sao thế?”

Giọng Doãn Tu Trúc run, âm thanh nhưng không nhỏ, bé cố gắng nói một hơi rõ ràng: “Con, con sắp tốt nghiệp rồi, tiểu học, con muốn, con muốn tới tiểu học Thực Nghiệm.” Bé nói ra, bé thật sự nói ra rồi.

Chán ghét trong mắt Doãn Công Chính không che giấu chút nào: “Tiểu học Thực Nghiệm? Mày chê tao còn chưa đủ mất thể diện?”

Doãn Tu Trúc sững sốt, ngẩng đầu nhìn gã: “Tiểu học Thực Nghiệm rất..... rất tốt.”

“Mày cho rằng mày họ gì? Mày cho rằng cái tên Doãn Tu Trúc này là ai cho mày?”

“Con.....” Doãn Tu Trúc không biết trả lời câu này của ba như thế nào.

Doãn Công Chính khó chịu nói: “Loại trường học rác rưởi này nghĩ cũng đừng nghĩ, tao chính là mời gia sư cho mày ở nhà học, cũng sẽ không để mày đi học.”

Nói xong lời này, gã phất tay áo rời đi.

Tới lúc bên ngoài truyền đến tiếng nổ vang của xe hơi, Doãn Tu Trúc mới hồi phục tinh thần.

Ba đi rồi, mẹ bị nhốt trong phòng điện cuồng đập tất cả đồ có thể đập tới.

Bảo mẫu và nhân viên chăm sóc lục tục lên lầu, đi trấn an người mẹ nổi điên. Không ai để ý tới Doãn Tu Trúc, bé ở đó, giống như một người trong suốt, bị mọi người coi thường.

Bé không đến tiểu học Thực Nghiệm được, bé sắp mất đi một người duy nhất rơi tầm mắt vào trên người bé.

Tinh linh cầu nguyện..... Không thể nào đi tới bên cạnh bé, bởi vì bé là đứa trẻ ngay cả sinh nhật cũng không có.

Doãn Tu Trúc khóc cả đêm, tê tâm liệt phế mà gào khóc, dường như muốn đem nước mắt tích góp từ nhỏ đến lớn đều khóc ra.

Có thể có tác dụng gì chứ? Căn nhà trống trải này có thể nuốt hết tất cả.

Doãn Tu Trúc xin nghỉ học 3 ngày, trở lại cả người đều gầy 1 vòng.

Tề Mộ đau lòng nói: “Điều hòa nhà cậu có phải mở quá thấp hay không? Mình nói với cậu, mùa hè cũng phải đắp chăn, vạn nhất điều hòa hút gió, rất lạnh.”

Doãn Tu Trúc nhìn thấy nhóc liền muốn khóc, nhưng bé nhịn được, mấy ngày cuối cùng, bé muốn ở cùng với Tề Mộ thật tốt.

Tề Mộ lại nói: “Cậu phải uống thuốc cẩn thận, đừng sợ đắng.” Nói xong nhóc lại nói: “Dù sao mình cũng không sợ đắng, mình đều nhắm mắt một ngụm ực vào, siêu soái!”

Doãn Tu Trúc nghĩ nghĩ hình ảnh kia, khoe miệng mang theo chút ý cười: “Ừ, mình cũng không sợ.”

Tề Mộ vẫn nhớ tới chính sự: “Cậu nói với mẹ cậu chưa? Có thể tới Thực tiểu không?”

Mắt Doãn Tu Trúc rũ xuống lông mi run rẩy, bé nhẹ giọng nói: “Nói rồi.”

Tề Mộ vui ra mặt: “Vậy tớ yên tâm rồi.” Nhóc lại nói, “Cậu đừng sợ, ở Thực tiểu mặc dù không có bạn học quen biết, nhưng chỉ cần có mình ở đó, sẽ không ai dám bắt nạt cậu!”

Doãn Tu Trúc cười cười, âm thanh rất chất: “Mình biết.”

Tác giả có lời muốn nói: Yên tâm, Tề Mộ Mộ của chúng ta rất cố chấp.

8. Chương 8

Thời gian giống như chớp mắt, những ngày ở nhà trẻ đã đi tới cuối.

Nhà trẻ Quốc Thụy từ lúc xây trường đến nay, vẫn là lần đầu từ đáy lòng mà vui vẻ tiễn một nhóm tốt nghiệp như vậy.

5 giáo viên lớp lá 3 càng là lệ nóng quanh tròng, lúc chụp hình người này mắt đỏ hơn người kia, giáo viên lớn tuổi hơn chút ngay cả mũi cũng khóc đỏ.

Đám tiểu quỷ Hứa Tiểu Minh và Phương Tuấn Kỳ cũng nước mắt rưng rưng, vạn phần luyến tiếc.

Tề Mộ hết sức xem thường bọn họ: “Các cậu đến cùng có phải đàn ông hay không? Còn khóc thành như vậy?”

Hứa Tiểu Minh tự nhận là chuẩn đàn ông, nhưng kể từ khi gặp được Tề Mộ, bé đàn ông không nổi nữa, cũng may rất cục sếp mới được tôn đại thần này đi rồi, bé vui muốn chết.

Tề Mộ thở dài nói: “Các cô giáo đều là nữ sinh, khóc cũng coi như thôi, các cậu như vậy thì rất kỳ cục.”

Hứa Tiểu Minh nghĩ thầm: Nước mắt bị thương nhìn được, nước mắt sung sướng này thế nào cũng không kìm lại được!

Sau khi chụp ảnh tốt nghiệp, cả lớp lá 3, chỉ có Tề Mộ cười đến dương quang xán lạn, những người khác đều là trong mắt ngậm nước, chớp mũi hơi đỏ, tràn đầy ước mơ vô hạn và lòng hân hoan đối với tương lai!

Lúc về trường lấy ảnh, Tề Mộ liếc mắt liền thấy được Doãn Tu Trúc bên cạnh mình.

Nhóc lôi kéo bé hỏi: “Sao cậu muốn khóc mà không khóc?”

Doãn Tu Trúc khi đó có thể nhịn không khóc đã là định lực phi phàm rồi, bé thấp giọng nói: “Luyến tiếc.”

Tề Mộ một cái ôm bé qua nói: “Không sao đâu, cậu nếu nhớ bọn họ, chúng ta có thể tới Thụy tiểu thăm chút.”

Nghe được lời này của nhóc, Doãn Tu Trúc bỗng ngẩng đầu, con ngươi đen của bé chớp cũng không chớp mà nhìn chằm chằm nhóc: “Cậu sẽ tới Thụy tiểu thăm sao?”

Tề Mộ bị bé nhìn tới sững sốt, chớp chớp mắt nói: “Nếu cậu muốn đi, chúng ta sẽ đi.” Cái này có gì lớn đâu, mặc dù hơi xa chút, nhưng chỉ cần nhờ chú tài xế, đi một chuyến cũng không phiền.

Doãn Tu Trúc vẫn đang nhìn nhóc, vô cùng trân quý, giống như nhìn một cái là sẽ ít đi một cái nhìn, âm thanh bé nghẹn ngào, mang theo chút nức nở: “Cậu làm ơn nhất định phải tới thăm.”

“Sao thế?” Tề Mộ rất sợ bé khóc, nhất tời có chút tay chân rối loạn, “Cậu là luyện tiết đảm Thôi Tiểu Tiểu sao? Không sao đâu, sau này chúng ta có thể tới thăm các cậu ấy.”

Bình thường nam sinh đều thích bắt nạt Doãn Tu Trúc, nhưng nữ sinh thì tốt hơn chút, có mấy bé gái còn sẽ đến tìm Doãn Tu Trúc chơi, mặc dù Tề Mộ cảm thấy Doãn Tu Trúc cũng không thích chơi với bọn họ.

Doãn Tu Trúc lắc lắc đầu, nói lặp lại: “Cậu nhất định phải tới thăm.”

“Được rồi.” Tề Mộ nói, “Nhất định đi!”

Doãn Tu Trúc rất cuộc không khóc, mắt bé vô cùng chất, nhưng nước mắt lại giống như bị cạn nước, ngay cả 1 giọt cũng không chảy ra.

Tề Mộ vỗ vỗ tay bé nói: “Ba mình tới đón mình rồi, chúng ta tựu trường gặp.”

Doãn Tu Trúc kéo tay áo bé, gấp giọng nói: “Có thể cho mình số điện thoại nhà cậu không?”

Tề Mộ: “Số điện thoại? Mình không nhớ.....” Việc này quá gây khó dễ cho Tề Mộ Mộ của chúng ta, số đếm đơn giản nhất nhóc còn khó khăn, bảo nhóc nhớ số điện thoại, không khác gì đòi mạng nhỏ của nhóc.

Doãn Tu Trúc nói: “Chú Tề tới rồi, có thể hỏi chú ấy không?”

Tề Mộ nói: “Được á.” Vừa nói nhóc liền kéo tay Doãn Tu Trúc đi tìm ba.

Tề Đại Sơn đã biết giới tính thật của Doãn Tu Trúc, mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng tình huynh đệ con trai và con trai cùng lớn lên cũng là trải nghiệm quan trọng trong nhân sinh - Có người anh em tốt hai sườn cầm dao, con đường sau này cũng sẽ dễ đi hơn nhiều.

Biết Doãn Tu Trúc muốn biết số điện thoại nhà bọn họ, Tề Đại Sơn lập tức nói: “Chú viết cho cháu.”

Nói xong ông mới phát hiện mình không cầm túi, ông lại nói: “Chờ chút, chú tới trong xe cầm giấy và bút.”

Doãn Tu Trúc nói: “Chú Tề chú nói là được, cháu nhớ được.”

Tề Đại Sơn sững sốt: “Số kia nhưng không xuôi, không thể dễ nhớ.”

Doãn Tu Trúc nói: “Không sao đâu, cháu nhớ được.” Số vô cùng quan trọng như vậy, bé cả đời cũng sẽ không quên.

Tề Đại Sơn cũng không do dự, nói 8 con số.

Doãn Tu Trúc gật đầu nói: “Nhớ rồi ạ.”

Tề Đại Sơn còn rất kinh ngạc: “Nhớ thật?”

Doãn Tu Trúc lặp lại 1 lần, nửa số cũng không sai.

Tề Mộ hết sức tán dương: “Oa, Doãn Tu Trúc cậu lợi hại quá, mình học thuộc lâu lắm rồi cũng không nhớ được.”

Tề Đại Sơn búng đầu quả dưa của con trai một cái: “Con cái đầu heo này, có thể nhớ được cái gì!”

Tề Mộ cũng không coi là gì, vẫn đang nháy mắt với Doãn Tu Trúc: “Mình phải đi rồi, chúng ta tiểu học gặp.”

Doãn Tu Trúc cười đến có chút miễn cưỡng, gật gật đầu với nhóc nói: “Tề Mộ, tạm biệt.”

Tề Mộ theo Tề Đại Sơn rời đi, Tề Đại Sơn trên đường còn dạy con trai đếm số, đầu Tề Mộ to ra, hận không thể tìm bông chặn lỗ tai lại.

Hôm sau, Tề Mộ đang ở trong phòng đồ chơi tháo người máy, Kiều Cẩn nói: “Mộ Mộ, bạn học của con gọi điện thoại cho con.”

Tề Mộ nhảy cao 3 thước, cao hứng nói: “Đến đây!” Doãn Tu Trúc thật bản lĩnh, còn thật sự gọi điện thoại cho nhóc.

Tề Mộ vui rạo rức nhận điện thoại: “Alo.”

Đầu bên kia điện thoại ngừng chút, tiếp đó là âm thanh nhẹ tới không nghe được của Doãn Tu Trúc: “Xin lỗi.”

Tề Mộ không hiểu ra sao: “Xin lỗi cái gì?” Doãn Tu Trúc có thể có chuyện gì có lỗi với nhóc?

Âm thanh Doãn Tu Trúc cứng hồi lâu, mới chậm rãi nói: “Mình không tới Thực tiểu được, xin lỗi.”

Tề Mộ chớp chớp mắt, không kịp phản ứng: “Cái gì?”

Doãn Tu Trúc nói: “Mình không tới tiểu học Thực Nghiệm được, mình đăng ký là tiểu học Quốc Thụy.”

Tề Mộ sững sốt, kịp phản ứng: “Chúng ta không phải đã nói.....”

“Xin lỗi.” Doãn Tu Trúc nói, “Ba mình không đồng ý mình tới Thực tiểu, mình không đi được.”

Tề Mộ cầm lấy điện thoại ngẩn ngơ, hồi lâu mới mở miệng: “Cậu tại sao hiện giờ mới nói với mình.”

Tề Mộ giận, Doãn Tu Trúc chỉ nghe thấy âm thanh của nhóc, cũng biết nụ cười trên mặt nhóc đã biến mất, biết nhóc nghiêm mặt, biết nhóc thật sự giận bé.

Doãn Tu Trúc nắm chặt ống nghe, âm thanh căng thẳng tới giống như dây cung sắp đứt: “Mình muốn quý trọng thời gian cuối cùng.” Nói thì có tác dụng gì, là bé nhu nhược tới không cách nào đi cùng tiểu học với bạn ấy, là bé quá vô dụng.

Tề Mộ cáu, nhóc lần đầu tiên dùng ngữ khí như vậy nói chuyện với Doãn Tu Trúc: “Cậu ngốc sao? Cậu không thể tới Thực tiểu, chúng ta cùng tới Thụy tiểu á!”

Nhóc la tới rất lớn giọng, Doãn Tu Trúc nhưng dường như cái gì cũng không nghe rõ, không, bé nghe rõ rồi, nghe tới rất rõ ràng, chỉ là bé không thể nào tin nổi.

Tề Mộ tức tới tại chỗ nổ tung: “Cậu căn bản không muốn đi cùng tiểu học với mình đúng không! Thiệt mình coi cậu là anh em tốt!”

Đầu Doãn Tu Trúc kêu ong ong, bé vội vàng nói: “Không phải, mình muốn ở cùng cậu, nhưng mà.....”

“Vậy sao cậu không nói với mình! Cậu nếu nói với mình cậu tới Thụy tiểu, mình đã đi cùng với cậu!”

Doãn Tu Trúc ngẩn ra, bé chưa từng nghĩ như vậy, ngay cả một chút cũng không từng nghĩ như vậy.

Bé chưa từng đòi, chưa từng yêu cầu, chưa từng nghĩ tới hóa ra bé không cách nào hướng về phía trước, đối phương còn có thể đến gần bé.

Doãn Tu Trúc cơ hồ không biết mình nói cái gì: “Nhưng ba mẹ cậu hi vọng cậu tới.....”

Tề Mộ cắt đứt bé: “Cậu rốt cuộc coi mình là bạn hay không?”

Doãn Tu Trúc nhanh chóng nói: “Cậu là người bạn tốt nhất của mình.” Cũng là duy nhất.

Tề Mộ: “Vậy cậu đang hoảng ở Thụy tiểu chờ mình!”

Tác giả có lời muốn nói: Hứa Tiểu Minh: Ấy gu, luôn cảm thấy sau lưng là lạ.

9. Chương 9

Sau khi cúp điện thoại, Doãn Tu Trúc đứng yên thật lâu, trong đầu toàn là âm máy bận trong micro, hoàn toàn không suy nghĩ những cái khác.

Tề Mộ là phái hành động nổi tiếng, còn là chuẩn đàn ông nói được làm được, nhóc để điện thoại xuống liền đi tìm Kiều Cẩn.

“Mẹ!” Chân ngắn nhỏ còn chưa giẫm lên cầu thang, nhóc đã kéo cổ họng hét.

Kiều Cẩn đang chỉnh lý một bản thiết kế, nghe thấy âm thanh của con trai, đầu cũng không ngẩng: “Sao?”

Tề Mộ nhào vào ngực bà, mở miệng chính là: “Con muốn tới Thụy tiểu!” Thẳng thắn, đơn giản, thô bạo, nhưng có tác dụng!

Kiều Cẩn để công việc xuống, quay đầu nhìn nhóc: “Lại nổi điên cái gì?” Đứa con trai này của bà giống ba, thích là làm, không quan tâm.

Tề Mộ nhe răng nanh làm nũng: “Con muốn tới tiểu học Quốc Thụy học.”

Kiều Cẩn rất không chống đỡ được, sờ đầu cún của nhóc: “Không phải đã nói là tới Thực tiểu sao?”

Tề Mộ nói: “Đổi chủ ý.”

Kiều Cẩn tức giận nói: “Chuyện đã quyết, không được đổi.”

“Muốn đổi muốn đổi.” Tề Mộ kiễng chân chụm mẹ một cái, “Con muốn tới tiểu học Quốc Thụy.”

Kiều Cẩn tuy nói nuông chiều con, nhưng sẽ không thuận theo nhóc tùy hứng: “Mẹ trước đó đã hỏi con, con cũng đáp ứng mẹ, sao lúc này lại lâm thời thay đổi?”

Tề Mộ nói: “Doãn Tu Trúc không tới Thực tiểu được.”

Kiều Cẩn kinh ngạc: “Các con không phải đã nói xong rồi sao?” Chuyện này Tề Mộ đã sớm ở nhà tuyên bố long trọng nhiều lần, Kiều Cẩn biết.

Tề Mộ nói: “Cậu ấy vừa mới gọi điện thoại tới nói mẹ cậu ấy không đồng ý.”

Kiều Cẩn nhíu nhíu mày: “Nó tại sao không sớm nói với con?”

Tề Mộ đương nhiên nói: “Cậu ấy cực kỳ nhát gan, sợ con đánh cậu ý mà.”

Kiều Cẩn lặng yên: “Con còn đánh người ta?”

Tề Mộ vừa thấy nói lỗ miệng, vội vàng sửa đúng: “Con sẽ không đánh cậu ấy đâu, con rất chiều cổ cậu ấy, con là nói cậu ấy sợ con giận!”

“Con tức giận sẽ đánh người?”

Tề Mộ gãi gãi sau gáy, nói: “..... Cũng không phải lần nào cũng đánh.”

“Được lắm.” Kiều Cẩn xách tai nhóc lên, “Con còn học được bắt nạt người.”

Tề Mộ Tề Mộ một bên ầu ầu u một bên cầu xin tha thứ: “Con không bắt nạt người, con chỉ để cho bọn họ không bắt nạt con.”

Kiều Cẩn: “.....” Luôn cảm thấy cần phải tới trường hiểu rõ tình hình thực tế.

Tề Mộ mưa dầm thấm đất nhiều năm, rất hiểu phải dỗ mẹ thế nào.

Nhóc học ba nhóc phải gọi là y sì đức, vừa hôn hai má Kiều Cẩn, vừa đắp vai bà, cuối cùng còn khen quần áo của mẹ một hồi.

Kiều Cẩn vốn cũng không giận, bị nhóc làm ồn, khóe miệng trong mắt toàn là ý cười, bà kéo con vào trong ngực, hướng khuôn mặt nhỏ mềm mại của nhóc hôn xuống: “Con quả thật muốn tới tiểu học Quốc Thụy?”

“Muốn đi.” Tề Mộ nói, “Mẹ không biết đâu, Doãn Tu Trúc vừa ngốc vừa nhát gan, con không ở bên cạnh cậu ấy, cậu ấy khẳng định bị người bắt nạt.”

Kiều Cẩn bị nhóc chọc cười: “Xem như con có bản lĩnh.”

Tề Mộ kéo tay bà nói: “Mẹ, mẹ đáp ứng con nhá, con đảm bảo 3 ngày không ăn kem!”

Mắt Kiều Cẩn cười cong lên: “Cũng không được ăn socola.”

Khuôn mặt nhỏ của Tề Mộ sụp đổ: “Cái này.....”

Kiều Cẩn lại nói: “Sắp lên tiểu học rồi, con phải nhớ được 100 số, học thuộc 10 bài thơ cổ, nhận biết chữ thường dùng, còn phải.....”

Á, Tề tiểu bá vương đã chết, Doãn Tiểu Ngốc mau đuổi theo.

Sau khi ký liên tiếp hiệp ước bất bình đẳng, Tề Mộ rốt cục nhận được cho phép của mẹ, có thể cùng Doãn Tu Trúc tới tiểu học Quốc Thụy.

Lúc này Doãn Tu Trúc mới có thể hoàn hồn, bé hết sức nghi ngờ mình vừa nãy căn bản không gọi điện thoại, tin tức Tề Mộ muốn tới Thụy tiểu căn bản là vọng tưởng của bé.

Bé run lấy bầy đặt micro xuống, lần nữa cầm lên, lại bấm số của Tề gia.

Lần này tay bé cầm micro càng dùng sức, khẩn trương tới ngay cả hô hấp cũng dồn dập.

Tề Mộ nhận điện thoại: “Xong rồi, mẹ mình đồng ý cho mình đến Thụy tiểu rồi.” Quỷ biết nhóc bỏ ra bao nhiêu, bất quá mấy thứ này không cần thiết nói với Doãn Tu Trúc, nhóc cũng không phải Hứa Tiểu Minh, mới sẽ không treo ngoài miệng nhắc mãi mấy chuyện vụn vặt này.

Tay Doãn Tu Trúc nho nhỏ, bởi vì quá dùng sức mà các đốt ngón tay trắng bệch, bé không biết nên hình dung tâm tình lúc này thế nào, giống như có thứ gì đó từ trong trái tim bé bùng lên, chảy về phía tứ chi bách hại, khiến bé có chút đứng không vững.

“Thật, thật sao?”

“Còn có thể giả?” Tề Mộ nói, “Lời mình nói, cậu còn không tin?”

Âm thanh Doãn Tu Trúc run run rẩy rẩy: “..... Tin, mình tin!”

Tề Mộ cười hì hì mấy tiếng, nói: “Bất quá cậu đừng vội, mẹ mình đã đăng ký cho mình ở Thụy tiểu, mình phải tới báo cáo, khả năng phải một thời gian, tới lúc đó mới chuyển đến Thụy tiểu.”

Doãn Tu Trúc dùng sức gật đầu, gật đầu xong bé lại nghĩ tới đây là đang gọi điện thoại, Tề Mộ không nhìn thấy, bé nuốt khan một cái đáp: “Được.”

“Đúng rồi.” Tề Mộ lại dặn dò bé, “Cậu trước đừng nói với bọn Hứa Tiểu Minh, mình muốn cho bọn họ kinh hỉ.”

Doãn Tu Trúc: “Ừ.”

Tề Mộ buồn bực nói: “Cậu có phải bị cảm hay không, sao âm thanh là lạ?”

Doãn Tu Trúc cố gắng điều chỉnh tâm tình của mình: “Không có.”

Tề Mộ nói: “Vậy được, thời gian nữa gặp ở trường.”

Lúc phải cúp điện thoại, Doãn Tu Trúc gọi nhóc một tiếng.

Tề Mộ: “Huh?”

Doãn Tu Trúc thấp giọng nói: “Cảm ơn cậu.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tề Mộ mông lung: “Lại cảm ơn cái gì?”

Doãn Tu Trúc không nói ra, chỉ nhỏ giọng nói câu: “Mình rất vui.”

Tề Mộ: “Vui thì cười đi, mình sao cảm thấy cậu sắp khóc.”

Doãn Tu Trúc ngừng lại, khoe miệng giương lên một nụ cười ngốc nghếch nhưng tùy tâm, bé nói: “Mình đang cười.”

“Được rồi được rồi.” Tề Mộ khó giải thích được có chút ngượng ngùng, “Lên tiểu học có gì vui, phải lên lớp còn phải làm bài tập, buồn chết đi được.” Ngay sau đó Tề Mộ nhớ tới mình nghỉ hè này phải bắt đầu học thuộc lòng thơ học chữ..... Trời ạ, Tề bá chủ muốn vĩnh viễn ở nhà trẻ.

Nghỉ hè của nhà trẻ rất ngắn, Tề Đại Sơn dẫn vợ con đi Hawaii chơi một vòng, sau khi trở về hai cha con đã biến thành màu lúa mì.

Tề Mộ đối với việc này hết sức hài lòng, ý vị hỏi Kiều Cẩn: “Mẹ ơi, con giống socola không?”

Kiều Cẩn nhéo má nhỏ của nhóc: “Giống, nhìn đều ngọt!”

Tề Đại Sơn không biết xấu hổ nói: “Anh thì sao, giống socola nổi tiếng không? Em có muốn nếm thử miếng không?”

Kiều Cẩn: “.....” Một cái tát phải lão lưu manh này ra.

Lúc gần tựu trường, Tề Mộ đã trắng lại, nhóc rất buồn: “Phơi lâu như vậy, sao nhanh vậy đã trắng lại?”

Tề Đại Sơn vẫn đen thui, ông vỗ vỗ trán con trai nói: “Con giống mẹ con, không chịu được đen.”

Tề Mộ đầy mặt hăm mộ nhìn ba: “Con vẫn chưa cho Doãn Tu Trúc xem đâu.”

Tề Đại Sơn nói: “Không sao, chờ các con lớn chút, ba đăng ký trại hè cho các con, hai đứa cùng đi tắm nắng.”

Tề Mộ chìa nắm đấm nhỏ ra: “Nói chuyện giữ lời!”

Tề Đại Sơn đánh nắm tay với nhóc: “Chuyện nhỏ như con thỏ.”

Ngày Thụy tiểu khai giảng, làm cho Hứa Tiểu Minh đặc ý muốn chết, nhớ tới bé năm đó lúc vừa vào nhà trẻ cũng là bá chủ trong lớp, tới đâu không phải tiền hô hậu ủng? Cũng chỉ Đồng Quý Sinh lớp bên cạnh có thể cạnh tranh với bé, những người khác..... Đều chỉ có thể núp xó rét run.

Sau đó Tề Mộ tới, bé vốn định ra oai phủ đầu với nhóc, lại bị đập ngược xuống ngựa..... Chuyện cũ này á, thật là nghĩ lại mà kinh.

Cũng may Tề Mộ tới Thụy tiểu, bé cuối cùng cũng có thể hãnh diện.

Phương Tuấn Kỳ hết sức tăng bốc: “Anh Tiểu Minh, lớp chúng ta sau này anh định đoạt!”

Hứa Tiểu Minh ha ha một tiếng: “Đó hẳn là.”

Ngoại trừ bé ra, còn có ai, còn có thể có ai!

Tâm tình Hứa Tiểu Minh phải gọi là tốt, tốt tới đuôi sắp vểnh lên trời.

Lớp 1 tiểu học Quốc Thụy tổng cộng có 4 lớp, Hứa Tiểu Minh và Phương Tuấn Kỳ được phân cùng lớp, thật đúng lúc chính là Đồng Quý Sinh cũng cùng lớp, càng đúng lúc chính là..... Doãn Tu Trúc cũng ở đây.

Hứa Tiểu Minh lúc nhìn thấy Doãn Tu Trúc, có chút rộng lượng mà tuyên bố: “Chuyện lúc trước mình không tính toán nữa, sau này cậu đừng hoài nghi chút.” 90% nguyên nhân bé bị Tề Mộ thu thập là bởi vì bé trêu chọc Doãn Tu Trúc.

Doãn Tu Trúc nhìn bé một cái, không lên tiếng.

Hứa Tiểu Minh cho rằng bé sợ, tâm tình càng thêm tốt, lại nói câu: “Cậu yên tâm đi, chúng ta còn có thể cùng lớp cũng là duyên phận, nếu như có người khác bắt nạt cậu, cậu nói với mình, mình xem tình huống giúp cậu.”

Doãn Tu Trúc thu hồi tầm mắt, trở về chỗ ngồi của mình.

Hứa Tiểu Minh bĩu bĩu môi: “Thật không khiến người thích.”

Bất quá đây đều là nhạc đệm nhỏ, Hứa Tiểu Minh chỉ cần nhìn không thấy Tề Mộ, mọi chuyện đều dễ nói. Đồng Quý Sinh trước kia rất không hòa hợp với Hứa Tiểu Minh, nhưng bởi vì hai người cùng dưới đầm uy của Tề bá chủ trải qua cuộc sống, cho nên thương tiếc lẫn nhau, quan hệ tốt hơn nhiều.

Lên tiểu học không thể so với nhà trẻ, nhất là trường tiểu học học phí 6 số này, càng hận không thể bồi dưỡng mỗi đứa trẻ thành phần tử tinh anh 10 hạng toàn năng.

Giáo viên chủ nhiệm lớp một rất nhanh đã thăm dò được lai lịch của lớp mình, tổng cộng 24 học sinh, Hứa Tiểu Minh và Đồng Quý Sinh là quý nghịch số 1 và số 2, Phương Tuấn Kỳ là cổ đầu tường (*), những đứa trẻ khác đều ỏn.

((*) cở đầu tường: chỉ những người có thể hòa đồng với tất cả mọi người, gặp ai cũng chơi được; nhưng đôi khi hiểu theo nghĩa xấu là chỉ những người ba phải, không hẳn là xấu nhưng giao tiếp với người khác thường chỉ là vì lợi ích cá nhân, thậm chí khi gặp phải tình cảnh xấu có thể bán đứng bạn bè)

Bất quá giáo viên chủ nhiệm đặc biệt chú ý Doãn Tu Trúc, đứa nhỏ này sống rất tốt, thoạt nhìn cũng không giống con trai, chính là quá nhất gan, luôn ngồi sau cùng, không tiếp xúc với bất kỳ ai.

Giáo viên chủ nhiệm Từ Đức ở tiểu học Quốc Thụy dạy 7-8 năm, biết không ít chuyện, nhất là bất quá của Doãn gia, hẳn sớm đã có nghe nói.

Nghe nói Doãn Tu Trúc không phải là con trai ruột của Doãn Chính Công, là Doãn thái thái ngoại tình sau đó sinh ra.

Đương nhiên đây chỉ là lời đồn, tình huống cụ thể ai cũng nói không đúng, dù sao Từ Đức không tin lắm: Có phải con của Doãn Chính Công hay không, làm giám định cha con không phải được sao? Nếu thật sự không phải, tại sao phải nuôi? Ngại mũi không đủ xanh.

Bất quá nếu thật sự là con ruột, thì sao lại thờ ơ như vậy? Nhìn dáng vẻ cẩn thận dè dặt của đứa nhỏ này, nghĩ cũng biết ở nhà trải qua cuộc sống gì. Từ Đức khẽ thở dài, dịch chuyển tầm mắt - những thứ này không phải hẳn có thể tìm tòi.

Chớp mắt đã khai giảng nửa tháng, Hứa Tiểu Minh và Đồng Quý Sinh bá vai bá cổ, tự phong song hùng lớp một, mục đích là xưng bá khối.

(À mình chú ý chút nhé. Do lớp học bên Trung không chia ABC như mình mà chia theo số, nên chỗ nào là khối lớp kiểu khối lớp 1 khối lớp 2 thì mình sẽ để số, còn chỗ nào là chia lớp kiểu abcd thì mình sẽ để chữ nhé)

Hai người bọn họ đâu biết, cuộc sống tươi đẹp cười ha ha này sắp chấm dứt rồi.

Hôm nay lúc tan học, Từ Đức tuyên bố: “Ngày mai có học sinh chuyển trường tới đây, mọi người phải ở cùng với bạn ấy thật tốt.”

Nghe nói như thế, con người Doãn Tu Trúc đột nhiên phát sáng.

Hứa Tiểu Minh và Đồng Quý Sinh ở phía sau lú lú: “Lại còn có học sinh chuyển trường!”

Đồng Quý Sinh nói: “Chúng ta nên tiếp đãi cậu ta thật tốt.”

Hứa Tiểu Minh tiện hề hề: “Đó là nên.”

Phương Tuấn Kỳ nhỏ giọng nói: “Tề Mộ năm đó cũng là chuyển tới.....”

Hứa Tiểu Minh: “Dưới gầm trời này đâu có nhiều Tề Mộ như vậy?”

Đồng Quý Sinh gan lớn: “Xí, cho dù thật sự là Tề Mộ thì sao?”

Hứa Tiểu Minh vốn muốn tiếp một câu, nhưng nghĩ tới bộ dáng cười nhe răng kia của Tề Mộ, nhất thời da căng chặt: “Không thể nào, Tề Mộ ở Thực tiểu, cậu ta sẽ không tới đây!”

Phương Tuấn Kỳ lại dỡ đài của bọn họ: “Vạn nhất..... Vạn nhất đấy.....”

Hứa Tiểu Minh vỗ bàn một cái: “Nếu thật là Tề Mộ, tớ ăn cái hộp bút chì này!”

Hộp bút chì xa xỉ dài 30 cm, rộng mười mấy cm, thiết kế thuần hình dáng xe hơi cao 3 tầng hiểu rồi ha!

=====

Tác giả có lời muốn nói: Con à, tuổi trẻ không nên tùy hứng.

10. Chương 10

Tề Mộ ở Thực tiểu còn rất vui vẻ, nhóc chính là ngọn lửa nhỏ chuyển thế, đặt chỗ nào, chỗ đó có thể rực lên ngọn lửa hùng hực.

Tiểu học kỳ thực thời gian ở trường còn ngắn hơn nhà trẻ không ít, nhưng tiểu học phải nghiêm chỉnh nhiều lắm, một đồng tiết văn hóa không nói, còn có không ít bài tập. Bạn học Tề Mộ hoàn mỹ kế thừa khuyết điểm của cha mẹ: Kiều Cẩn ngôn ngữ tốt, số học kém; Tề Đại Sơn ngoại trừ số học những cái khác không đạt tiêu chuẩn.

Thế là ngữ văn của Tề Mộ giống cha nhóc, số học giống mẹ nhóc, tinh chuẩn bỏ qua tất cả hạng tuyển chính xác, trở thành học tra top 1.

Kiều Cẩn buồn lắm, sau khi phụ đạo bài tập 2 ngày thì không được nữa: Tim bà không tốt, thêm mấy ngày nữa bà có thể tới thiên đường tìm mẹ bà.

Tề Đại Sơn lạc quan mù quáng nói: “Không sao đâu, anh trước kia học cũng không tốt, bây giờ cũng lần lộn rất tốt.”

Kiều Cẩn lườm ông một cái: “Mộ Mộ có thể so với anh khi đó?”

Tề Đại Sơn: “Đúng không so được, ba anh lúc ấy cũng không có cách nào tài trợ nhà dạy học cho trường.”

Kiều Cẩn: “..... Biến biến biến, anh chiều chết nó đi!”

Ngoài miệng nói như vậy, kỳ thực Kiều Cẩn cũng không gò ép Tề Mộ, học không tốt thì học không tốt thôi, con người cả đời này cũng không phải chỉ có 1 chuyện học hành, sau này trời cao biển rộng, tự có cơ hội giương cánh bay lên.

Kiều Cẩn nghĩ tới anh trai mình, lồng ngực dâng lên một trận đau nhói chặt chẽ.

Yêu cầu duy nhất của bà đối với Tề Mộ chính là bình an suôn sẻ mà khỏe mạnh lớn lên, những cái khác, đều được.

Tề Mộ ở tiểu học Thực Nghiệm còn rất thành thật, chủ yếu là không ai bắt nạt nhóc. Cũng không phải nói ở tiểu học này không có tiểu hỗn đẫn, mà là các tiểu hỗn đẫn vừa vào hoàn cảnh mới, còn đang thích ứng tìm kiếm, chưa kịp gây chuyện.

Về phần cấp cao, vừa nghe nói lớp 1 có tiểu thiếu gia xe đón xe đưa, tiểu thiếu gia đã chuyển trường.

Trước một đêm Tề Mộ tới Thụy tiểu báo cáo, Doãn Tu Trúc gọi điện thoại cho nhóc.

Tề Mộ rất vui: “Nhớ mình không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Doãn Tu Trúc đỏ bừng: “Nhớ.”

Tề Mộ cười hì hì: “Ngày mai mình tới đó ngay rồi á, mang socola cho cậu, là mình lúc trước ở Hawái mua, ngọt lắm ngọt lắm.”

Doãn Tu Trúc: “Hawaii?”

(Chỗ này Tề Mộ phát âm sai từ Hawaii nên Tu Trúc phải hỏi lại)

Tề Mộ: “Đúng, là bờ biển đó.”

Doãn Tu Trúc không nỡ cúp điện thoại, lại hỏi nhóc: “Chỗ đó chơi vui không?”

Tề Mộ nói: “Vẫn được, ba mình nói, chờ sau này đăng ký trại hè cho chúng ta, dẫn cậu cùng đi.”

Doãn Tu Trúc bỗng dưng mở to mắt: “Mình..... Mình cũng đi sao?”

“Đúng vậy,” Tề Mộ cho rằng bé sợ ba nhóc, dù sao đồng chí Đại Sơn lớn lên vạm vỡ lại hung hãn, Doãn Tu Trúc mỗi lần gặp ông đều rụt rè, nhóc nói, “Cậu yên tâm đi, ba mình không đi, chỉ hai chúng ta đi, đều là trẻ con đi.”

Trái tim Doãn Tu Trúc nhảy tới ầm ầm ầm, thật lâu cũng không nói ra lời.

Tề Mộ là người ngồi không yên, có thể nói chuyện điện thoại với Doãn Tu Trúc lâu như vậy đã là cực hạn của nhóc rồi, nhóc nhớ thương phim hoạt hình sắp bắt đầu, nói: “Cúp trước nhé, ngày mai gặp.”

Doãn Tu Trúc rất cực tìm về âm thanh của mình, bé nói: “Ngày mai gặp.”

Tề Mộ cúp điện thoại, nhún nhảy mà đi xem TV, Doãn Tu Trúc nhưng đứng đó rất lâu, bé trước giờ bình tĩnh, trong con người giống như mực lóe ra ánh sáng như sao, giống như một con búp bê xinh đẹp được rót vào linh hồn.

Hôm sau Tề Đại Sơn dẫn Tề Mộ tới tiểu học Quốc Thụy, Từ Đức đích thân tiếp đãi học sinh chuyển trường của lớp mình.

Từ Đức dạy học nhiều năm, ánh mắt lôi đời, chỉ nhìn một cái thôi trán đã thành thịch mãi.

Xong rồi..... Mời về một tôn thần, các mục chỉ tiêu của lớp bọn họ e là cũng phải bắt đầu lịch sử thấp chưa từng có.

Tề Đại Sơn người rộng rãi như vậy, đương nhiên là từ trên xuống dưới đều chuẩn bị vô cùng tốt, Từ Đức mặc dù đầu đau, nhưng nghĩ tới 6 năm tới đều phải đối mặt với Tề tổng hào phóng như vậy, thật là không khổ sở nổi.

Tề Đại Sơn đặt con trai xuống liền đi, nửa câu cũng không dặn dò Tề Mộ, rất yên tâm.

Từ Đức thử thăm dò mở miệng, nói với Tề Mộ: “Tới hoàn cảnh mới không phải sợ, có vấn đề tìm thầy.”

Răng nanh của Tề Mộ nhe ra, cười tới ngây thơ rực rỡ: “Thầy giáo yên tâm, Hứa Tiểu Minh Phương Tuấn Kỳ Đồng Quý Sinh trong lớp đều là bạn tốt của em.”

Nhóc không nói Doãn Tu Trúc, bởi vì Doãn Tu Trúc đã không chỉ là bạn tốt của nhóc, mà là anh em tốt huynh đệ tốt tốt..... Dù sao cũng là cao hơn một bậc!

(Sau từ “tốt” cuối cùng sẽ có danh từ nữa)

Nghe thấy tên ba quỷ nghịch, Từ Đức biết ngay hàng này là trình độ gì.

Nụ cười của thầy giáo dần dần biến mất: “Được rồi, có bạn tốt là được.....”

Vốn đã có 3 nhóc quậy, tới thêm một đứa là 3 thiếu 1 góp đủ 1 bàn (*) sao? Đồng chí lão Từ đau lòng mép tóc dần dần mỏng manh của mình.

((*) 3 thiếu 1 góp đủ 1 bàn: bàn mặt chược thì phải có 4 người, thiếu 1 người thì không đủ. Ý chỗ này là đã có 3 thằng quỷ rồi tới thêm 1 đứa nữa là đủ bộ luôn)

Lại nói các bạn nhỏ lớp một, sáng sớm tới phòng học đã phát hiện cuối phòng thêm một cái bàn.

Hứa Tiểu Minh vui rạo rực nói: “Lớp chúng ta là số lẻ, xem ra học sinh chuyển trường phải 1 mình một bàn.”

Phương Tuấn Kỳ: “Đáng thương quá.”

Đồng Quý Sinh ngáp: “Đáng thương cái quỷ, cái bàn kia mới tinh.”

Con người Hứa Tiểu Minh đảo 1 vòng: “Chúng ta làm quà ra mắt cho bạn ấy?”

Đồng Quý Sinh ngẫm hiểu: “Cái đó?”

Hứa Tiểu Minh tiện hê hê: “Đúng, là cái đó!”

Phương Tuấn Kỳ một bên đi theo bọn họ ra ngoài một bên nhỏ giọng lầm bầm: “Không tốt lắm đâu, vạn nhất là nữ sinh, không phải dọa khóc?” Ngoài miệng nói như vậy, Tiểu Mập này đã tìm được con sâu cái xanh béo ú tròn xoe.

Hứa Tiểu Minh bị nhóc làm buồn nôn: “To vậy!”

Phương Tuấn Kỳ cân nhắc nói: “Đổi con nhỏ?”

“Đổi cái rắm,” Hứa Tiểu Minh vỗ bảng nói, “Chính nó!”

Ba đứa trẻ sắp xếp xong hết thầy, vô cùng mong đợi học sinh chuyển trường đến.

Tiết đầu tiên là tiết ngữ văn của Từ Đức, dẫn dắt Tề Mộ tới phòng học, lúc sắp vào cửa, Từ Đức nói: “Em trước đứng ở cửa chờ chút.”

Tề Mộ rất rõ ràng: “Vâng.” Nhóc còn cố ý tránh về phía sau, thề phải cho đám bạn tốt một kinh hỉ không gì sánh kịp.

Từ Đức sau khi vào phòng, các bạn học đều rướn cổ tò mò nhìn lại nhìn.

Đồng Quý Sinh ngồi trước Hứa Tiểu Minh, nhóc liếc thấy góc áo màu lam nhạt: “Hình như là đồng phục của Thực tiểu?”

Nghe được Thực tiểu, tim gan Hứa Tiểu Minh nhún nhảy một cái: “Cậu nhìn nhầm rồi đi, Thực tiểu làm sao sẽ tới chỗ chúng ta?”

Phương Tuấn Kỳ nói gở (*): “Tề Mộ.....”

(Chỗ này là: Na hồ bất khai đề na hồ () nghĩa là không đề cập tới việc riêng hoặc khuyết điểm của người khác hoặc, có trang còn giải thích là tương đương với câu “Vạch áo cho người xem lưng” của Việt Nam. Theo mình thấy chỗ này để “nói gở” có vẻ hợp văn cảnh)

Hứa Tiểu Minh giật mình, cúi chỏ oán nhóc một cái: “Không thể nào!”

Phương Tuấn Kỳ không lên tiếng.

Từ Đức quét một vòng, thanh thanh cổ họng nói: “Bạn học mới của chúng ta đến từ tiểu học Thực Nghiệm.....”

Đồng Quý Sinh cho Hứa Tiểu Minh một ánh mắt: Cậu xem, mình không mù chứ.

Từ Đức lại nói: “Bạn ấy tốt nghiệp ở nhà trẻ Quốc Thụy, hi vọng mọi người ở chung với bạn ấy thật tốt, bạn ấy tên là Tề Mộ.”

Hai chữ cuối cùng vừa ra, Hứa Tiểu Minh nhất thời trợn to mắt, một phát túm lấy cánh tay mập của Phương Tuấn Kỳ.

Phương Tuấn Kỳ úi một tiếng, đau đến nước mắt cũng muốn ra.

Hứa Tiểu Minh: “Mình có phải điếc không, mình làm sao nghe thấy tên của Tề Mộ?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Quý Sinh cũng trắng trợt: “Hai ta cùng điếc?”

Phương Tuấn Kỳ khóc chít chít: “Thật là Tề Mộ.”

Lúc này cửa phòng mở ra, tiểu thiếu niên trắng như tuyết đeo cặp sách đi bộ vào, tóc giữa trán nhóc không ngoan ngoan hơi vểnh lên, cái trán trơn bóng, mắt to mà tròn, chóp mũi thanh tú, đôi môi màu nhạt toét ra, lộ ra hai cái răng nanh tính dấu hiệu.

“Chào mọi người, mình là Tề Mộ, sau này xin hãy chiếu cố nhiều.”

Âm thanh nhỏ giòn giã quanh quẩn trong phòng học rộng rãi, dường như đang câu hồn đòi mạng - câu tới cái mạng chó của Hứa Tiểu Minh và hồn gấu của Đồng Quý Sinh.

Từ Đức nói với nhóc: “Trước tiên ngồi xuống bàn mới, chờ sau này lại đổi chỗ ngồi.”

Tề Mộ đáp: “Vâng!”

Nhóc trực tiếp đi tới, lúc nhìn thấy Doãn Tu Trúc chớp chớp mắt với bé. Doãn Tu Trúc ở hàng thứ ba, bé ngồi tới thẳng tắp, giống như cây trúc nhỏ sắp trưởng thành, thẳng tới có chút run rẩy. Mối bé giật giật: “Tề Mộ.” Không gọi ra, nhưng cái tên này lại in ở trái tim, theo huyết dịch cho bé sức mạnh nhiều vô kể.

Sắp vào học, Tề Mộ cũng không vội chào hỏi với Doãn Tu Trúc, trước đi tới chỗ ngồi ngồi ổn định.

Nhóc vừa ngồi xuống, Hứa Tiểu Minh cách nhóc hai lối đi xoay cái đứng lên.

Từ Đức nheo mắt lại: “Hứa Tiểu Minh em làm gì thế?”

Hứa Tiểu Minh ba bước thành 2 bước, như gió tới trước bàn của Tề Mộ.

Tề Mộ nhìn thấy bé còn rất kinh ngạc nói: “Tiểu Minh à, đã lâu không gặp.”

Nụ cười của Hứa Tiểu Minh cứng tới nghệt thở: “Lâu, lâu không gặp.”

Tề Mộ nói: “Chúng ta đều lên tiểu học rồi, không phải trẻ con nữa, đừng đi học tùy tiện rời chỗ ngồi.” Nhìn nhóc bao thành thực bao ổn trọng.

Ngực Hứa Tiểu Minh đau, nhưng nghĩ tới con sâu rau xanh trong bàn, bé liền đau đầu, con mẹ nó nếu để Tề Mộ nhìn thấy, cậu ta không phải để bé ăn sống con sâu kia!

Phương Tuấn Kỳ cũng kịp phản ứng, bé chạy chậm chuồn tới, nói theo: “Tề Mộ Mộ, bọn tớ giúp cậu dọn dẹp bàn mới.”

Tề Mộ: “Tớ lúc nào họ Tề Tề?”

Phương Tuấn Kỳ nước mắt rưng rưng: “Là, là tớ nhìn thấy cậu vui quá.” Vui tới khóc rồi!

Tề Mộ vỗ vỗ vai bé nói: “Tớ biết các cậu sẽ vui, cho nên không thông báo sớm, chờ cho các cậu kinh hỉ.”

Cái này con mẹ nó là kinh hỉ???

Hỉ ở đâu? Hứa Tiểu Minh và Phương Tuấn Kỳ đều sắp tè ra quần rồi!

Đồng Quý Sinh dù sao cũng chưa từng cùng lớp với Tề Mộ, vẫn chưa lĩnh hội được “nỗi sợ hãi” sâu tận xương tủy kia của Hứa Tiểu Minh, mặc dù nhóc cũng bắt đầu lo lắng mùi vị của con sâu rau xanh kia có ổn hay không.

Từ Đức không nhìn được, cất giọng nói: “Vào học rồi, về hết chỗ ngồi của mình!”

Hứa Tiểu Minh đẩy Tề Mộ nói: “Cậu trước tới chỗ tớ, chỗ tớ có đồ muốn cho cậu.....”

Tề Mộ: “Tan học lại nói, thầy giáo nhìn đấy.”

Hứa Tiểu Minh đâu để ý thầy giáo, bé còn nhỏ tuổi đã sắc lĩnh hội được nhân sinh vô thường..... Ranh giới tính mạng khép lại như này, bé chỉ muốn mạng sống.

Phương Tuấn Kỳ phản ứng nhanh, đã vén nắp bàn lên - bàn học không phải kiểu bàn học, mà là kiểu vén nắp trên.

Đáng tiếc Hứa Tiểu Minh còn chưa lòi đại boss đi, việc bé tự tiện mở bàn, Tề Mộ một cách tự nhiên nhìn thấy.

Một con sâu rau xanh to đùng ở nơi đó uốn éo thân uyển chuyển của mình.....

Phương Tuấn Kỳ & Hứa Tiểu Minh & Đồng Quý Sinh: “.....”

Tề Mộ chớp chớp mắt, hiểu rõ: “Đây là quà gặp mặt cho tớ?”

Hứa Tiểu Minh lão đảo, suýt chút nữa quỳ xuống: “..... Tớ không biết học sinh chuyển trường là cậu.”

Tề Mộ nhìn về phía bé: “May mà là tớ, cái này nếu là người khác, không phải sợ khóc?”

Hứa Tiểu Minh đã sắp bị dọa khóc rồi!

Động tĩnh của bọn họ lớn như vậy, Từ Đức đã đi tới, bạn học trong lớp cũng nháo nhào nhìn sang.

Từ Đức đâu biết bọn họ đang nháo cái gì, hần bước lớn tới, lúc nhìn thấy con sâu xanh kia cả người ngã về sau: Một con sâu to đùng!

Ngay sau đó cả lớp một, trên giáo viên chủ nhiệm dưới học sinh tiểu học đều mở mang kiến thức sự đáng sợ hung tàn của học sinh chuyển trường.

Chỉ thấy Tề Mộ sắc mặt bình tĩnh cầm lấy con sâu béo, nói với Hứa Tiểu Minh: “Đi tìm cái bình nhỏ.”

Mặt Hứa Tiểu Minh trắng như tờ giấy: “!”

Tề Mộ lé mắt nhìn bé.

Hứa Tiểu Minh: “Tớ sai rồi, Mộ Mộ, tớ sai rồi, tớ sau này không dám nữa!”

Bé cầu xin tha thứ tới phải gọi là chân tình thực cảm, đoán chừng bà Hứa cũng chưa từng thấy bộ dáng này của thằng con nghịch ngợm nhà mình.

Tề Mộ rất có nguyên tắc: “Cậu muốn mang nó về nhà rán chín ăn, hay là nuốt sống?”

Oa một tiếng, Hứa Tiểu Minh tuyệt vọng khóc thành một con chó khóc.

Sau đó con sâu rau xanh vẫn được đựng cẩn thận, đặt trên bàn học của Hứa Tiểu Minh và Phương Tuấn Kỳ.

Lão Từ vậy xem toàn bộ quá trình, nhất thời cũng không biết nên nói cái gì: Giáo huấn Hứa Tiểu Minh? Đứa nhỏ đã rất đáng thương, bỏ qua cho nó đi; nói với Tề Mộ loại chuyện này giao cho giáo viên xử lý? Nhưng Tề Mộ xử lý tốt hơn cả giáo viên chủ nhiệm hẳn đây.

Muốn trị trẻ con nghịch, vẫn là phải trẻ con nghịch.

Bạn học Tề Mộ lại lần nữa trở thành Tề bá chủ, quả thực là đem kịch bản nhà trẻ thăng cấp khuếch trương tái diễn một lần.

Tề Mộ cũng không làm gì, cứ như vậy kinh hãi cả lớp.

Bạn học lớp một cũng có không ít bạn tốt ở lớp khác trong nhà trẻ, thế là 1 truyền 10 10 truyền 100, tên của Tề bá chủ vang dội các khối.

Sau khi tan học, Tề Mộ bên này tự thành khí thế, mọi người đều đi đường vòng.

Hứa Tiểu Minh ở chỗ ngồi của mình tủi thân thành quả bóng: Bé ngẩng đầu nhìn con sâu rau xanh uốn éo lắc mông, mắt đau; chuyển mắt lại nhìn thấy hộp bút chì xa xỉ đẹp để trâu bò hừng hực của mình, đau răng; nghĩ sau này phải ngày ngày gặp Tề Mộ Mộ, toàn thân đều đau!

Không ai dám tới gần Tề Mộ, nhưng không bao gồm Doãn Tu Trúc.

Bé vừa tan học đã tới bên cạnh nhóc, Tề Mộ bảo bé: “Ngồi.”

Doãn Tu Trúc ngồi xuống, Tề Mộ liền từ trong ngực móc socola ra: “Cho cậu.”

Doãn Tu Trúc nhận lấy, chỉ cảm thấy nhiệt độ trên socola xuyên thấu qua lòng bàn tay truyền đến đáy lòng, bé xấu hổ nói: “Cảm ơn cậu, mình cái gì cũng không chuẩn bị.”

Tề Mộ: “Cậu còn nói như vậy, mình không chơi với cậu nữa.”

Doãn Tu Trúc vội la lên: “Xin lỗi.”

Tề Mộ hí hóp mắt: “Lại nói xin lỗi?”

Doãn Tu Trúc một chút cũng không sợ nhóc, ngược lại trong lòng nóng hổi, bé rũ mắt nói: “Vừa nãy cậu thật lợi hại.” Bé nói là vụ con sâu rau xanh.

Tề Mộ nằm nhoài trên bàn, lưỡi biếng nói: “Hứa Tiểu Minh chỉ thích bắt nạt người.”

Doãn Tu Trúc: “Là mình không tốt, không phát hiện bọn họ động vào bàn học của cậu.....”

“Cái này có liên quan gì tới cậu?” Tề Mộ lại hỏi bé, “Đúng rồi, Hứa Tiểu Minh không bắt nạt cậu chứ?”

Doãn Tu Trúc lắc đầu nói: “Không có, không ai bắt nạt mình.”

Tề Mộ: “Vậy thì tốt, nếu cậu ta bắt nạt cậu, mình để cậu ta nuốt sống con sâu kia.”

Nụ cười khoe miệng Doãn Tu Trúc làm sao cũng không đè xuống được: “Cậu thật lợi hại.”

Tề Mộ: “Cậu nói 2 lần rồi.”

“Nhưng mà.....” Doãn Tu Trúc đẩy lòng đều là những lời này, “Cậu thật sự rất lợi hại.”

Được rồi..... Lần thứ ba rồi, Tề Mộ tê liệt trên bàn nói: “Được rồi, anh Tề Mộ lợi hại của cậu quay lại che chở cậu rồi!”

Kỳ thực Tề Mộ nhỏ hơn Doãn Tu Trúc mấy tháng, bắt quá bây giờ bọn họ đều không biết.

Tiểu học Quốc Thụy theo nguyên tắc dạy học tinh anh (không thể phí tiền), chương trình học thêm hết sức phong phú, tiết thứ ba buổi chiều là tiết bơi lội.

Tề Mộ: “Tiết bơi lội a, em không mang theo quần bơi.”

Từ Đức hỏi: “Có ai mang theo quần bơi dư không?”

Kỳ thực hỏi cũng không có tác dụng gì, ai sẽ mang theo thêm? Hắn đang suy nghĩ có phải đi mua cho Tề Mộ cái mới hay không, Doãn Tu Trúc đã gơ tay lên: “Em có mang theo 2 cái.”

Từ Đức hơi kinh ngạc: “Thật?”

Doãn Tu Trúc gật đầu: “Vâng ạ.”

Tề Mộ lập tức nói: “Em mặc của Doãn Tu Trúc là được.”

“Được đó.” Từ Đức cũng bớt việc, không cần lại ra ngoài mua.

Trên đường tới phòng thay đồ, Tề Mộ hỏi Doãn Tu Trúc: “Sao cậu còn mang theo 2 cái quần bơi?”

Doãn Tu Trúc nói: “Mình biết hôm nay có tiết bơi, cũng biết cậu sẽ tới, cho nên sớm chuẩn bị xong.”

Vậy à..... Trong lòng Tề Mộ vui sướng, trong đầu nhóc hiện lên cái câu treo khoe miệng hằng ngày kia của ba nhóc: “Cậu thật hiền lành!”

Tác giả có lời muốn nói:

Nào, niệm với tui, Mộ Mộ thụ Mộ Mộ thụ Mộ Mộ là thụ.

Tề Mộ: Im ngay, thím muốn nuốt sống hay là rán chín ăn?

11. Chương 11

Edit + Beta: Vịt

Doãn Tu Trúc mím môi cười nói: “Hiền lành không phải dùng như vậy.”

Tề Mộ một bên cởi quần áo một bên hỏi: “Vậy nên dùng thế nào?”

Doãn Tu Trúc tìm ra hai cái quần bơi, nghiêng đầu suy nghĩ: “Trong từ điển có ý nghĩa là nói - thái độ ôn hòa, thiện lương dịu ngoan, thông tình đạt lý, khéo tay.”

“Vậy không sai mà,” Tề Mộ hớn hở mà xòe ngón tay đếm, “Cậu xem cậu vừa ôn hòa vừa thiện lương vừa thông tình đạt lý lại khéo tay!”

Doãn Tu Trúc sững sốt.

“Mình nói không sai đi, cậu tính tình tốt vậy, chưa từng tức giận, khăn mặt giặt sạch như vậy, còn chuẩn bị quần bơi cho mình.....” Tề Mộ càng nói càng cảm thấy Doãn Tu Trúc thật tốt, thật hiền lành.

Trong lòng Doãn Tu Trúc nóng hầm hập, giống như được nhét củ khoai lang nướng nóng hổi, rất ngọt lại có chút nóng tới sợ, lông mi mắt run rẩy, nhẹ giọng nói: “Không phải đâu.”

“Huh?” Tề Mộ không nghe rõ.

Âm thanh Doãn Tu Trúc lại càng thấp, dường như đang nói trong lòng mình: “Mình chỉ đối với cậu như vậy.”

Tề Mộ ghé tới hỏi: “Cậu lớn tiếng chút đi, mình không nghe thấy cậu nói gì hết.”

Doãn Tu Trúc lắc lắc đầu nói: “Không có gì.”

Bé không thể nói ra được, bé biết đây là không đúng, người sao có thể ích kỷ như vậy, tim sao có thể nhỏ tới mức chỉ chứa được một người?

Tề Mộ không thích người nhỏ mọn.

Tề Mộ cũng không truy hỏi, nhóc nhìn ra bé có chút mất mát, an ủi: “Được rồi, cậu không thích cái này, mình sau này không nói nữa.”

Doãn Tu Trúc quỳnh lên: “Không có không thích.”

“Như vậy..... Là thích?”

Doãn Tu Trúc: “.....”

Tề Mộ Mộ gãi gãi sau gáy, lờ mờ: Nhóc có đôi khi cảm thấy Doãn Tu Trúc rất giống mẹ nhóc, đối với nhóc cực kỳ tốt, nhưng nói chuyện luôn khiến nhóc không hiểu ra sao.

Lúc này khoe mắt nhóc liếc thấy Hứa Tiểu Minh, bạn học Hứa Tiểu Minh đang đầy mặt táo bón mà thay quần bơi, trong lòng nghĩ: Hai người này con mẹ nó là cái đối thoại gì? Hiền lành với chả không hiền lành, chơi trò gia đình sao?

“Hứa Tiểu Minh cậu lảm bảm gì đấy?” Tề Mộ cất giọng bé.

Hứa Tiểu Minh giật nảy mình, bé không để ý lảm bảm ra ngoài lời trong lòng, cũng may cách xa âm thanh nhỏ, Tề Mộ không nghe thấy.

“Mình nói.....” Hứa Tiểu Minh nhanh trí, “Đầu óc Doãn Tu Trúc thật sự tốt.”

Tề Mộ hứng thú, đi tới hỏi: “Nói thế nào?”

Ham muốn cầu sinh của Hứa Tiểu Minh rất mạnh: “Cậu ấy ngay cả thứ trong từ điển cũng nhớ được.”

Đúng thế nha, mắt Tề Mộ phát sáng, bỏ qua Hứa Tiểu Minh, chuyển sang hỏi Doãn Tu Trúc: “Cậu học thuộc hết từ điển rồi?”

Doãn Tu Trúc lắc lắc đầu: “Thật sự là từng xem qua.”

Tề Mộ càng kinh ngạc: “Nhìn thấy là nhớ?”

Doãn Tu Trúc chưa từng coi cái này là việc khó gì, bé gật gật đầu.

Tề Mộ vui mừng nhường này, chặn vai bé nói: “Lợi hại!”

Doãn Tu Trúc nghĩ thầm: Cái này có gì lợi hại, bé và Tề Mộ chênh lệch quá xa.

Tề Mộ: “Nói cậu đừng không tin, từ điển Trung Hoa tớ đã nhận biết được 2 chữ Trung Hoa.” Từ điển đều là dựa vào liên tưởng.

Doãn Tu Trúc bị nhóc chọc cười.

Nhân lực của Hứa Tiểu Minh rất đủ, ghé tới nịnh nọt nói: “Doãn Tu Trúc rất thông minh, lúc lên lớp giáo viên chỉ cần giảng một lần cậu ấy đã hiểu.”

Tề Mộ rất vui vẻ nghe, ra hiệu bé nói tiếp.

Hứa Tiểu Minh nói lung lung một hồi, đỡ Tề bá chủ tới long nhan đại duyệt (*): “Tiểu Minh, cậu rất chiều cổ Doãn Tu Trúc nhỉ.”

((*) long nhan đại duyệt: ý là hoàng đế rất vui, từ long nhan dùng cho những người bề trên mà mình tôn kính)

Hứa Tiểu Minh: “Cái đó chắc chắn rồi, chúng ta đều là bạn học, sao có thể không chiều cổ?”

Tề Mộ: “Ngày mai mang socola cho cậu ăn.”

Ai muốn ăn socola!! Hứa Tiểu Minh vội vàng nói: “Cậu xem con sâu kia..... Mình có thể thả nó một đường sống hay không?”

Tề Mộ: “Cái gì ra cái đó, cậu tối nay ăn sâu, ngày mai ăn socola, không sao hết.”

Hứa Tiểu Minh: “.....” Không sao cái quỷ ấy! Mẹ ôi con muốn chuyển trường QAQ!

Một tiết bơi giống như thả sủi cỏ (*), đại đa số trẻ con đều sau khi tốt nghiệp nhà trẻ học được bơi lội, mười mấy tiết đã có thể hoàn thành. Ở tiểu học sắp xếp cái này, chủ yếu vẫn là để cho trẻ con cơ hội rèn luyện thân thể.

((*) dân mạng TQ ví người xuống bơi giống như sủi cỏ vì đều để trần, còn cái hồ bơi giống như cái nôi luộc sủi cỏ)

Tề Mộ nhưng không xuống nước, Doãn Tu Trúc nói: “Cậu không cần để ý đến mình, đi chơi đi.”

Tề Mộ dựa ở trên ghế tắm nắng, không có chút bộ dạng nào đáng nói: “Không có gì chơi vui.”

Doãn Tu Trúc: “Huấn luyện viên sẽ không vui.”

Tề Mộ: “Kệ hần, dù sao mình cũng không thích đi uống nước tiểu.” Hơn 20 đứa trẻ con chìm chìm nổi nổi ở trong nước, quỷ biết trộn bao nhiêu nước tiểu.

Trong ánh mắt Doãn Tu Trúc toàn là ý cười, tâm tình còn sáng rực hơn mặt trời giữa trưa.

Tề Mộ biết bơi, hơn nữa còn rất thích bơi.

Tề Đại Sơn là trẻ con hoang dã lớn lên ở làng chài bờ biển, mặc dù chuyển tới thành phố lớn, lăn lộn thành Tề tổng nhân mô cầu dạng, nhưng cổ sức mạnh rất sông nước kia không giảm, còn di truyền cho Tề Mộ.

Hồi 3 tuổi, ông đã ném con trai vào nước, nhìn nhóc đạp.

Tề Mộ không sợ trời không sợ đất, chút nước làm sao làm được gì nhóc? Không bao lâu đã luyện được bản lĩnh bơi chó. Tề Đại Sơn rất đắc ý, đi ba hoa với vợ, bị vợ hành hung một trận - Bảo anh chơi với con, không phải bảo anh chơi chết nó!

Sau đó Tề Đại Sơn bị “Cắm tọc”, mất đi tư cách đến hồ bơi, nhưng Tề Mộ lại thích bơi lội, cởi quần áo là nhảy vào trong nước, Kiều Cẩn dứt khoát tìm huấn luyện viên tiêu chuẩn cho nhóc.

Huấn luyện viên dạy 2 tiết đã uyển chuyển nói: “Kỳ thực thì, trẻ con dưới 6 tuổi không khuyến khích học bơi.”

Kiều Cẩn nghe huyền biết ý: “Là Mộ Mộ nghịch ngợm gây chuyện sao?”

(nghe huyền biết ý: ý nghĩa giống câu “nghe nhạc hiệu đoán chương trình”)

Huấn luyện viên vội vàng nói: “Không không không, đứa nhỏ rất thông minh.....” Hần làm sao không biết xấu hổ nói với nữ sĩ xinh đẹp như vậy là con bà thả sâu vào hồ bơi của tôi, tôi nhảy cao ba thước cuống cuống mà cởi quần làm cay mắt dì bảo mẫu trông chừng bên cạnh tới không mở nổi mắt!

Mặc dù huấn luyện viên đánh chết không làm, nhưng Tề Mộ cũng đã vào học, cộng thêm tình yêu sâu đậm đối với biển của Tề Đại Sơn, một nhà ba người thường xuyên đi đảo chơi, Tề Mộ thật sự càng ngày càng lợi hại, có kỹ năng bơi siêu giỏi mà bạn cùng cùng không theo kịp.

Nhưng chỉ cần Doãn Tu Trúc ở đây, nhóc bình thường không xuống nước.

Doãn Tu Trúc không thể bơi, ở nhà trẻ mùa hè có hoạt động nghịch nước, Doãn Tu Trúc chỉ là giẫm vào hồ nước chưa tới eo, cả người đã tái nhợt co quắp, tựa hồ muốn bất tỉnh. Các giáo viên sợ hết hồn, vội vàng đưa bé đi bệnh viện, làm kiểm tra thì chuyện gì cũng không có, đó chính là vấn đề trên tâm lý.

Vấn đề tâm lý thì không dễ giải quyết, các giáo viên phản ánh tình huống với trong nhà, mẹ bé thờ ơ, Doãn Chính Công cũng không nghe không hỏi, chuyện này cứ như vậy quẳng xuống.

Cũng bởi vì đáng vẻ quá đáng sợ lúc đó của bé, bạn nhỏ nhà trẻ mới sẽ cách bé càng ngày càng xa, cảm giác bé không bình thường.

Trẻ con rầm hơi lớn chút cũng không hiểu chứng sợ hãi tâm lý gì đó, bọn chúng lại nghe nói qua bệnh chó dại lúc phát tác sẽ sợ nước, không chỉ sợ nước còn sẽ cắn người.

Kỳ thực Doãn Tu Trúc không phải sợ nước, bé chỉ là không cách nào chịu được nước tràn qua eo bé.

Bởi vì vài nguyên nhân, tiết bơi lội Doãn Tu Trúc đều ngồi ở một bên.

Huấn luyện viên tới hỏi Tề Mộ, Tề Mộ mở miệng chính là: “Huấn luyện viên em không biết bơi.”

Huấn luyện viên: “Không sao, các thầy có thể dạy em.”

Tề Mộ: “Em không thích học.”

Huấn luyện viên vẫn không hiểu được nhóc, ôn thanh kể về sự thú vị của bơi lội hồi lâu, cuối cùng mới hỏi: “Sao lại không thích học vậy?”

Tề bá chủ tích chữ như vàng: “Lười.”

Huấn luyện viên: “.....” Nếu không có giám sát, thật muốn một cước đạp nhóc xuống nước!

Huấn luyện viên đi rồi, Doãn Tu Trúc nhỏ giọng nói: “Cậu thật sự không cần phải để ý đến mình, tự mình ngồi ở đây là được.”

Tề Mộ trực tiếp nằm ngửa: “Giữa trưa rồi, bơi gì mà bơi, còn không bằng ngủ một giấc.”

Doãn Tu Trúc còn muốn nói thêm gì đó, Tề Mộ đã nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Doãn Tu Trúc ngừng lại, đổi đề tài: “Mình không thể xuống nước, tới lúc đó cậu dẫn mình đi biển, mình cũng.....”

Tề Mộ nhảy tung mình dậy: “Ai nói với cậu bờ biển chỉ có biển?”

Doãn Tu Trúc hơi ngẩn ra: “Còn có cái gì?”

Tề Mộ: “Còn có tó màu socola!”

Doãn Tu Trúc chớp chớp mắt, thật sự không theo kịp sóng não này.

Tề Mộ vừa đắc ý vừa ảo não, nóng lòng chia sẻ: “Mình thật vất vả phơi thành socola, đáng tiếc về nhà 3 ngày đã trắng lại, chờ cậu đi chơi với mình, mình lại phơi cho cậu xem.”

Doãn Tu Trúc hiểu: “Phơi, phơi nắng sao?”

“Đúng thế, siêu soái luôn.”

Doãn Tu Trúc lại cười, bé hôm nay cười còn nhiều hơn 1 tháng trước: “Ừ, khẳng định rất soái.”

Lớp 1 2 tiểu học luôn trải qua rất nhanh, dường như là lên lớp, làm bài tập, đi bộ đã trôi qua rồi.

Lúc này chương trình học đơn giản, thành tích không kéo ra chênh lệch, căn bản đều là gần điểm tối đa.

Tề Mộ Mộ của chúng ta mặc dù chưa từng thi được điểm tối đa, nhưng 96 đã rất không tệ, cái bài thi toán chữ như gà bới kia tới giờ vẫn được treo trong phòng làm việc của đồng chí lão Tề, người tới là phải khoe khoang một phen - Xem, con trai tôi thi đấy, bốn bỏ năm lên (*) chính là điểm tối đa.

(*) bốn bỏ năm lên: chính là cách tính điểm phẩy đấy, nếu phần thập phân mà dưới năm thì coi như là bỏ, còn trên năm thì tăng lên)

Thời gian hai năm, giữa kỳ cộng thêm cuối kỳ, thi rất nhiều lần, mặc kệ là ngữ văn toán tiếng Anh, Doãn Tu Trúc toàn là điểm tối đa.

Tiểu học Quốc Thụy là tiểu học song ngữ, cực kỳ coi trọng giáo dục tiếng Anh, từ lớp 1 đã sắp xếp cuộc thi nghiêm túc, yêu cầu của cuộc thi cũng rất nghiêm.

Dưới tình huống bình thường, cầm đôi trăm vẫn là rất dễ dàng, nhưng ngay cả tiếng Anh cũng là điểm tối đa thì rất không dễ.

Mà Doãn Tu Trúc cuộc thi lớn nhỏ, cho dù là bài thi bài tập ở nhà, cũng chưa từng rời điểm 100.

Tuy nói như thế, nhưng kỳ thực cũng không cần thiết quá kinh ngạc. Chủ yếu là lớp 1 2 chương trình học quá đơn giản, hơi dễ ý chút là có thể cầm được thành tích tốt.

Cho tới lúc vào lớp 3, đám củ cải nhỏ rốt cục có thành tích phân tầng rõ ràng.

Tỷ như Doãn Tu Trúc vẫn là dễ dàng mà 3 môn điểm tối đa.

Tỷ như ngữ văn của Tề Mộ Mộ thi được 71 điểm thấp nhất toàn trường.

Kiều Cẩn xem bài thi này, nhức đầu: “Tề Mộ Mộ! Con tới đây cho mẹ!”

Tề bá chủ về nhà chính là con cừu nhỏ, ảo não mà ghé sát mẹ.

Kiều Cẩn chỉ vào bài thi hỏi: “Con đây là viết cái thứ gì!” Đó là đề điền vào câu, đề ra là: Trong ba người đồng hành, _____.

Câu của Tề Mộ của chúng ta sắp lao ra vượt đường ngang rồi, nội dung càng khiến cho người ta cười rớt hàm - Trong ba người đồng hành, đều không soái bằng ta.

(Thật ra câu này đúng của nó là “Tam nhân hành, tất hữu ngã sư” nghĩa là “Trong ba người đồng hành thì ắt có người làm thầy của ta”. Câu này là của Khổng Tử)

Kiều Cẩn vặn tai nhóc: “Tam nhân hành, cũng không soái bằng con? Huh? Cũng không soái bằng con??”

Tề Mộ vẫn là đuối lý: “Con không nhớ được mà, như kiểu cái chữ soái nó tự tới.”

“Đó là chữ sư, tam nhân hành, tất hữu ngã sư!”

(Thật ra chữ sư () và chữ soái () nó na ná nhau)

Tề Đại Sơn vẫn ở một bên lạc quan mù quáng: “Được rồi, thi 71 điểm đấy, rất nhiều.” Ông năm đó đều không đạt yêu cầu.

Mắt đao của Kiều Cẩn bay tới.

Tề Đại Sơn lập tức xéo đi.

12. Chương 12

Edit + Beta: Vịt

**** Nè sao tui hay quên mà các cô cũng giống tui thế hử =)))) Hôm kia tui định đăng chương mới bộ này nhưng không nhớ đã đăng tới chương nào nên chỉ đăng tới chương 10 mà không thấy ai nhắc tui hết =))))

Mất thấy ba chuẩn, Tề Mộ dẹt miệng - ghét ông ấy không cốt khí.

Kiều Cẩn lại lườm nhóc một cái, cốt khí của nhóc cũng bị rút đi, lấy lòng mà cọ cọ mẹ.

Nhóc bình thường trắng trắng mềm mềm, một đôi mắt đen nhánh sáng ngời, giả cái bộ đáng thương này, trái tim Kiều Cẩn đều hóa thành nước đường rồi, nhưng âm thanh vẫn mạnh mẽ nghiêm túc: “Đứng yên, nhìn đề!”

Tề Mộ ủy khuất rưng rưng mà đứng thẳng, đằng hoàng nhìn tới.

Kiều Cẩn vừa tức vừa buồn cười: “Cái này con cũng có thể sai? Kiên nhẫn và tỉ mỉ con cũng không phân rõ sao?”

Đề mục là chọn từ điền chỗ trống, yêu cầu trong câu “Làm đề toán đặc biệt phải (), nếu không dễ làm sai” điền một từ, mục chọn là kiên nhẫn và tỉ mỉ.

Rõ ràng nên chọn tỉ mỉ, nhưng Tề Mộ chọn kiên nhẫn.

Kiều Cẩn: “Làm bài phải tỉ mỉ, không phải kiên nhẫn.”

Tề Mộ điên cuồng gật đầu, trong lòng nghĩ chính là: “tỉ mỉ” có ích gì? Dù sao cũng sẽ làm sai, “kiên nhẫn” chờ Doãn Tu Trúc làm xong mới là chuyện đúng đắn.

Đương nhiên lời này nhóc không dám nói, nói xong thì chờ Kiều nữ sĩ và đồng chí Đại Sơn phối hợp đánh kếp!

Ở nhà phân tích xong bài thi, đến trường, lão Từ lại gọi Tề Mộ vào phòng làm việc, ngữ trọng tâm trường mà phân tích một phen.

Lão Từ cũng là thần tiên, rất biết nhìn người nói lời người nhìn quỷ nói lời quỷ: “Cái tam hành nhân này, đúng là không ai soái bằng em, bất quá chúng ta không thể kiêu ngạo, đặt trong lòng là được, không cần viết ra.”

Tề Mộ: “.....” Thầy giáo nói có đạo lý như vậy, nhóc nhưng không có cách nào phản bác.

Từ Đức áp sát một trận lời quỷ giảng xong bài thi, thấy trạng thái Tề Mộ không tệ, đề nghị: “Có muốn sau giờ học học thêm không?”

Tề Mộ trong giờ học 40 phút đã là ngồi như bàn chông, lại để nhóc sau giờ học tăng ca, nhóc không bằng một đầu đụng chết trên bụng bia của lão Từ.

Lão Từ dạy nhóc 3 năm, một ánh mắt là biết nhóc đang nghĩ gì: “Không phải thầy bỏ cho em, thầy định để Doãn Tu Trúc.”

“Doãn Tu Trúc?” Tề Mộ trong nháy mắt cảm thấy hứng thú.

Từ Đức: “Ừ, sau khi tan học hai em đi muộn nữa giờ, để bạn ấy dạy thêm cho em.”

Tề Mộ động tâm, dù sao về nhà cũng là làm bài tập, nếu có thể cùng Doãn Tu Trúc ở trường làm xong bài, nhóc về nhà còn có thể chơi vui.

Lão Từ hỏi: “Thế nào?”

Tề Mộ cười hì hì: “Được ạ.”

Lão Từ: “Em đừng vui quá, chờ thầy hỏi Doãn Tu Trúc chút, xem người ta có đồng ý hay không.”

Tề Mộ tràn đầy tự tin: “Bạn ấy khẳng định đồng ý.” Hai ta quan hệ gì, anh em thân thiết một phần bài tập hai người dùng!

Lão Từ cười đến phải gọi là hiền lành dễ gần (cáo già): “Về thôi, lát nữa vào học.”

Giờ học kết thúc, Từ Đức gọi Doãn Tu Trúc vào trong phòng làm việc, nói nguyên dạng lời lúc trước.

Con người bình tĩnh của Doãn Tu Trúc sáng ngời, trong âm thanh có lo lắng hiếm thấy: “Vâng, em có thể, bất quá Tề Mộ sẵn lòng về nhà muộn chút sao?”

Từ Đức: “Thầy đã hỏi bạn ấy trước, bạn ấy nghe nói em dạy thêm cho bạn ấy, lập tức đồng ý.”

Khóe miệng Doãn Tu Trúc nhẹ nhàng giương lên, nhẹ tới khiến cho người ta đau lòng.

Từ Đức rất chú ý Doãn Tu Trúc, đứa nhỏ này thật sự quá đáng thương cũng không biết ở nhà chịu ủy khuất thế nào mới sinh ra tính tình cẩn thận dè dặt như vậy.

Từ suốt sáng đến tối, bé an tĩnh tới không giống một đứa trẻ, ngoại trừ Tề Mộ, ít chủ động tiếp xúc với bất kỳ ai.

Lại nghĩ tới vấn đề tâm lý không thể xuống nước của nhóc, đồng chí lão Từ không thể thiếu não bỏ một phen nội dung vở kịch ngược tâm ngược gan bên trong, không khỏi tình cha bùng nổ, muốn vì bé làm chút gì.

Hắn đoán Doãn Tu Trúc về nhà cũng là ảm đạm, dứt khoát để cho bé ở lại trường thêm một lát. Hắn biết bé và Tề Mộ quan hệ tốt, dạy thêm cho nhóc bé nhất định vui vẻ.

Chỉ bắt quá phải nhắc nhở chút, tránh để dạy thêm biến thành sao chép bài tập, làm lỡ thành tích của Tề tiểu hồn cầu.

“Thầy ơi, em đồng ý bỏ túc cho Tề Mộ.” Doãn Tu Trúc dù vẻ ngoài bình tĩnh cỡ nào, cũng vẫn là trái tim trẻ con, gặp được chuyện vui vẻ, âm thanh đều đang nhún nhảy.

Từ Đức ngữ trọng tâm trường nói: “Thầy biết em và Tề Mộ quan hệ tốt, là bạn bè cực kỳ tốt, nhưng em biết như thế nào mới là đối tốt với bạn không?”

Doãn Tu Trúc hơi ngơ ra.

Từ Đức thở dài nói: “Thầy nghe nói Tề Mộ bởi vì thi được số 1 từ dưới lên, bị ba bạn ấy đánh đau một trận.”

Hắn nói tới có cảm giác chân thật như vậy, Doãn Tiểu Trúc nhất thời trái tim bị nhéo một cái.

Từ Đức liếc bé một cái, tiếp tục giả vờ: “Chắc chắc, khổ người kia lực tay kia của Tề tổng, tức giận lên thật dọa người, cũng thiệt thòi Tề Mộ kiên cường, trẻ con bình thường khẳng định phải khóc tới tê tâm liệt phế.”

Một hồi miêu tả dường như thân lâm kỳ cảnh này của lão Từ, thuận lợi làm chấn động thiếu niên choai choai trước mắt.

Từ Đức thấy sức lửa gần đủ, lại nói: “Em thật lòng đối tốt với bạn ấy, thì nghiêm túc dạy thêm cho bạn ấy, giúp bạn ấy nâng cao thành tích, như vậy mới có thể miễn nổi khổ da thịt.”

Doãn Tu Trúc một hồi lâu hoàn hồn, bé nắm chặt nắm đấm, chân thành nói: “Thầy ơi thầy yên tâm, em sẽ cẩn thận giúp bạn ấy học bù!”

Từ Đức vui mừng nói: “Em là đứa trẻ tốt có tâm trách nhiệm, thầy tin tưởng em.”

Doãn Tu Trúc trịnh trọng gật đầu.

Cuối cùng, Từ Đức lại nói hươu nói vượn chấp vá cho mình: “Lòng tự ái của Tề Mộ mạnh, em nhưng ngàn vạn đừng nhắc tới chuyện ba bạn ấy đánh bạn ấy.”

Doãn Tu Trúc nói: “Em sẽ không.”

Lão Từ yên tâm: “Kỳ thực em nói ra bạn ấy cũng sẽ không thừa nhận, em còn không biết bạn ấy sao? Tề ngạnh hán đánh rụng răng và máu nuốt chung.”

Doãn Tu Trúc đối với Tề bá chủ chính là sùng bái mù quáng: “Bạn ấy rất kiên cường, cũng rất lợi hại, thầy ơi thầy yên tâm, bạn ấy nhất định sẽ thi được thành tích tốt.” Nhất định sẽ không bị đánh nữa!

Từ Đức đưa mắt nhìn theo Doãn tiểu thiếu niên rời đi, trong lòng nói thầm: May mà bồi vợ xem mấy tập phim cung đấu, nếu không thật sự không trị được đám nhãi con này.

Sau khi tan học chuyện học thêm liền quyết định như vậy, ngày đầu tiên Tề Mộ Mộ hết sức phấn khởi, xắn tay áo chờ Doãn Tu Trúc làm bài tập, làm xong nhóc sao chép lại.

Ai ngờ Tiểu Doãn nhà nhóc nghiêm trang mà cầm lấy sách giáo khoa, giảng đề cho nhóc.

Tề Mộ trợn to mắt: “Học thật hả?”

Doãn Tu Trúc: “Không khó, mình lát nữa nói từng chút một cho cậu nghe, cậu rất nhanh là hiểu.”

Tề Mộ tê liệt ngã xuống: “Không cần, phiền muốn chết.”

Doãn Tu Trúc không lên tiếng, cứ như vậy ngồi ở bên cạnh nhóc.

Tề Mộ đợi hồi lâu không đợi được động tĩnh, nghiêng nghiêng đầu nhìn bé.

Doãn Tu Trúc cầm lấy sách giáo khoa, không nhúc nhích mà ngồi, chỉ có đôi môi màu nhạt mím chặt, thành một đường thẳng tắp.

Tề Mộ khó giải thích được trái tim căng chặt, nói: “Nè..... Cậu đừng khóc mà.....”

“Mình rất muốn dạy bù cho cậu.” Âm thanh Doãn Tu Trúc rất nhỏ, giống như muỗi vo ve.

Xương sườn mềm của Tề Mộ cực kỳ rõ ràng, chính là thích mềm không thích cứng, hơn nữa không thể thấy Doãn Tu Trúc chịu ủy khuất, dù sao cũng là người mà nhóc đã nói phải che chở.

“Mình, mình cũng muốn.” Tề Mộ vội vàng nói.

Doãn Tu Trúc rũ mắt, lông mi dày đặc uốn vểnh run rẩy: “Nếu như không thể giúp cậu nâng cao thành tích, thầy giáo sẽ không để mình dạy bù cho cậu nữa.”

Tề Mộ tròn trợn mắt.

Doãn Tu Trúc chặt chẽ nắm lấy quyển sách, chậm rãi nói: “Mình về nhà sớm cũng chỉ một mình, mình rất muốn ở trường thêm một lát.....”

Lời này vừa ra Tề Mộ lập tức không chống đỡ được, hai người quen biết lâu như vậy, tình huống gia đình lẫn nhau cũng rõ mồn một: Mẹ của Doãn Tu Trúc chân không ra khỏi cửa, một năm cũng không nhìn bé một cái; ba của Doãn Tu Trúc càng chưa từng về nhà, căn nhà lớn ngoại trừ bảo mẫu nói chuyện chàm chọc cũng chỉ có Doãn Tu Trúc bé nhỏ.

Không ai rõ ràng hơn Tề Mộ bé có bao nhiêu không muốn về nhà. Chỉ tiếc bé không có lý do không về nhà.

Hiện tại có thể dùng cái cớ dạy thêm này về muộn chút, cái này đối với Doãn Tu Trúc mà nói nhất định rất vui.

“Được rồi,” Tề Mộ ảo não nói: “..... Học, mình học!” Trời ạ, bé thể nhưng thật sự phải sau khi tan học tiếp tục chọc bần!

Khóe miệng Doãn Tu Trúc hơi cong.

Tề Mộ Mộ không cam lòng nói: “Mình nhưng là vì cậu mới học!”

Trong lòng Doãn Tu Trúc có nhiệt khí không cách nào hình dung, tựa hồ sưởi nóng huyết dịch của bé: “Cám ơn cậu.”

“Cám ơn cái gì?” Tề Mộ gãi gãi sau gáy, rất kỳ quái, “Cậu dạy thêm cho mình, nên là mình cảm ơn cậu mới đúng..... A..... Cậu đừng nghĩ mình cảm ơn cậu, mình ghét học chết đi được.”

Doãn Tu Trúc lại nói: “Là mình không tốt.”

“Cậu nhưng đừng nói như vậy.” Tề Mộ tức giận nói, “Cậu nếu không tốt, mình đã sớm vỡ mộng rồi đi rồi!”

Lời không nói rõ, nhưng ý tứ lại bày tại đó rồi, khóe miệng giương lên của Doãn Tu Trúc như thế nào cũng không đè được.

- Bởi vì cậu, mình mới làm chuyện đáng ghét như vậy.

Tề Mộ sao có thể tốt như vậy, dưới gầm trời này sao có thể có Tề Mộ tốt như vậy, mà bé tại sao lại may mắn gặp được.

Sau khi có tiết học bổ túc, thành tích của Tề Mộ đột nhiên tăng mạnh, ước chừng tăng 9 điểm, đề mạnh Hứa Tiểu Minh và Đồng Quý Sinh, trở thành thứ 3 đếm ngược từ dưới lên!

Đối mặt với kết quả này, thật sự vui vẻ là 2 người.

Một người là Doãn Tu Trúc, một người là Tề Đại Sơn.

Thật đúng lúc chính là, hai người này lúc nhóc thi 71 điểm cũng đều rất vui vẻ.

Hứa Tiểu Minh cầm lấy bài thi 78 điểm khóc thút thít: “Mộ Mộ à, sao cậu có thể phản bội bọn tớ? Ở lại khoảng điểm 70 không tốt sao? Tại sao lại hướng thể lực ác cú đầu!”

Tề Mộ mắng bé: “Cậu biến đi, ai muốn cùng một giuộc với cậu.”

Hứa Tiểu Minh bị phản nói: “Cậu thay đổi rồi, cậu không còn là ngôi sao lấp lánh nhất trong lớp chúng ta nữa!”

Tâm tình Tề Mộ rất tốt, mắt thấy bé sắp vậy bản bài thi bảo bối của mình, cảnh giác nói: “Đừng đụng vào bài thi của tớ nhá, đụng hỏng cậu không đền nổi.”

Hứa Tiểu Minh: “.....” Không phải 80 điểm sao! Tớ chỉ kém 2 điểm! Đáng tiếc kém 2 điểm này, bé vẫn thật sự không bù nổi.....

Thành tích có tăng lên, học bổ túc có thể tiếp tục. Tề Mộ cũng không bài xích như ngoài miệng, nhóc không thích nghe Từ Đức giảng bài, nhưng bằng lòng nghe Doãn Tu Trúc, âm thanh Doãn Tu Trúc dễ nghe, giảng đúng lại không lòng vòng, thỉnh thoảng còn cầm socola thưởng nhóc, Tề Mộ giống như thỏ trắng nhỏ nhìn chăm chăm cả rôt, nhảy tới rất vui vẻ.

Đảo mắt bọn nhóc lên tới lớp 4, thời tiết cũng lạnh, tới cuối tháng 10 lại càng lạnh tới mức đông cứng người run lấy bầy.

Tề Mộ từ 1 tuần trước đã nhớ đến 1 việc, gấp gáp chậm chạp, khổ sở tới sắp không chịu được, dù gì cũng chờ được ngày 9 tháng 11 tới.

Ngày này là sinh nhật của Doãn Tu Trúc, Tề Mộ từ chỗ lão Từ biết được.

Sinh nhật của Tề Mộ nửa năm trước vừa vặn trải qua ở trường, sau khi trải qua sinh nhật Tề Mộ dẫn theo Doãn Tu Trúc cùng nhau cầu nguyện, lão Từ sau đó hỏi Tề Mộ một câu, Tề Mộ nói: “Doãn Tu Trúc không có sinh nhật, cho nên cùng trải qua với em.”

Trong lòng lão Từ ngũ vị tạp trần: “Đâu có ai sẽ không có sinh nhật?”

Tề Mộ nói: “Bạn ấy từ nhỏ chưa từng trải qua.”

Từ Đức sững sốt, lập tức nói: “Thầy đi kiểm tra cho bạn ấy, lúc bạn ấy đăng ký nhất định sẽ điền tư liệu.”

Thế là sinh nhật của Doãn Tu Trúc tra ra manh mối, Tề Mộ nghiêm túc ghi ở trong lòng, nghĩ tới hôm nay cho bé kinh hỉ.

Tề Mộ biết Doãn Tu Trúc không thích nhiều người, một mực nhịn tới lúc mọi người đi hết, lúc hai người học bổ túc nhóc mới lấy ra món quà cất giấu cả ngày.

“Sinh nhật vui vẻ!” Tề Mộ lớn tiếng nói.

Doãn Tu Trúc nhìn bánh socola trước mặt, cả người cứng lại.

=====

Tác giả có lời muốn nói: Chương tiếp theo đồng chí Tiểu Doãn sẽ trưởng thành.

13. Chương 13

Edit + Beta: Vịt

Bánh ngọt rất nhỏ, đường kính nhiều nhất 10 cm, giống như một tách trà hơi lớn chút.

Nhưng nó lại có dáng vẻ mà một cái bánh ngọt nên có, nhất là trên tấm băng nhỏ đứng thẳng phía trên, viết - Sinh nhật vui vẻ.

Doãn Tu Trúc nhìn thật lâu mới không thể tin hỏi: “Minh, của mình sao?”

Tề Mộ thèm cả ngày, thèm ăn buổi trưa cũng ăn không ngon, lúc này nhìn thấy socola, mắt đều xanh: “Đương nhiên! Hôm nay là sinh nhật của cậu.”

“Sao cậu biết?” Kỳ thực Tề Mộ nói như vậy, bé cũng đã nhận định hôm nay là sinh nhật, cho dù không phải ngày ra đời, coi như là ngày trọng sinh.

Ngày được người chúc phúc, chính là sinh nhật của bé.

Tề Mộ nói: “Giáo viên chủ nhiệm kiểm tra tài liệu nhập học của cậu, bên trong có ghi.”

Tim Doãn Tu Trúc run lên - Đúng rồi, bé có sinh nhật, chỉ là không ai muốn nhắc tới.

Tề Mộ lấy nến ra, vừa châm vừa nói: “Bánh ngọt hơi nhỏ, không châm nhiều cây được, để 3 cây được không?”

Doãn Tu Trúc hoàn hồn: “Châm 4 cây đi.”

Tề Mộ nghiêng đầu: “Tại sao?”

“Chúng ta là lúc 4 tuổi gặp nhau.”

Tề Mộ nhưng không có trí nhớ tốt như vậy: “Hình như đúng nhỉ, lớp chồi nhà trẻ.”

Doãn Tu Trúc rũ mắt cười: “Đáng tiếc mình không nhớ rõ đó là ngày nào.” Bé quá nhỏ, không phân rõ tháng và ngày, nhưng bé lại vĩnh viễn nhớ ánh sáng đỏ ngày đó một khắc đó dưới ánh tà dương đó cùng với nụ cười tiến vào linh hồn bé.

“Cái này có gì phải nhớ?” Tề Mộ nói, “Dù sao cũng quen biết rồi, sau này sẽ là bạn bè cả đời.”

“Ừ!” Doãn Tu Trúc dùng sức gật đầu.

Đầu mũi bé chưa xốt, trong mắt phủ sương mù, nụ cười khoe miệng nhưng là trước nay chưa từng có. Đường như đem vui sướng trong lòng đều cụ thể hóa, dường như huyết dịch được sưởi ấm 6 năm kia rất cực tuần hoàn toàn bộ thân thể, châm nóng cả người bé.

Tề Mộ giục bé: “Đến đi, cầu nguyện, thổi nến!”

Doãn Tu Trúc trịnh trọng gật đầu, tay nhỏ nắm vào nhau, nghiêm túc nhắm 2 mắt lại.

Đây là sinh nhật của bé. Tinh linh cầu nguyện của bé.

Bé chỉ có một nguyện vọng như vậy - Vĩnh viễn ở chung một chỗ với Tề Mộ.

Tham lam lại hèn mọn, bé nguyện dùng một đời để không ngừng cầu xin.

Tề Mộ rất tò mò: “Cầu nguyện cái gì?”

Doãn Tu Trúc đối với nhóc ngàn theo trăm thuận lúc này lại nói năng thận trọng: “Không thể nói.”

“Được rồi, nói sẽ mất linh.” Nhưng Tề Mộ vẫn tò mò, “Nếu không viết ra?”

Nhóc lớn như vậy rồi, đương nhiên biết chân tướng tinh linh cầu nguyện là Kiều nữ sĩ, nhóc cũng muốn làm tinh linh cầu nguyện của Doãn Tu Trúc, nhưng nhóc không có hoả nhãn kim tinh của Kiều nữ sĩ, không nhìn thấu Doãn Tu Trúc nghĩ cái gì, nếu không nhìn thấu, nhưng thế nào mới có thể thỏa mãn tâm nguyện của cậu ấy đây?

Doãn Tu Trúc tuyệt đối sẽ không đem lời thề quan trọng này nói giỡn: “Không được, sẽ mất linh.”

Tề Mộ: “.....” Được rồi..... Chỉ có thể cảnh giác cao độ tiếp tục quan sát! Có lẽ là liên quan tới học tập đi, luôn cảm thấy Doãn Tu Trúc yêu học nhất.....

Doãn Tu Trúc sau khi đỡ nến xuống, lại không nỡ cắt bánh ngọt.

Tề Mộ thèm ăn cuồng cuồng: “Nào ăn thôi, mình để ba mình đặt toàn bộ socola, đảm bảo ăn ngon.”

Tay cầm dao của Doãn Tu Trúc cứng lại.

Tề Mộ nhìn bé: “Sao thế?”

Doãn Tu Trúc vẫn không hạ thủ, bé thấp giọng nói: “Có thể không ăn không?”

Tề Mộ đói cả ngày mở to mắt: “Tại sao không ăn? Siêu ngon!” Đói chết rồi thêm chết rồi, đều muốn nhào tới ngón một hơi!

Đôi môi Doãn Tu Trúc cử động, âm thanh rầu rĩ tới giống như từ trong lồng ngực trực tiếp rung động ra: “Đây là lần đầu tiên mình nhận được quà sinh nhật, mình muốn giữ lại cẩn thận.”

Tề Mộ: “Đây nhưng là socola! Giữ thế nào? Sẽ tan hết!”

Doãn Tu Trúc mím môi, không lên tiếng.

Tề Mộ sợ nhất dáng vẻ này của bé, bé như vậy 80% sẽ rơi nước mắt im hơi lặng tiếng. Bé vừa rơi nước mắt, tim Tề Mộ liền giống như bị thoi vàng nện vậy.

“Được rồi được rồi.” Tề Mộ nói, “Mình lại tặng cậu một món quà không được sao.”

Doãn Tu Trúc chợt ngẩng đầu, cái này sao có thể được, bé không thể tham như vậy.

Tề Mộ: “..... Mình viết cho cậu tấm thiệp chúc mừng nhé, cái này giữ được.”

Ánh mắt Doãn Tu Trúc phát sáng, giống như con sóc nhỏ nhìn thấy quả hạch, không có chút sức chống cự nào: “Được, được.”

Tề Mộ nói: “Cậu chờ mình chút!”

Nhóc chuẩn tới bàn học của Hứa Tiểu Minh, sau khi mở ra phát hiện một xấp thiệp chúc mừng - Giáng sinh còn hơn 1 tháng nữa, Hứa Tiểu Minh đã bắt đầu chuẩn bị.

Tề Mộ rút một tờ, trở lại nói: “Đều là màu hồng, cậu đừng ghét bỏ.”

Doãn Tu Trúc nhanh chóng lắc đầu: “Sẽ không!”

Tề Mộ mở tấm thiệp chúc mừng trống không ra, vừa viết vừa nhắc mãi: “Hứa Tiểu Minh thật bản lĩnh, mua nhiều thiệp chúc mừng như vậy, là định tặng nữ sinh trường chúng ta mỗi người một tấm sao?”

Doãn Tu Trúc căn bản không quan tâm những thứ này, mắt bé không chớp mà nhìn chăm chăm Tề Mộ, nhìn chăm chăm tay cầm bút của nhóc, nhìn chăm chăm chữ nhóc viết xuống.

- Doãn Tu Trúc, chúc cậu sinh nhật vui vẻ, hi vọng chúng ta cả đời đều là bạn tốt!

Ký tên là Tề Mộ.

Chữ của Tề Mộ và khuôn mặt nhóc là hai cực đoan, nhóc một bộ biết điều đáng yêu, một đôi mắt to xinh đẹp hơn rất nhiều tiểu cô nương, nhưng tính tình này là tiểu bá vương trăm phần trăm, giống như nét chữ này.

Dùng rồng bay phượng múa đều là hàm súc, căn bản là cuồng phong bạo vũ!

Tề Mộ cầm lấy thiệp chúc mừng, thối khò sau đó đưa cho Doãn Tu Trúc: “Viết không đẹp, đừng ghét bỏ.”

Bé làm sao có thể sẽ ghét bỏ! Doãn Tu Trúc cẩn thận nhận lấy, nhìn lại nhìn: “Thật đẹp.”

Tề Mộ gãi gãi ót nói: “Thiệp chúc mừng rất đẹp nhỉ, chữ này của mình, giống y như hái hoa tặc hoa gì đó thủ đoạn độc ác.”

Doãn Tu Trúc căn bản không quan tâm thiệp chúc mừng như thế nào, bé nhìn chỉ có lời viết xuống của Tề Mộ.

“Mình rất thích.”

Tề Mộ lặng lẽ đánh giá bé, trong lòng có chút bồn chồn: Thiệp chúc mừng màu hồng như vậy, đẹp vậy sao? Chẳng lẽ Doãn Tu Trúc thích màu hồng? Nếu không nhóc tặng bé cặp sách màu hồng?

Tề Mộ Mộ nào bỏ một chút hình ảnh Doãn Tu Trúc đeo cặp sách nhỏ màu hồng, khẽ run rẩy.

- Vậy mà cảm thấy có chút manh là sao!

Lúc này có thể ăn bánh ngọt rồi, hai người vẫn là không dùng dao, Doãn Tu Trúc đề nghị nói: “Dù sao cũng to như vậy, chúng ta mỗi người một miếng xúc ăn đi.”

Tề Mộ: “Được á.”

Nhóc cho rằng Doãn Tu Trúc muốn bớt việc, nhưng kỳ thực Doãn Tu Trúc là muốn để nhóc ăn nhiều một chút. Cắt ra chính là mỗi người một nửa, nếu cùng nhau ăn, bé ăn chậm một chút Tề Mộ có thể ăn được nhiều hơn chút.

Ngày tháng sau đó gió yên sóng lặng. Thời tiết càng ngày càng lạnh, đồng chí Hứa Tiểu Minh thì càng ngày càng gây chuyện.

Lễ Giáng Sinh vừa qua, bé đã gây ra “scandal” lớn.

Một đám tiểu cô nương chạy tới cầm thiệp chúc mừng đập bé: “Tra nam!”

Hứa Tiểu Minh bị đập tới mặt xám mày tro, luôn miệng cầu cứu.

Lần này ngay cả anh em tốt của bé Phương Tuấn Kỳ cũng không để ý đến bé, ai bảo tự bé trêu chọc nữ sinh nữa trường? Không biết xấu hổ!

Hứa Tiểu Minh ủy khuất vô cùng, chạy đến phía cuối, nằm nhoài trên bàn Tề Mộ gào thét: “Tớ đây là sớm hạ thủ quả lựu rộng, chờ lên cấp 2, tớ chính là người có bạn gái! Mấy đứa bọn họ sợ cái trứng, chính là hâm mộ tớ ghen tỵ với tớ mới hận tớ!”

Tề Mộ vừa ngủ một tiết, mơ mơ màng màng nhìn bé: “Hâm mộ ghen tỵ với cậu cái gì?”

Hứa Tiểu Minh: “Chắc là tớ đẹp trai?”

Tề Mộ cho bé cái ót.

Hứa Tiểu Minh đẩy mặt bi phẫn: “Mình chẳng lẽ không đẹp trai sao? Mình chẳng lẽ không phải hotboy lớp sao?”

Xét thấy Tề Mộ đã cầm một tấm thiệp chúc mừng của bé, thế là tặng bé một câu: “Cỏ đuôi chó.”

(Hotboy lớp = ban thảo (thảo trong cây cỏ), câu sau Tề Mộ chơi chữ)

Hứa Tiểu Minh lại bắt đầu gào thét.

Doãn Tu Trúc ngồi ở hàng trước không quay đầu lại, chỉ là tay cầm bút không khỏi dùng sức.

Tề Mộ giống như cục nam châm, luôn có thể hút mọi người tới bên cạnh nhóc. Hứa Tiểu Minh cũng được Đồng Quý Sinh cũng được, bọn họ vừa sợ nhóc, vừa thích tới gần nhóc.

Ai không thích thể tập hợp của quang và nhiệt chứ? Đây là bản năng của sinh mệnh.

Kỳ nghỉ nguyên đán, mọi người đều thu dọn về nhà.

Doãn Tu Trúc đối với về nhà không có chút hứng thú nào, bé ghét ngày nghỉ, ghét ba ngày liên tục, trầm muộn, tràn đầy tử khí này.

Bất quá ngày Nguyên Đán, Doãn gia náo nhiệt trước nay chưa từng có.

Doãn Chính Công trở lại, tổ chức một yến hội, mời không ít thân bằng hảo hữu tới tham gia.

Mẹ của Doãn Tu Trúc, nữ chủ nhân Vu Đại Vân này vẫn như cũ không lộ diện, bà ở trong phòng mình, dường như thâm lâm vào đảo biệt lập, yên tĩnh tới giống như toàn bộ thế giới chỉ có mình bà.

Doãn Chính Công hiếm thấy đối với Doãn Tu Trúc vẻ mặt ôn hoà chút. Bởi vì già về, bảo mẫu đối với Doãn Tu Trúc thái độ cũng tốt hơn nhiều, cầm tới cho bé lễ phục nhỏ tinh tế, cẩn thận giúp bé mặc chỉnh tề.

Nếu như là sáu năm trước, Doãn Tu Trúc có lẽ sẽ được sủng mà sợ, nhưng lúc này bé chỉ cảm thấy gió lạnh từ ngực xuyên qua, lạnh tới lục phủ ngũ tạng đều chết lặng ngộp lạnh.

Công phu ngoài mặt làm xong, Doãn Tu Trúc liền trốn ra ngoài.

Bé không thích căn phòng khách sáng rực kia, không thích nụ cười giả tạo tích trên mặt người xa lạ, lại càng không thích mỗi một câu mà người đàn ông làm cha kia nói ra.

Bé không về phòng, chỉ là ở trong gió lạnh, ngồi trong một góc nhỏ ở vườn hoa.

Ngày 1 tháng 1, thời tiết lạnh tới rằng người ta run lên.

Doãn Tu Trúc mặc rất mỏng, nhưng cũng không cảm thấy lạnh, bởi vì bé cầm trong tay một tấm thiệp màu hồng.

Phía trên có một câu nói mà Tề Mộ viết cho bé.

- Bạn bè vĩnh viễn. ()

Nhìn chằm chằm 5 chữ này, bé liền có sức mạnh vô cùng vô tận.

Bé xuất thần mà nhìn, thậm chí không để ý đã có người đến gần.

“Đây là cái gì?” Âm thanh ngạo mạn của thiếu niên vang lên, tiếp theo tay nó nhấc lên, cướp tấm thiệp trong tay Doãn Tu Trúc.

Đại não Doãn Tu Trúc trống rỗng 1 giây, mạnh mẽ đứng lên.

Đứng trước mặt bé là học sinh cấp 2, nó mặc lễ phục nhỏ ngay ngắn, ngực còn cài một đóa hoa màu lam nhạt, bông hoa làm bằng lụa kia giống như thật, ưu nhã khác biệt. Tóc của thiếu niên được chải gọn gàng sau gáy, lộ ra cái trán trơn bóng, nhưng đôi mắt dưới lông mày mỏng manh lại nhỏ hẹp sắc bén, chứa đầy ác ý.

Nó là con của nhà cô Doãn Tu Trúc, anh họ Vương Trác.

“Thiệp chúc mừng hả?” Vương Trác khẽ cười nói, “Còn có người biết sinh nhật của mày?”

Sắc mặt Doãn Tu Trúc lãnh đạm: “Trả lại cho tôi.”

“Tức giận? Thật dọa người ha, mày sẽ không giống mẹ mày cắn người chứ!”

Doãn Tu Trúc nắm chặt nắm đấm, trán nổi gân xanh: “Trả nó cho tôi.”

Vương Trác cười lạnh một tiếng, thanh tuyến bắt đầu biến âm khàn khàn khó nghe: “Trả cho mày? Được á, đi lấy đi!” Vừa nói nó ném thiệp chúc mừng tới trong suối phun không xa.

“Không! Đừng!” Doãn Tu Trúc liều mạng mà nhào qua, cả người đều ngã trên gạch đá xanh, nhưng cũng không cách nào chạm được vào thiệp chúc mừng xoẹt qua vòng cung rơi vào trong nước.

Giống như bị tăng nước đánh trúng, Doãn Tu Trúc cơ hồ mất đi năng lực suy nghĩ.

Âm thanh Vương Trác chột xa chột gần: “Một cái thiệp chúc mừng rách cũng đáng giá với mày như vậy, thật là thẳng ngu.” Dứt lời nó xoay người rời đi.

Cả người Doãn Tu Trúc run rẩy, đại não cũng kêu ong ong, bé không nghe thấy bất kỳ âm thanh gì, không nhìn rõ bất kỳ vật gì, trong đầu chỉ có tấm thiệp chúc mừng nho nhỏ mà Tề Mộ đưa cho bé.

Nó ở trong nước, ở trong cái hồ nước này, bé muốn tới lấy nó ra.

Ban đêm âm 4 độ, thiếu niên đối với nước có sợ hãi cực độ, lão đảo mà đứng lên.

Bé muốn lấy nó ra, nó là món quà tốt nhất cũng là duy nhất mà kiếp này bé nhận được.

Doãn Tu Trúc không biết mình làm sao giẫm vào trong nước, không biết mình hoạt động bước chân như thế nào, bé nhìn thấy chỉ có nước không ngừng dâng lên, không quá căng chân bé, không quá eo bé, không quá ngực bé, cuối cùng chặn lại miệng mũi bé.

“Mày tại sao lại ra đời, mày nghiệt tử này, tại sao lại ra đời!”

Âm thanh khàn khàn lực kiệt của nữ nhân vang bên tai bé, chấn động tâm hồn bé.

Bà ta không chỉ không mong đợi bé, thậm chí còn muốn giết bé.

Bị mẹ mình oán hận, bé là sinh mạng thấp kém cỡ nào.

- Minh là Tề Mộ, cậu tên gì?

Âm thanh non nớt vang ở đáy lòng bé, giống như một ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, ương ngạnh mà đè tất cả lạnh giá xuống.

Doãn Tu Trúc mở mắt ra, tay run rẩy tái nhợt cầm tấm thiệp nho nhỏ.

Nó bị ngâm tới mất hình dạng, chữ phía trên cũng mơ hồ không rõ.

Doãn Tu Trúc nhưng giống như tìm về trần bảo mất đi, cẩn thận đặt nó ở trên ngực.

Nước ở suối phun không sâu, chỉ bắt quá mới đến đùi bé, nhưng nước suối từ trên cao xuống lại xối đầm cả người bé.

Bé đứng trong nước lạnh ngắt, giống như bị quỷ trảo của địa ngục vô gian trói buộc tay chân.

Bé đứng chật vật, yếu ớt tới ngay cả thứ nho nhỏ trước ngực cũng không thể bảo vệ.

Quá yếu, là bé quá yếu.

Bé ngay cả tấm thiệp mà Tề Mộ tặng bé cũng không bảo vệ được, thì có tư cách gì tham lam ở cùng một chỗ với Tề Mộ.

Bé căn bản không xứng ở bên cạnh bạn ấy!

=====

Tác giả có lời muốn nói: Khụ khụ..... Bạn bè vĩnh viễn gì đó, ngâm hỏng cũng được mà, đây là một tấm “thẻ người tốt” nhiều độc.

14. Chương 14

Edit + Beta: Vịt

***** Miền Nam có thể ship miền Bắc xin tý nắng hommmm:((((trời ơi lạnh dư này sao chịu nổi T_T

Hứa Tiểu Minh cũng ở Doãn gia, Hứa gia và Doãn gia không tính là thế giao, chỉ bắt quá hai năm gần đây có một vài hợp tác. Doãn Chính Công mời Hứa Hạng Hữu, bởi vì là “tiệc gia đình”, cho nên Hứa Hạng Hữu cũng mang vợ con tới.

Hứa gia vẫn là khá giáp ranh, Doãn gia gia đại nghiệp đại, người có quyền có thể được mời một đồng lại một đồng, Hứa Hạng Hữu không tiếp cận lên, Hứa Tiểu Minh tự nhiên cũng sẽ không ghé tới. Nhóc ở trong phòng một lát, thật sự nhàm chán, cho nên chạy ra ngoài.

Vừa ra ngoài liền nhìn thấy Doãn Tu Trúc cả người ướt đầm.

“Cậu..... Đây là sao thế?” Bạn học nhiều năm như vậy, Hứa Tiểu Minh tự nhiên biết Doãn Tu Trúc sợ nước, ướt thành như vậy, chẳng lẽ là rơi xuống nước?

Nhóc mấy bước đã chạy tới, gấp giọng nói: “Có cần gọi cậu.....” Người nhà tới đây?

Hứa Tiểu Minh nói còn chưa dứt lời, mắc kẹt lại, nhóc giống như con chim bị bóp cổ, cảm thấy một trận kinh hãi không cách nào hình dung.

Thiếu niên trước mặt mặc áo đuôi tôm màu đen, cả người đều là nước lạnh buốt, ngay cả tóc cũng ướt đầm, sợi tóc hơi dài rơi vào giữa trán, lộ ra màu da vốn trắng nõn càng thêm tái nhợt, dường như tất cả huyết sắc đều bị tắt cạn, chỉ còn lại băng giá giống như tuyết.

Bé ngược mắt, một đôi mắt đen còn sâu hơn bóng đêm, giống như một hố đen sâu không thấy đáy, đem hết thấy, dù là ánh sáng đều cắn nuốt.

Hứa Tiểu Minh run lên một cái, có loại cảm giác kinh khủng gặp quỷ.

“Đừng nói ra ngoài.” Doãn Tu Trúc khàn giọng mở miệng.

Hứa Tiểu Minh cơ trí, chỉ có thể liên tiếp gật đầu: “Được, được.”

Doãn Tu Trúc đi qua nhóc, lúc hai người cọ vai mà qua, hơi nước lạnh ẻo bị đem đông lạnh giá đông cứng tới thấu xương, theo không khí mỏng manh thẳng tắp xông vào trái tim Hứa Tiểu Minh.

(Truyện chỉ được đăng lại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Ngay sau đó, nhóc lại nghe thấy âm thanh Doãn Tu Trúc, lần này thấp hơn, là đang cảnh cáo nhóc: “Hơn nữa không được nói với Tề Mộ.”

Hứa Tiểu Minh đứng thẳng tắp, cứng ngắc gật đầu: “Được.”

Qua một hồi lâu, Hứa Tiểu Minh mới quay đầu lại, nhóc nhìn thấy bóng lưng dần dần biến mất trong bóng đêm, trong nháy mắt đó, nhóc cảm thấy Doãn Tu Trúc đi vào trong bóng tối vô biên.

Ngày nghỉ kết thúc, Tề Mộ sau giờ học liền chạy tới trước bàn học của Doãn Tu Trúc.

Ngồi cùng bàn Doãn Tu Trúc là bé gái, vừa thấy Tề Mộ tới, lập tức dịch chuyển khỏi chỗ.

Tề Mộ móc đồ trong ngực ra: “Cho cậu.”

Doãn Tu Trúc ho thấp một tiếng.

Tề Mộ cau mày nói: “Sao lại bị cảm?” Nhóc thò tay thăm dò trán bé, “Sốt?”

Doãn Tu Trúc cầm lấy tay nhóc nói: “Không sao.”

“Sốt về nghỉ ngơi.”

“Sắp thi cuối kỳ rồi, không muốn làm lỡ thời gian.”

Tề Mộ không tán thành: “Dù sao cậu khẳng định 100 điểm, để lỡ thì sao.”

Doãn Tu Trúc ngừng lại, nói: “Không muốn về nhà.”

Lời này giống như kim đâm vào trái tim nhỏ của Tề Mộ, nhóc nói: “Vậy mình cùng cậu tới phòng y tế nghỉ ngơi.”

Khóe mắt Doãn Tu Trúc nhiễm chút ý cười: “Đừng chậm trễ cậu vào học.”

“Học cái tiết quỷ ấy, đi.” Nhóc kéo Doãn Tu Trúc đi ra ngoài.

Hứa Tiểu Minh cách hai lối đi nhịn không được nhìn sang, bé nghi ngờ mình mấy hôm trước sinh ra ảo giác, bé làm sao sẽ cảm thấy Doãn Tu Trúc đáng sợ chứ? Cậu ấy không phải vẫn như vậy sao? Thành thật nghe lời, chỉ nghe theo Tề Mộ.

Ý niệm này vừa hiện lên, Hứa Tiểu Minh liền cảm giác được tầm mắt lạnh lẽo rơi vào trên người mình, bé khẽ run rẩy, nhìn qua là cảnh cáo đuôi mắt Doãn Tu Trúc.

Hứa Tiểu Minh lập tức gơ sách giáo khoa lên, lòng sợ hãi: Đệt, cậu ta sẽ không muốn giết người diệt khẩu chứ!

Tề Mộ dẫn Doãn Tu Trúc trốn một tiết học, hài lòng. Nhóc mỗi lần về trường đều mang cho Doãn Tu Trúc socola, đủ loại, socola không có chút nào quên được.

Doãn Tu Trúc không thích ăn, nhưng rất thích. Bởi vì bé biết tâm tư của Tề Mộ - Bạn ấy chỉ là đơn thuần muốn chia sẻ đồ mình thích nhất cho bé.

Phần tâm ý này, đủ trân quý.

Tiết bơi buổi chiều, Doãn Tu Trúc bị lão Từ gọi vào phòng làm việc.

Từ Đức nghe thấy tiếng ho khan cực nhẹ của bé, hỏi: “Bị cảm?”

Doãn Tu Trúc gọn gàng dứt khoát nói: “Đã uống thuốc.”

Từ Đức: “Thầy có bộ đề, vốn định để em làm, bắt quá thân thể em không thoải mái, hay là.....”

“Không ảnh hưởng.” Doãn Tu Trúc nói, “Em làm.”

Nhóc không tới tiết bơi, Tề Mộ có thể xuống nước chơi, rất tốt.

Từ Đức do dự một chút: “Bộ đề này rất quan trọng, em xác định có thể?”

Doãn Tu Trúc: “Không có vấn đề.”

Nhóc khả năng là vì cảm, âm thanh hơi khàn khàn, nhưng Từ Đức luôn cảm thấy chỗ nào đó không quá giống, bé dường như an tĩnh, phần an tĩnh này nhưng không phải cần thận dè dặt trước kia, mà là hạ quyết định, có trầm tĩnh của người đáng tin.

Bé quyết định cái gì?

Từ Đức không thể biết, bắt quá bộ đề này vẫn để bé làm.

Doãn Tu Trúc sau khi xem kỹ bài thi tay cầm bút ngừng lại, Từ Đức một mực nhìn bé, đương nhiên để ý tới sự dừng lại của bé, hẳn nhưng sẽ không cho rằng Doãn Tu Trúc ngại đề khó, hẳn rất rõ ràng dụng ý nhìn thấu bộ đề này của thiếu niên trước mắt.

Từ Đức đã làm xong chuẩn bị giải thích, nhưng Doãn Tu Trúc cái gì cũng không hỏi, bé đặt bút, đầu bút nhỏ trơn mang theo đường cong xinh đẹp, hợp thành từng chữ Hán có thể nói hoàn mỹ.

(Truyện chỉ được đăng lại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Nếu như nói nhìn Tề Mộ Mộ viết chữ là đau lòng, vậy nhìn Doãn Tu Trúc viết chữ cũng là đau lòng.

Một cái là đau lòng bút này giấy này tại sao lại bị chữ xấu này vậy bản, một cái là đau lòng bút hồng này giấy rách này làm sao xứng với chữ đẹp này!

Từ Đức cảnh đẹp ý vui nhìn cả tiết, Doãn Tu Trúc nộp bài thi.

Ba phần bài thi, 40 phút trả lời xong, càng đòi mạng chính là toàn bộ điểm tối đa, ngay cả một dấu chấm câu sai cũng không có.

Từ Đức cầm lấy ba tờ bài thi này nhìn lại nhìn: “Tốt, rất tốt!”

Doãn Tu Trúc buông bút xuống, an tĩnh mà ngồi chỗ đó.

Từ Đức ngừng lại, thẳng thắn nói: ”Đây là đề thi cấp 2 đưa tới, chỉ cần có thể trả lời đủ 80 điểm, em có thể nhảy lớp đến cấp 2.

Hiện tại Doãn Tu Trúc trả lời được ba điểm 100.

Doãn Tu Trúc nhìn về phía hắn: “Thầy, em muốn ở lại lớp chúng ta.”

Nghe thấy bé nói như vậy, Từ Đức thậm chí ngay cả một chút ngoài ý muốn cũng không có, thậm chí trong lòng còn toát ra ý niệm quả nhiên như vậy.

Từ Đức là vì bé suy nghĩ, vẫn là nên nói đều nói: “Trường chúng ta trước lớp 4 không cho phép nhảy lớp, là chú trọng tố chất trưởng thành toàn bộ phương hướng của các em, nhưng sau lớp 4 thì không lo ngại, tin tưởng em đã có thể chăm sóc bản thân rất tốt, nhảy lớp đối với em mà nói là sự lựa chọn rất tốt.”

Doãn Tu Trúc lắc đầu, lặp lại nói: “Em muốn ở lại lớp chúng ta.”

Từ Đức cân nhắc một chút, lại nói: “Em nếu như nhảy lớp, chắc hẳn ba em cũng.....”

Hắn nói còn chưa dứt lời, Doãn Tu Trúc đã cắt đứt lời hắn: “Em không phải vì ông ấy mà học.”

Từ Đức ngó ra, một bụng lời nửa chữ cũng không nói ra được - trong lòng hắn rất mâu thuẫn, một mặt không hi vọng Doãn Tu Trúc nhảy lớp, bởi vì đứa nhỏ này quá quái gở, đối hoàn cảnh mới, chỉ sợ sẽ rất

khó thích ứng; mặt khác, hẳn lại hi vọng Doãn Tu Trúc nhảy lớp, thành tích ưu tú như vậy cha mẹ nào sẽ không vui? Đứa trẻ nhỏ như vậy, có thể nhận được sự chú ý của cha mẹ cũng sẽ càng tự tin hơn chút.

Bất quá Doãn Tu Trúc sớm có chủ ý của mình, bé vừa mở miệng đã cự tuyệt rõ ràng, sợ dĩ làm xong bộ đề này, là tôn trọng Từ Đức.

Từ Đức khẽ thở dài: “Em là vì Tề Mộ sao?”

Doãn Tu Trúc không e dè gật đầu: “Vâng ạ.”

Từ Đức nói: “Bạn ấy hiện tại thành tích rất tốt, thầy sẽ chú ý bạn ấy hơn, em cần không lo lắng cho bạn ấy.”

Nhắc tới Tề Mộ, trong mắt bé tựa hồ mới chân chính có một chút ánh sáng, bé nói: “Không phải bạn ấy không thể rời khỏi em, mà là em không thể rời khỏi bạn ấy.”

Một câu nói khiến cho Từ Đức ngây ngẩn, trong nháy mắt kia trong lòng hẳn dâng lên một ý niệm hết sức đáng sợ.

Doãn Tu Trúc đối với Tề Mộ.....

Không..... Từ Đức rất nhanh lại phủ định, đứa trẻ nhỏ như vậy biết cái gì? Doãn Tu Trúc chỉ là quá cô đơn, nắm được người bạn Tề Mộ này giống như nắm được gỗ nổi giữa biển lớn mênh mông, không cách nào buông tay.

Nghĩ tới đây, Từ Đức lại rất đau lòng, hẳn ôn thanh nói: “Vậy cứ thế đi, cũng rất tốt.”

Doãn Tu Trúc trở về, Từ Đức cẩn thận thu lại 3 bài thi chỉ có thể dùng hoàn mỹ để hình dung này - là đúng hay sai đây?

Từ Đức cảm thấy mình không sai, nhảy qua lớp 5 và lớp 6, được gọi là thiên tài nhi đồng thì sao? Doãn Tu Trúc thiếu hụt hơn chính là một hoàn cảnh ổn định.

Nhảy lớp đối với Tề bá chủ mà nói, là một chuyện thứ nguyên (*) khác mà thôi, không có chút liên quan nào tới bé.

((*) thứ nguyên: tui dốt toán nên không biết khái niệm “thứ nguyên”, nôm na hình như nó là 1 ẩn số)

Nhóc hoàn toàn không biết Doãn Tu Trúc đi làm bộ đề này, càng không biết Doãn Tu Trúc cự tuyệt cái gì, nhóc từ tiết bơi lội trở lại, hỏi bé: “Lão Từ không bắt nạt cậu chứ?”

Doãn Tu Trúc ngửa đầu liền nhìn thấy mái tóc ướt đầm của nhóc, bé một bên lắc đầu một bên cầm khăn lông qua lau tóc cho nhóc: “Thầy Từ đối với mình rất tốt.”

Tề Mộ phiền lau tóc nhất, dứt khoát trực tiếp nằm nhào, cánh tay đặt trên bàn học, chỉ chờ cái đầu cho Doãn Tu Trúc.

“Suốt ngày thêm đề cho cậu, đây gọi là đối tốt với cậu?”

“Làm bài rất thú vị.”

Tề Mộ gào thét: “Thú vị cái quỷ ấy!”

Doãn Tu Trúc cười cười.

Đầu Tề Mộ không chứa đựng sự việc, mấy câu nói lại chuyển: “..... Tóc đáng ghét quá, mình muốn cạo trọc.”

Tay Doãn Tu Trúc ngừng lại, nói: “Như này rất đẹp.” Tóc Tề Mộ vừa mềm vừa mịn, lau khô sẽ vĩnh lung tung, bản thân nhóc rất phiền, nhưng Doãn Tu Trúc lại rất thích.

Con người Tề Mộ xoay chuyển, cười hì hì nói: “Cậu cảm thấy đẹp?”

Doãn Tu Trúc: “Ừ, rất đẹp.”

“Vậy được rồi,” Tề Mộ đắc chí, “Chuyện lau tóc sau này đều giao cho cậu!”

Doãn Tu Trúc: “.....”

Cái ngừng lại này ở trong mắt Tề Mộ là bé chịu thua không biết nên như nào mới được, nhưng kỳ thực bé là bị vui vẻ tới không hoàn hồn được.

Tề Mộ cười ha ha, “Chuyện này cứ quyết định vậy, cậu nhưng đừng lười biếng chơi xấu!”

Doãn Tu Trúc hồi lâu mới giương khóe miệng, lộ ra nụ cười cực nhẹ nhưng lại cực tùy tâm: “Ừm.”

- Sao có thể sẽ lười biếng chơi xấu, bé vui vẻ chịu đựng.

Đông đi xuân tới, hạ về thu đến, chớp mắt một đám củ cải đỏ đã mọc thành thiếu niên choai choai, cũng sắp thi tốt nghiệp lớp 6.

Tiểu học lên cấp 2, không có chút hồi hộp nào.

Tiểu học Quốc Thụy có cấp 2, đơn giản là mọi người cùng nhau chuyển phòng học, đổi chỗ, tiếp tục học tập cẩn thận.

Bất quá cũng có chỗ mới mẻ, cấp 2 là mở rộng nhận học sinh, không chỉ tiểu học Quốc Thụy, còn tuyển nhận không ít tiểu học khác, dĩ chính là con đường giáo dục bắt buộc, không còn là giáo dục tinh anh chỉ phí kêch xù.

Nguyên nhân chủ yếu là đến cấp 2, tiểu học Quốc Thụy có không ít trẻ em đều trực tiếp ra nước ngoài, nguồn học sinh cấp 2 thiếu hụt, dứt khoát mở rộng tuyển sinh.

Tề Mộ không quan tâm những thứ này, dù sao nhóc không ra nước ngoài, Doãn Tu Trúc cũng không ra, thế là được.

Nhóc quan tâm hơn chính là.....

“Quyết định nhé.” Tề Mộ từ phía sau chọt Doãn Tu Trúc, “Nghỉ hè chúng ta đi trại hè.”

Chờ cả tiểu học, xem như chờ được ngày này.

Doãn Tu Trúc đứng dậy, ngồi tới bên cạnh nhóc làm bài: “Ừm, quyết định.”

Tề Mộ mới không muốn làm bài, nhóc nghiêng đầu đánh giá Doãn Tu Trúc: “Mình sao cảm thấy cậu cao hơn mình?”

Doãn Tu Trúc buông lỏng bút, quay đầu nhìn nhóc: “Có sao?”

“Đứng dậy,” Tề Mộ gọi bé, “Hai bọn mình so.”

Doãn Tu Trúc cười cười, ôn thanh nói: “Được.”

Bé đứng lên, Tề Mộ càng nhìn trong lòng càng nói thầm: Em gái nhỏ của nhóc làm sao một chút đáng vẻ đáng yêu cũng không có??

Ngược lại đẹp trai.

=====

Tác giả có lời muốn nói: Tề Mộ Mộ màu socola sắp lên sàn rồi.

Sớm đau lòng chút Doãn · thời kỳ trưởng thành · Tu Trúc.

15. Chương 15

Edit + Beta: Vịt

***** Chương cuối cùng của cuối ngày. Happy new year <>

Thiếu niên 12-13 tuổi, mặt mày đã nảy nở.

Doãn Tu Trúc hồi bé hơi gầy nhỏ, ngũ quan lại quá tinh xảo, cộng thêm màu da trắng nõn, rất giống bé gái. Nhưng hiện giờ thì một chút dáng vẻ bé gái cũng không có.

Bé vóc người cao gầy, thân thể thẳng tắp giống như trúc xanh sống trên núi cao, nhưng ẩn chứa sắc sảo.

Một đôi con người xinh đẹp không nhút nhát nữa, ngược lại bởi vì kéo dài đuôi mắt mà mang theo lãnh đạm người lạ chớ gần. Bất quá lúc bé nhìn về phía Tề Mộ, đuôi mắt kia lại nhẹ nhàng buông xuống, không còn là đáng thương, mà là ba phần vui mừng ẩn nhẫn và bảy phần dung túng khắc chế.

Tề Mộ nhìn chăm chú bé một lát, ảo não nói: “Mình cũng muốn mắt một mí.” Soái kinh á! Sau khi lớn lên trực tiếp thay đổi dáng vẻ, dáng vẻ này của nhóc, vẫn là khuôn mặt con nít.

Doãn Tu Trúc: “Cậu như vậy rất tốt.”

Tề Mộ ghét bỏ nói: “Lời này của cậu nói giống y mẹ mình.”

Khóe miệng Doãn Tu Trúc mỉm cười, không nói.

Tề Mộ kéo tay bé kéo bé tới phía sau: “Nào, so tỷ.”

Loại chuyện so chiều cao này, bình thường là lưng đối lưng. Nhưng Tề Mộ không giống, nhóc chỉ thích mặt đối mặt, lý do cũng lẽ thẳng khí hùng như vậy: “Lưng đối lưng thì nhìn thế nào? Ông đây muốn tận mắt chứng kiến thời khắc thắng lợi của mình.”

Nhóc so với Doãn Tu Trúc, lần nào cũng cao hơn bé, cho nên chính là thắng lợi. Hôm nay vừa dựa gần vào, nhóc liền biết thức ăn hồng. Sắp thua!

Nhóc mắt trông mong mà nhìn chằm chằm Doãn Tu Trúc, hai người dựa chỉ cách khoảng cách 1 bàn tay, nhóc buồn bực nói: “Cậu nhắm mắt làm gì?”

Doãn Tu Trúc: “.....”

Tề Mộ: “Nhắm mắt sao thấy được ai cao?”

Lông mi Doãn Tu Trúc run rẩy, từ từ mở mắt ra, thoáng cái xô vào trong con ngươi lấp lánh chấm nhỏ của Tề Mộ, ngay sau đó một cỗ luồng nhiệt quái dị vọt khắp toàn thân, bé có chút cứng ngắc nói không rõ, hết sức không được tự nhiên.

Tề Mộ lại làm câu nữa: “Lông mi cậu cũng dài quá rồi đi!”

Doãn Tu Trúc: “.....”

“Úi da, cái đệt!” Hứa Tiểu Minh quỷ kêu nói, “Hai người làm gì thế, hôn môi sao?”

Các bạn học đều tới tiết bơi, chỉ Tề Mộ và Doãn Tu Trúc ở trong phòng học, Hứa Tiểu Minh hàng này tới qua chơi game đến 12h, buồn ngủ muốn chết, chuẩn về ngủ bù. Vừa vào phòng đã nhìn thấy một màn như vậy!

Tề Mộ mắng nhóc: “Cậu biến đê, bọn tớ đang so chiều cao.”

Hứa Tiểu Minh trước kia sợ nhất Tề Mộ, hiện tại là tùy tiện không dám nhìn Doãn Tu Trúc. Nhóc biết tính cách Tề Mộ, tiểu bá vương này nhìn hung kỳ thực rất trượng nghĩa, chỉ cần đừng vô duyên vô cớ bắt nạt người, nhóc bình thường sẽ không chủ động đánh người.

Hứa Tiểu Minh là tên đầy miệng chạy xe lửa, hơn nữa đối với người của mình càng thêm miệng tiện tới không được: “Tớ tưởng cậu rất cục thủ tính đại phát, ngay cả anh em nhà mình cũng không buông tha.”

Tề Mộ tiến lên cho nhóc một cước: “Cậu tưởng tớ là cậu à, tra nam!”

Hứa Tiểu Minh sờ sờ mũi, không biết xấu hổ nói: “Tớ đây gọi là phong lưu.”

Tề Mộ: “Điên cộng thêm lưu manh, thật phong lưu.”

(Giải thích chỗ này tí: phong lưu mà Hứa Tiểu Minh nói là (), còn phong lưu mà Tề Mộ nói là (), hai từ này phát âm giống nhau [fēngliú], nhưng “phong” trong phong lưu mà Tề Mộ nói lại nghĩa là điên; còn “phong” trong phong lưu của Hứa Tiểu Minh nghĩa là “gió”)

Hai người bọn họ ở đây ba hoa, Doãn Tu Trúc vẫn đứng nguyên tại chỗ, Tề Mộ nhìn thấy, gọi bé: “Ồ đó làm gì chứ, người cao lớn.” Ba chữ sau nhóc nói chua loét.

Hứa Tiểu Minh còn muốn lăm mồm, Doãn Tu Trúc nhìn nhóc một cái, nhóc yên tĩnh: “Tớ..... Về ngủ bù, tớ ngủ nhé.” Nói xong liền gục xuống, giả bộ ngủ.

Tề Mộ mặc kệ nhóc, lại ghé tới bên cạnh Doãn Tu Trúc: “Cậu hai năm qua ăn thứ tốt gì, sao lớn nhanh vậy?”

Doãn Tu Trúc: “Ăn nhiều thịt và rau, ăn ít socola.”

Tề Mộ vừa nghe mặt liền suy sụp: “Không bằng để mình đi tìm chết.”

Âm thanh Doãn Tu Trúc buồn mèm: “Cậu đừng lo lắng, chú Tề cao như vậy, cậu cũng sẽ không lùn.”

Nhóc đương nhiên sẽ không lùn, nhóc bây giờ còn bá chiếm hàng cuối cùng của cả lớp đấy, chỉ là..... Tề Mộ không cam lòng nói: “Mình muốn cao hơn cậu mà.”

Doãn Tu Trúc: “Tại sao.”

Tề Mộ bây giờ không phải là hồi bé nữa, đâu còn không biết xấu hổ nói ra mấy lời “Cậu cao hơn mình, mình sao còn che chở cậu được”, chỉ tùy miệng nói: “Hàng cuối là ngai vàng của mình, cho dù là cậu, mình cũng sẽ không nhường.”

Doãn Tu Trúc mím miệng cười: “Mình và cậu ngồi cùng bàn không tốt sao?”

Ế? Mắt Tề Mộ sáng lên: “Có đạo lý, vẫn là cậu thông minh, 100 điểm không phải thi toi công!”

Ý cười trong mắt Doãn Tu Trúc sâu hơn: “Đáng tiếc lập tức tốt nghiệp rồi, ngai vàng của cậu không nhường cũng phải nhường ra ngoài.”

Tề Mộ: “.....”

Nhóc tức giận nói: “Tại cậu, sớm không lớn muộn không lớn, lại tốt nghiệp mới lớn.”

(Truyện chỉ được đăng lại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Hứa Tiểu Minh gục ở phía trước giả bộ ngủ nghe toàn bộ quá trình, trên cánh tay đều nổi lên mảnh da gà: Thật ngứa, tui với 18 cô bạn gái cũ của tui cũng không ngứa như vậy!

Tề Mộ vẫn rất để ý vấn đề chiều cao, kỳ thực nhóc biết nguyên nhân Doãn Tu Trúc lớn, tiểu tử này bắt đầu từ 2 năm trước, không biết hít phải gió gì, kiên trì mà bắt đầu chạy bộ sáng sớm, bất luận là gió lớn hay là trời mưa, bất luận là mùa hè hay mùa đông, đều phải đúng lúc đúng giờ chạy 5 km.

Đoán chừng là lượng vận động đến, khẩu vị cũng mở ra, cho nên mới lớn nhanh như vậy.

Trái tim Tề Mộ vất ngang, cũng tính toán chạy.

Nhóc chống cằm buồn ngủ nồng đậm, sáng sớm bò dậy, ra cửa chạy 300m đã mồ hôi đầm đìa trở về.

Chạy cái quỷ ấy, trời nóng như vậy, ở trong phòng thổi điều hòa không tốt sao!

Đầu quả dưa của Tề Mộ xoay chuyển, lại nghĩ tới phòng gym nhà mình, định đi lên máy chạy bộ thử một lần..... Tổ chất thân thể nhóc tốt, thể lực cũng tốt, các hạng vận động đều là cường hạng, chính là lười, không kiên nhẫn.

Chạy chậm ngại chậm, nếu chạy nhanh 10 phút sau đã thành con cá muối. Vừa nghĩ tới phải kiên trì 2 năm mới sẽ lớn, Tề bá chủ trong nháy mắt tước vũ khí, đành hoàng trở về ngủ bù.

Thôi thôi, lúc này mới lớp 6, chờ cấp 2 nhóc tham gia câu lạc bộ bóng rổ gì đó, nhất định có thể vượt xa Doãn Tu Trúc!

Gần đến thi tốt nghiệp, các bạn cùng lớp không quá khẩn trương - thi kiểu gì cũng có thể lên lớp. Ngược lại tâm tình đồng chí lão Từ chập chờn rất lớn, tùy thời chuẩn bị lấy kính xuống lau nước mắt.

“Các bạn học à!” Lão Từ thâm tình chân thành mà nhìn đám nhãi con này, “Lên cấp 2, các em chính là nửa người lớn, thanh xuân tốt đẹp đang ở phía trước chờ các em, thầy hi vọng các em có thể dũng cảm tiến lên, nghiêm túc đi hết cửa ải quan trọng nhất trên con đường nhân sinh của mình.....”

Mắt thấy phải nói hơn nửa tiếng, Tề Mộ gục xuống trước.

Từ Đức một hơi quát nhóc dậy: “Mấy người ngủ kia ngồi dậy hết cho thầy, qua hôm nay, các em muốn nghe thầy cảm rằm cũng không có cơ hội!”

Tề Mộ nghĩ thầm..... Không ai muốn nghe thầy cảm rằm, nhưng vẫn ngồi dậy, lười biếng chống quai hàm, nghe lão Từ diễn thuyết.

Lão Từ rất tốt, Tề Mộ cảm giác mình sau này chắc có lẽ ở thời điểm góc ngách nào đó nhớ ông ấy một chút.

Nói xong lời cuối cùng Từ Đức vẫn là lấy mắt kính xuống bắt đầu cuồn lau nước mắt. Ai có thể nghĩ tới chứ, một ông chú dầu mỡ góc nghếch ưỡn cao bụng bia sẽ có một trái tim mềm mại như vậy.

Tề Mộ cười cười, ngả sấp trên bàn học.

Khóc cái gì quá mắt mặt, thật sự có chút luyến tiếc.

6 năm á, không muốn cũng đã xong rồi, vừa nghĩ tới mới phát hiện trải qua thật vui, cũng thật thỏa mãn.

Sau tiết, Hứa Tiểu Minh nước mũi nước mắt ghé tới: “Thầy Từ làm giáo viên thật là nhân tài không được trọng dụng, thầy ấy nên làm nhà diễn thuyết, đảm bảo khiến người ta khóc hồi giá vé (*).”

((*) từ này hay dùng ở điện ảnh, ý là bộ phim ấy rất đáng giá bỏ tiền ra xem)

Tề Mộ không chút khách khí mà cười nhạo nhóc: “Xem đức hạnh của cậu kìa.”

Mắt Hứa Tiểu Minh đều khóc đỏ: “Cậu cũng không rơi nước mắt á.”

Tề Mộ xì mũi coi thường: “Có gì mà phải khóc.”

Hứa Tiểu Minh một cái nhìn thấu: “Cậu kỳ thực là ngủ cả tiết đi.”

Tề Mộ háng háng cổ họng: “Không được à.”

“Được! Ngồi được, anh M ộ của em tâm địa sắt đá!”

Tề Mộ giống như đuổi ruồi đuổi nhóc đi, đi tìm Doãn Tu Trúc: “Khóc nhè không?”

Doãn Tu Trúc không khóc, ngẩng đầu hỏi nhóc: “Chúng ta chuẩn bị quà cho thầy Từ nhé?”

Đúng tâm ý của Tề Mộ: “Được, ngày mai nhé, hai ta cùng đi mua.”

Doãn Tu Trúc: “Không cần mua, viết cho thầy tấm thiệp chúc mừng đi.”

Tề Mộ suy nghĩ, gật đầu nói: “Vậy thì viết thiệp, bắt quá..... Mình vẫn phải đi mua thêm một ít.”

Hôm sau Tề Mộ mang đến một xấp lớn thiệp, hình thức muốn bao hoa lệ có bấy nhiêu hoa lệ, còn mỗi tấm không giống nhau, từng cái đều là ẩn giấu đẳng cấp.

Nhóc thừa dịp giữa tiết, lần lượt phát xuống, mỗi bạn học một tấm, nhóc cất giọng nói: “Viết cẩn thận đấy, viết sai tới chỗ tới đối tờ mới.” Nhóc mua rất nhiều.

Không chỉ có viết thiệp, Tề Mộ còn mang theo Polaroid, từ vị trí đầu tiên bắt đầu truyền dùng, mỗi người một tấm, dán vào trên thiệp.

Hứa Tiểu Minh một bên viết chữ giun, một bên nói với Phương Tuấn Kỳ: “Đây là tiết tấu muốn để cho lão Từ khóc 3 ngày 3 đêm á, không hổ là anh M ộ tâm địa sắt đá của ta!”

Phương Tuấn Kỳ gật đầu lia lịa: “Thật sự sắt.”

Lúc Polaroid truyền tới chỗ Doãn Tu Trúc, bé quay đầu gọi: “Tề Mộ.”

Tề Mộ đang đấu tranh với thiệp chúc mừng đấy, nghe thấy âm thanh của bé, ngẩng đầu.

“Tách” một tiếng, Doãn Tu Trúc nhấn xuống màn trập.

Tề Mộ cười: “Nói sớm chứ, mình bày tư thế, chụp đẹp trai!”

Doãn Tu Trúc cố ý nói: “Vây thêm tấm nữa.”

Tề Mộ lập tức bày xong động tác, bảnh chọe cực kỳ: “Sao, soái không?”

Doãn Tu Trúc nhìn chăm chăm máy ảnh: “Đẹp.” Màn trập ấn xuống, lại là một tấm hình.

Tề Mộ nhìn nhìn tấm trước của bé, nói: “Tấm này xấu muốn chết, ném đi.”

Doãn Tu Trúc: “Ném ảnh không may mắn, cho mình đi.”

Tề Mộ không coi là chuyện gì: “Được.”

Nhóc cầm tấm mình bày tư thế kia qua, cẩn thận dán vào trên thiệp của mình.

Doãn Tu Trúc nhìn dáng vẻ nhóc rũ rứt chuyên chú, chỉ cảm thấy ngón tay hơi ngứa, rất muốn lại ấn màn trập.

“Doãn Tu Trúc, cậu dùng xong rồi sao?” Nữ sinh bên cạnh nhỏ giọng hỏi.

Doãn Tu Trúc hoàn hồn, đưa Polaroid cho cô bé: “Dùng xong rồi.”

Ai ngờ Tề Mộ lại nói: “Chờ tý, tớ dùng thêm tý.”

Polaroid vốn là nhóc mang đến, đương nhiên nhóc nói là được, bé gái không ý kiến: “Tớ không vội.”

Tề Mộ lại nhe răng cười với cô bé: “Cậu chụp giúp tớ một tấm nhé.”

Cô bé bị răng nanh nhỏ của nhóc dao động: “Được, được nha.”

Tề Mộ một cái kéo Doãn Tu Trúc qua, hai người dán tới cực gần: “Chụp cho hai bọn tớ kiểu chung.”

Bé gái cười: “Được!”

Lúc tiếng màn trập vang lên, Doãn Tu Trúc mới hoàn hồn. Mặt Tề Mộ dán vào trên mặt bé, hai người gần tới dường như ngay cả một sợi tóc cũng không nhét lọt, bé thậm chí có thể cảm giác được má Tề Mộ bởi vì nụ cười mà co rút, động tác rất nhỏ kia giống như một đám lửa ở trong lòng ngực bé bốc cháy.

“Cậu sao lại xụ mặt?” Tề Mộ ghét bỏ nói, “Đều không cười.”

Doãn Tu Trúc nhìn tấm hình kia, chỉ cảm thấy cổ họng hơi khô: “Chụp thêm tấm nữa.”

Tề Mộ đành phải làm phiền bạn học thêm: “Làm tấm nữa, chờ cậu ấy cười rồi chụp.”

Bé gái gật đầu lia lịa: “Được!”

Tấm thứ 2, Doãn Tu Trúc cười, cười đến cẩn thận lại mất tự nhiên, Tề Mộ nhưng rất thích, nhóc nói: “Tấm này đẹp, có chút đáng vẽ của cậu hồi nhỏ.” Rụt rè, ngoan ngoãn.

Doãn Tu Trúc chẳng ừ chẳng hữ, bé giữ lại tấm đầu tiên, Tề Mộ giữ tấm thứ 2, đây là lần đầu tiên bọn họ chụp ảnh chung.

Đồng chí Lão Từ sau khi nhận được xấp thiệp này, không có chút nào ngoài ý muốn khóc thành một đoàn.

Đám nhãi con này, đám nhãi con này.....

Đây tuyệt đối là món quà đỉnh nhất mà Từ Đức làm giáo viên, nhận được.

Bởi vì quá cảm động, lão Từ lại về lớp một, phát biểu bài diễn thuyết khuyên tình dài đến 1 tiếng.

Tề bá chủ bị bất ngờ tê liệt trên bàn học: Sớm biết đã không tặng thầy ấy thiệp rồi!

Thời học sinh tiểu học cứ như vậy vẽ lên dấu chấm, trại hè mà Tề Mộ mong đợi đã lâu cuối cùng tới rồi.

Tới địa điểm đã hẹn, Tề Mộ vẽ mặt ghét bỏ nhìn nhìn Hứa Tiểu Minh và Phương Tiểu Mập: “Hai cậu đừng gây chuyện nhá.”

Hứa Tiểu Minh vẻ mặt khóc thút thít, nhóc mới không muốn tới được chứ! Trời rất nóng, đi phơi mặt trời cái gì!

Phương Tuấn Kỳ càng oan ức, bé càng không muốn tới! Bé nếu không phải bạn bè ít, đã sớm để cho Hứa Tiểu Minh một khóc hai nháo trực tiếp đi thất cổ rồi!

Doãn Tu Trúc hỏi Tề Mộ: “Đồ mang đủ hết rồi?”

Tề Mộ: “Đủ.”

Nói xong nhóc lại khẽ thở dài: “Vốn tưởng chỉ hai bọn mình, ai ngờ còn phải chăm sóc hai đứa con ghê.”

Hứa tiểu hào con ghê: “.....”

Phương đại hào con ghê: “.....”

Xin lỗi nhé, làm lỡ tuần trăng mật của hai cậu!

Kỳ thực chuyện này, cũng nói rất dài dòng, Doãn Tu Trúc không muốn dắt theo hai bọn họ, nhưng không có Hứa Tiểu Minh giúp đỡ, bé cũng không dễ dàng như vậy đi ra khỏi nhà.

=====

Tác giả có lời muốn nói: Hi vọng trong trường có thể nhiều hơn một vài đồng chí lão Từ.

16. Chương 16

Edit + Beta: Vịt

Doãn Tu Trúc không có cách nào trực tiếp đề xuất yêu cầu với Doãn Chính Công, bé không phải hồi nhỏ, không cần thiết tích cực, chỉ cần có thể đạt thành mục đích là được.

Doãn Tu Trúc trước tiên tìm Hứa Tiểu Minh, dạy nhóc nói như thế nào.

Về phần Hứa Tiểu Minh tại sao nghe lời như vậy, thứ nhất nhóc từ sau đêm đó cũng có chút kinh sợ Doãn Tu Trúc; thứ 2 á, bạn học Tiểu Minh là học tra, còn bất trị hơn Tề Mộ Mộ.

Doãn Tu Trúc không phải giúp nhóc gian dối, chỉ là trước khi thi giúp nhóc đoán đề.

Mới đầu Hứa Tiểu Minh còn đầy mặt nghi ngờ, sau đó phát hiện đề dự đoán này xác suất trúng cao tới 8 phần nhóc tâm phục khẩu phục, cam nguyện vì học bá đi theo làm tùy tùng.

Lời Doãn Tu Trúc dạy nhóc nói cũng không khó, chủ yếu là phải tìm đúng trường hợp.

Hứa Tiểu Minh tìm thời điểm cha và Doãn tổng đều ở đây, vả lại mới nói xong chính sự chạy tới, cầu khẩn ba muốn đi trại hè, bởi vì nhìn thấy chú Doãn, nhân tiện nhắc tới Doãn Tu Trúc.

Doãn Chính Công trong thâm kín dù lạnh nhạt Doãn Tu Trúc thế nào, công phu ngoài mặt vẫn phải làm. Hứa Tiểu Minh ngay trước mặt gã đề xuất, gã chỉ sẽ gật đầu đồng ý.

Cách ngày, Doãn Tu Trúc nhận được cú điện thoại, được trợ lý của cha thông báo chuyện trại hè.

Hết thấy đều thuận lý thành chương, không có chút sơ hở nào.

Lúc Doãn Tu Trúc đặt điện thoại xuống, tâm tình bình tĩnh, không mong đợi cũng không có thất vọng. So với người cha trên danh nghĩa này, bé quan tâm hơn tới người chân chính đối tốt với bé.

Có nguyên do này, Hứa Tiểu Minh nhất định phải đi, nhưng nhóc cũng buồn, nghĩ tới Doãn Tu Trúc nghĩ tới Tề bá chủ, nhóc nhất thời cảm thấy mình kẹt ở giữa giống như rau cải thìa bơ vơ không nơi nương tựa.

Bởi vì cái gọi là có phúc mình hưởng, gặp nạn huynh đệ, Hứa Tiểu Minh cả đêm tới Phương gia, ở trong nhà Phương Tuấn Kỳ vừa khóc vừa nháo còn thiếu treo cổ.

Phương Tiểu Mập trong lòng không muốn đi, nhưng bạn của bé vẫn chưa nhiều tới mức có thể tuyệt giao với Hứa Tiểu Minh, thế là tâm không cam tình không nguyện đi theo tới.

Tề Mộ ngại hai người bọn họ là con ghẻ, không biết con ghẻ cũng đang ghét bỏ nhóc!

Trời rất nóng, trạch ở nhà chơi game không tốt sao, ra ngoài phơi nắng là sở thích nào tàn gì!

Suy tính đến vấn đề về an toàn không có ra nước ngoài, chỉ là chọn hải đảo nhỏ khai phá không tệ, cho dù như vậy cách thành phố B cũng rất xa, phải bay 2-3 giờ.

Bốn thiếu niên cùng đi đổi thẻ lên máy bay, sau khi làm xong Tề Mộ nhìn xuống chỗ ngồi.

Hứa Tiểu Minh là 1A, Doãn Tu Trúc là 1C, Tề Mộ là 1D, Phương Tuấn Kỳ là 1F.

Khoang hạng nhất chỉ có 4 chỗ ngồi, Hứa Tiểu Minh và Doãn Tu Trúc kề nhau, Tề Mộ và Phương Tuấn Kỳ kề nhau, giữa Doãn Tu Trúc và Tề Mộ cách lối đi nhỏ.

Tề Mộ chăm chú nhìn một lát, xác nhận một chút: “Tớ với Phương Tuấn Kỳ ngồi cùng nhau?”

Hứa Tiểu Minh cũng nhìn thấy, mặt nhóc biến sắc - Để cho nhóc ở bên cạnh Doãn Tu Trúc 3 tiếng? Nhảy máy bay rất tốt!

“Hai ta đổi chỗ!” Hứa Tiểu Minh một bước dài xông lên trước, nói với Tề Mộ Mộ.

Tề Mộ: “Chỗ ngồi của cậu tốt quá, gần cửa sổ.”

Hứa Tiểu Minh: “Tớ không thích gần cửa sổ.”

Phương Tuấn Kỳ chuyên nghiệp đỡ dài nhóc: “Lần trước chúng ta đi đảo Tề Châu cậu không phải nháo chết nháo sống phải gần cửa sổ sao? Còn nói không gần cửa sổ mình sẽ chết ở trên máy bay.”

Hứa Tiểu Minh: “.....” Mập mạp chết dẫm cậu tạm thời nói ít có thể chết hả!

Phương Tuấn Kỳ nhận được ánh mắt của nhóc, ngậm miệng.

Tề Mộ liếc Hứa Tiểu Minh một cái, Hứa Tiểu Minh khẽ run, không biết mình chỗ nào chọc vị bá chủ này.

“Được rồi.” Âm thanh Tề Mộ lạnh lạnh, “Hai ta đổi chỗ.”

Hứa Tiểu Minh kinh hồn táng đảm, thật sự không rõ mình sai chỗ nào.

Doãn Tu Trúc cũng nhận ra, bé nhìn về phía Tề Mộ.

Tề Mộ đã bước lớn về phía trước, chuẩn bị qua kiểm an.

Hứa Tiểu Minh lồi kéo Phương Tuấn Kỳ ở phía sau lú lú: “Cậu muốn hại chết tớ à!”

Phương Tiểu Mập mặt vô tội: “Tớ nói thật.”

Hứa Tiểu Minh giận đến ngứa răng: “Thật cái em gái cậu!”

Phương Tuấn Kỳ: “Tớ không có em gái.”

Hứa Tiểu Minh: “Bảo mẹ cậu sinh cho cậu!”

Phương Tuấn Kỳ: “Sinh rồi cậu còn không biết xấu hổ mắng?”

Hứa Tiểu Minh: Mẹ kiếp, có đôi khi thật sự không phân rõ tên mập chết dẫm này là ngu thật hay ngu giả!

Sau khi qua kiểm an bọn họ tới phòng chờ máy bay, Phương Tiểu Mập hậu tri hậu giác: “Tề Mộ đang giận cậu?”

Nói nhảm, cái này rõ ràng chỉ kém ở trán viết lên hai chữ tức giận mà thôi! Vào phòng chờ máy bay, Hứa Tiểu Minh còn lấy lòng rót chén coca cho Tề bá chủ, Tề Mộ nhìn cũng không nhìn, tự mình đi rót chén nước chanh.

Hứa Tiểu Minh chủ động đưa điều khiển từ xa cho nhóc, Tề Mộ cũng không phản ứng, nghiêm túc uống nước chanh cần hạp đưa.

Hứa Tiểu Minh thấp thỏm bất an, quay đầu nhìn Phương mập cầm hai cái bánh hamburger ba cái cánh gà nướng bốn cái thẻ thông hành, “Cậu là quỷ chết đói đầu thai sao!”

Phương Tuấn Kỳ: “Buổi sang ra ngoài quá sớm, tớ chưa ăn cơm.”

Hứa Tiểu Minh: “.....” Thật là đòi mạng, sáu ngày bảy đêm này vừa mới bắt đầu đã nhiều tai họa nhiều khó khăn như vậy, cuộc sống sau này còn có thể nghĩ sao!

Tề Mộ không vui tự nhiên cũng không thể gạt được Doãn Tu Trúc, bắt quả Doãn Tu Trúc và Hứa Tiểu Minh giống nhau, cũng không rõ nhóc đang giận cái gì.

Phải nói có nguyên do gì, chính là chuyện đổi chỗ ngồi.

Chẳng lẽ Tề Mộ không muốn ngồi cùng bé sao? Tâm Doãn Tu Trúc căng thẳng, không thể suy nghĩ nhiều.

Nhưng ngoại trừ cái đó, không có nguyên nhân gì khác.

Sau khi lên máy bay, Tề Mộ và Doãn Tu Trúc ở phía trước, Tề Mộ hỏi: “Cậu muốn ngồi gần cửa sổ không?”

Doãn Tu Trúc lắc đầu nói: “Mình ở bên ngoài là được rồi.”

Tề Mộ đi vào trước ngồi xuống, ngồi chỗ vốn là của Hứa Tiểu Minh, Hứa Tiểu Minh và Phương Tuấn Kỳ cũng vào ngồi, tuy nói cách lối đi nhỏ, nhưng kỳ thực đều ở một hàng, nói chuyện gì đó vẫn nghe được.

Doãn Tu Trúc vẫn là hỏi ra: “Cậu không muốn ngồi cùng mình sao?”

Lúc bé nói lời này âm thanh rất nhẹ, cũng không nhìn Tề Mộ, rừ đôi mắt run rẩy không thể thấy kỹ.

Tề Mộ nhìn ở trong mắt, một trận đau lòng, không khỏi lại cho Hứa Tiểu Minh một cái nhìn hung ác.

Hứa Tiểu Minh: “!” Trời ạ, tui rốt cuộc làm gì sai.

Tề Mộ nói: “Mình là giận Hứa Tiểu Minh.”

Doãn Tu Trúc sững sốt, Hứa Tiểu Minh cũng vểnh tai, trông mong nghe, rất muốn biết vì sao mình bị phán tử hình.

Tề Mộ nói tới phải gọi là hùng hồn lý lẽ: “Cậu ta dựa vào cái gì không muốn ngồi cùng cậu? Chúng ta cùng học nhiều năm như vậy rồi, ngồi cùng nhau thì sao? Cậu ta tới mức vừa nhìn thấy đã tìm mình đổi chỗ ngồi sao?”

Doãn Tu Trúc ngây ra.

Hứa Tiểu Minh & Phương Tuấn Kỳ: “.....”

Tề Mộ còn đang cảm phẫn: “Thiệt mình coi cậu ta là bạn, cậu ta đối với cậu như vậy, sau này mình cũng không để ý tới cậu ta nữa.”

Oan uổng quá! Hứa Tiểu Minh quỷ kêu nói: “Tớ không có, tớ không phải, tớ.....”

Tề Mộ lướt qua Doãn Tu Trúc nhìn nhóc: “Chẳng lẽ là tớ ép cậu đổi chỗ?”

Hứa Tiểu Minh: “.....” Thật sự là nhóc đề xuất trước, đệt, cái này phải giải thích thế nào!

Hai người sau khi ồn ào một trận, Doãn Tu Trúc mới rút cục hoàn hồn, bé nắm lấy Tề Mộ, âm thanh sau khi cố gắng áp chế mới duy trì được vững vàng: “Không sao.”

Tề Mộ bị bé nắm tới gần ra: Rất dùng lực, quả nhiên vẫn đang buồn sao?

Nhóc không cãi nhau với Hứa Tiểu Minh nữa, trở tay nắm lấy Doãn Tu Trúc, nói: “Trong lòng cậu tử thân thì nói ra, ghen mãi mới sẽ bị người bắt nạt.” Nói xong lại lườm Hứa Tiểu Minh một cái.

Doãn Tu Trúc chỉ cảm thấy mu bàn tay nóng, chỗ được Tề Mộ nắm nóng đến giống như thiêu, ngọn lửa trong lòng càng nóng bỏng tới hận không thể thiêu ngũ tạng lục phủ của bé, bé không biết nên hình dung tâm tình mình thế nào, vui sướng lớn như vậy, thân thể bé cũng sắp chứa không nổi.

“Không ai bắt nạt mình.” Doãn Tu Trúc cố gắng để cho mình bình tĩnh nói, “Chỉ cần có cậu ở đây, không ai có thể bắt nạt mình.”

Một câu hai nghĩa này âm thanh bé nói rất thấp rất thấp, ngoại trừ Tề Mộ, không ai nghe thấy.

Hứa Tiểu Minh cũng không có tâm tình nghe, nhóc oan quá, còn oan hơn của Đậu Nga, nhóc ủy khuất tới mức muốn nhảy máy bay!

Phương Tuấn Kỳ hỏi nhóc: “Hai ta đổi chỗ?”

Hứa Tiểu Minh cảm kích rớt nước mắt: “A Mập, vẫn là cậu tốt với tớ.”

Phương Tuấn Kỳ: “Tớ sợ cậu chết thật ở trên máy bay.”

Hứa Tiểu Minh: “.....”

Tề Mộ là tính tình nói ra liền qua, hơn nữa Doãn Tu Trúc toàn bộ hành trình trong mắt mang theo cười. Nhóc thấy bé dường như thật sự không chịu ủy khuất, cũng buông tha Hứa Tiểu Minh.

Hứa Tiểu Minh “dâng lễ” đĩa trái cây điểm tâm của mình cho nhóc hết.

Tề Mộ không muốn, chỉ nói: “Cậu đối với Doãn Tu Trúc tốt hơn chút, chúng ta đều là bạn bè.”

Hứa Tiểu Minh nghĩ thầm: Cậu ấy chỗ nào cần tớ đối tốt với cậu ấy!

Đương nhiên lời này không dám nói, nhóc chỉ có thể gạt đầu lia lịa, Tề Mộ còn đem dưa hấu trong đĩa trái cây cho mình cho nhóc - Hứa Tiểu Minh thích ăn dưa hấu.

Hành trình 3 tiếng, trôi qua rất nhanh.

Một tiếng trước cãi nhau, 1 tiếng sau xem phim, một tiếng cuối cùng ngủ.

Doãn Tu Trúc không ngủ, bé không ngủ được. Một chút cũng không nỡ ngủ.

Sau khi mọi người đều ngủ, ngồi không cũng không tới quấy rầy nữa, Doãn Tu Trúc cứ như vậy không chút kiêng kỵ mà nhìn Tề Mộ.

Bé lúc này cũng không hiểu rõ tâm tình mình, cũng không hiểu rõ ngọn lửa bành trướng không ngừng trong lòng đại biểu cái gì.

Bé chỉ muốn nhìn Tề Mộ, chỉ là vô cùng quý trọng nhóc, quý trọng cái người cho bé tất cả ấm áp và ánh sáng này.

(Truyện chỉ được đăng lại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Sau khi đến đích, thầy tiếp đón sắp xếp bọn họ vào một biệt thự nhỏ bờ biển.

Trại hè phải ngày mai mới bắt đầu, tổng cộng cũng 7-8 người, hạng mục cũng khá thoải mái, đầu tiên là đi thăm viện bảo tàng dưới đại dương, hiểu rõ bách khoa đại dương, tiếp đó dưới sự giúp đỡ đi lặn, còn có một ngày sẽ tham quan tàu lặn giải ngũ gì đó.....

Hôm nay là ngày tập hợp, không có hoạt động, chủ yếu là để cho bọn họ ổn định.

Biệt thự không lớn, điều kiện cũng không quá tốt, chỉ có 2 phòng ngủ, lúc chia phòng Hứa Tiểu Minh dục cầu sinh cực mạnh: “Tớ ngủ với ai cũng được, tớ coi các cậu là anh em ruột!”

Tề Mộ nhìn nhóc một cái, vẻ mặt ôn hoà: Cái này vẫn không tệ lắm.

Hứa Tiểu Minh: “.....” Ngần vịn dinding thật sự ở cùng Doãn Tu Trúc nhé, nhóc buổi tối sẽ mơ ác mộng!

Doãn Tu Trúc còn không tiếc ở cùng với nhóc đâu, sau đó chia phòng kết quả tự nhiên giống như chỗ ngồi trên máy bay.

Doãn Tu Trúc và Tề Mộ một phòng, Hứa Tiểu Minh và Phương Tuấn Kỳ một phòng.

Bọn họ cùng lên lầu, thấy được hai gian phòng ngủ gần nhau.

Hai phòng ngủ đều là đẩy cửa sổ ra nhìn thấy biển, kết cấu cũng độc nhất vô nhị, khác biệt duy nhất chính là phòng đầu tiên là giường lớn, phòng thứ 2 là 2 cái giường đơn.

Cái này.....

Hứa Tiểu Minh vội vàng nói: “Cầu xin các cậu, thương xót tớ, để tớ ở phòng 2 người đi, tớ nếu cùng một giường với Phương mập, cậu ta cả đêm sẽ đạp tớ xuống 10 lần!”

Tề Mộ: “.....”

Phương Tuấn Kỳ nói: “Có 10 lần sao? Tớ nhớ lần trước cậu ngủ nghiêm chỉnh trên thảm trải sàn.”

Hứa Tiểu Minh vẻ mặt bi phẫn: “Cậu còn không biết xấu hổ nói!”

Tề Mộ lòng từ bi: “Được rồi, các cậu ở phòng hai người, tớ và Doãn Tu Trúc ở phòng giường lớn.”

Hứa Tiểu Minh hớn hở về phòng.

Tề Mộ và Doãn Tu Trúc cũng kéo hành lý vào phòng, Tề Mộ ném vali xuống liền nói: “Nóng chết mất, mình đi xối nước lạnh trước.”

Dứt lời liền vén quần áo lên, bắt đầu cởi quần áo.

Đời mạng chính là, cái áo cộc tay này của nhóc có cổ áo sơ mi nhỏ, chỗ đó có hai cái cúc áo, nhóc mặc T-shirt quen rồi, không tháo ra đã cởi, trực tiếp kẹt trên cổ.

Tề Mộ ảo não hô: “Giúp tớ một chút, không cởi được!” Cái áo rách gì vậy, lần sau không mặc nữa!

=====

Tác giả có lời muốn nói: Thảm mền không đáng sợ.

Đáng sợ chính là thảm mền phải một tên tự nhiên trêu chọc, chặc chặc.

Editor có lời muốn nói: Các cô đã thấy Doãn Tu Trúc công chưa???? Ôn nhu phúc hắc công, tuyệt đối phúc hắc!!!!!!

17. Chương 17

Edit + Beta: Vịt

Doãn Tu Trúc ngẩng đầu, nhìn thấy Tề Mộ xoắn lại với quần áo.

Bé mím môi cười một tiếng, đi tới nói: “Mình làm.”

Cả cái đầu của Tề Mộ đều ở trong quần áo, nói chuyện cũng rầu rĩ: “Nút áo ở phía trước, cậu tìm xem.”

Doãn Tu Trúc đáp: “Được.”

Vừa nói bé thò tay, duỗi về phía cổ nhóc, nút áo phía trước cổ áo, nhưng bởi vì Tề Mộ lật hết cả kiện quần áo rồi, cho nên cũng không dễ tìm, Doãn Tu Trúc sờ mò một lát, đụng phải nút áo.....

Tề Mộ cười một tiếng: “Ngứa quá.”

Doãn Tu Trúc chột sảng sốt.

Tề Mộ nói: “Cậu đừng đụng vào mình ngứa thật lắm.” Chắc là bị quần áo làm cho khó chịu tới quá nóng, âm thanh nhóc mềm nhũn, giống như đang làm nũng.

Doãn Tu Trúc vốn không cảm thấy thế nào, trong nháy mắt này, lại cảm thấy câu nói kia biến thành một sợi lông vũ mảnh, lơ đãng mà quét ở viền tai bé, kéo thần kinh quanh thân bé đều run rẩy theo.

“Mình.....” Tay bé ngừng lại chút, “Không phải cố ý.”

“Mình biết mà,” Tề Mộ thúc giục, “Cậu nhanh lên chút, mình sắp nóng chết rồi!”

Doãn Tu Trúc vội vàng hoàn hồn, có chút lúng túng nói: “Được, được.”

Đầu quả dưa của Tề Mộ xoay chuyển, lại nghĩ tới: “Cậu chờ mình kéo thẳng quần áo, vậy là dễ tìm.”

Chủ ý này của nhóc tuyệt vời, tuyệt tới mức hoàn toàn bại lộ thân trên của mình, thân thể thẳng tắp giống như bánh nếp trắng mịn dính hai hạt đậu đỏ.

Đầu Doãn Tu Trúc oanh địa một tiếng, nhiệt khí không biết gọi là gì chiếm đoạt cả lồng ngực bé.

“Doãn Tu Trúc?”

Doãn Tu Trúc thở khê: “Tìm được rồi.”

Nút áo cởi ra, Tề Mộ rút cục cởi bỏ quần áo đáng chết trên người, đầu nhóc lộ ra ngoài, tóc vểnh loạn lên, mắt chớp mũi và cánh môi đều bởi vì nóng mà đỏ ửng, nhóc thở lớn, ghét bỏ nói: “Quần áo rách rưới, thật phiền.”

Âm thanh Doãn Tu Trúc có chút vấp: “Rất đẹp.”

“Tặng cậu nè!” Tề Mộ giống như đang vứt củ khoai lang phồng tay, “Vứt nó đi mẹ mình sẽ đánh mình, cứ nói cậu thích, mình tặng cậu!”

Doãn Tu Trúc: “.....”

“Quyết vậy nhé,” Tề Mộ vui thích cởi quần soóc, mông trần tới phòng tắm.

Doãn Tu Trúc hoàn toàn không dám nhìn nhóc, bé ngây người tại chỗ thật lâu, mới từ từ cầm cái áo màu lam đậm có cổ áo sơ mi nhỏ màu trắng lên.

Bé không biết mình làm sao, chỉ là cảm thấy lòng bàn tay cầm quần áo rất ngứa, ngứa tới dường như có ngàn vạn con kiến đang gặm cắn.

Bé muốn buông ra, lại không nhịn được nắm càng chặt.

Tề Mộ sau khi tắm rửa xong đi ra ngoài, nhìn bé một cái nói: “Mặt cậu sao đỏ vậy? Nhanh đi xối nước lạnh, đừng bị cảm nắng.”

Doãn Tu Trúc mắt nhìn thẳng: “Được.”

Bé vào phòng tắm, Tề Mộ vẫn ở phía sau gọi: “Ê, cậu không cởi quần áo à.”

Doãn Tu Trúc trầm mặc một chút mới nói: “Trong phòng tắm có giá quần áo.”

Tề Mộ ở bên ngoài cười ha ha: “Hai bọn mình ai với ai? Cậu còn xấu hổ nữa.”

Doãn Tu Trúc nhắm mắt lại, kéo vòi hoa sen ra, xối mình một đầu nước lạnh.

(Truyện chỉ được đăng lại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Bạn học Tề Mộ ngồi không yên lại bắt đầu chơi loạn xung quanh, nhóc nhìn thấy vali Doãn Tu Trúc mở rộng, tò mò tới gần.

Vali của nhãi con này giống y bản thân bé, muốn bao chỉnh tề có bấy nhiêu chỉnh tề, mỗi loại đồ đều phân loại để rất tốt, tạo thành đối lập rõ ràng với cái vali lộn xộn kia của Tề Mộ.

Bởi vì quá chỉnh tề, cho nên vừa nhìn hiểu ngay, Tề Mộ nhìn thấy một ít xấp đề thi và 3-5 quyển sách, nhất thời phiền phức.

Ra ngoài chơi còn mang theo đề, Doãn Tiểu Trúc nhà nhóc vẫn là học ngu rồi!

Phía dưới sách có một vật áo màu lam lộ ra ngoài, đây có thể coi là chỗ lộn xộn duy nhất trong cả vali, Tề Mộ một cái đã nhìn ra đó là cái áo tội tộ của nhóc.

Nhóc cười hì hì, nghĩ thầm: “Thật sự không ghét nha.” Bất quá loại áo sơ mi nhỏ này rất hợp với Doãn Tu Trúc, mặc vào cực kỳ ngoan, u, bé trai không nên dùng ngoan, phải dùng..... Tề bá chủ vắt hết óc mới nghĩ ra từ kia - Nhã nhậ!

Lúc Doãn Tu Trúc đi ra ngoài đã triệt để bình tĩnh, Tề Mộ thấy bé thay quần áo, hỏi: “Quần áo cũ của cậu đâu?”

Tất cả đều ướt rồi, cầm ra cũng không dễ giải thích, Doãn Tu Trúc nói: “Giặt rồi.”

Tề Mộ vội vàng nói: “Cũng giặt cả đồ của mình rồi hả, quần áo cũ cho cậu ấy náy lắm, còn một thân mồ hôi.....”

“Không cần.” Doãn Tu Trúc không đợi Tề Mộ nói xong đã cự tuyệt.

Tề Mộ kinh ngạc nói: “Tại sao?”

Doãn Tu Trúc: “.....” Bé không giải thích được, bản thân bé cũng không biết tại sao, giống như là sợ đụng phải quần áo đó, lại giống như thích nó tới mức không đành lòng nó có bất kỳ thay đổi nào. Lòng bàn tay bé lại bắt đầu ngứa, không cách nào hình dung, mang theo cảm giác run rẩy từng hồi.

Tiếng gõ cửa “Rầm rầm rầm” cắt đứt đối thoại của bọn họ.

Doãn Tu Trúc đứng dậy, khuôn mặt dương quang xán lạn của Hứa Tiểu Minh trong nháy mắt cứng đờ: Con mẹ nó lại sao thế? Gõ cửa cũng gõ sai??

Tề Mộ vốn cũng không tính là chuyện gì, bị Hứa Tiểu Minh cắt ngang như vậy, bản thân cũng quên luôn: “Các cậu tắm hết rồi?”

Hứa Tiểu Minh lúc này mới tìm lại âm thanh: “Tắm rồi.”

“Thầy ở ngay cách vách, chúng ta có nên xin ra ngoài chơi không.” Hứa Tiểu Minh nhỏ giọng đề nghị.

Tề Mộ đã sớm ngồi không yên, vội vàng đứng lên nói: “Đi đi đi, ra ngoài hóng gió.”

Trại hè này là Tề Đại Sơn ngàn chọn vạn chọn ra, giáo viên phụ trách có 5 người, gần như tỷ lệ 1:1. Cái này cũng không có cách nào, dù sao đều là mấy đại thiếu gia, nếu không có đảm bảo an toàn, nhà nào dám thả một mình bọn chúng ra.

Bọn họ buổi chiều mặc dù không có hoạt động, nhưng không cho phép chạy lung tung, khu biệt thự có an ninh, ngoài nhà cũng toàn là giám sát, các giáo viên cho bọn họ không gian độc lập tự chủ, nhưng cũng đang yên lặng chú ý, bảo đảm bọn họ ra ngoài an toàn.

Tề Mộ và Hứa Tiểu Minh hứng thú mà đi tìm giáo viên.

Ở cách vách chính là thầy Triệu lúc trước tiếp đón bọn họ, hần rất trẻ tuổi, khoảng 25-26, là hải binh giải ngũ, lúc cười lên đầy mặt đều là mùi vị của bãi biển dương quang.

Thầy Triệu: “Đi thôi, thầy dẫn các em ra ngoài xem một chút, bất quá các em không được chạy lung tung, nơi này không như trong thành phố, trị an không tốt.”

Hứa Tiểu Minh gật đầu lia lịa: “Vâng vâng!” Đáp lại rất tốt, rõ ràng là không nghe vào.

Thầy Triệu cười cười, lại gọi hai đồng nghiệp tới, bảy người ra cửa.

Biệt thự xây ở bờ biển, đi 1-2 phút đã bước lên bãi cát.

Hàng năm ở trong thành phố sắt thép san sát, lúc nhìn thấy biển rộng vô biên vô hạn, trong lòng cực kỳ khoáng đạt, dường như tất cả phiền não đều bị gió biển thổi tan, mấy tiểu tâm tư như có như không kia cũng bị hải âu nhẹ nhàng tha đi.

Lòng ngực rối loạn của Doãn Tu Trúc cũng chậm chậm có xu hướng bình tĩnh.

“Doãn Tu Trúc!” Tề Mộ lớn tiếng gọi bé.

Doãn Tu Trúc quay đầu nhìn lại, trong phút chốc, con chim biển bay đi kia lại trở lại, đặt xuống từng tiểu tâm tư đã tha đi, đầy tới mức cả lòng ngực bé đều không nhét được nữa.

Chân trời màu vàng, trên nước biển bị chiếu thành màu màu da cam, thiếu niên vóc người nhỏ dài cười cong đôi mắt to, toét ra một đôi răng nanh xinh đẹp, nhóc chạy về phía bé, dường như bé mở hai cánh tay ra là có thể ôm trọn lấy nhóc.

- Đem cậu ấy từ ánh chiều tà, ở trong biển vô biên cướp lấy, ôm chặt lấy.

“Cái này cho cậu.” Tề Mộ đặt một vỏ sò màu trắng lớn cỡ bàn tay vào trong lòng bàn tay bé.

Doãn Tu Trúc thở khẽ: “Đẹp.”

“Đúng không,” Tề Mộ cười hì hì, “Cậu giơ nó lên nhìn.”

Doãn Tu Trúc giơ vỏ sò lên, đem nó nhắm ngay ánh tà dương sắp rơi xuống, ánh sáng ảm áp xuyên qua vách vỏ sò mỏng manh, nhuộm nó thành màu vàng xinh đẹp.

Tề Mộ hỏi: “Giống vàng không?”

Doãn Tu Trúc gật đầu: “Giống.”

“Vàng của bờ biển.” Tề Mộ nói, “Đá quý rất đẹp.”

Tề Đại Sơn là làm châu báu, Kiều Cẩn là nhà thiết kế châu báu, mặc dù hai người bọn họ cũng không áp đặt sự nghiệp và sở thích của mình tới trên người con trai, nhưng mưa dầm thấm đất, hai người bọn họ cũng tiếp xúc nhiều hơn những người khác.

Nhóc thích đồ vật lóng lánh, không liên quan tới giá cả ra sao mà thích.

Bữa tối là về biệt thự ăn, thầy Triệu chủ bếp, bốn tiểu thiếu niên trợ thủ, nấu một nồi hải sản.

Bạn nhỏ Phương Tuấn Kỳ không có gì là không thể ăn, bé nhìn nhìn đĩa của Hứa Tiểu Minh, hỏi: “Nhím biển này sao cậu không ăn?”

Hứa Tiểu Minh: “Cho cậu cho cậu, cũng không ngại tanh!”

Phương Tuấn Kỳ: “Tanh chỗ nào? Rất tươi!”

Tề Mộ đang chiến đấu với con cua, sau khi hành hạ hồi lâu, nhóc tức nói: “Nhớ di Trần quá.” Di Trần bóc cua rất lợi hại, cả con cua cũng có thể lột sạch sẽ.

Doãn Tu Trúc nhận lấy cua của nhóc nói: “Mình làm.”

Tề Mộ nói: “Cậu vẫn chưa ăn đâu.”

Doãn Tu Trúc: “Mình không thích ăn cua.” Vừa nói cầm con cua của Tề Mộ qua, cẩn thận lột cho nhóc.

Tề Mộ ăn hai miếng thịt cua, mới hậu tri hậu giác hỏi: “Cậu không thích ăn, sao lột giùm vậy?”

Doãn Tu Trúc: “.....”

Hứa Tiểu Minh nhét đầy miệng: “Doãn Tu Trúc có cái gì là làm không tốt?”

Có đạo lý, Tề bá chủ bị hoàn mỹ thuyết phục.

Ăn cơm xong, cách đi ngủ còn một đoạn thời gian rất dài, thầy Triệu cười híp mắt đề nghị: “Nếu không ngủ được, thầy kể truyện ma cho các em?”

Hứa Tiểu Minh tỉnh ranh lập tức hô: “Được ạ được ạ!” Nói xong nhóc còn nhìn về phía những người khác: “Các cậu sợ hả?”

Phương Tuấn Kỳ bình tĩnh nói: “Cái này có gì phải sợ?”

Doãn Tu Trúc lắc lắc đầu.

Hứa Tiểu Minh trực tiếp lược qua Tề bá chủ của nhóc, nói giỡn, bá chủ của chúng ta sao có thể sẽ sợ truyện ma!

Trên thực tế, bá chủ của nhóc đã sợ đến khóe miệng co giật rồi, mẹ nó..... Hứa Tiểu Minh cậu cái tên khôn nạn!

Thầy Triệu không phải lần đầu tiên dẫn dắt trại hè, hết sức có kinh nghiệm, truyện kể phải gọi là lạnh lẽo, rét buốt, phối hợp với gió lạnh vù vù của điều hòa, thấm vào sau lưng người phát lạnh!

“Á á á!” Một tiếng quỳ kêu của Hứa Tiểu Minh, dọa tới sợ chết khiếp.

Tề Mộ nếu không phải quần vải quá nặng, đã sớm kêu với nhóc thành một cục.

Thầy Triệu cười ha ha: “Được rồi được rồi, đều là giả, về ngủ đi.”

Ngủ cái quỷ ý! Con mẹ nó giờ sao ngủ được!

Về biệt thự cá nhân, lúc lên lầu Hứa Tiểu Minh khúm núm nói: “Mộ Mộ, anh Mộ, bọn mình lại đổi phòng được không?”

Tề Mộ đang cố nén run rẩy: “Giày vò cái gì?”

Hứa Tiểu Minh kéo chặt cánh tay tên mập nói: “Tớ muốn ngủ cùng một giường với Tiểu Mập, tớ muốn ôm cậu ấy ngủ, tớ một mình ở trên giường tớ sẽ sợ chết!”

Tề Mộ không khỏi may mắn, đâu sẽ đổi phòng: “Được rồi, không phải truyện ma sao? Cậu tới mức vậy? Đàng hoàng về ngủ đi!”

Dứt lời liền kéo tay Doãn Tu Trúc về phòng, không chút lưu tình mà đóng cửa!

Thời gian không còn sớm, hai người cũng lên giường sớm.

Doãn Tu Trúc nhận thấy được nhóc có chút khẩn trương: “Sợ sao?”

Tề Mộ sao có thể thừa nhận: “Có gì phải sợ, mình cũng không phải tên nhát gan Hứa Tiểu Minh kia.”

Doãn Tu Trúc đáp: “Vậy..... Mình tắt đèn?”

“Được.” Tề Mộ chuồn vào chăn, chỉ lộ ra đôi mắt.

Trong lòng Doãn Tu Trúc mềm nhũn, trên mặt lại không có chút biểu hiện nào, bé biết Tề Mộ rất sĩ diện, không đành lòng chọc thủng.

Sau khi tắt đèn, bé cũng lên giường.

Giường quá lớn, hai thiếu niên nằm ngủ, ở giữa còn có thể đặt thêm người.

Tề Mộ sợ lắm, đầy đầu đều là nữ quỷ thê lương mà thầy Triệu nói, luôn cảm giác rèm cửa sổ bay bay, dường như có khuôn mặt người.

Cái đệt! Tề Mộ dọa bản thân gần chết!

Nhóc muốn cách Doãn Tu Trúc gần chút, lại không muốn bại lộ vẻ kinh sợ của mình, nhóc chờ a chờ, chờ sau khi hô hấp của Doãn Tu Trúc đều đều, nhỏ giọng gọi: “Doãn Tu Trúc?”

Doãn Tu Trúc không đáp lại.

Tề Mộ: “Cậu ngủ chưa?”

Doãn Tu Trúc vẫn không nhúc nhích.

Tề Mộ thở phào nhẹ nhõm, cho rằng bé đã ngủ, nhóc cẩn thận dịch tới, lại dịch tới, muốn cách bé gần chút.

“Meow ~ w~”

Một tiếng mèo kêu bên ngoài triệt để dọa vỡ mật Tề bá chủ, nhóc vèo một cái chui vào trong ngực Doãn Tu Trúc, dùng sức ôm chặt eo bé.

18. Chương 18

Edit + Beta: Vịt

Muốn chết a! Tề Mộ sắp run thành cái sàng rồi!

Nhóc cũng không sợ làm Doãn Tu Trúc tỉnh, ôm phải gọi là chặt, cơ hồ cả người đều kê sát trên người bé.

Người sợ đâu còn quan tâm mấy cái này, hơn nữa Tề Mộ chưa từng coi Doãn Tu Trúc là người ngoài, hai người là điển hình của người mặc chung cái quần lớn lên, ngủ một cái chăn tính là gì.

Con mèo nhỏ bên ngoài kêu một tiếng liền đi, Tề Mộ nhưng không cách nào thả lỏng. Cái này bao quỷ dị? Sao chỉ kêu một tiếng? Mèo nào sẽ chỉ kêu một tiếng đã đi?

Tề bá chủ sợ vỡ mặt sóng não đã không bình thường..... Dù sao, dù sao nhóc không muốn buông Doãn Tu Trúc ra.

Tề Mộ thở khẽ, dựng thẳng lỗ tai nghe ngóng lúc lâu, sau khi cảm giác yêu ma quỷ quái bốn phía đều rút đi rồi, nhóc cũng bị cơn buồn ngủ như thủy triều bao trùm, thành thật mà ngủ thiếp đi.

Nhận thấy được tiếng hít thở đều đều của người trong ngực, Doãn Tu Trúc từ từ mở mắt ra.

Bé đâu ngủ được, bé sao có thể ngủ được. Lúc trước ngủ không được, giờ này khắc này lại càng không có duyên với Trang Chu.

Doãn Tu Trúc thử động chút, nhưng Tề Mộ trong ngực bé giống như chim sợ cành cong, cảm giác được động tĩnh của bé, lập tức ôm chặt lấy, sợ bé chạy mất.

Không nhúc nhích được, không ra được, tư thế này, cả người Doãn Tu Trúc đều sắp nóng điên rồi.

Không phải là nóng từ bên ngoài, mà là ngọn lửa thiêu đốt điên cuồng từ trong ra ngoài.

Ngọn lửa này thiêu khô máu của bé, xuyên qua da thịt, cơ hồ muốn phun ra.

Không thể, sẽ không nóng tới Tề Mộ.

Ý nghĩ kỳ quái này trở thành lãnh tỉnh duy nhất, khiến cho Doãn Tu Trúc ở trong ngọn lửa thiêu nấu giữ vững một tia lý trí cuối cùng.

Mười tiếng, dài đằng đẳng lại ngán ngủ, đau khổ lại ngọt ngào.

Tới lúc trời sáng, Doãn Tu Trúc mới nhắm mắt lại, bé cả đêm không ngủ, nhưng trải qua một đêm khó quên nhất từ lúc chào đời tới nay.

Không phải là thống khổ, cũng không phải là vui vẻ hoàn toàn, nó giống hơn là rượu độc giải khát, lúc uống say sưa lâm ly, sau khi uống xong đau tận xương cốt.

Nhưng không uống không được, bởi vì thật sự quá khát.

Doãn Tu Trúc lúc này không hiểu, sau đó bé hiểu được, đây chính là mùi vị của thâm mến - là mùi vị không cách nào nhìn thấy kết quả.

Lúc ăn sáng, trong 4 thiếu niên có 2 người đội mắt gấu trúc.

Một người trong đó đương nhiên là bạn học Hứa Tiểu Minh, nhóc chọc miếng bánh mì, lẩm bẩm: “Phương Mập ngáy ngủ, cả đêm!”

Tề Mộ ngủ ngon một đêm, tâm tình rất tốt: “Cậu không phải thật sự bị truyện ma dọa?”

Hứa Tiểu Minh cứng cổ nói: “Làm sao sẽ, là cậu ta ngáy ngủ!”

Nói xong nhóc chột dạ, nói sang chuyện khác:” Doãn Tu Trúc cậu không ngủ ngon? Không phải sợ ma chứ?”

Không sai, mắt gấu trúc thứ hai là bạn học Tu Trúc của chúng ta.

Doãn Tu Trúc quét sốt socola tới trên miếng bánh mì của Tề Mộ: “Ừ.”

Bé lúc này qua loa mà lên tiếng, khiến cho ba người kia đều sửng sốt, Hứa Tiểu Minh đầy mặt đáng vẻ phát hiện lực địa mới: “Cậu sợ thật à? Sợ truyện ma tới qua thầy Triệu kể? Ui dà, kỳ thực vẫn tốt mà, đâu có đáng sợ như vậy, tớ nói với cậu, tớ hồi trước từng xem một bộ phim kinh dị.....”

Nhóc bô lô ba la bắt đầu kể phim kinh dị, không dọa sợ Doãn Tu Trúc, nhưng dọa Tề Mộ sợ tới suýt nữa làm đổ sữa tươi.

“Nhưng cậu tới qua ngủ sớm lắm mà.” Tề Mộ vội vàng chuyển hướng đề tài, hỏi Doãn Tu Trúc.

Doãn Tu Trúc nói: “Ngủ sớm, nhưng cứ mơ ác mộng.”

Tề Mộ chợt dạ nói: “Mơ thấy cái gì?”

Doãn Tu Trúc dịch dịch ly sữa tươi của nhóc vào trong, nói: “Nhớ không rõ lắm, hình như là bị rong biển quần lấy, không động đậy được.”

Bạn học Tề Mộ làm rong biển cả đêm cười mỉa nói: “Ha, ha ha, vậy cậu thật sự bị truyện ma ảnh hưởng rồi.” Nữ quỷ tới qua thầy Triệu kể chính là dùng rong biển kéo người vào trong nước.

Hứa Tiểu Minh hứng thú, ý vị an ủi Doãn Tu Trúc, Tề Mộ cũng đáp lời, tỏ vẻ truyện ma không có gì đáng sợ.

Hứa Tiểu Minh thấy tinh thần Tề Mộ tốt như vậy, không khỏi cảm khái nói: “Vẫn là anh Mộ của em lợi hại, nói không sợ là không sợ, đáng tin!”

(Truyện chỉ được đăng lại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Anh Mộ của nhóc trên thực tế sợ muốn chết chỉ có thể cho nhóc nụ cười lúng túng lại không đánh mất lễ phép.

Ăn xong bữa sáng, cuộc sống trại hè của bọn họ chính thức bắt đầu.

Nội dung sắp xếp rất phong phú, mấy người chơi tới cực kỳ tận hưởng, học được rất nhiều thứ liên quan đến đại dương, đương nhiên cũng chụp cùng nhau vô số ảnh.

Sáu ngày bảy đêm này đối với Doãn Tu Trúc mà nói là đau mà cũng vui vẻ.

Bé lớn như vậy đều chưa từng cởi mở, bé không cần lễ loi trước căn phòng vắng vẻ, không cần chào hỏi người mẹ sống ở một thế giới khác, không cần để ý tới người hầu lãnh đạm lạnh lẽo nhìn bé, lại càng không cần khẩn trương cha bỗng nhiên về nhà.

Bé ngày ngày đêm đêm đều ở cùng Tề Mộ, ôm tất cả vui vẻ của toàn thế giới.

Chỉ là “Vui vẻ” của bé sau khi đêm khuya tĩnh người cũng sẽ mang đến cho bé “đau” không cách nào nói rõ.

Di chứng của truyện ma rất dài, vốn tưởng qua 1 đêm Tề Mộ không sao nữa, ai ngờ đêm thứ 2 đèn vừa tắt nhóc lại sợ, ban đầu còn sờ sờ lần lần, có lẽ là không muốn quấy rầy Doãn Tu Trúc ngủ, cho nên chỉ là nằm cạnh gần bé, không gắt gao ôm lấy bé.

Nhưng mèo hoang nơi này rất nhiều, bên ngoài “meoww” một tiếng, Tề Mộ giống như mèo con rúc vào trong ngực Doãn Tu Trúc, đâu quan tâm Doãn Tu Trúc ngủ hay chưa.

Mà Doãn Tu Trúc là tình nguyện một đêm không ngủ cũng không nỡ đẩy nhóc ra.

Có một có hai thì có ba, đợi đến đêm thứ 4, đã không cần mèo hoang nữa, Tề Mộ thấy Doãn Tu Trúc “ngủ”, liền cọt tới ôm lấy, ngủ tới vừa ngon vừa say.

Lúc ở Tề gia, Tề Mộ đã có thói quen ôm củ cải cực lớn, từ nhỏ đều là ôm nó ngủ, cho nên tư thế này cũng là tập mãi thành quen.

Chỉ bất quá khổ Doãn Tu Trúc.

(Truyện chỉ được đăng lại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Hàng đêm dày vò, hàng đêm ngọt ngào, hàng đêm đều muốn nhiều thêm mấy đêm nữa, lại hàng đêm đều vì tâm tình không thể diễn tả của mình mà bất an.

Hôm quay về, lúc Doãn Tu Trúc tỉnh dậy mí mắt nháy.

Tề Mộ thấy bé tinh thần không phấn chấn, hết sức chột dạ: “Không ngủ ngon?”

Kỳ thực Doãn Tu Trúc tối qua ngủ không tệ, cũng không biết là dần dần thích ứng, hay là mệt mỏi quá, giữa lúc mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

“Rất tốt.” Doãn Tu Trúc không muốn Tề Mộ lo lắng, nói, “Có thể là hôm qua chơi mệt đấy.”

Tề Mộ cười nói: “Phơi nắng cũng có thể phơi cậu mệt?” Hôm qua là mực bơi lặn, Doãn Tu Trúc không tham gia.

Doãn Tu Trúc nhìn nhóc một cái: “Bôi kem chống nắng mệt lắm.”

“Cậu còn trêu mình,” Tề Mộ phấn chấn, “Mình vẫn chưa phơi thành màu socola cho cậu xem đâu!”

Doãn Tu Trúc: “Vẫn trắng.”

Tề Mộ bất đắc dĩ nói: “Thời gian ngắn quá mà, mình có cách gì.....”

Khóe miệng Doãn Tu Trúc mang theo ý cười: “Đều đẹp.”

Tề Mộ dẹt miệng: “Đó là cậu chưa từng thấy mình màu socola đấy, thấy rồi đảm bảo cậu thích tới không được luôn.”

Nhóc nói vô tâm, nhưng giống như muốn đâm vào trái tim Doãn Tu Trúc.

Thích..... Sao?

“Doãn Tu Trúc?” Tề Mộ ở trước mắt bé khua khua tay.

Doãn Tu Trúc chột hoàn hồn, trong mắt có chút bối rối hiện lên.

Tề Mộ ghé sát bé, buồn bực nói: “Cậu hôm nay rốt cuộc sao thế?”

Doãn Tu Trúc lắc lắc đầu: “Không có gì, chính là.....” Bé ngừng chút, bóp bóp mi tâm nói, “Ngủ không ngon đấy.”

Nhắc tới ngủ, Tề Mộ rất đui lý, nhóc nói: “Được rồi, tối nay đã tới nhà, cậu một mình trên giường nhất định có thể ngủ ngon!”

Nghe nói như thế, Doãn Tu Trúc vui vẻ không nổi, bé cười cười, hơi miễn cưỡng.

Thầy Triệu tiễn bọn họ lên máy bay, một đường an toàn mà về thành phố B.

Lúc xuống máy bay, Hứa Tiểu Minh thấy Doãn Tu Trúc đang dụi mắt, hỏi: “Ngủ mê?”

Doãn Tu Trúc: “Không, mí mắt nháy.”

Hứa Tiểu Minh vui vẻ: “Mí mắt nào?”

Doãn Tu Trúc: “Bên phải ý.”

Phương Tuấn Kỳ chen miệng nói: “Mắt trái nháy tài, mắt phải nháy tai, thiếu niên cậu coi chừng á.”

(Tai trong tai họa)

Tề Mộ ghét bỏ nói: “Mồm thối, bình an về đến nhà hết rồi, có thể có tai họa gì.”

Về nhà đích xác là tai họa, Doãn Tu Trúc quảng mấy suy nghĩ lung tung này đi, hỏi: “Chú Tề sắp xếp người đến đón cậu sao?”

Tề Mộ nói: “Sắp xếp rồi, hẳn đã đến.”

Doãn Tu Trúc gật gật đầu.

Hứa Tiểu Minh và Phương Tuấn Kỳ cũng đều có người tới đón, bọn họ cầm hành lý đi trước một bước.

Tề Mộ hỏi Doãn Tu Trúc: “Cậu về thế nào, có muốn cùng mình không?”

Mí mắt Doãn Tu Trúc lại nhảy, bé nhìn nhìn Tề Mộ, đáp: “Được, nếu thuận đường, thì mình về thôi.”

Tề Mộ vui vẻ nói: “Trước tiên đưa cậu về nhà!”

Bọn họ cùng đi ra ngoài, ở cửa số 3 nhìn thấy tài xế Thái Lý của Tề gia, Tề Mộ tiến lên phía trước nói: “Chú Thái, hộp socola này chú mang về cho Tiểu Khánh ăn.” Tiểu Khánh là con của Thái Lý, nhỏ hơn Tề Mộ hai tuổi, bọn họ gặp qua mấy lần, từng cùng chơi đùa.

Thần sắc Thái Lý hơi cứng, nhận lấy socola sau đó nói: “Cám ơn tiểu thiếu gia, thiết ngài nhớ đến đứa bé kia.”

Tề Mộ nói: “Có thời gian lại dẫn em ấy tới chơi nhé, em ấy thật lợi hại, không xem bức vẽ cũng có thể ghép được căn nhà lớn.”

Tay Thái Lý cầm socola căng thẳng, âm thanh khô cằn: “Sao có thể cứ quấy rầy tiểu thiếu gia chứ, nó không hiểu chuyện.”

Ngoài xe rất nóng, Tề Mộ mắt nhìn thấy tinh thần Doãn Tu Trúc không phấn chấn, cũng không nói thêm nữa, trước tiên kéo bé lên xe.

Lúc mở cửa xe, tim Doãn Tu Trúc chột nhảy một cái, bé nhanh chóng nhìn về phía Thái Lý, luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm.

Bất an cả ngày, lúc xe khởi động nhảy lên tới đỉnh điểm.

Tề Mộ cho rằng bé ngủ không ngon, nhóc nói với Doãn Tu Trúc: “Mệt thì nằm ngủ một lát, tới nơi mình gọi cậu.”

Doãn Tu Trúc đích xác là hơi mệt chút, bất quá nhóc từ nhỏ giấc ngủ đều không tốt, có thể ngủ 4 tiếng đã đủ chống đỡ cả ngày, sẽ không giống như hiện tại tâm thần không yên.

Tề Mộ bên cạnh bé cũng ngáp một cái, nói: “Tật xấu này của mình không chữa được, vừa lên xe là buồn ngủ.....”

Vừa mới dứt lời, nhóc đã nghiêng đầu ngủ.

Tim Doãn Tu Trúc trầm xuống, da quanh thân đều run rẩy, bé chột ngắc đầu, thấy được hai tròng mắt mờ mịt hung ác của Thái Lý trong kính chiếu hậu.

Không đúng!

Một hồi đầu vầng mắt hoa đối diện ập tới, ý thức của Doãn Tu Trúc cũng dần dần mơ hồ.

=====

Tác giả có lời muốn nói: Năm đó là anh hùng cứu mỹ nhân.

Bây giờ là mỹ nhân cứu anh hùng.

19. Chương 19

Edit + Beta: Vịt

“Sao lại về hai người?”

“Bọn nó cùng ra ngoài chơi, về cùng lên xe.”

“Ai vậy? Lớn lên thật không tệ, đẹp mắt hơn Thỏ Gia ảo lả kia nhiều.”

“À, tiểu thiếu gia của Doãn gia.”

“Doãn gia?” Người đàn ông nói năng thô lỗ kia chửi một câu, “Đệt, Doãn gia Đông thành?”

“Không sai.”

“Con mẹ nó mày muốn hại chết tao? Con của Doãn gia cũng trời tới!”

Người nọ cho Thái Lý một đạp, Thái Lý bị đau, rên rỉ một tiếng, hắn nói: “Bọn họ cùng lên xe, tôi có thể thế nào? Trong xe đều chuẩn bị xong rồi, còn có thể đưa bọn nó về nhà?”

“Vậy mày cũng đừng trời tới người của Doãn gia cho tao! Tề Đại Sơn không rể không đây, ông đây mượn hắn chút tiền bản tiêu không quan trọng, Doãn gia là gốc rễ gì? Mày có phải không muốn con mày nữa không!”

Âm thanh Thái Lý rõ ràng yếu xuống, hắn thấp giọng nói: “Mày đừng sợ, Doãn Tu Trúc này không phải là con của Doãn Chính Công, chỉ là tấm màn che, mày thật sự xé nó, Doãn Chính Công còn phải cảm ơn mày.”

“Không phải con ruột?”

“Không biết Vu Đại Vân sinh với dã nam nhân nào.”

“Đệt, không phải con ruột, Doãn Chính Công còn nuôi?”

“Ai biết trong đó có thủ đoạn xấu xa nào.”

Người đàn ông nói năng thô tục kia nhìn nhìn Doãn Tu Trúc, hầu kết có chút khô: “..... Doãn gia quả thật sẽ không quản?”

Thái Lý nói: “Yên tâm đi, nó và Tề Mộ quen biết 7-8 năm, nó ở Doãn gia trải qua cuộc sống gì thiếu gia nhà tôi không biết, nhưng tôi biết rõ ràng.”

Người đàn ông kia tò mò hỏi: “Cuộc sống gì?”

Thái Lý cười lạnh: “Không bằng heo chó.”

Doãn Tu Trúc đã sớm tỉnh lại nghe 4 chữ đó không khỏi cắn chặt khớp hàm, bé trời sinh kháng thuốc, nhất là loại thuốc này, thuốc mê lúc trước mặc dù khiến bé ngủ mê man, nhưng lúc xuống xe có người vừa đụng vào bé, bé đã tỉnh.

Chỉ bất quá tình huống trước mắt không thể tỉnh lại, cho nên tiếp tục giả vờ ngủ.

Bé và Tề Mộ bị bắt cóc, đối phương là người đàn ông không quen biết và tài xế Thái Lý của Tề gia.

Cậu nhớ lại đối thoại của hai người, căn bản đoán được ngọn nguồn.

Người đàn ông không biết tên kia trước tiên trời tới con của Thái Lý lại, dùng cái này uy hiếp Thái Lý, để cho hắn ra tay với Tề Mộ.

Thật là khó lòng phòng bị, Thái Lý ở Tề gia làm 4-5 năm, là người nhìn Tề Mộ lớn lên, người thân cận như thế, làm sao phòng được?

Trước mắt không phải lúc nghĩ những thứ này, Doãn Tu Trúc rất lo lắng Tề Mộ, lo lắng trong lòng cháy tới lúc phủ ngũ tạng bé đều đau, nhưng quỷ dị chính là, bé giữ vững bình tĩnh tuyệt đối.

Ở thời khắc nguy cơ thế này, sau khi nghe đoạn đối thoại như vậy, bé không khẩn trương không khổ sở không khủng hoảng, trong đầu chỉ có một suy nghĩ rõ ràng - Bảo vệ Tề Mộ.

Vô luận như thế nào, không tiếc bất cứ giá nào, cũng phải bảo vệ Tề Mộ.

Người đàn ông nói năng thô lỗ kia hỏi: “Gọi điện thoại cho Tề Đại Sơn?”

Thái Lý nói: “Vẫn chưa phải lúc.”

“Phải chờ tới lúc nào? Đợi tới lúc bọn họ tìm tới đây?”

“Bọn họ không thể tìm được chỗ này!” Thái Lý sau khi rống lên, lại bình tĩnh nói, “Chờ chút, để bọn họ trước tìm một hồi, trong lòng luống cuống chúng ta mới dễ ra tay.”

“Mày định giở thủ đoạn gì.”

Thái Lý tàn bạo mà lừm gã: “Tao có thể giở thủ đoạn gì? Con tao không phải vẫn trong tay mày?”

“Mày hiểu là tốt rồi!”

(Truyện chỉ được đăng lại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Doãn Tu Trúc đợi khoảng 1 tiếng, rốt cục đợi được 1 cơ hội.

Người đàn ông kia ra ngoài đi toilet, chỉ còn một mình Thái Lý ở trong phòng.

Doãn Tu Trúc mở mắt ra, thấy rõ tình huống trước mắt, bọn họ ở trong một kho hàng bỏ đi, khắp nơi đều là rác rưởi, cũng có không ít hòm gỗ bị vứt bỏ không thành dạng, Thái Lý ở phía đối diện, bọn họ thu dọn một mảnh đất trống, coi như sạch sẽ.

Trên tay Thái Lý không có súng, người đàn ông kia không biết có vũ khí hay không.

Bé mở mắt ra, Thái Lý lập tức phát hiện, nhìn tới đây.

Doãn Tu Trúc mở miệng chính là: “Tề Đại Sơn sẽ không bỏ qua cho ông.”

Thái Lý phui đất đứng lên, một cái tát vút tới: “Câm miệng! Mày cái đồ tạp chủng này!”

Một tát này rất dùng sức, da thịt non mịn của Doãn Tu Trúc trong nháy mắt sưng phồng lên, đau đớn dầy đặc hậu tri hậu giác mà chen vào thần kinh, tưởng tới đầu óc người ta nổ vang.

Bất quá Doãn Tu Trúc vẫn nói: “Tề Đại Sơn chỉ có một đứa con trai như vậy, ông trói cậu ấy lại, ông ấy chân trời góc bể cũng sẽ tìm được ông, trị chết ông.”

Ngữ điệu bé bình tĩnh, lại nói tới tàn nhẫn, từng chữ từng câu đều chọt trúng tâm sự của Thái Lý.

Thái Lý sợ Tề Đại Sơn, phé vật Tần Hổ kia chỉ biết Tề Đại Sơn không có căn cơ, lại không nghĩ ông ấy một người không gốc không rễ lẫn lộn tới địa vị hiện tại, dựa vào là cái gì!

Doãn Tu Trúc thấy hấn không lên tiếng, lại nói: “Nếu ông muốn tiền, các ông trói tôi là được.”

Thái Lý lại cho bé một cái tát: “Mày tính là cái thứ gì!”

Doãn Tu Trúc nuốt xuống máu tanh trong miệng, nói: “Doãn Chính Công nếu thật sự muốn để tôi chết, tôi đã sớm chết vô số lần, cho nên cái mạng này của tôi vẫn đáng tiền.”

Lời này không giống như thiếu niên 13 tuổi nên nói, nhưng từ trong miệng Doãn Tu Trúc nói ra, lại đúng lý đương nhiên như vậy, đương nhiên tới mức làm cho lòng người sợ.

Sắc mặt Thái Lý bất định: “Việc đã đến nước này, mày nói những thứ này cũng vô dụng!”

Doãn Tu Trúc nhanh chóng nói: “Tề Mộ một mực hôn mê, cái gì cũng không biết, các ông lén lút thả cậu ấy, cậu ấy khẳng định không biết các ông ở đâu.”

Thái Lý nói: “Tề Mộ đã biết là tao!”

“Là ông thì sao? Ông cẩn thận thả cậu ấy, cùng với ông trói cậu ấy lại đòi tiền, cái nào nghiêm trọng hơn? Loại nào gây hận hơn? Tối lúc đó ông cứ nói con trai mình bị người trói, ông chỉ có thể tạm thời lá mặt lá trái, mặc dù giúp gã trói người nhưng lại lén lút thả Tề Mộ, lập công chuộc tội, Tề Đại Sơn còn sẽ hận tới muốn giết chết ông sao?”

Trong lòng Thái Lý chấn động.

Doãn Tu Trúc lại hạ giọng nói: “Người kia làm việc lỗ mãng, ông thật sự cảm thấy chuyện này có thể thành? Quay đầu lại.....”

“Chúng mày đang nói cái gì!” Tần Hổ trở lại.

(Truyện chỉ được đăng lại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Thái Lý nhìn chằm chằm Doãn Tu Trúc một cái, trong lòng đã hết sức dao động: Tần Hổ chính là đồ cặn bã, còn không có đầu óc, gã suốt ngày chỉ biết ăn uống chơi gái bài bạc, tiêu hết tiền bắt đầu đầu óc không đứng đắn, cũng không biết lá gan gã ở đâu ra, thế nhưng nghĩ tới bất cóc.

Thái Lý bình thường thích đi chơi mấy bạn, lúc này mới biết Tần Hổ, Tần Hổ nghe nói hấn làm tài xế cho Tề Đại Sơn, lập tức tới gần lấy lòng nịnh hót. Bình thường người như vậy cũng không ít, Thái Lý không tính là chuyện gì, ai nghĩ Tần Hổ này trối con hấn lại, uy hiếp hấn ra tay với Tề Mộ.

Thái Lý sợ tên liều chết này làm bị thương con mình, lúc này mới cần rằng giúp gã trối người đến đây. Nhưng hiện tại nghĩ, lại cực kỳ hoảng hốt. Tề Đại Sơn đâu dễ chọc? Chuyện này đâu phải dễ làm như vậy? Tần Hổ lớn mật làm vậy nhưng không có đầu óc, đâu có thể thành việc?

Tuy nói giờ phút này thu tay lại cũng không thiếu được tai ương lao ngục, nhưng dù gì cũng mất bò mới lo làm chuông.....

Tần Hổ nhìn Doãn Tu Trúc một cái, nói: “Mày đánh nó làm gì, lãng phí khuôn mặt này.”

Vừa nói gã tiến tới trước mặt Doãn Tu Trúc, néo cằm bé, nhìn mặt bên kia của bé, “Mềm thật ha, đại thiếu gia nuông chiều từ bé này, trắng như đậu hủ vậy.”

Tâm Thái Lý chợt nhảy, đứng lên nói: “Được rồi, đều là mấy đứa nhóc choai choai.”

“Ha ha.” Mặt Tần Hổ lộ vẻ dâm ta, “Chính là nhóc con choai choai mới khiến người thương.”

Doãn Tu Trúc mặt không biểu tình nhìn gã.

Tần Hổ khinh thường cười một tiếng, nói lỏng Doãn Tu Trúc, nói với Thái Lý: “Đáng tiếc bị mày đánh tàn rồi, sưng nửa mặt không có ý nghĩa.” Vừa nói gã đứng dậy, khéo mắt lại liếc về phía Tề Mộ ngủ mê man.

Tâm Doãn Tu Trúc chợt căng thẳng.

Thái Lý cũng đã nhận ra, vội vàng nói: “Tần Hổ mày tới đây, tao có chủ ý.....”

Không đợi hấn nói xong, Tần Hổ liền nói: “Tao đã gửi tin tức cho Tề Đại Sơn, bảo hấn chuẩn bị tiền.”

Con người Thái Lý co rút mãnh liệt: “Mày.....”

“Cái tính tình lằng nhằng kia của mày, có thể thành chuyện gì? Chờ xem, lát nữa tao gửi thêm video cho hấn, để hấn nhìn con trai bảo bối của hấn, tiền này ha còn không phải muốn bao nhiêu có bấy nhiêu?”

Tần Hổ giữa lúc nói chuyện lại nhìn về phía Tề Mộ.

Thiếu niên 12-13 tuổi, chính là lúc trai gái khó phân, mấy tiểu thiếu gia quý giá này lại càng chưa từng trải qua gió thổi bị mưa rơi, da mịn thịt mềm ngay cả con gái cũng không sánh được.

Lúc trước chỉ lo nhìn Doãn Tu Trúc, bây giờ mới phát hiện Tề Mộ này cũng rất tốt, một chút cũng không giống cha nhóc, ngũ quan tinh xảo giống như búp bê, hơn nữa đáng vẻ ngủ này, thật là vừa yếu ớt vừa đáng yêu.....

Thật đẹp mà, Tần Hổ nuốt nước bọt: “Mày nói chúng ta có phải nên làm chút gì không? Cứ chính tề như vậy để Tề Đại Sơn thấy, hấn có thể sẽ không đủ gấp hay không? Mày lúc trước nói đúng, bọn họ luống cuống chúng ta mới có lợi, tao á, cũng không nở cất ngón tay của nó, không bằng.....”

Thái Lý gấp gáp: “Mày..... Muốn làm gì?” Tề Đại Sơn vốn không phải thứ lương thiện, nếu biết con độc nhất của hấn bị nhục nhã, hấn.....

Tần Hổ đã ôm lấy Tề Mộ, đi đến bên trong: “Mày trước nhìn tiểu tử kia.”

Doãn Tu Trúc cắn chặt môi dưới, máu chảy ròng cũng không phát giác gì, bé nhìn chăm chăm Thái Lý, gắt gao nhìn chăm chăm hấn: “Thả tôi ra.”

Thái Lý đã tâm ruột gan rồi bởi, hấn làm sao cũng không nghĩ tới Tần Hổ thế nhưng hoang đường thành như vậy, lại nghĩ tới con trai mình rơi vào trong tay gã, nhất thời da đầu tê dại.

Doãn Tu Trúc lạnh lùng nói: “Cởi dây cho tôi!”

“Được..... Được.....” Trong đầu Thái Lý trống rỗng, căn bản không biết cởi sợi dây này ra rồi có thể thế nào, Doãn Tu Trúc bất quá là một thiếu niên 13 tuổi, nó có thể làm gì?

Sợi dây trong nháy mắt lỏng ra, Doãn Tu Trúc đứng lên, bé mặt sưng phù, tư thế cực kỳ chật vật, nhưng một đôi mắt đen lại giống như vực sâu địa ngục, tất cả ma quỷ trong đó đều bò ra ngoài, lộ ra một tia huyết khí đỏ tươi.

(Truyện chỉ được đăng lại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Bé quơ lấy một thanh đao dài mà Tần Hồ ném xuống, trực tiếp đi về phía bóng tối.

Bé cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không suy nghĩ được, cái gì cũng không phán đoán ra, trong đầu bé chỉ quanh quẩn 1 câu nói.

- Nó là tạp chủng, là một tạp chủng không cha không mẹ, là một tạp chủng không đáng sinh ra ở thế giới này.

Nhưng bé có giá trị tồn tại của bé.

Giá trị này là Tề Mộ cho bé.

Ai cũng không thể tổn thương Tề Mộ.

Lúc trường đao rơi xuống, Doãn Tu Trúc nghe thấy tiếng kêu thảm thiết thê lương của Tần Hồ, thấy được máu sền sệt mãnh liệt chảy ra, nghe thấy hơi thở tuyệt vọng và tử vong.

Ừ ừ kéo đến, giống như bùn đất dày nặng rơi vào trên quan tài.

Lúc Thái Lý hoảng hốt đuổi tới, nhìn thấy là Tần Hồ ngã xuống đất, thiếu niên đầy người là máu giống như Tu La.

Doãn Tu Trúc nắm chặt đao dài, nói với Thái Lý: “Điện thoại đưa tôi.”

Thái Lý sớm đã bị một màn này dọa vỡ mật, hần lấy điện thoại ra, run rẩy đưa bé.

Doãn Tu Trúc bấm số Tề Đại Sơn, nói rõ vị trí.

Từ đầu đến cuối bé đều bình tĩnh thờ ơ, dường như xung quanh đây không có máu tươi sền sệt, không có tanh hôi khiến người buồn nôn.

Bé thậm chí còn che Tề Mộ ở trong ngực, chỉ bắt quá một tay khác vẫn dùng sức nắm chuôi trường đao, nổi gân xanh mà nắm.

Tề Mộ vẫn ngủ mê man, giống như mỗi đêm trước đó, chặt chẽ mà kè sát, ngủ ở một nơi không có ác mộng.

Tới lúc Tề Đại Sơn chạy tới, dây cung trong đầu Doãn Tu Trúc mới hoàn toàn căng đứt.

Tề Đại Sơn run rẩy ôm lấy bé, trong âm thanh có sự hoảng loạn mà kiếp này cũng chưa từng trải qua: “Không sao rồi, đứa nhóc, cháu yên tâm, đều không sao rồi.”

=====

Tác giả có lời muốn nói: Không dám nói chuyện, không bằng giờ nời bò đi thôi.....

20. Chương 20

Edit + Beta: Vịt

Thái Lý lấy lại tinh thần đã sợ tới tề ra quần, “Tề tổng, tôi là bị uy hiếp, đều là Tần Hồ, hần bắt con tôi, uy hiếp tôi phải nghe theo hần, hần là thứ liều mạng, tôi không đánh cược được, tôi chỉ có một đứa con như vậy, tôi.....”

Tề Đại Sơn vẫn đang nghĩ lại mà sợ, hướng ngực hần chính là một đá: “Con cậu là con, Tề Mộ và Doãn Tu Trúc thì không phải con sao!”

Thái Lý bị đau, nhưng vẫn cầu xin tha thứ, “Là tôi không tốt, đều là tôi không tốt, dọa sợ tiểu thiếu gia, nhưng tôi thật sự không muốn tổn thương cậu ấy, sau đó là tôi thả Doãn Tu Trúc, nếu không phải tôi.....” Hắn vội vàng cầm sợ dây ra, bối rối giải thích.

Tề Đại Sơn nghe tới da đầu tê dại: “Thái Lý, cậu cho rằng tôi là tên ngu sao!”

Thái Lý bị ông rống tới chấn động.

Tề Đại Sơn nói: “Con cậu bị trói, cậu tại sao không đến tìm tôi? Tần Hổ mưu đồ cái gì? Gã không phải muốn tiền sao? Cậu chỉ cần mở miệng, tôi sẽ mặc kệ cậu?”

Thái Lý nói không ra lời, hắn cà lăm nói: “Vây, nhiều tiền như vậy, không..... Không thể nào.....”

“Có thể hay không trong lòng cậu đều biết!” Tề Đại Sơn túm cổ áo hắn qua, nhìn gần hắn, “Cậu căn bản bản thân muốn tiền đi, cậu nếu quả thực vì con cậu, cậu cũng sẽ không làm ra chuyện vô liêm sỉ như vậy!”

Một câu nói vén hết ra tất cả tâm tư ẩn sâu trong bóng tối của Thái Lý.

Phải.....

Tề Đại Sơn một chữ cũng không nói sai, con hắn bị trói, hắn nên đi tìm Tề Đại Sơn, Tề Đại Sơn nhất định sẽ giúp hắn, nhưng hắn không cam lòng.

Bốn năm rồi, suốt bốn năm, hắn ở bên cạnh Tề Đại Sơn, nhìn ông càng làm càng lớn, nhìn thấy ông càng kiếm càng nhiều, nhìn con trai ông muốn gì có đó!

Ban ngày là vô số vàng bạc kim cương trong Châu Báu Thất Xảo, buổi tối lại là căn nhà trọ nhỏ chưa đầy trăm mét vuông. Hắn một bên được người nịnh nọt, một bên lại bất quá là tài xế, tương phản khổng lồ khiến trong lòng hắn bất bình nghiêm trọng.

Dựa vào cái gì! 16 năm trước Tề Đại Sơn bất quá là du côn lưu manh, chỉ là bởi vì cưới đại tiểu thư của Kiều gia liền một bước lên trời, càng đi càng cao!

Nếu như Tề Đại Sơn từ nhỏ phú quý thì cũng thôi, nhưng ông trước kia chính là côn đồ, là đồ rác rưởi không có gì để ăn, là cận bã tầng dưới chót nhất của xã hội, ông ta dựa vào cái gì có hôm nay? Ông ta dựa vào cái gì!

Loại đồ kị này, không cam lòng và cừu hận quá lạ ở trong lòng Thái Lý bành trướng lên men, cuối cùng bị một mối lửa của Tần Hổ nhen lên.

Chờ trán hắn nóng lên làm chuyện, lại hoảng sợ.

Doãn Tu Trúc nhìn thấu tâm tư của hắn, khích bác dăm ba câu càng khiến hắn rối loạn. Ghen ghét trong lòng hắn trong nháy mắt biến mất, tuôn ra chỉ có sợ hãi và bất an vô cùng tận - Tề Đại Sơn là ai? Tần Hổ là ai? Hắn làm như vậy, sao có thể sẽ chết yên lành?

Chờ lúc Tần Hổ muốn làm chuyện hoang đường, Thái Lý triệt để không có chủ kiến, tùy ý Doãn Tu Trúc sai khiến.

“Xin lỗi..... Xin lỗi.....” Thái Lý hối hận tới cực điểm, ôm chân Tề Đại Sơn nói, “Tôi sai rồi, tôi biết sai rồi, tôi chính là mê muội.....”

Tề Đại Sơn không nói nhảm với hắn nữa: “Mấy lời này, tới ngục giam nói đi!”

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Doãn Tu Trúc mơ.

Trong mơ có một đứa nhỏ, hơn 1 tuổi vẫn chưa biết đi, nó ngồi ở trong căn phòng trống rỗng, mờ mịt mà nhìn ngoài phòng.

Ngoài phòng có người đang nói chuyện, nó nghe không hiểu, chỉ cảm thấy cái bóng bị kéo dài kia giống từng con sâu ngoằn ngoèo, xấu xí lại buồn nôn.

Tiếng thét của phụ nữ, tiếng mắng chửi của đàn ông, còn có tiếng vật nặng rơi xuống. Âm thanh kia một chút cũng không sắc nhọn, rơi vào trên mặt thẩm dày cộp, cực kỳ nặng nề, loại nặng nề này giống như tiếng trống, rung tới đầu người kêu ong ong.

Người đàn ông đi, người phụ nữ đi vào, bà ta ngày thường rất đẹp, nhưng khuôn mặt dữ tợn.

Đứa nhỏ cũng không thân thiết với bà ta, thậm chí có chút sợ bà ta, nó nhút nhát dịch về phía sau, người phụ nữ đã xách nó lên, tay trắng nắm giữ cổ nó, dùng sức mà bóp.

Đứa nhỏ mở to mắt, giống như con cá thiếu nước, vô trợ lại mờ mịt mà vùng vẫy.

Người phụ nữ cuối cùng vẫn buông nó ra, nhưng một cái tát quạt trên mặt nó, không chút lưu tình, dùng ngón tay lạnh lẽo ở trên khuôn mặt non nớt của nó để lại từng đường vết đỏ sưng lên.

Đứa nhỏ lên tiếng khóc lớn, người phụ nữ cuồng loạn, tới lúc có người lôi bà ta đi.

Doãn Tu Trúc mạnh mẽ mở mắt ra, chỉ cảm thấy trên khuôn mặt có lạnh lẽo băng giá, trong không khí còn bay mùi thuốc nhàn nhạt.

Lúc chợt nhìn thấy người phụ nữ trước mắt, bé dường như vẫn ở trong mơ, trông mắt đen đột nhiên co rút.

Kiều Cẩn bị dọa giật mình, ôn thanh nói: “Không sao rồi, Tiểu Trúc, là dì.”

Âm thanh của bà đánh thức Doãn Tu Trúc, bé rũ mí mắt xuống, nhẹ giọng hỏi: “Dì Kiều, Tề Mộ.....”

Kiều Cẩn nói: “Nó vẫn đang ngủ, không cần vội, ngủ 1 đêm là ổn rồi.”

Doãn Tu Trúc gật gật đầu.

Kiều Cẩn nhẹ giọng hỏi bé: “Có đói không?”

“Vẫn ổn.” Doãn Tu Trúc nói, “Cháu không muốn ăn.”

Kiều Cẩn còn muốn nói thêm gì nữa, lúc này phát hiện chồng ra hiệu với bà, bà liền nói: “Vậy được, cháu nghỉ ngơi một lát, có việc gì cứ nói.”

Doãn Tu Trúc chỉ là trầm mặc gật đầu.

Kiều Cẩn ra khỏi phòng, vẻ mặt lo lắng mà nhìn về phía Tề Đại Sơn.

Tề Đại Sơn tới giờ tâm tình cũng không cách nào bình tĩnh trở lại, ai cũng không biết lúc ông nhìn thấy một màn kia bị chấn động bao nhiêu, đâu có thể nghĩ đến một thiếu niên 13 tuổi sẽ..... Sẽ.....

Tề Đại Sơn nhắm mắt lại.

Lời của pháp y vẫn vang vọng bên tai ông: “Tay của đứa nhỏ này sức lực rất lớn, tư thế đặt đao ổn mà chuẩn, nếu như nó hoảng loạn trở tay cầm đao, đâm về phía eo bụng tên côn đồ, tên côn đồ kia sau khi bị thương vô cùng có khả năng sẽ vô đến, nhưng nó lựa chọn tay thuận đặt đao, dùng tay phải trợ lực, nhắm ngay chính là giữa lưng tên côn đồ.”

Thật sự không chút do dự mà một đao cực kỳ tàn nhẫn, đừng nói là thiếu niên 13 tuổi, cho dù người trưởng thành bình thường dưới tình huống như vậy khả năng cũng không cách nào làm được.

Nếu như chưa từng nhận huấn luyện, vậy nó đích xác là “Thiên phú dị bẩm”.

Lời này nghĩa là: Một đứa nhỏ IQ cao, trưởng thành quá sớm, nếu như là nhân cách phản xã hội, vậy tương lai.....

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Tề Đại Sơn sau khi khê thở dài, đẩy cửa vào phòng.

Doãn Tu Trúc an tĩnh mà ngồi ở chỗ đó, khiến người ta nhìn không rõ bé đang nghĩ gì.

Tề Đại Sơn đi tới trước mặt bé, vỗ vỗ vai bé nói: “Vẫn ổn chứ?”

Doãn Tu Trúc quay đầu nhìn về phía ông, nhẹ giọng nói: “Chú Tề.”

Trong lòng Tề Đại Sơn ngũ vị tạp trần, ông an ủi: “Cháu đừng nghĩ quá nhiều, cái này của cháu thuộc về phòng vệ chính đáng, không sao đâu. Những cái khác cũng không cần lo, chú sẽ xử lý tốt, sẽ không để cho người khác biết.” Ông ngừng lại, lại nói, “Cháu cũng không cần có gánh nặng tâm lý, Thái Lý đã ra công lý, Tần Hồ già chưa.....”

Hai chữ chưa chết còn chưa nói xong, Doãn Tu Trúc đã nói: “Gã đã chết.”

Tề Đại Sơn chợt ngẩn ra.

Doãn Tu Trúc nói: “Cháu biết.”

Tề Đại Sơn ngừng chút, cũng không lừa cậu nữa: “Gã chết có dư tội.” Không biết có phải ảo giác của ông hay không, Tề Đại Sơn cảm thấy Doãn Tu Trúc căn bản không sợ hãi mình giết người, bé thậm chí không đặt chuyện này vào trong lòng, bé không quan tâm.

Vậy bé rốt cuộc quan tâm cái gì.

Doãn Tu Trúc nhìn về phía ông: “Chú Tề, chú có thể giúp cháu một việc không?”

Tề Đại Sơn biến sắc, ngừng thanh nói: “Cháu nói.” Doãn Tu Trúc cứu Tề Mộ, chỉ một phần đại ân này, Tề Đại Sơn ông cả đời cũng trả không hết!

Doãn Tu Trúc nói: “Cháu muốn trở thành con trai của Doãn Chính Công.”

Tề Đại Sơn sửng sốt.

Doãn Tu Trúc nhẹ giọng hỏi: “Dưới tình huống gì, cũng sẽ không cách nào thông qua giám định ruột thịt để phán đoán huyết thống đây?” Bé dường như đang hỏi chính mình, nhưng lại hỏi tỉnh Tề Đại Sơn.

Tề Đại Sơn: “Sinh đôi.....”

Doãn Tu Trúc rũ mắt: “..... Có thể có kỹ thuật đỉnh cao hơn không, có thể kiểm tra ra kết quả chính xác, chuyện hơn 10 năm trước không có cách nào phán đoán, có lẽ hiện tại có thể.”

Tề Đại Sơn hiểu, tim ông hơi ngừng lại, hỏi: “Cháu thật sự muốn về căn nhà đó?”

Âm thanh Doãn Tu Trúc rất nhẹ, nhưng cực kỳ kiên định: “Muốn.”

Bé phải bảo vệ Tề Mộ, bé muốn che chở cậu ấy một đời một kiếp, nếu như ngay cả Tề Đại Sơn cũng không làm được, vậy bé cần sức mạnh lớn hơn nữa.

Tề Đại Sơn lấy lại bình tĩnh nói: “Được, chú giúp cháu. Bất quá chú có một điều kiện.”

Doãn Tu Trúc đáp: “Chú nói.”

Tề Đại Sơn cắn răng, có chút khó khăn nói: “Cháu có thể định kỳ gặp cố vấn tâm lý chứ?” Nói xong ông lại giải thích, “Không phải nói cháu có vấn đề gì, chỉ là gặp phải chuyện như vậy, định kỳ.....”

“Vâng, cảm ơn chú.” Doãn Tu Trúc cười cười với Tề Đại Sơn, “Cháu biết, chú là vì tốt cho cháu.”

Tề Đại Sơn thấy thần thái cậu không giống giả bộ, thở phào nhẹ nhõm.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Lúc Tề Mộ tỉnh lại, còn mơ hồ: “Mẹ, Doãn Tu Trúc đâu?”

Kiều Cẩn trong lúc nhất thời lại không nói ra được nửa chữ, chỉ dùng lực ôm nhóc vào ngực, nước mắt chảy ròng.

Tề Mộ nhất thời có chút sợ: “Sao thế? Mẹ, mẹ làm sao vậy?”

“Không sao.....” Kiều Cẩn nhe răng nói, “Mẹ cái gì cũng không cầu, chỉ hi vọng con đời này có thể khỏe mạnh.”

Tề Đại Sơn nói chuyện này cho Tề Mộ nghe, bất quá ông giấu đi việc làm của Doãn Tu Trúc, chỉ nói là định vị điện thoại của Thái Lý để lộ vị trí, cảnh sát kịp thời chạy tới cấp cứu bọn họ hôn mê đi ra ngoài, hữu kinh vô hiểm (*).

((*) hữu kinh vô hiểm: có sợ hãi nhưng không có nguy hiểm gì)

Tề Mộ nóng nảy: “Doãn Tu Trúc đâu? Về nhà rồi sao? Cậu ấy thế nào, có phải sợ chết hay không?”

Nói xong bé lại ảo não nói: “Để cậu ấy đi theo con chịu khổ, cậu ấy nhát gan như vậy, khẳng định khóc thảm.”

Tề Đại Sơn nghĩ tới thiếu niên bình tĩnh tới gần như vô tình kia, nhất thời không biết nên nói tiếp thế nào.

Tề Mộ lại nói: “Con gọi điện thoại cho cậu ấy!”

Tề Đại Sơn ngăn nhóc lại: “Được rồi, Doãn Tu Trúc vừa về nhà, con để bạn ấy nghỉ ngơi một lát, chờ ít ngày nữa ba dẫn con đi thăm bạn ấy.”

Tề Mộ lúc này mới thả lỏng, từ đầu đến cuối bé đều không nhắc tới Thái Lý một câu, chỉ kiên cường an ủi mẹ, thay đổi các trò đùa bà vui vẻ, tới lúc bà nín khóc mỉm cười.

Nhưng đêm khuya, lúc Kiều Cẩn tới đắp chăn cho Tề Mộ, nhìn thấy vỏ gối cậu khóc ướt cũng nghe thấy lời mê sảng trong mơ.

“Chú Thái..... Tại sao.....”

Một người đưa đón nhóc 4 năm bởi vì cái gì sẽ làm ra chuyện đáng sợ như vậy.

Tề Mộ không hiểu.

Nhưng nhóc lại không thể hỏi, thậm chí không dám khóc, nhóc không nỡ lại để cha mẹ khổ sở theo.

Kiều Cẩn lệ rơi đầy mặt, cúi đầu ở khóe môi nhóc hôn xuống.

Doãn gia.

Thiếu niên tóc đen co quắp trên giường, rốt cục ngủ thiếp đi.

Bé không đắp chăn, mắt cá chân trơn bóng rơi ở bên ngoài, ngay cả ánh trăng cũng không nhẫn tâm đụng chạm.

Bé ngủ rất sâu, tóc đen che khuôn mặt bé, dưới sống mũi cao thẳng lại là đôi môi khê nhếch - Bé rời xa ác mộng, bởi vì trong ngực ôm chặt chẽ món đồ.

Đó là một cái áo: Màu lam, có cổ áo trắng nhạt, mang theo hơi thở của ánh mặt trời.

21. Chương 21

Edit + Beta: Vịt

Lớp ba sơ nhị (*).

(Cấp 2 Trung Quốc có 3 bậc là sơ nhất, sơ nhị, sơ tam; so ra với Việt Nam thì tương ứng với lớp 7, 8, 9 (tiểu học ở TQ có 6 khối))

Vừa kết thúc chia lớp, các bạn học ngồi tới phòng học mới thì thăm với nhau.”

“Sao xui xẻo vậy, vậy mà phân tới một lớp với trùm trường.”

“Xong rồi, tớ nghe nói cậu ấy đánh người là một ngày 3 bữa, trận nào cũng không thể thiếu.”

“Hồi cậu ấy sơ nhất đã đánh nhau với sơ tam, còn đánh người tới kêu cha gọi mẹ!”

“Cái này tính là gì? Cậu ấy ở ngoài trường lẫn lộn tốt lắm mà!”

“Nghe nói cha cậu ấy là xã hội đen?”

“Tớ từng gặp cha cậu ấy! Vóc người cao khỗ người lại to, vẻ mặt hung tướng!”

“Không phải nói nhà cậu ấy rất có tiền sao?”

Mấy nam sinh vừa sợ vừa hiếu kỳ, thảo luận tới run bần bật, nữ sinh phía trước là cùng lớp với bọn họ, xen vào nói: “Thật hay giả thế? Tớ thấy cậu ấy lớn lên rất đẹp trai á.”

Nam sinh xì mũi coi thường: “Nữ sinh các cậu, chỉ biết nhìn mặt.”

Nữ sinh oán hân: “Không nhìn mặt, chẳng lẽ nhìn hạt đậu thanh xuân của các cậu?”

(hạt đậu thanh xuân: mụn trứng cá)

Chàng trai hạt đậu cam miệng không lên tiếng, lại có người không có mụn ghé tới nói: “Cậu nhưng cần thận chút, nghe nói cậu thấy thay phụ nữ như thay quần áo, còn từng làm người ta mang thai.”

Cô gái hoa dung thất sắc: “Không thể nào, cậu ấy thoát nhìn.....”

“Xí, lớn thành như vậy, còn không phải ngoắc ngoắc ngón tay là một đống phụ nữ dâng tới cửa?”

Bọn họ thảo luận tới sinh động như thật, tới lúc thầy giáo vào phòng điểm danh.

Cả lớp 56 người, thiếu 2.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Tề Mộ dậy trễ, cậu tới quá hưng phấn, lật tới lặn lui cũng không ngủ được, chờ lúc rốt cục ngủ, đã 2-3 giờ sáng, lại mở mắt, 8h!

Cậu chửi thề một câu, vội vàng mặc quần áo, sau khi chỉnh tề ngay cả bữa sáng cũng không ăn đã chạy.

Giờ này, Tề Đại Sơn và Kiều Cẩn sớm đi rồi, bảo mẫu sau khi làm xong cơm gõ cửa cậu, đáng tiếc Tề Mộ ngủ như chết, căn bản không nghe thấy.

Cậu đi xe đạp, một đường chạy như điên tới trường học.

Chuyện phát sinh nghỉ hè lớp 6, theo lý thuyết Tề Đại Sơn và Kiều Cẩn sẽ càng thêm cưng đứa con duy nhất này.

Nhưng hai người bọn họ từ lúc bắt đầu đã không phải cha mẹ bình thường gì, lên cấp 2, bọn họ trực tiếp loại bỏ tài xế, để cho Tề Mộ tự mình đi học tan học.

Ban đầu Kiều Cẩn còn lo lắng sợ hãi, Tề Đại Sơn an ủi bà: “Chúng ta không bảo vệ nó được cả đời, nó phải học được tự vệ và độc lập.”

Đồng chí Đại Sơn đứng, dù gia đình có tiền thế nào, cũng không thể vĩnh viễn đóng khung con cái trong một lồng chim an toàn, đây không phải đang bảo vệ nó, mà là đang phá hủy nó. Chuyện nghỉ hè, mọi người đều sợ không ngừng, nhưng không thể vì vậy mà thần hồn nát thần tính, cắt đứt tương lai của con cái.

Có lẽ những cha mẹ khác sẽ bởi vì chuyện này mà chặt chẽ trói con ở dưới mí mắt, nhưng Tề Đại Sơn và Kiều Cẩn lại càng thêm buông thả, nhân sinh còn sẽ gặp phải chuyện đáng sợ hơn, thay vì cho người bảo vệ, không bằng tăng cường lực phán đoán của mình, dựa vào bản thân tránh né nguy hiểm.

Tề Đại Sơn dạy Tề Mộ kỹ thuật đánh nhau, cũng mở rộng ra để cậu đi tiếp xúc thế giới này, đi đối mặt với người muôn hình muôn vẻ, đi phân biệt thiện và ác của mỗi người.

Về phần thành tích, nữ sĩ Kiều Cẩn sau khi cố gắng một hồi, nói với chồng: “Thôi vậy, cũng không thể cái gì cũng tốt, đừng cưỡng cầu nữa.”

Đồng chí Đại Sơn vốn chưa từng cưỡng cầu - 70 điểm thì sao? Bốn bỏ năm lên chính là 1 trăm triệu!

Tề Mộ chỉ dùng 10 phút đã bay tới trường, đáng tiếc đã muộn. Trường học quy định 7 rưỡi đến trường, 8h vào học, cậu bây giờ đã 8h20 rồi, lớp đều đã vào một lúc!

Thì sao? Leo tường thôi, dù sao cũng không thể xông vào. Chủ nhiệm lớp canh giữ ở cửa mặt đen như đất nồi, thật sự đùng phải, e rằng không phải sẽ bị tể 3 tiếng đồng hồ!

Tề Mộ vừa tới chỗ cũ đã nhìn thấy anh em tốt của mình.

Hứa Tiểu Minh buồn ngủ lèm nhèm chào hỏi với cậu: “Anh Mộ.”

Tề Mộ mắt sắc mà nhìn thấy sandwich trong tay hắn, đồng chí Tiểu Minh lập tức cho cậu: “Cậu ăn, tớ vẫn còn 1 phần.”

Tề Mộ cũng không khách khí với hắn, nhận lấy cắn một miếng: “Tối qua lại ra ngoài phóng đàng?” Cậu hưng phấn tới ngủ không được, Hứa Tiểu Minh nhưng không biết kinh hỉ kia.

“Không,” Thần sắc Hứa Tiểu Minh mệt mỏi, “Chơi battle, đại lão như tớ đây sao có thể không tiếp tới cùng.”

Tề Mộ hỏi hắn: “Rốt cuộc game gì thế, tớ cũng muốn chơi chút.”

Hứa Tiểu Minh tinh thần phấn chấn, “Cậu nhưng ngàn vạn đừng chơi, tớ thật vất vả lăn lộn thành lão đại của hội, cậu tới rồi tớ sao đây.”

Tề Mộ nói: “Không tranh với cậu.”

Hứa Tiểu Minh đầy mặt xanh xao: “Cậu không tranh với tớ, nhưng đám nhóc kia muốn tạo phản, ủng hộ lập người mới.”

Tề Mộ liếc hắn một cái: “Tình cảm dùng tiền duy trì, không bền chắc.”

Chuyện này còn có chút nguyên do, Hứa Tiểu Minh ngoại trừ ăn uống chơi vui chính là chơi game, tiền của hắn nhiều, nhanh chóng nên mình thành lão đại, đều nói có tiền có thể sai quấy, Hứa ba ba còn kém phát lương cho người của hội, mọi người tự nhiên thuận theo hắn, đề cử hắn làm trưởng hội.

Hứa Tiểu Minh đắc ý lắm, kiêu ngạo lắm, không nhịn được muốn khoe khoang, thế là nói với Tề Mộ.

Tề Mộ đang nhàm chán, cũng đi chơi chút. Như vậy vừa khéo, Tề bá chủ nhân cách mị lực vô địch, hơn nữa hấp dẫn hắn từ nhiệt huyết, cậu chơi cả tháng, liền gắn kết một khối với các anh em của hội, nhất hô bá ứng.

Hứa Tiểu Minh sống sờ sờ bị anh em tốt của mình cho hít khói, trở thành hội trưởng có tiếng không có miếng.

Tốn tiền còn lăn lộn thành như vậy, Hứa Tiểu Minh rất không cam tâm, uyển chuyển mà ở trong hội thử thăm dò: “Tôi gần đây công việc bận rộn (giả làm người trưởng thành), khả năng phải A (bỏ chơi) rồi.....”

Không đợi hắn thăm dò xong, một người trong hội nói: “Lão đại ngài yên tâm đi đi, có anh Mộ ở đây rồi.” “Đúng, anh Mộ chống đỡ hội này.” “Lão đại anh nếu không trực tiếp đưa nick cho anh Mộ?” “Khỏi cần đâu, nick này của anh Mộ cũng rất tốt rồi, lão đại anh chuyển hội trưởng cho anh ấy đi.”

Hứa Tiểu Minh khóc chết trước máy tính - Trời ạ, người sinh Minh sao còn sinh Mộ chứ!

May mà anh Mộ tượng nghĩa của hắn, trực tiếp làm câu: “Minh tử không chơi? Vậy tôi cũng không chơi.”

Tâm lý chịu vết thương của Hứa Tiểu Minh vừa nhận được một tia xoa dịu, đã bị kênh của hội liên tục xoát comment huyền não tới trái tim nhồi máu.

“Anh Mộ không chơi? ”Ờ mờ, đừng mà, anh Mộ đừng đi mà!” “Anh Mộ A rồi, em liền xóa nick!” “Anh Mộ không ở đây, game này còn có ý nghĩa cái rắm!” “Bye bye các anh em, tôi đi nhảy lầu trước.”

Hứa Tiểu Minh: “.....” Nhảy nhảy nhảy, không nhảy tôi đập cậu xuống!

Thật sự sắp bị đám lòng lang dạ sói này tức chết!

Hỏa khí ngút trời, Hứa Tiểu Minh ở trong đau thương đầy đường nhìn thấy một dòng “Lão đại đừng đi.....”

Hứa Tiểu Minh cảm động đến rơi nước mắt, còn có người không muốn hắn đi a. Ngay sau đó nửa câu sau liền xuất hiện, “..... Lão Đại không đi, anh Mộ cũng sẽ không đi!”

Đầu Hứa Tiểu Minh đập trên bàn phím!

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Có tiền án như vậy, Hứa Tiểu Minh đánh chết không chơi game với Tề Mộ nữa, trải nghiệm cảm giác quá chênh lệch, tốn tiền mua tức!

Hai người dựa tường gặm sandwich, Hứa Tiểu Minh nhìn nhìn khoe miệng không thu lại được của Tề Mộ, hỏi: “Học kỳ mới có chuyện mới gì? Vui như vậy.”

Tề Mộ nhe răng nanh: “Bí mật.”

Hứa Tiểu Minh sững sốt chút, bỗng nhiên phúc chí tâm linh: “Doãn Tu Trúc về rồi?”

Mắt Tề Mộ phát sáng sắp có thể sánh ngang với mặt trời mọc chân trời: “Đúng!”

Doãn Tu Trúc tạm nghỉ học một năm, rốt cục sắp về rồi!

Các nhân vật đã lớn cả rồi nên tui đổi ngôi xưng nhe

22. Chương 22

Edit + Beta: Vịt

Hai người gặm xong bữa sáng, Tề Mộ hưng phấn nói: “Đi, cậu ấy không chừng ngồi ở lớp học rồi.”

Hứa Tiểu Minh cũng không làm lỡ, nhanh nhẹn mà nhảy một cái, hai tay vịn ven tường, chân đạp một cái liền nhảy lên tường. Tường này không cao, hẳn lại là tay lão luyện trong đó, leo tường phải gọi là lưu loát tự nhiên.

Tề Mộ cũng đi lên theo, ai ngờ cậu vừa ổn định ở trên tường đá, Hứa Tiểu Minh đã trèo qua quỹ kêu một tiếng: “A a a!”

Tề Mộ không sợ trời không sợ đất chỉ sợ ma chút chút như vậy không chịu nổi tiếng quỹ kêu này nhất. Cậu bị dọa giật mình, còn không đợi chửi người, trên tay bởi vì dính chút bơ mà trơn bóng, vừa không nắm vững, thân thể thẳng tắp xiêu vẹo xuống.

Xong rồi xong rồi, lúc này phải nở hoa mộng rồi!

“Cẩn thận.” Một âm thanh quen thuộc lại hơi có chút xa lạ vang lên, tiếp theo Tề Mộ được người ôm, tránh khỏi lúng túng hôn môi với mặt đất.

Trong lòng Tề Mộ vui mừng, ngẩng đầu nhìn thấy người có thể nói là “Ngày nhớ đêm mong”.

Doãn Tu Trúc!

Tề Mộ vui vẻ nói: “Cậu về rồi! Sao cậu ở đây? Chờ tớ sao? Là đang chờ tớ sao? Nhớ tớ không? Cậu xem tớ có phải cao rồi không?”

Vấn đề liên tiếp của cậu hỏi ra, trực tiếp hỏi sợ run thiếu niên ôm lấy cậu.

Cánh tay vốn khắc chế, nhẹ nhàng vòng quanh thân thể cậu bỗng dừng dùng sức, nỗi nhớ không cách nào khắc chế giống như thủy triều vọt tới, Doãn Tu Trúc ngay cả một chữ cũng không nói ra.

Tề Mộ rất kích động, không nói hai lời trước cho Doãn Tu Trúc một cái ôm thật lớn: “Được rồi, về là tốt rồi, nhưng đừng khóc nhè.”

Doãn Tu Trúc rốt cục không thể nhịn được nữa, dùng sức ôm chặt cậu.

Kỳ thực tư thế của 2 bọn họ có chút kỳ quái, động tác của Tề Mộ là ôm vai kiểu anh em, nhưng Doãn Tu Trúc lại giữ eo cậu, hận không thể gắn cả người cậu vào trong ngực.

Hứa Tiểu Minh quần chúng vậy xem khó giải thích được nổi lên một trận da gà, hẳn thật không dám lên tiếng, chỉ lén lút dịch xa một chút, đánh giá Doãn Tu Trúc.

Một năm không gặp, Doãn Tu Trúc dường như thay đổi rất nhiều, lại dường như căn bản không thay đổi.

Cảm thấy thay đổi là cảm giác lúc vừa trào tường xuống của Hứa Tiểu Minh: Người trước mặt vóc người cao gầy, mặt mày sâu sắc, dáng vẻ an tĩnh mà đứng đó hoàn toàn không giống với thiếu niên ngây thơ chưa lui, ngược lại giống người trưởng thành bình tĩnh vững vàng. Hơn nữa trong nháy mắt cùng hắn nhìn nhau, Hứa Tiểu Minh cảm giác mình bị nhìn thấu, giống như chuyện hư hỏng lằng nhằng giấu ở đáy lòng đều bị nhìn rất rõ ràng.

Tiếng quỳ kêu kia hơn nửa là từ chột dạ.

Nhưng bây giờ hắn lại cảm thấy Doãn Tu Trúc cùng Tề Mộ ôm nhau căn bản không thay đổi, vẫn ý lại vào Tề Mộ như vậy, giống như núp ở phía sau Tề Mộ có thể tránh né hết tất cả tai nạn.

Không đúng..... Vẫn không giống, không phải núp phía sau Tề Mộ, mà là chắn trước người cậu.

Chờ lúc Hứa Tiểu Minh hoàn hồn, trước mắt đã không có ai, hắn ngơ ngơ sau đó bị phần nói: “A a a, thành nhãi thấy sắc quên bạn!” Nói xong hắn lại ngẩn người, thấy sắc quên bạn? Ai là sắc ai là bạn? Rõ ràng đều là bạn chứ. Ài, thành ngữ dùng như vậy, khó trách ngữ văn của mình kém cỏi.

Tề Mộ đâu còn quan tâm Hứa Tiểu Minh Hứa gà con Hứa chim nhỏ gì đó, đầy lòng đầy mắt cậu đều là Doãn Tu Trúc.

“Thân thể mẹ cậu thế nào? Một năm nay có tốt hơn chút nào không?” Cậu hỏi Doãn Tu Trúc.

Mắt Doãn Tu Trúc không chớp mà nhìn cậu, đáp: “Vẫn phải tiếp tục an dưỡng.”

Tề Mộ: “Không cần cậu ở đó bồi?”

Doãn Tu Trúc nói: “Không cần lắm, hơn nữa tớ cũng không thể cứ để lỡ học hành.”

“Cũng phải,” Tề Mộ trấn an anh nói, “Cậu yên tâm, chương trình học sơ nhất không khó, cậu nếu không theo kịp tớ bổ túc cho cậu chút.”

Khóe miệng Doãn Tu Trúc hơi giương: “Phải bổ một chút, sau khi tan học được chứ?”

Tề Mộ nói xong câu trước liền hối hận, cậu bổ cái rắm ấy, cả lớp ngoại trừ Hứa Tiểu Minh ai cũng có tư cách hơn cậu! Nhưng thật vất vả nhiều hơn Doãn Tu Trúc một năm, thật vất vả tới phiên cậu bổ túc cho anh, Tề Mộ không muốn để lỡ cơ hội: “Được..... Được thôi!” Sớm biết một năm này đã học hành cẩn thận, làm học sinh giỏi rồi!

Hai người không bao lâu đã đến nhà dạy học, Doãn Tu Trúc ôn thanh nói: “Cậu vào trước, tớ còn phải tới chỗ giáo vụ nhận đồ.”

Tề Mộ tích cực nói: “Tớ cùng với cậu.”

Mắt Doãn Tu Trúc giống như là dính trên người cậu, căn bản không dịch ra: “Cậu lúc này nên đang vào học.”

Đúng á..... Tề Mộ quên mất chuyện này! Cậu bây giờ về lớp học, nhiều lắm là tới phía sau đứng 1 tiết, nhưng nếu chạy tới chỗ giáo vụ, e không phải sẽ bị giáo viên chủ nhiệm xách cổ phun một tiếng.

Tề Mộ rút cổ lại: “Cậu mau đi đi, tớ về phòng học trước.”

“Ừ.” Doãn Tu Trúc đứng tại chỗ không động đậy, “Cậu đi trước, tớ không vội.”

Tề Mộ không chờ được nữa, cậu vội vã lên lầu, vội vã đi cùng đồng chí Hứa Tiểu Minh xếp ở hàng sau trong lớp học hội họp.

Đang là giờ lên lớp, trong trường yên không một bóng người, tầm mắt Doãn Tu Trúc rốt cục không áp chế nữa, quyến luyến và nỗi nhớ trong đó toàn bộ xõng ra, giống như một chùm đèn đuổi theo nho nhỏ, chặt chẽ mà đuổi theo bóng lưng dần dần đi xa.

Nhìn thấy cậu, nỗi nhớ chịu đựng cả ngày lẫn đêm, rốt cục nhìn thấy cậu ấy rồi.

Anh chịu đựng một năm này, chỉ vì dùng tư thái tốt hơn trở lại bên cạnh cậu, dùng dáng vẻ xứng với cậu hơn đứng ở bên cạnh cậu.

Một năm này đối với Tề Mộ mà nói là nhàm chán và vô vị, đối với Doãn Tu Trúc mà nói lại là nghiêng trời lệch đất.

Mấy chuyện phủ bụi của Doãn gia mà Tề Đại Sơn điều tra kia - Mặc dù có chút hành hạ, nhưng trên đời này không có tường nào gió không lọt qua được, muốn tra cũng có thể điều tra ra.

Giống như Doãn Tu Trúc suy đoán, Doãn Chính Công có người anh em sinh đôi, tên là Doãn Chính Quyền.

Ông nội và bà nội của Doãn Tu Trúc quan hệ không hòa thuận, quanh năm ở riêng, Doãn Chính Công ở trong nước, Doãn Chính Quyền thì theo mẹ định cư nước ngoài, tuy nói là sinh đôi, thời gian gặp mặt lại rất ít.

Tới lúc ông nội Doãn Tu Trúc qua đời, trong tay bà nội Doãn Tu Trúc có cổ phần một nửa công ty, mang theo Doãn Chính Quyền trở về, khí thế hung hăng.

Doãn Chính Công đối với người anh em ruột cùng mẹ này không có chút tình cảm nào đáng nói, quan hệ lẫn nhau là gươm tuốt vỏ, nháo tới bên ngoài.

Chỗ này có một số việc Tề Đại Sơn cũng không tra được, nhưng khiến ông khá nghi ngờ chính là, Vu Đại Vân là hôn thê của Doãn Chính Công, hai người hồi đại học yêu nhau, bởi vì gia thế tương xứng, rất nhanh đã đi tới cùng nhau, đính hôn.

Cũng chính bởi vì có Vu gia ở đây, Doãn Chính Công mới không bị mẹ và người anh em từ nước ngoài về một miếng nuốt trọn.

Nhìn như vậy, Doãn Chính Công và Vu Đại Vân hẳn là ân ái, tại sao sẽ sau khi cưới nháo thành bộ dáng này, thậm chí nghi ngờ huyết mạch của Doãn Tu Trúc?

Phát sinh trong đó cái gì cũng không tra được, kết quả nhưng lại rõ ràng.

Doãn Chính Quyền và mẹ hắn lúc ngồi máy bay trực thăng xảy ra sự cố, song song tử trận, Doãn Chính Công thuận lợi thừa kế tất cả, trở thành người nắm quyền hoàn toàn xứng đáng.

Từ đó về sau, tình trạng tinh thần của Vu Đại Vân không ổn định, thường xuyên tự giam mình trong nhà, lúc mất kiểm soát thậm chí tự hại mình.

Khi đó Doãn Tu Trúc đã ra đời, theo lý thuyết anh nhất định là con của Doãn Chính Công, nhưng Doãn Chính Công đối với cái này lại rất nghi ngờ, về phần nguyên nhân, khả năng chỉ có gã và Vu Đại Vân rõ ràng.

Doãn Chính Quyền hẳn cũng biết, nhưng hắn đã chết.

Gen sinh đôi cùng trứng độ tương tự cực cao, dùng kỹ thuật lúc đó, căn bản không cách nào phân biệt ra được Doãn Tu Trúc là con của ai.

Thế là tuổi thơ giống như ác mộng của Doãn Tu Trúc liền kéo màn ra.

Không tra không biết, cái này vừa tra Tề Đại Sơn thật sự đau lòng Doãn Tu Trúc. Đã sớm đoán anh trải qua rất cực khổ, nhưng trăm triệu không nghĩ tới sẽ khó khăn thành như vậy.

Mẹ là kẻ điên muốn giết anh, cha lại quanh năm không về nhà, người hầu trong nhà nhìn cơm xuống rau, căn bản không coi tiểu chủ nhân nhỏ tuổi ra gì, ỷ vào cậu không biết nói chuyện, tính khí tới vừa đánh vừa mắng, một đứa nhỏ 2 tuổi ngay cả lời cũng không nói rõ, bị đánh thậm chí ngay cả khóc cũng không dám khóc.

Lúc 4 tuổi, Doãn Tu Trúc nếu không gặp được Tề Mộ, đến tốt cùng sẽ lớn lên thành dạng gì, thật sự không cách nào tưởng tượng.

Tề Đại Sơn lúc nói những chuyện này cho Doãn Tu Trúc nghe, sắc mặt anh bình tĩnh, chỉ nói: “Phiền chú Tề để ba cháu lại làm giám định cha con một lần đi.”

Tề Đại Sơn hiểu: “Yên tâm, đều sắp xếp xong xuôi.”

Cái này cũng không khó làm, chỉ cần một mặt lại một mặt mà gửi tới chỗ Doãn Chính Công tin “Cải tiến kỹ thuật giám định cha con, đã có thể chính xác đến 100%” là được.

Gã một mực giữ lại Doãn Tu Trúc lâu như vậy, rõ ràng chính là trạng thái dao động bất định, chỉ cần có cơ hội xác nhận, gã nhất định muốn xác nhận.

Không ngoài dự liệu, lúc Doãn Tu Trúc sắp lên cấp 2, Doãn Chính Công vẽ mặt kích động trở về.

Gã ôm lấy Doãn Tu Trúc, dùng âm thanh hiền từ trước nay chưa từng có nói: “Xin lỗi, là ba có lỗi với con.”

Doãn Tu Trúc đương nhiên là hết sức lo sợ, làm ra vẻ vừa vui vừa khấn trương.

Doãn Chính Công ở bên anh 3 ngày, Doãn Tu Trúc ới cả 3 buổi tối.

Cha? Từ chằm chọc nhắt trên đời này.

Sự thuận theo của Doãn Tu Trúc khiến Doãn Chính Công hết sức đau lòng, nhưng gã dù sao cũng có việc phải làm, không thể nào cứ luôn ở bên anh.

Doãn Tu Trúc nương theo lòng áy náy của gã, thuận thế đề xuất: “Mẹ như vậy cũng không phải biện pháp, có thể dẫn bà ấy đi khám bác sĩ chút không?”

Sắc mặt Doãn Chính Công phức tạp, một lúc lâu mới nói: “Ba sẽ sắp xếp bà ấy đi tiến hành trị liệu.”

Doãn Tu Trúc lại nói: “Con bồi bà ấy, nếu như tới nơi xa lạ như nước ngoài, bà ấy sẽ sợ.”

Vốn Doãn Chính Công không muốn đưa Vu Đại Vân đi nước ngoài, nhưng Doãn Tu Trúc nói như vậy, gã ngược lại động tâm: Trong nước khó tránh khỏi có người lăm mồm, nếu ra nước ngoài, đúng là bớt việc không ít.

Doãn Tu Trúc lại nói: “Mẹ rất sợ người lạ, có con ở đó, bà ấy sẽ tốt hơn rất nhiều.”

Doãn Chính Công lo lắng nói: “Nhưng việc học của con.....”

Doãn Tu Trúc mím môi cười: “Lúc trước thầy Từ đã cho con làm bộ đề, nói con trực tiếp lên tới sơ nhị cũng không thành vấn đề.”

Doãn Chính Công ngẩn ra, vừa áy náy vừa kiêu ngạo nói: “Tốt lắm, con rất ưu tú.”

Doãn Tu Trúc ngẩng đầu nhìn gã: “Vậy con có thể ở bên mẹ chứ?”

“Được.” Doãn Chính Công thở dài nói, “Những năm này, thật sự cực khổ cho con rồi.”

Doãn Tu Trúc rũ mắt nói: “Sẽ không, mỗi lần nhìn thấy ba về, con đều rất vui.”

Trong lòng Doãn Chính Công càng thêm vô cùng áy náy, chỉ muốn cẩn thận bù đắp cho anh - Cũng may tất cả vẫn chưa muộn.

Doãn Tu Trúc làm nghỉ học tạm thời, cùng Vu Đại Vân tới nước ngoài trị liệu.

Quá trình trị liệu hết sức không thuận, các bác sĩ cũng rất khổ não, mỗi lần cảm thấy xu hướng trạng thái của Vu Đại Vân ổn định, lại nhất định sẽ ở thời khắc nào đó triệt để bộc phát, khiến cho trị liệu trước đó thất bại trong gang tấc, trở nên càng không thể cứu vãn.

Các bác sĩ đều rất đau lòng Doãn Tu Trúc, đau lòng thiếu niên hiểu chuyện chuyên tâm phụng bồi mẹ này.

Cho dù mẹ đối với anh lời lẽ ác độc, mắng anh đánh anh dùng đồ nện anh, anh cũng không oán không hối hận, nghiêm túc chăm sóc bà, để cho người ngoài nhìn đều cảm thấy đau xót không thôi.

Nhưng kỳ thực chỉ cần có Doãn Tu Trúc ở đây, trạng thái của Vu Đại Vân liền không thể ổn định.

Doãn Tu Trúc dùng thời gian một năm, khiến nửa đời sau của Vu Đại Vân đều chỉ có thể ở trong trại an dưỡng.

Anh không muốn tiếp tục đối mặt với người phụ nữ điên này, cũng không quan tâm bà ta năm đó đã trải qua cái gì, anh chỉ muốn thoát khỏi gông cùm xiềng xích, rời xa vực sâu địa ngục tên là “Mẹ”.

Một năm sau anh trở lại, thoát thai đổi cốt.

23. Chương 23

Edit + Beta: Vịt

Tề Mộ không đợi giáo viên mở miệng, tự giác đứng ở phía sau, làm bạn với Hứa Tiểu Minh.

Thầy Tôn sơ nhất từng dạy cậu, thấy cậu như vậy, nhất thời thối râu trợn mắt nói: “Có bạn học á, ưu điểm duy nhất chính là tự mình biết mình, nhưng tự mình biết mình quá mức rồi, chính là không biết xấu hổ!”

Ông vừa nói như vậy xong, trong lớp một mảnh im lặng, nhất là đám trẻ con lúc trước nói chuyện riêng, càng sợ tới run rẩy.

Trời má ời, Tôn lão thật men lì, không sợ tiểu bá vương này cầm gạch choảng hấn sao!

Ai ngờ tiểu bá vương đánh nhau với người xã hội còn trị bụng đại nhân trong miệng bọn họ sờ sờ lỗ mũi, lúng túng nói: “Thật sự không phải cố ý ngủ quên.”

Lão Tôn giận dữ: “Em không cố ý cũng đã đến trễ nửa tiếng, em cố ý có phải là không cần học tiết này nữa hay không!”

Tề Mộ tội nghiệp nói: “Lần sau em đến trường sớm nửa tiếng, đi bụng trà đưa nước cho thầy.”

Lão Tôn hừ hừ một tiếng: “Khỏi cần!” Nói xong ông xoay người, tiếp tục viết bảng.

Các bạn học mới vẽ mặt mông lung..... Lúc này và lời đồn hình như không giống nhau lắm nhỉ? Không phải nói tiểu bá vương tức giận ngay cả giáo viên cũng đánh sao?

Hứa Tiểu Minh nhỏ giọng: “Doãn Tu Trúc đâu?”

Tề Mộ sung sướng nói: “Tới chỗ giáo vụ nhận đồ.”

Hứa Tiểu Minh: “Lớp mình 56 người, ngồi đầy rồi, cậu ấy ngồi đâu?”

Tề Mộ liếc hần: “Cậu nói xem?”

Hứa Tiểu Minh ủy khuất: “Tớ biết ngay mà, cậu cái tên đàn ông bạc tình này có Doãn Tu Trúc rồi không cần tớ nữa!”

Tề Mộ trấn an: “Bạn học Tiểu Minh cậu không nhỏ nữa, nên rời khỏi ba ba sống độc lập.”

Hứa Tiểu Minh nước mắt lưng tròng, hết sức nhớ Phương Tiểu Mập lớp một.

Gần tan học, Tề Mộ cũng không chờ được Doãn Tu Trúc tới, Hứa Tiểu Minh lại hỏi: “Sao vẫn chưa tới?”

Tề Mộ: “Có lẽ còn có thủ tục gì đó phải làm?”

Hứa Tiểu Minh trời sinh mỏ quạ đen: “Tớ nói nè..... Doãn Tu Trúc sẽ không tới lớp hai chứ?”

Tim Tề Mộ nhảy một cái, không tin: “Cậu ấy thật vất vả quay về, đương nhiên phải cùng một lớp với tớ!”

Hứa Tiểu Minh: “Chỉ sợ cậu ấy không làm chủ được, lớp chúng ta là số chẵn, lớp hai là số lẻ.”

Tề Mộ cho hần một gậy: “Cậu biết tính toán như vậy, sao thi toán còn không đạt!”

5 phút cuối cùng này, Tề Mộ trải qua phải gọi là bất định, dựa tường đứng cũng không yên, một lát dịch dịch, một lát cọ cọ, giống như bị rận, không yên tĩnh.

Lão Tôn ném cậu một mẩu phấn, trào phúng: “Bạn học nào đó này, trong đầu e là chỉ chứa chuông tan học, gần đến giờ đã muốn lắc chuông phải không!”

Tề Mộ gơ tay: “Thầy ơi, em buồn tè!”

Trong lớp nhất thời truyền đến tiếng cười thầm, lão Tôn lại thưởng cho cậu một mẩu phấn: “Nín đi!”

Nói tới hung ác, khoe miệng lại cong cong..... Đứa khốn này, nếu là cháu trai ông, ông xách lên liền đánh, phải đánh nó mông nở hoa.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Không dễ dàng tan học, Tề Mộ giống như cơn gió lao ra phòng học, muốn tới chỗ giáo vụ thăm dò tình huống. Kết quả còn chưa xuống lầu, đã nghe thấy bàn luận xôn xao không đề ép được của đám con gái cách vách.

“Học sinh chuyển trường đẹp trai quá đi mất!”

“Hình như không phải chuyển trường, vốn chính là của trường bọn mình, bắt quá bởi vì nguyên nhân nào đó tạm nghỉ học một năm.”

“Tạm nghỉ học một năm còn có thể trực tiếp lên sơ nhị?”

“Nghe nói học rất giỏi, giáo viên đặc cách.”

“Vừa cao vừa đẹp trai còn học giỏi, trời ạ, đây là thần tiên từ đâu tới!”

“Hình như trong nhà còn rất có tiền.....”

“Đậu má, thật sự có người như vậy?”

“Có, tên là Doãn Tu Trúc.” Thành linh một giọng nam xuất hiện, đám con gái giật nảy mình, vừa quay đầu, liền thấy trùm trường nhe răng nanh, cười đến “Không có ý tốt”.

Đám con gái hoa dung thất sắc, nhất tề rút lui.

Tề Mộ đi theo hỏi: “Cậu ấy ở lớp các cậu?”

“Ác danh” của Tề bá chủ vang xa, nam sinh đều sợ, khỏi cần nói nữ sinh, các cô nàng gật đầu nói: “Phải, phải đó.”

Tề Mộ cau mày, bất mãn nói: “Sao lại vậy chứ.”

Dứt lời cậu rời đi, các nữ sinh hai mắt nhìn nhau, trong mắt đều đang truyền đi tin tức giống nhau: “Xong rồi! Học sinh chuyển trường bị trùm trường nhắm rồi!”

Chính cái gọi là chuyện tốt chưa ra cửa chuyện xấu truyền ngàn dặm, Tề Mộ bởi vì một chuyện hồi sơ nhất, đã bị các bạn học yêu ma hóa, bây giờ cậu cau cau mày, lộ ra thần thái khó chịu như vậy, rất khó khiến người ta không nghĩ ngợi thêm.

Doãn Tu Trúc đẹp trai hơn Tề Mộ, học giỏi hơn Tề Mộ, trong nhà cũng có tiền..... Nhân vật đặc sắc như vậy, khẳng định dẫn tới chú ý của trùm trường, cậu ta nhất định sẽ bắt nạt bạn ấy!

Các nữ sinh đều muốn đi tìm giáo viên cầu giúp đỡ! Sau đó vừa nghĩ Tề Mộ ngay cả giáo viên cũng từng đánh, lại rụt trở lại.

Xong rồi..... Nam thần tạm nghỉ học một năm, nhất định là thân thể không tốt, tiểu bá vương này một đám đi tới, nam thần có thể hứng gió ngã xuống hay không, sau đó chuyển trường, rời khỏi nơi thương tâm này.

Các cô gái chỉ dựa vào não bồ đã tìm nát đầy đất, dù thấy được cuộc sống sau này vỡ nát.

Tề Mộ chán a thật sự chán, đen mặt đi tới cửa lớp hai, liếc mắt liền thấy được Doãn Tu Trúc. Thật đúng là bị mỏ quạ đen Hứa Tiểu Minh kia nói trúng, Doãn Tu Trúc không có tới lớp ba bọn họ, tới lớp hai rồi!

Các bạn nhỏ lớp hai nhìn thấy pho tượng thần ở cửa, sợ tới hít khí, lại thấy cậu “u ám” mà nhìn chăm chăm Doãn Tu Trúc, trong lòng thầm kêu không hay!

Tề Mộ cũng mặc kệ đây là lớp người khác, cậu đi thẳng tới, trước bàn Doãn Tu Trúc.

Doãn Tu Trúc đã sớm không phải là “tiểu cô nương” nhút nhát trốn sau lưng cậu năm đó, anh tự nhiên thông dong, mặc dù vừa tới một hoàn cảnh xa lạ, nhưng cũng rất nhanh đã quen thuộc với người xung quanh.

Lúc Tề Mộ đi tới, anh đang thu xếp sách giáo khoa.

“Sao cậu ở đây?” Tề Mộ thấp giọng mở miệng.

Doãn Tu Trúc hơi ngơ, ngẩng đầu nhìn cậu.

Tề Mộ ảo não nói: “Cậu.....”

Cậu còn chưa nói hết, tiếng chuông vang lên, Tề Mộ ở lớp ba dù sao cũng không tiện ở lớp hai vào học.

Doãn Tu Trúc đứng lên, nhỏ giọng nói: “Tan học tớ đi tìm cậu.”

Tề Mộ suy nghĩ một chút, nói: “Chờ tan trường đi, gác chuông chờ cậu.”

Doãn Tu Trúc nhìn cậu: “Được.”

Tề Mộ rầu rĩ không vui mà bước đi, cậu cũng không tiện nói quá nhiều: Thứ nhất đây là lớp người khác, thứ hai cậu cũng biết danh tiếng mình không tốt, không muốn liên lụy tới Doãn Tu Trúc vừa vào hoàn cảnh mới.

Cậu tuy nói không nhiều lắm, nhưng từng câu đều là trân tu mỹ soạn (*), đủ cho tiểu đội bát quái lớp hai nào bỏ ra một thế giới mới.

((*) trân tu mỹ soạn: những món ăn quý và lạ; ý ở đây là lời Tề Mộ nói ra đều rất ư là hay ho)

Tờ giấy 1: *** má, Tề bá chủ tuyên chiến rồi!

Tờ giấy 2: Trâu bò quá, học sinh chuyển trường ứng chiến rồi!

Tờ giấy 3: Gác chuông, 11 rưỡi, nhất quyết thắng bại!

Tờ giấy 4: Học sinh chuyển trường nhìn nhã nhận, không nghĩ tới là ngạnh hán.

Tờ giấy 5: Tới đứng với học sinh chuyển trường, tớ cảm thấy cậu ấy rất lợi hại.

Tờ giấy 6: Không tồn tại đâu, không ai qua mặt được Tề bá chủ của tớ.

Tờ giấy 7: Năm đó tớ cho rằng Tề bá chủ sẽ quỳ ở khối sơ tam, kết quả cậu ấy đánh Vương Trác tới chuyển trường!

Tờ giấy 8: Năm đó tớ cho rằng Tề bá chủ sẽ bởi vì đánh giáo viên mà bị đuổi, kết quả giáo viên cuốn gói về nhà!

Tờ giấy 9 - Tờ giấy 19: Tề bá chủ trâu bò, Tề bá chủ uy vũ, Tề bá chủ keo dán thống nhất!

Tề Mộ về tới phòng học liền nằm nhoài trên bàn, Hứa Tiểu Minh cẩn thận dè dặt: “Cũng không có cách nào, dù sao lớp chúng ta cũng đủ người rồi.”

Tề Mộ quay đầu nhìn hẩn: “Nếu không cậu xin tới lớp một đi, vừa lúc làm bạn với Phương Tuấn Kỳ.”

Con người Hứa Tiểu Minh đều sắp trọn ra: “Sau cậu không bảo tớ đi chết?” Lớp một là lớp mũi nhọn, cả lớp đều là từng ở olympic cầm giải, trình độ như Hứa Tiểu Minh, lót chân người ta cũng ngại trướng ngồng của hẩn quá cộm chân.

Tề Mộ thở dài: “Sao sẽ như vậy chứ.....”

Hứa Tiểu Minh an ủi cậu: “Không sao đâu, dù sao cũng cách gần.”

Tề Mộ dán mặt trên bàn học, phiên muộn nói: “Tôi nhớ cậu ấy mà, cậu cũng không biết một năm nay tớ có bao nhớ cậu ấy.”

Hứa Tiểu Minh: “.....” Cái này bảo hần nói tiếp thế nào? 18 bạn gái cũ của hần cũng chưa từng nói với hần lời như vậy!

Tề Mộ thở dài than ngắn chốc lát, rốt cục vẫn không thể chịu đựng được thần ngủ triệu hồi, liền ngủ mất.

Không dễ dàng ngủ tới tan học buổi trưa, Tề Mộ tinh thần phấn chấn xoay cái đứng dậy, tới cửa lớp hai.

Lớp hai vẫn đang dạy quá giờ, Tề Mộ liếc qua dạy lố giờ ở trên bục giảng nước bọt văng tung tóe, cảm thấy vẫn phải chờ.

Thôi vậy, trước đi mua cho Doãn Tu Trúc chai nước đi! Tề Mộ đi, chạy thẳng tới căn tin.

Lại nói bạn học Hứa Tiểu Minh là bị đánh thức.

“Go go go, nhanh đi xem kịch!”

“Tình huống gì?”

“Học sinh chuyển trường và Tề Mộ hẹn ở gác chuông, muốn đại chiến 800 hiệp!”

“Thật hay giả thế? Học sinh chuyển trường có gan như vậy?”

“Thật hả? Học sinh chuyển trường thoát nhìn rất lợi hại, Tề Mộ của chúng ta vì ghen chiến, sớm tới căn tin mua MaiDong rồi!”

(MaiDong là tên một loại nước khoáng của TQ)

Hứa Tiểu Minh nghi ngờ mình ngủ lơ mơ, nếu không hần làm sao sẽ xuất hiện nghe nhầm như vậy.

Doãn Tu Trúc và Tề Mộ đại chiến 800 hiệp?

Ở đâu chiến? Trên giường hả?

24. Chương 24

Edit + Beta: Vịt

Bạn học Tiểu Minh bị chính mình lôi tới ngoại tiêu lý nộn (*)! Giường cái quý ấy, đầu óc này của hần thật nên tùm tởm vùi nước rửa cần thận!

((*) ngoại tiêu lý nộn: Gặp một việc rất ngạc nhiên, rất kinh ngạc, dâng trào cảm xúc)

Hần rất buồn bực, học sinh chuyển trường nhất định là Doãn Tu Trúc, Doãn Tu Trúc sẽ đánh nhau với Tề Mộ? Xác suất sao hỏa đụng vào trái đất còn lớn hơn cái này.

Hứa Tiểu Minh xoa xoa mặt, lên tinh thần chút sau đó cũng tới gác chuông nhìn tình cảnh.

Trung học Quốc Thụy rất lớn, hơn nữa mấy năm nay xây mở rộng, lại lớn gấp đôi, bởi vì nguyên nhân kiến trúc mới cũ, vô hình trung chia làm hai khu trường học. Gác chuông là ở khu trường học cũ, rất có chút ít thời đại, chuông bên trên đã thay 1 lần. Gác chuông tuy nói là gác chuông, nhưng cũng không phải một gác, mà là một chỗ tương tự với chòi nghỉ, bên trên là chuông, phía dưới dựng một mảnh đất trống cực lớn, là thánh địa che nắng nghỉ mát trong sân trường mùa hè.

Hứa Tiểu Minh vừa đến gác chuông, liền dùng đôi mắt nhỏ tinh chuẩn không sai của hần phân biệt ra động thái nơi này.

Một đám làm bộ đi ngang qua thực tế là đang chờ xem kịch vui, một dúm ngừng tiếng nín thở chính là đang sợ phát sinh “thương vong” trọng đại, thậm chí còn có mấy người làm xong chuẩn bị chạy lấy đà, đoán chừng là nghĩ gặp chuyện không hay vọt tới khu giáo vụ dẫn giáo viên tới.

Hứa Tiểu Minh xì mũi coi thường: Drama nhiều.

Đáng tiếc tiểu học Quốc Thụy nhân khẩu mỏng manh, hơn nửa lần đi quốc gia tư bản, còn dư lại đều bị trung học Quốc Thụy khổng lồ vô tình pha loãng, nếu không khẳng định không nhiều quý ấu trĩ như vậy.

Doãn Tu Trúc và Tề Mộ đánh nhau? Truyện cười của thiên hạ.

Ngay cả hân cũng không đếm được 10 năm này Tề Mộ vì Doãn Tu Trúc đánh nhau bao nhiêu lần, từ nhà trẻ đến tiểu học, cho dù lên cấp 2 Doãn Tu Trúc người không có ở đây, cậu cũng có thể đánh vỡ đầu tên khốn Vương Trác kia.

Anh Mộ của hân đều trượng nghĩa tới mức này rồi, Doãn Tu Trúc nếu còn lấy oán báo ơn, Hứa Tiểu Minh, hân đầu tiên đi lên..... Đi lên.....

Đệt, không thể nào!

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Đám quần chúng vây xem cũng không biết mấy chuyện trước kia, bọn họ từng người khấn trương, trong đầu hồ nghi tới khiến mặt trắng cũng vì vậy xấu hổ.

“Mau nhìn! Tề Mộ đến rồi!”

“Má ôi, cậu ấy ném đồ uống qua rồi!”

“Chiều này độc đó, dùng đồ uống làm cục gạch nện về phía trán, đánh đòn phủ đầu!”

“Học sinh chuyển trường phản kích rồi, cậu ấy sẽ nện đồ uống lại chứ?”

“Tiếp được rồi.....” Là tiếng rít nhỏ của nữ sinh, “Động tác rất soái, học sinh chuyển trường thật là đẹp trai quá đi mất!”

Phát triển kế tiếp khiến đám quần chúng ăn dưa ghen hòng trên trời.

Đã nói đánh nhau đâu? Đã nói khiêu khích đâu? Đã nói coi đồ uống là cục gạch đâu? Nện trán nổi u đâu?

Học sinh chuyển trường sao lại vắn mở đồ uống chứ? Làm sao lại uống? Không khí này..... Sao quý dị vậy, quý dị tới khiến cổ họng người ta lắp kín!

Tề Mộ mua hai chai đồ uống, một chai là vị đào, một chai là vị nho, cậu cho Doãn Tu Trúc vị đào, mình giữ lại vị nho.

Giữa mùa hè, hơi nóng bên ngoài oanh trời, uống ngụm đồ uống hết sức thoải mái.

Doãn Tu Trúc: “Cảm ơn.”

Tề Mộ nghe không được lời này của anh, không thể vui vẻ nói: “Sao cậu tới lớp hai?”

Doãn Tu Trúc giải thích: “Lớp hai vừa lúc thiếu 1 người.”

Tề Mộ rất không vui: “Trường cũng không quy định số người trong lớp, dựa vào cái gì chỉ lớp bọn họ thiếu người?”

Tư vị trong lòng Doãn Tu Trúc còn ngọt hơn soda vị đào này, “Học kỳ này không có cách nào, chờ học kỳ sau tổ nghĩ cách tới lớp các cậu.”

Tề Mộ không thoải mái như cũ: “Cậu không dễ dàng thích ứng hoàn cảnh mới, đổi qua lại cái gì.”

Doãn Tu Trúc: “Tổ chưa chốt.....”

Không đợi anh nói xong lời, Tề Mộ đã khê thở dài, ngữ trọng tâm trường nói: “Học kỳ này không có cách nào, chờ học kỳ sau tổ nghĩ cách tới lớp các cậu.”

Lời giống y đúc, là Doãn Tu Trúc vừa mới nói. Lúc này từ trong miệng Tề Mộ lại nói ra, đã là một mùi vị khác. Cả người Doãn Tu Trúc đều ngẩn ngơ.

Tề Mộ rút cục lại cười ra một đôi răng nanh: “Được rồi, ở lớp hai không phải sợ, tớ ở ngay cách vách cậu.”

Nhiều năm như vậy cậu thủy chung như một, ghi nhớ một câu nói coi như lời hứa năm 4 tuổi tới tận bây giờ.

Mười năm..... Doãn Tu Trúc không còn là Doãn Tu Trúc năm đó nữa, nhưng Tề Mộ lại vẫn là Tề Mộ lúc ban đầu.

Doãn Tu Trúc trong 1 năm thay đổi hoàn toàn kia, chưa từng một lần đỏ hốc mắt. Cho dù rút cục chờ được cái gọi là tình cha, cho dù bị người mẹ trong viện an dưỡng tay đâm chân đá, cho dù anh tự tay cắt đứt liên hệ cuối cùng, trong lòng cũng không có bao nhiêu sóng động.

Nhưng bây giờ chớp mũi anh ê ẩm, một luồng nóng bỏng thẳng tắp xông lên, khiến trước mắt anh đều có chút mơ hồ.

Vận mệnh là công bằng, tàn nhẫn cướp đi một nửa nhân sinh của anh, lại ban cho anh một nửa khác. Sinh mạng mới của anh, thất trên tay Tề Mộ.

“Đừng khóc mà.” Tề Mộ thấy anh như vậy, có chút luống cuống tay chân, “Nếu không tớ hiện tại chuyển ngay tới lớp hai? Kỳ thực cũng được, tớ đi tìm ba tớ nói chút, dù sao vừa khai giảng.....”

“Không cần.....” Doãn Tu Trúc đã chỉnh lý xong tâm tình, “Đừng phiền chú Tề.”

“Cái này có gì mà phiền?” Tề Mộ càng nghĩ càng cảm thấy khả thi, cậu nhất thời không chờ được, liền muốn về nhà tìm ba nói.

Doãn Tu Trúc: “Lớp hai và lớp ba đều không sao hết, tan lớp tới liền tới tìm cậu.”

Tề Mộ buồn cười nói: “Thôi đi, cậu một học sinh giỏi sao có thể tùy tiện xuyên lớp?”

Doãn Tu Trúc: “Tớ không quan tâm mấy cái đó.....”

Tề Mộ nói: “Ngoan ngoãn ở phòng học chờ, tớ đi tìm cậu.”

Doãn Tu Trúc còn muốn nói gì, Tề Mộ lại nói: “Môn học cậu bỏ rơi một năm, phải bổ sung cẩn thận, cứ xuyên lớp sao được? Chờ tớ là được rồi.”

Doãn Tu Trúc không kiên trì nữa, anh mím môi cười: “Được.”

Cách một năm, anh rút cục lộ ra nụ cười chân chính - Đuôi mắt nhẹ nhàng giương lên, là từ tim phát ra, dường như rắc toàn bộ điểm sao trong mắt tới bầu trời đêm rực sáng.

Tề Mộ nhìn tới sững sốt, thanh thanh cổ họng nói: “Nữ sinh lớp các cậu đều nói cậu rất đẹp trai.”

Doãn Tu Trúc không nghe rõ: “Huh?”

“Nhìn như trở nên đẹp trai rồi,” Tề Mộ ghé sát vào Doãn Tu Trúc, nhìn anh hồi lâu, “Còn đẹp trai hơn tớ nữa, sao cậu dám!”

Doãn Tu Trúc bị bỗng nhiên nhích tới gần của cậu khiến cho trái tim nhảy mãnh liệt.

Tề Mộ lại vẫn hỏi anh: “Một năm không gặp, cậu không phát hiện tớ có thay đổi gì?”

Hai người bọn họ cách quá gần, chớp mũi và chớp mũi chỉ cách khoảng cách một nắm đấm, Doãn Tu Trúc đâu còn nghe rõ cậu đang nói gì.

Tề Mộ truy hỏi: “Không phát hiện sao?”

Doãn Tu Trúc nắm chặt chai soda, đều sắp bóp nó nát rồi.

“Hai cậu.....” Hứa Tiểu Minh luôn cảm thấy mình trước kia khả năng đã nói những lời này, “Làm gì thế, muốn hôn hả.”

Doãn Tu Trúc: “.....”

Tề Mộ rút cục kéo ra khoảng cách với Doãn Tu Trúc, mắng Hứa Tiểu Minh: “Cút sang một bên.”

Hứa Tiểu Minh ngáp một cái: “Học sinh lớp hai ba chúng ta đều đợi xem các cậu quyết chiến vũ trụ đấy, hai các cậu không đánh nhau thì thôi, còn ghé gần như vậy, không thấy có lỗi với đám quần chúng vậy xem sao?”

Tề Mộ căn bản không coi hấn ba hoa là gì, cậu nói: “Doãn Tu Trúc lâu lắm không gặp tớ, tớ để cậu ấy nhìn kỹ tớ chút.”

Hứa Tiểu Minh nói tiếp: “Nhìn cậu cái gì?”

“Nói nhảm, đương nhiên là nhìn tớ có trở nên đẹp trai hay không á.”

Doãn Tu Trúc rút cục hồi phục tinh thần, anh nhẹ giọng nói: “Đẹp.”

Tề Mộ vui rạo rức: “Đúng không, tớ chơi bóng rổ cả hè, có thể coi như rám đen chút.”

Hứa Tiểu Minh trầm nghĩ: Cậu vậy mà cũng gọi là đen, nữ sinh trường mình phải khóc ngất tập thể trong toilet.

Âm thanh Doãn Tu Trúc hơi có chút khàn khàn: “Thế nào cũng đẹp.”

Tề Mộ khó giải thích được lỗ tai xộp mềm, luôn cảm thấy âm thanh này của Doãn Tu Trúc có chút quái, nhưng thật sự hay, cậu nhe răng nói: “Cậu cũng đẹp, vóc người cao, càng đẹp trai!”

Hứa Tiểu Minh dự thính nổi da gà đầy người: Hai con người này còn thiếu hôn môi thôi, ngáy muốn chết!

“Đi thôi, đi ăn cơm.” Tề Mộ kéo tay Doãn Tu Trúc, dẫn anh tới phòng ăn.

Hứa Tiểu Minh cũng đi theo, hấn ngó ngó tay hai bọn họ, sâu xa nói: “Anh Mộ, sao cậu chưa bao giờ kéo tay tớ?”

Tề Mộ nói: “Cậu không biết đường tới phòng ăn?”

Hứa Tiểu Minh trên người là ngôi sao phim: “Người ta hồng bít mùa!”

Tề Mộ buồn nôn muốn chết: “Xéo!”

Hấn vừa làm ồn, Tề Mộ ngược lại buông lỏng tay Doãn Tu Trúc ra, hai người bọn họ không phải hồi bé nữa, cậu cũng không thể luôn coi Doãn Tu Trúc là con gái, cái này rất không tôn trọng cậu ấy.

Doãn Tu Trúc không nói gì, anh rất may Tề Mộ buông lỏng tay ra, bởi vì lòng bàn tay anh toàn là mồ hôi, cả tay đều tê.

Ba người kết bạn đi ăn, trên đường đụng phải Phương Tiểu Mập.

Phương Tuấn Kỳ thấy Doãn Tu Trúc, chào hỏi sau đó hỏi: “Doãn Tu Trúc sao lại tới lớp hai?”

Tề Mộ coi như tìm được tri kỷ: “Đúng thế, cậu ấy sao có thể không cùng một lớp với tớ?”

Phương Tuấn Kỳ lặng yên, giải thích, “Tớ là nói, Doãn Tu Trúc nên tới lớp một á.”

Mặt mày Tề Mộ hất lên: “Nè, anh Mập muốn cướp người với tớ?”

Phương Tuấn Kỳ dở khóc dở cười: “Tất cả môn của Doãn Tu Trúc điểm tối đa, chẳng lẽ không nên là người lớp một?” Lớp một là lớp học sinh giỏi, nếu như Doãn Tu Trúc không tạm nghỉ học, vậy thì sống là người lớp một, chết là ma lớp một.

Tề Mộ: “.....” Đăm tim rồi!

Doãn Tu Trúc chọn thịt nướng trong khay ăn cho Tề Mộ, nói: “Tớ tạm nghỉ học một năm, để lỗ rất nhiều môn, không tới lớp một được.”

Phương Tuấn Kỳ: “Cậu hồi lớp 4 đã có thể nhảy lớp tới lớp một sơ nhị rồi.....”

Tề Mộ tò mò: “Còn có chuyện này?”

Phương Tuấn Kỳ nói: “Lão Vương lớp chúng ta nói, lúc ấy là đề ông ấy ra, lão Từ để cho Doãn Tu Trúc làm, cậu ấy nộp điểm tối đa.”

Tề Mộ nhìn về phía Doãn Tu Trúc: “Cậu hồi lớp 4 đã lợi hại như vậy?”

Doãn Tu Trúc nói: “Vận khí tốt đi, đề trắc nghiệm.”

Sóng não của Tề Mộ cũng hết thuốc chữa: “Cậu vận khí rất tốt, lần thi nào cũng đoán đề cực đúng.”

Hứa Tiểu Minh & Phương Tuấn Kỳ: “.....” Cũng không biết nên cười từ chỗ nào, đoán đề nhưng không phải dựa vào vận khí đâu nhé anh Mộ của tui!

Phương Tuấn Kỳ cũng chỉ có thể nuốt lời “Tớ đã làm bộ đề đó, đề trắc nghiệm không tới 10 câu còn toàn là câu hỏi multiple choice” trở lại.

Doãn Tu Trúc có thể tới lớp một, nhưng anh muốn cùng lớp với Tề Mộ hơn, cho nên hồi thi nhập học toàn chọn đáp án sai, miễn cưỡng duy trì ở một thành tích có thể học sơ nhị nhưng không thích hợp tới lớp mũi nhọn.

Đầu nghỉ lớp Tề Mộ đủ người, anh bị phân tới lớp hai.

Tuy nói Doãn Chính Công cùng với anh hôm nay là “Phụ từ tử hiếu”, nhưng Doãn Tu Trúc cũng không thể đề quá nhiều yêu cầu, “Phụ từ” này có giới hạn.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Ăn xong cơm trưa, học bá Phương vội vàng về lớp học, Hứa Tiểu Minh còn có vài hoạt động nhỏ, tỷ như lên mạng sau khi ăn gì đó.

Tề Mộ bình thường có thể đi chơi với hần, lúc này Doãn Tu Trúc vừa về, cậu ở bên cạnh anh còn ngại thời gian ít đấy.

Hai người đi bộ về phía nhà dạy học, Tề Mộ nhiệt tình giới thiệu bố cục trường học.

Doãn Tu Trúc nghiêm túc nghe, khắc mỗi chữ mỗi câu cậu nói ở trong đầu, chờ đêm khuya người tỉnh lại mang ra tinh tế thưởng thức.

Nay trời trất nóng, Tề Mộ nói cả đường, khát không chịu được.

Đồ uống của cậu đã sớm bị cậu uống sạch, lúc này nhìn thấy của Doãn Tu Trúc còn hơn nửa, liền nói: “Cho tớ uống ngụm.”

Doãn Tu Trúc ngần ra, không đợi anh phản ứng, Tề Mộ đã cầm qua, vặn mở nắp hướng miệng uống ngụm lớn.

Con người Doãn Tu Trúc co lại, trái tim nóng tới giống như bị người thả nắm lửa.

25. Chương 25

Edit + Beta: Vịt

Tề Mộ thấy Doãn Tu Trúc vẫn luôn nhìn cậu, lòng tốt giữ cho anh một hớp: “Cậu muốn uống sao?” Vừa nói đưa đồ uống cho anh.

Mắt Doãn Tu Trúc không chớp nhìn chằm chằm chai đồ uống, giống như bên trong không phải nước, mà là lửa, giống như dục hỏa ở trong lòng anh.

Tề Mộ thấy thần sắc anh không đúng, chớp chớp mắt: “Sao thế?” Tức giận? Không thể chứ, uống ngụm nước đã không vui?

Doãn Tu Trúc nhắm mắt lại, uống cạn chút đồ uống cuối cùng trong chai. Động tác anh cứng ngắt, môi còn đang run, nếu biết thì nói là anh đang uống đồ uống, không biết quả thực nghi ngờ anh đang uống thuốc độc.

Tề Mộ dở khóc dở cười, hỏi: “Không thích đồ uống này?”

Doãn Tu Trúc không nhìn cậu: “Thích.”

Tề Mộ còn muốn hỏi, Doãn Tu Trúc lại nói câu: “Đây là đồ uống ngon nhất tớ từng uống.” Mùi vị vĩnh viễn không bao giờ quên.

Tề Mộ: “.....” Thật không nhìn ra cậu thích.

Chút nhạc đệm nhỏ như vậy, Tề bá chủ hoàn toàn không để ở trong lòng, tiếp tục dẫn Doãn Tu Trúc làm quen vườn trường.

Hai người vẫn luôn đi bộ tới khi chuông báo vang lên mới về nhà dạy học.

Ở bên ngoài phơi lâu như vậy, trán bọn họ đều thấm ra mồ hôi mỏng, Tề Mộ nói: “Chờ chút!”

Doãn Tu Trúc không nỡ tách ra với cậu, một bước hận không thể chia làm hai bước đi: “Sao thế?”

Tề Mộ ở trong túi áo móc hồi lâu, dù sao cũng tìm được túi khăn giấy, “Lau mồ hôi, trong nhà dạy học điều hòa mở lớn, đừng cảm.”

Doãn Tu Trúc cầm lấy khăn giấy, nói: “Cậu cũng ra mồ hôi.”

Tề Mộ tự dùng tay lau lung tung nói: “Tớ không sao, thân cường thể tráng, cũng không cảm mạo.”

Doãn Tu Trúc thể trạng hiện tại e rằng mạnh hơn gấp mấy lần so với Tề Mộ, bất quá anh thích Tề Mộ quan tâm anh, vô cùng thích: “Cảm ơn.”

Tề Mộ: “Lại khách khí với tớ rồi.”

Doãn Tu Trúc: “Không phải khách khí với cậu, chỉ là.....”

“Chỉ là cái gì?”

Chỉ là nếu không nói tiếng cảm ơn, tình cảm lồng ngực sẽ đầy tới tràn ra ngoài.

Doãn Tu Trúc lắc lắc đầu: “Không có gì.”

Tề Mộ mặc dù tò mò, nhưng chưa từng miễn cưỡng anh, anh không nói cậu sẽ không tiếp tục truy hỏi: “Đi thôi đi thôi, mau vào lớp!”

Hai người trước khi về phòng học, Doãn Tu Trúc hỏi cậu: “Sau khi tan học có thể bỏ túi cho tớ không?”

Lúc này lớp phó học tập lớp 2 đi qua, sau khi nghe nói như vậy đầy mặt biểu tình ăn phân - *** má, không phải nói học sinh chuyển trường học giỏi sao? Một người để cho Tề bá chủ bỏ túi, học tập có thể tốt tới thế nào? Chờ chút..... Hai người này không phải muốn đánh nhau sao? Sao còn hẹn học bỏ túi?

Lúc này Tề Mộ nhìn thấy đồng chí lớp phó học tập: “Đây là ủy viên học tập của lớp cậu, bình thường có vấn đề gì không hiểu thì hỏi cậu ấy.”

Doãn Tu Trúc nhẹ giọng nói: “Tớ chờ tan học hỏi cậu.”

Tề Mộ cho rằng anh sợ người lạ, vỗ ngực nói: “Được, tớ dạy cho cậu!” Lớp phó học tập lớp hai biểu tình trên mặt càng phức tạp: Ông lớn đạt tiêu chuẩn tuyển dưới này, ngài ở đâu ra tự tin!

Sau khi từng người về lớp, Doãn Tu Trúc ngồi xuống chỗ ngồi, bạn cùng bàn anh lại bày ra hữu hảo: “Tớ ném giúp cậu cái chai rỗng này?”

Học sinh chuyển trường vẫn luôn biểu hiện ôn văn nhã nhĩ âm thanh trầm xuống: “Đừng đụng vào nó.”

Bạn cùng bàn sợ hết hồn, còn tưởng đó là một băng đạn đóng giả chai rỗng: “Được, được.”

Chỉ thấy học sinh chuyển trường cẩn thận thu cái chai không vào cặp sách, cẩn thận kéo khóa kéo, quay đầu cười nói với bạn cùng bàn: “Tớ tự mình làm là được.”

Cười tới phải gọi là ngôi sao lấp lánh, trong nháy mắt bạn học Lý thẳng nam sắt thép hiểu các nữ sinh tại sao muốn thét chói tai! Đệt, hần cũng muốn kêu to!

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Khiến Tề Mộ không nghĩ tới chính là, sau khi tan học hai người bọn họ thể nhưng không phải là ở trong trường học học bổ túc.

Doãn Tu Trúc hỏi cậu: “Tiện tới nhà tớ không?”

Mắt Tề Mộ phát sáng, hỏi ngược lại: “Có thể tới nhà cậu?” Hai người bọn họ quen biết 10 năm rồi, Tề Mộ ngay cả cửa Doãn gia cũng không biết!

Trong miệng Doãn Tu Trúc hơi chát: “Chỉ cần cậu muốn, sau này cậu lúc nào cũng đều có thể tới.”

Tề Mộ hơi có chút: “Thật sao? Ba mẹ cậu.....” Cậu nói nhớ tới dì Vu vẫn ở nước ngoài, sửa lời thành, “Chú Doãn sẽ không để ý chứ?”

Doãn Tu Trúc nói: “Ông ấy đi công tác rồi, không ở nhà.”

Tề Mộ thở lớn: “Vây thì tốt quá!” Nói xong cậu lại cảm thấy lời này không đúng lắm, giải thích, “Tớ không phải không muốn gặp chú Doãn, chính là..... Ừm..... Sợ khiến chú ấy phiền, vạn nhất sau này không để tớ chơi với cậu làm sao đây.”

Trong lòng Doãn Tu Trúc một mảnh nóng hổi, không nhin được cầm lấy tay cậu: “Sẽ không.” Ai cũng không thể để anh và cậu tách ra.

Tề Mộ cười hì hì nói: “Tớ cũng cảm thấy sẽ không, tớ rất khiến người thích, thân thích nhà tớ đều thích tớ.”

Doãn Tu Trúc nghiêm túc gật đầu, đồng ý 100%.

Tề Mộ không đi xe đạp, lên xe của Doãn gia.

Xe chạy khoảng 30 phút, cuối cùng tới mục đích.

Tề Mộ tầm mắt vẫn phải có, không tới mức kinh ngạc, chỉ là vận lòng mảy: “To quá ha.” Kỳ thực cậu muốn nói vắng lạnh, suy nghĩ đến, liền sửa miệng.

Doãn Tu Trúc đáp: “Tớ cũng cảm thấy.”

Một căn nhà, hơn 100 mét vuông, như vậy ngược lại trang trí không giống một căn nhà.

Tề Mộ ở trong vườn đi bộ một vòng, nói mấy câu tình nghịch, làm sôi nổi không khí.

Chờ sau khi vào nhà, cậu lại cảm thấy vắng lạnh, kỳ thực điều hòa trong nhà mở rất thích hợp, không khí cũng tươi mát tự nhiên, lấp đặt theo kiểu châu Âu, không quá hoa lệ cũng không quá giản lược, có một phần phong cách ưu nhã thích đáng.

Chỗ huyền quan có điêu khắc làm từ danh gia, phòng khách lại có một bức tranh sơn dầu to lớn lộng lẫy, thẩm màu đậm trải ra, dường như có thánh quang chân trời phủ xuống, che chở cả tòa nhà.

Tề Mộ sau khi đánh giá một vòng, luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm.

Doãn Tu Trúc hỏi cậu: “Muốn uống gì?”

Tề Mộ nói: “Đều được.”

Doãn Tu Trúc tới phòng bếp.

Tề Mộ kịp phản ứng - Một căn nhà lớn như vậy, không có một bóng người, không có bảo mẫu không có đầu bếp. Người làm vườn nhất định là có, nếu không một mảnh sân bên ngoài ai thu dọn, nhưng khẳng định không ở chỗ này.

Doãn Tu Trúc bưng hai chén đồ uống ra, Tề Mộ vừa ngửi là biết, cậu vui mừng nhường mảy: “Cacao nóng?”

Doãn Tu Trúc đưa chén cacao cho cậu: “Ừm.”

Tề Mộ sượng gằn chết: “Vẫn là cậu hiểu tớ!” Cậu ném thử một ngụm, trong nháy mắt bị chinh phục, “Thật thơm.”

Khóe mắt khóe miệng Doãn Tu Trúc toàn là ý cười, anh nói: “Muốn ăn socola không?”

Nước miếng Tề Mộ đều sắp chảy ra: “Đương nhiên!”

Doãn Tu Trúc lên lầu một chuyến, mang xuống một vali.

Tề Mộ tò mò ghé tới: “Nhiều như vậy?”

Doãn Tu Trúc mở vali ra, Tề Mộ nhìn ngây người: “Chời má!”

Doãn Tu Trúc nhẹ giọng nói: “Ở nước ngoài một năm nay, tớ mỗi lần đi siêu thị đều sẽ xem có cái cậu thích hay không.” Mỗi một miếng đều là anh tỉ mỉ chọn lựa, mỗi một miếng đều tràn ngập nỗi nhớ của anh đối với cậu.

Tề Mộ cảm động đến chớp mũi đều xót, cậu một cái ôm lấy Doãn Tu Trúc, kích động nói: “Người anh em tốt, cả đời!”

Doãn Tu Trúc ngơ ra, nụ cười có chút cứng ngắc: “Cậu thích là tốt rồi.”

“Đâu chỉ là thích!” Tề Mộ nói, “Đây là món quà cử nhất mà tớ từ khi sinh ra nhìn thấy!” Nhiều loại socola như vậy, quả thực là “Bể rượu rừng thối”!

Học bổ túc đã nói sớm bị ném ra một thế giới khác, Tề Mộ tối nay vừa ăn vừa uống, muốn bao nhiêu tự tại có bấy nhiêu tự tại.

Tới lúc cậu nhìn đồng hồ: “Sư bố nó! 8 rưỡi rồi!” Khởi nói học bổ túc, bài tập của cậu còn chưa viết một chữ.

Doãn Tu Trúc nói: “Tớ làm bài tập với cậu.”

Tề Mộ ngó ngó thời gian vò đã mẻ lại sứt: “Tớ phải về nhà, không làm xong thì không làm xong đi.”

“Hay là làm chút đi.” Doãn Tu Trúc nói, “Tớ giúp cậu, nhanh lắm.”

Tề Mộ con người đảo một vòng: “Cái đó.....”

Doãn Tu Trúc dung túng nói: “Tớ có thể viết chữ của cậu.”

“A a a!” Tề Mộ ôm cổ anh, đều muốn hôn anh một miếng, “Cậu thật là thiên sứ của tớ!”

Doãn Tu Trúc bị cái ôm bất thành hình của cậu khiến cho huyết khí dâng trào: “..... Sau này nhưng không thể như vậy nữa.”

Tề Mộ buông anh ra nói: “Chỉ lần này, ai bảo cậu mang về nhiều socola vậy, tớ đâu nhìn được? Nếu là lửa cậu gây ra, cậu phải chịu trách nhiệm giải quyết!”

Cổ họng Doãn Tu Trúc căng chặt: “Được.”

“Chờ tớ đi gọi điện thoại cho mẹ tớ.”

Tề Mộ hưng phấn mà chạy, Doãn Tu Trúc đứng ở tại chỗ thật lâu mới bình phục nhịp tim.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Anh mở cặp sách của Tề Mộ ra, lấy vở bài tập của cậu ra, lúc nhìn thấy chữ của cậu, ngón tay không nhìn được ở phía trên ma sát - Thật đáng yêu, mọi thứ của Tề Mộ đều rất đáng yêu.

Quay về thật tốt, Doãn Tu Trúc áp mặt vào trên vở cậu, nhắm hai mắt nghĩ, có thể trở về tới bên cạnh cậu ấy thật sự quá tốt.

Cái gọi là có một có hai thì có ba..... Đã nói chỉ lần này, bất tri bất giác đã trôi qua mấy tháng.

Nguyên tắc của Doãn Tu Trúc, ở trước mặt Tề Mộ chính là bánh bơ nhỏ cháy khé, dễ dàng là có thể bóp thành vụn.

Ngày đầu tiên là bởi vì socola, ngày thứ hai Tề Mộ tự giác một chút, cắn đầu bút làm bài tập, sau khi làm nửa tiếng tội nghiệp mà nhìn về phía Doãn Tu Trúc, Doãn Tu Trúc khi đó vẫn là có nguyên tắc: “Còn lại một nửa, mau làm xong.”

Tề Mộ gặm tới đầy miệng đầy làm tấy: “Khát.”

Doãn Tu Trúc lập tức nói: “Tớ đi cầm cho cậu uống.”

Uống cacao nóng, Tề Mộ lại đói bụng: Ăn cơm tối, Tề Mộ lại thèm: Ăn bánh socola, Tề Mộ lại ngại no.

Một trận âm ỉ liên tới 8 rưỡi, Tề Mộ bắt đầu bận rộn chân tay: “Xong rồi xong rồi, mẹ tớ muốn kiểm tra bài tập, thấy tớ không làm xong, lần sau khẳng định không cho tớ tới nhà cậu nữa!”

Lời này khiến tim Doãn Tu Trúc ngừng lại: “Còn thiếu bao nhiêu?”

Tề Mộ: “Nhiều lắm á.” Nói xong đội túi nước mắt nhìn anh.

Doãn Tu Trúc đầu chống đỡ được, cầm lấy bút của cậu, dùng nét chữ của cậu, viết gọn gàng.

Tề bá chủ mưu kế được như ý, cười hì hì nói: “Tiểu Trúc Tử, cậu thật là đại bảo bối của tớ!”

Doãn Tu Trúc: “.....”

Có thể làm gì chứ? Anh bởi vì câu này cả đêm đều mơ đẹp có thể nói sao?

Lần thứ ba lần thứ tư lần thứ năm lần thứ sáu, tài xế Tề đã thuần thục mà nắm giữ kỹ xảo, sai khiến đại bảo bối nhà cậu tới phải gọi là hoàn mỹ trôi chảy.

Buổi trưa hôm nào đó cùng nhau ăn cơm, Hứa Tiểu Minh thổ tào: “Anh Mộ à, cậu gần đây tỷ suất hoàn thành bài tập có chút cao ha.”

Bên cạnh Tề Mộ chính là Doãn Tu Trúc, cậu suy nghĩ một chút lúc này liền cảm thấy thoải mái, nụ cười khóe miệng không hề ép được.

Hứa Tiểu Minh thấy anh Mộ của hắn cười đến phờ phợt như vậy, ma xui quỷ khiến làm câu: “Tiên sư, cậu sẽ không yêu đương chứ?”

“Hả?” Tề Mộ mờ mịt nhìn hắn, “Cái gì với cái gì?”

Hứa Tiểu Minh động não gian tà: “Cậu nói đề, cấu kết với ai? Cậu khẳng định tìm người học giỏi, dụ dỗ cô nàng để cô ấy làm bài tập cho cậu!”

Tề Mộ: “.....”

Hứa Tiểu Minh nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Không nghĩ tới cậu là anh Mộ như vậy, vậy mà bán rẻ nhan sắc để đổi lấy bài tập!”

Doãn Tu Trúc đang nghiêm túc lựa rau thơm tay run lên, cơm suất nữa vãi ra.

Hứa Tiểu Minh không biết xấu hổ mà xin chỉ giáo: “Cậu lừa người tới tay thế nào? Chỉ bảo tớ chút nhé!”

26. Chương 26

Edit + Beta: Vịt

Lừa sao..... Tề Mộ suy nghĩ một chút mấy chuyện hôm nay của mình, thật đúng là không chạy khỏi chữ này.

Cậu thật sự là vừa dỡ vừa lừa, cầu xin Doãn Tu Trúc làm bài tập cho cậu.

Tề bá chủ hơi có chút chột dạ cầm đầu gà chặn miệng hần: “Ít xàm, tớ tự làm.”

Hứa Tiểu Minh không tin: “Thật sự không có nàng tiên ốc?”

Tề Mộ liếc trộm Doãn Tu Trúc một cái, vo ve nói: “Không có!”

Phương Tuấn Kỳ yên lặng bỏ một đao: “Sợ là có chàng tiên ốc.”

Hứa Tiểu Minh quay đầu nhìn Phương Tiểu Mập, Tiểu Mập nhanh nhẹn uống sạch canh, nói: “Tớ lui trước, còn có ghi chép chưa sửa lại.”

Hứa Tiểu Minh hậu tri hậu giác, trở lại phòng học lén hỏi Tề Mộ: “Chàng tiên ốc là ai, Doãn Tu Trúc sao?”

Tề Mộ soi vào trán hần chính là một cái tát, khoe miệng gương lên: “Nói nhảm.”

Hứa Tiểu Minh hi vọng vỡ tan, buồn rười rượi nói: “Tớ cũng muốn bạn thân thông minh như vậy có khả năng như vậy hiền lành như vậy mà!”

Tề Mộ liếc hần: “Cậu cảm thấy tớ không thông minh hay là cảm thấy Tiểu Mập không thông minh, hoặc là cậu không coi Doãn Tu Trúc là bạn thân?”

Trăm triệu không nghĩ tới một câu đã bị Tề Mộ đào nhiều hố như vậy, Hứa Tiểu Minh vội vàng: “Nhưng rõ ràng Doãn Tu Trúc thân với cậu nhất mà.”

“Đúng thế,” Tề Mộ vui vẻ nghe cái này: “Chúng ta không giống nhau.”

Hứa Tiểu Minh: Các cậu không giống, người bình thường thật sự không dính như 2 người!

Tề Mộ thở khê, “phiền muội” nói: “Tớ và Doãn Tu Trúc là tình bạn vượt qua tính mệnh.....”

Hứa Tiểu Minh ở trong lòng trợn mắt trắng: Thôi đi, lại nữa rồi..... Cái bộ mặt còn đồ bắt cóc cũng không biết kia đáng để một năm nói mười mấy lần sao!

Lúc cuối thu, sinh nhật của Doãn Tu Trúc đến.

Tề Mộ sớm đã nhớ, đúng dịp chính là hôm nay là thứ 6, sau khi tan học có thể chơi thoải mái một trận.

Sáng sớm Tề Mộ đã bỏ quà vào trong túi, cưỡi xe đạp nghênh ngang rời đi.

Kiều Cẩn dặn dò cậu: “Chậm thôi, cẩn thận chút!”

Tề Mộ đầu cũng không quay: “Vâng ạ.”

Kiều Cẩn nhìn bóng lưng cậu, không nhịn được cười cười, dì Trần ở một bên nói: “Mộ Mộ càng lớn càng đẹp trai.”

Kiều Cẩn: “14 tuổi, không chừng trong lòng có người thích rồi đấy!”

Dì Trần hoảng sợ: “Không phải chứ, yêu sớm làm lỡ học hành đấy!”

Kiều Cẩn cười nói: “Học như nó, không yêu sớm cũng không tốt được tới đâu.”

Dì Trần không dám nói tiếp, ở nhà này làm nhiều năm như vậy, bà vẫn không nhìn thấu vợ chồng nhà này. Trong nhà thật sự hòa thuận, con trai mặc dù nghịch ngợm chút, lại khiến người thương. Chỉ là thái độ dạy con của Tề Đại Sơn Kiều Cẩn, dì Trần không quá đồng ý - Có phải thả quá rồi hay không?

Mỗi một đứa con trai như vậy, không nên cẩn thận bồi dưỡng, thừa kế gia nghiệp?

Tề Mộ vừa đến trường học, trước ào vào lớp hai sơ nhị, các học sinh lớp hai tập mãi thành quen, đã sớm coi cậu là nửa bạn học cùng lớp rồi. Lớp phó thể chất Bằng Lương thường xuyên chơi bóng rổ với cậu, lại càng quen thuộc giống như các anh em: “Sớm vậy?”

Tề Mộ ném cho hần một cái bánh mì. Bằng Lương nhận, mặt báo: “Tiết đầu hôm nay là tiếng Anh, Doãn Tu Trúc tới văn phòng rồi.” Ở nước ngoài một năm, quay về không muốn làm đại biểu môn tiếng Anh cũng không được.

“Ồ kè.” Tề Mộ lại một trận gió xông ra.

Cậu vừa ra cửa liền thấy Doãn Tu Trúc, nam sinh vóc người cao gầy đi ở trong hành lang, dễ dàng đem mọi người đều hướng vào, rất chói mắt.

Tề Mộ tiến lên, muốn nhận bài thi trong tay anh.

Doãn Tu Trúc tránh a: “Tớ cầm được rồi, cậu còn đeo cặp sách.”

Tề Mộ mắt sắc mà nhìn thấy bạn học lớp hai, vội vàng chào hỏi: “Diêu Văn Hàng, có thể giúp cầm bài thi về lớp không, tớ tìm Doãn Tu Trúc có chút chuyện.”

Bạn học này thành linh bị gọi tên, sợ hết hồn, vội vàng nói: “Được, được thôi.”

Tề Mộ rất quen với người lớp hai, học sinh lớp mình còn chưa quen hết đã quen một lượt lớp hai, lão Tôn từng phê bình như vậy: “Bạn học nào đó, nếu dùng cái đầu óc này để học thuộc bài văn, cũng không tới mức nhớ cội bông lai học thuộc thành bỏ trốn mất dạng!”

Hết thấy sắp xếp thỏa đáng, Tề Mộ lôi kéo Doãn Tu Trúc tới trong góc.

Doãn Tu Trúc mơ hồ đoán được một chút, cổ họng hơi khô, tầm mắt nhìn cậu cũng có chút nóng.

Tề Mộ cong mắt nói: “Sinh nhật vui vẻ!”

Khóe miệng Doãn Tu Trúc thế nào cũng không thu lại được: “Cảm ơn!”

Tề Mộ lại hỏi: “Tớ có phải lần đầu tiên nói với cậu hay không?”

Doãn Tu Trúc dùng sức gật đầu: “Phải.”

Tề Mộ hài lòng, cậu kéo cặp sách treo trên vai trái xuống, móc đồ ra kín đáo đưa cho anh: “Đây là quà sinh nhật.”

Kỳ thực đâu còn cần quà sinh nhật gì, có những lời này của cậu, thắng được tất cả dị bảo hiếm quý của thiên hạ.

Doãn Tu Trúc, đang muốn nói cảm ơn lại ngậm ngẫn cả người: “Cái này.....”

Tề Mộ lại nói: “Đừng khách khí với tớ.”

Doãn Tu Trúc nhìn cái hộp trong tay, có chút không cầm được: “Điện thoại di động sao?”

“Đúng, loại mới nhất, hình như là 3GS gì đó, tớ cũng không nhớ rõ, rất ngẫu, không có bàn phím!”

Doãn Tu Trúc ngừng chút: “Đắt lắm đi.”

“Không biết.” Tề Mộ nói, “Ui dà, tiền mừng tuổi của tớ nhiều tới tiêu không hết.”

Doãn Tu Trúc còn muốn nói tiếp cái gì, Tề Mộ lại ở trong cặp sách móc móc, lấy ra một cái điện thoại di động màu đen: “Tớ cũng mua cho mình một cái, hai ta giống nhau.”

Doãn Tu Trúc thở khẽ, cầm cái hộp trong tay chặt hơn.

Tề Mộ nói: “Thứ này còn có thể video chat đấy, sau này chúng ta liên hệ dễ dàng rồi.”

Sự hấp dẫn này đối với Doãn Tu Trúc mà nói quá lớn, anh thế nào cũng không có cách trả lại món quà này: “Cảm ơn.”

Tề Mộ nói: “Hai chữ này đều sắp thiên ngoài miệng cậu rồi.”

“Nhưng mà.....”

Tề Mộ thấy anh mím chặt môi, lại nói: “Được rồi, mau về học, sau này có thể dùng điện thoại liên lạc!”

Doãn Tu Trúc gật đầu: “Ừm!”

“Phải rồi,” Tề Mộ lại hỏi, “Buổi tối cậu có sắp xếp gì không?”

Doãn Tu Trúc nghe được rõ ràng: “Ba tớ hôm nay đi không về.”

Mắt Tề Mộ lộ ra vui vẻ: “Vậy tớ tối nay đến nhà cậu!”

Doãn Tu Trúc rất vui vẻ: “Được.”

Đợi đến tan giờ học, tới Doãn gia lại không chỉ Tề Mộ, Hứa Tiểu Minh và Phương Tuấn Kỳ cũng đều theo tới.

Sinh nhật mà, đương nhiên phải càng nhiều người càng tốt, chỉ tiếc Doãn gia có chút xa, tình huống cũng khá đặc thù, không tiện gọi bạn cùng lớp lắm. Bằng không lấy tiêu chuẩn của Tề Mộ, phải gọi hết lớp phó thể dục lớp phó học tập bí thư ủy viên tuyên truyền lớp phó kỷ luật tới đây!

Tề Mộ Mộ của chúng ta học tập không ra sao, nhưng từ nhỏ đã hiểu được xử sự làm người, nhìn quan hệ, đảm bảo Doãn Tu Trúc ở lớp hai không chịu thiệt.

Hứa Tiểu Minh coi như là khách quen của Doãn gia, Phương Tuấn Kỳ nhưng là đại cô nương lên kiệu lần đầu.

Phương Tuấn Kỳ tò mò tự đánh giá một phen, cuối cùng cho ra một kết luận giống Tề Mộ - Rất trống rỗng.

Nơi lớn như vậy, ở một người có phải quá vắng vẻ hay không. Y không biết, trước kia người ở đây rất nhiều, người làm vườn có 2, bảo mẫu có 3, đầu bếp có 2, còn có một di đặc biệt chăm sóc Doãn Tu Trúc.

Bất quá những người này đều bị Doãn Tu Trúc đuổi đi, căn nhà lớn như vậy một mình ở mặc dù trống rỗng chút, cũng ổn hơn ở với một đồng yêu ma quỷ quái giả bộ.

Tề Mộ đã thấp xong nền, cái bánh socola siêu lớn, lộng lẫy nhìn tới Hứa Tiểu Minh đau răng: “To vậy, chúng ta ăn hết được sao?”

Tề Mộ nuốt nuốt nước bọt: “Ăn không hết..... Nhìn cũng sướng mà.”

Hứa Tiểu Minh: “.....” Anh Mộ của hần men lì bao cứng, sao lại thích ăn socola giống như con gái vậy chứ!

Qua tối nay, Doãn Tu Trúc đã 15 tuổi, anh lớn hơn Tề Mộ 1 tuổi, chính xác nói là lớn hơn 5 tháng.

Về phần điểm này, Tề Mộ không thừa nhận, 5 tháng đã tính là lớn? Cùng tuổi! Chính là bạn cùng tuổi!

Tối nay mấy thiếu niên chơi rất vui vẻ, cẩn thận suy nghĩ chút, từ 4 đến 14 tuổi, vậy mà 10 năm rồi.

Nhân sinh có mấy cái 10 năm?

Mà 10 năm đầu tiên, bọn họ cùng nhau trải qua. Rất hiếm có, cực kỳ hiếm có.

Hứa Tiểu Minh yên tĩnh không được 5 phút, hần hưng phấn nói: “Tớ mang theo CD, chúng ta xem phim kinh dị đi!”

Tề Mộ: “.....” Trên mặt vững như chóp già, trong lòng sợ tới không được.

Phương Tuấn Kỳ thật sự không sợ, y nói: “Tớ không sao hết.”

Doãn Tu Trúc biết Tề Mộ sợ, nhưng mà.....

Hứa Tiểu Minh đã gõ nhịp: “Có anh Mộ ở đây, xem phim kinh dị cực kỳ có cảm giác an toàn.”

Tề Mộ: “.....” Cảm ơn chú đã coi trọng anh như vậy, thật sự phải cảm ơn 18 đời tổ tông của chú!

Idol Tề bá chủ gánh vác vô cùng nặng cứ như vậy tâm không cam tình không nguyện gặt đầu, không phải không ngủ được sao? Dù sao ngày mai cũng không đi học, cùng lắm thì không ngủ!

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Hứa Tiểu Minh mở cặp sách ra, móc ra một xấp CD, khiến Tề Mộ nhìn tới da đầu ngứa ran.

Mẹ kiếp tên khốn này, vậy mà mang theo nhiều như vậy! Muốn xem chết người sao!

Hứa Tiểu Minh lục một cái bìa rất u ám nói: “Cái này nhé, nữ quỷ này vừa nhìn đã rất có hứng.”

Có hứng em gái cậu đấy! Tề Mộ trong lòng tức giận mắng, trên mặt vẫn giả bộ: “Được thôi.”

Lúc này vừa bắt đầu xem.....

Nửa tiếng sau, Hứa Tiểu Minh quỳ kêu một tiếng: “Mẹ nó mẹ nó mẹ nó, dọa chết ông đây rồi!”

Tề Mộ dỉnh sát vào Doãn Tu Trúc, đều sắp chen anh ra khỏi sofa: “Cậu kêu cái rầm đấy, sợ còn xem cái gì hả!”

Hứa Tiểu Minh một bên bịt mắt một bên lăm bắm: “Chính là sợ mới xem chứ, xem mấy cái này không sợ như các cậu, xem có niềm vui gì?”

Phương Tiểu Mập nhìn hình ảnh máu tanh như vậy, còn đang ngoàm ngoàm ăn khoai tây chiên: “Có gì phải sợ, toàn là sốt cà chua.”

Tề Mộ và Hứa Tiểu Minh nhất tề nhìn về phía tên mập này, vẻ mặt kinh hãi - Anh Mập anh khí phách như vậy, ma nữ trong TV biết không!

Không dễ dàng xem xong một bộ, mắt thấy Hứa Tiểu Minh còn muốn mở một cái CD khác, Tề Mộ không nhịn được: “Xéo xéo xéo, chưa hết à, cậu àm ỉ muốn chết.”

Hứa Tiểu Minh tiện hề hề: “Đây không phải phim ma, là thứ tốt!”

Tề Mộ vừa nghe không phải phim ma, thở phào: “Phim hài?”

Con người Hứa Tiểu Minh quét bọn họ, giọng người từng trải nói: “Các cậu cũng trưởng thành rồi, đừng cả ngày chỉ biết học và..... Đánh đánh giết giết, nên xem mấy thứ đứng đắn.”

Tài xế Hứa lão bị phim ma dọa tới tay run mãi, lúc này chính là muốn phân tán tâm tình, như thế nào mới có thể phân tán hoàn mỹ chứ, đương nhiên phải xem phim tình cảm hành động rồi.

“Đây là lão Đồng hồi trước từ Mỹ mang về, tớ vẫn chưa xem đâu, chúng ta cùng nhau mở mang tâm mắt.” Đồng Quý Sinh sau khi tốt nghiệp tiểu học liền đi Mỹ, hắn và Hứa Tiểu Minh ngưu tầm ngưu mã tầm mã, hai người vẫn luôn vụng trộm liên hệ.

Tề Mộ rất hiếu kỳ: “Phim gì, Hollywood?”

Hứa Tiểu Minh ngó ngó đại mỹ nữ trên bìa, hiểu ý cười một tiếng: “Không khác lắm, đều là phim hành động.”

Qua phụ đề chính là một trận tiếng thở dốc, một thanh niên người da trắng mảnh khảnh bị một người da đen đặt trên sofa thao tới ý loạn tình mê.....

Trong phút chốc, trong nhà yên tĩnh như mộ.

Hứa Tiểu Minh hồi lâu mới phục hồi tinh thần, hắn vội vàng tắt điều khiển, đầy mặt khiếp sợ: “*** má, khẩu vị này của lão Đồng, khiến tớ sợ quá!”

27. Chương 27

Edit + Beta: Vịt

Hình tượng này đối với một đám thiếu niên chưa khai trai mà nói kích thích quá lớn.

Đâu chỉ là vấn đề khẩu vị nặng, đều trực tiếp nghiêng về một thế giới khác rồi!

Phương Tuấn Kỳ ngay cả khoai tây chiên cũng không ngoàm nổi nữa, học bá Mập kể từ khi lên cấp 2 chưa từng vung lời thô tục, giờ phút này cũng không nhịn được: “Mình tử cậu con mẹ nó làm cái gì?” Đêm hôm, 4 tên đàn ông, mở phim gay?

Hứa Tiểu Minh cũng là vẻ mặt lúng túng, hắn lắp bắp nói: “Tớ, tớ cũng không biết mà, lần trước tớ xem không phải như vậy, là 1 nam 1 nữ.....” Vừa nói hắn cầm CD tới, chìa cho mọi người nhìn, “Các cậu xem, bên trên rõ ràng là phụ nữ, ngực lớn như vậy.”

Người phụ nữ tóc vàng trên bìa gãi tay tạo tư thế, mặc giống như không mặc. Nhưng bên trong lại không phải nữ nhân này, mà là hai chuẩn đàn ông hàng thật giá thật chỗ nào cũng không thiếu.

Tề Mộ thật lâu mới hồi phục lại, sắc mặt cậu phức tạp: “Cái này đều là thứ linh tinh gì?”

Hứa Tiểu Minh cũng không giả bộ nữa, giải thích: “Phim phổ cập giáo dục á, Đồng Quý Sinh ở Mỹ đó, mang về cho tới không ít, nhưng lúc trước đều là đại mỹ nữ ngực lớn eo mảnh chân dài, lần này cái này.....” Sao lại thành 2 tên đàn ông? Hơn nữa tới mức đơn giản thô bạo như vậy, chần chệm cũng không có đã trực tiếp xếp đánh?

Phương Tuấn Kỳ và Tề Mộ mỗi người một đôi mắt cá chết lườm hần.

Hứa Tiểu Minh ủy khuất vô cùng: “Chỉ là ngoài ý muốn thôi mà các anh!” Tiếng anh này kêu tới bất khuất, hần xác thực nhỏ nhất trong 4 người.

Vừa như vậy, thật sự khẩu vị hoàn toàn không còn, Phương Tiểu Mập ăn không vô nữa, y nói: “Giờ không còn sớm, chúng ta về thôi.”

Tề Mộ sớm có ý định, cậu khoát tay nói: “Các cậu đi thôi, tớ tối nay ở chỗ này.” Doãn Tu Trúc không dễ dàng trải qua sinh nhật, một mình ở trong căn nhà trống rỗng như vậy cũng quá quạnh quẽ. Cậu đã sớm tính toán xong, hôm nay là thứ sáu, ở lại ngủ một giấc cũng không bất tiện, ba mẹ cậu cũng không quản cậu mấy thứ này, sớm đánh tiếng là thỏa đáng.

Ai ngờ lời này của cậu vừa ra, ba người đồng loạt quay đầu nhìn cậu - kinh ngạc.

Tề Mộ chớp chớp mắt: “Sao, các cậu cũng muốn ở đây?”

Phương Tuấn Kỳ và Hứa Tiểu Minh lắc đầu nguây nguây.

Doãn Tu Trúc vẫn luôn không nói chuyện, lúc này mới rốt cục mở miệng: “Cậu tối nay muốn ở lại?”

Tề Mộ: “Ừa, không đi, tớ đã nói với mẹ tớ rồi, bà ấy đồng ý, dù sao ngày mai cũng không có lớp.” Vừa nói cậu nhìn về phía hai người Hứa Tiểu Minh, “Các cậu cũng ở nhé? Thời gian cũng không còn sớm, hành hạ qua lại cái gì.”

Đầu bọn họ lắc như trống bỏi, một người nói: “Tớ sáng mai có lớp học thêm, sợ tới muộn.” Một người nói: “Mẹ tớ không cho tớ ở bên ngoài, sợ tớ làm chuyện xấu.”

Tề Mộ không giữ bọn họ nữa: “Vậy các cậu đi đi, thứ 2 gặp.”

Doãn Tu Trúc hồi phục tinh thần: “Tớ đi tìm tài xế.”

Hứa Tiểu Minh: “Không cần không cần, tài xế nhà tớ đến rồi, chúng tớ tự đi là được.”

Doãn Tu Trúc lại khăng khăng nói: “Vậy tớ tiễn các cậu ra ngoài.”

Anh vừa bước, Tề Mộ vội vàng đi theo - Đùa gì chứ, để mình cậu ở trong căn phòng từng xem phim ma này, là muốn dọa chết Tề bá chủ của các người sao!

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Tháng 11, bên ngoài đã rất lạnh, nhất là nhiệt độ buổi tối đã chỉ còn mười mấy độ. Mặc dù mặc chính tề vẫn không tới mức khiến người cảm thấy lạnh lẽo, nhưng một trận gió thổi qua, cũng khiến người không nhịn được run rẩy.

Gió lạnh xông thẳng vào gáy, máu sôi trào cả người Doãn Tu Trúc mới từ từ lạnh xuống.

Tề Mộ cũng rụt cổ lại, vườn hoa tối như mực này cực kỳ dọa người, làm sao cảm thấy giống cảnh trong phim ma chứ?

Phương Tuấn Kỳ và Hứa Tiểu Minh sau khi lên xe cùng nhau ngồi phía sau.

Hai người bọn họ trầm mặc một lát, Hứa Tiểu Minh nhỏ giọng nói: “Anh Mộ của mình thật cừ, xem phim đó còn có thể bình thần ung dung mà ở lại.”

Phương Tuấn Kỳ: “Có cái gì không thoải mái.”

Hứa Tiểu Minh huyền thuyên nói: “Thì..... hai người, một phòng, đêm lại khuya, người lại tĩnh, kêu rách cổ cũng.....”

Phương Tuấn Kỳ liếc hắt một cái: “Tớ thấy cậu không phải mở nhằm phim, là thường xuyên xem cái này nhỉ.”

Hứa Tiểu Minh mặt khiếp sợ: “Sao có thể? Tớ thích em gái lượn sóng cup D, nam nhân nhạt nhẽo có ý nghĩa gì?”

Phương Tuấn Kỳ: “Ha.”

Hứa Tiểu Minh không phục: “Phương Mập cậu nói chuyện cẩn thận cho tới, ha cái gì mà ha!”

Phương Tuấn Kỳ quay đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Hứa Tiểu Minh nóng lòng giải thích: “Tiên sư, cậu đừng hiểu lầm mà, tớ đối với đàn ông không có hứng thú, tớ nếu có hứng thú.....” Đầu nhỏ của hắn xoay chuyển, nói, “Tớ nếu thích đàn ông, tớ từ lâu đã theo đuổi Tề Mộ rồi!” Cái dáng vẻ môi hồng răng trắng mắt to kia của Tề Mộ, hoa khôi trường hạng 1 hạng 2 cũng so ra kém.

Phương Tuấn Kỳ tặng hắn ba chữ: “Bệnh thần kinh.”

Hứa Tiểu Minh: “.....” Hắn nói xong cũng hối hận, anh Mộ của hắn lớn lên đẹp hơn nữa cũng là anh Mộ của hắn, theo so sánh của hắn, thật sự thì da căng nên thả lỏng rồi!

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Hai người bọn họ vừa đi, Tề Mộ không nhận được, ở nơi gió lạnh vèo vèo này, đen kịt như sơn, tùy thời sẽ có ma nữ xông ra nơi quỷ quái, trong lòng cậu sợ lắm!

“Chúng ta vào nhà đi, đừng bị cảm.” Tề Mộ nhẹ giọng nhỏ lời, sợ dọa ma.

Doãn Tu Trúc nhưng có chút không bước chân được, vừa nghĩ tới đi vào trong nhà cùng một chỗ với Tề Mộ, trong lòng anh vừa ngọt vừa nóng, rất cần không khí lạnh bên ngoài hạ nhiệt độ cho anh.

Tề Mộ: “Ất xì.” Cậu làm bộ.

Doãn Tu Trúc lập tức nói. “Đi, về nhà, đừng cảm lạnh.”

Tề Mộ thở phào nhẹ nhõm, chặt chẽ ghé sát anh, nếu không phải ngại mất mặt, cậu cũng muốn nắm tay anh.

Vườn hoa này của Doãn gia xây thật đẹp, cây tùng bách sửa sang gọn gàng, mặt cỏ cũng thật đẹp, còn có một chỗ suối phun, mặc dù lúc này ngừng, nhưng chắc chắn sau khi mở lên cực kỳ đẹp.

Trên đường rải đá cuội, giày thể thao rơi vào bên trên không có âm thanh, hai thiếu niên vai kề vai đi, giẫm lên ánh trăng, giống như bức họa.

Đáng tiếc tâm tình hai người hoàn toàn khác nhau: Doãn Tu Trúc hận không thể đường này lan dài tới cuối thế giới, như vậy anh có thể đi thẳng tiếp với Tề Mộ; Tề Mộ lại cảm thấy đường này quá dài, dài như cầu Nại Hà vậy, giống như bụi cây bên Hoàng Tuyền, tùy thời khả năng nhào lên một con ma treo cổ!

Đột nhiên, một bóng đen hiện lên.

Tề Mộ trong chớp mắt, triệt để sụp đổ: “Ma..... Maaa!!!” Cậu ôm cổ Doãn Tu Trúc.

Doãn Tu Trúc: “!” Không phải bị ma dọa, là bị cái ôm đột nhiên xuất hiện này kích thích.

Tề Mộ gắt gao ôm lấy anh, cả người đều dán vào trên người anh, mặc dù cách đồng phục học sinh, nhưng từng đợt nhiệt quỷ dị giống như có thể xuyên thấu qua tường đồng vách sắt thẳng tắp nhào về phía Doãn Tu Trúc.

“Đừng, đừng sợ.” Âm thanh Doãn Tu Trúc khàn khàn tới ngay cả bản thân anh cũng không nghe rõ, anh giơ tay lên, có nặng ngàn cân, lúc rơi vào sau lưng Tề Mộ giống như chày nặng đập vào trên tấm sắt, rầm, tia lửa bắn ra bốn phía.

Tề Mộ đâu biết những thứ này, cậu sợ chết rồi, hồn cũng sắp bị dọa không còn!

“Meoww ~”

Một tiếng kêu tội nghiệp vang lên, rụt rè.

Âm thanh Doãn Tu Trúc hơi run: “Không sao đâu, là mèo con.”

Tề Mộ vẫn gắt gao ôm lấy Doãn Tu Trúc, chỉ dịch dịch đầu. Cả người cậu treo trên người Doãn Tu Trúc, vóc dáng hai người không chênh nhiều lắm, cậu vừa xoay như vậy, tóc khô ráo trên ghẹo trên mũi Doãn Tu Trúc, khiến anh càng thêm đầu vầng mắt hoa.

“Mèo?” Tề Mộ nường ánh sáng đèn sàn yếu ớt thấy rõ bóng đen kia.

Đích xác là mèo, một con mèo con cả người màu đen, chỉ có bốn móng vuốt nhỏ là màu trắng.

Nó nhìn cũng là đáng vẻ vừa dứt sữa, vừa nhỏ vừa đáng thương, một đôi mắt ướt nhẹp, có chút sợ hãi lại có chút giống như lấy lòng mà nhìn hai người quẩn vào nhau.

Tề Mộ thở ra, nhưng không buông Doãn Tu Trúc ra, cậu nhỏ giọng nói: “Thật sự là mèo?” Chẳng lẽ là cái quỷ quái gì biến thành, vừa đến gần liền mở ra miệng lớn đỏ lôm gì đó.....

Doãn Tu Trúc không thể động đây, cũng không dám nhúc nhích, anh nhẹ giọng nói: “Đừng sợ, là mèo con, cậu nếu ghét, tớ đuổi nó đi.”

Mèo con hẳn là đói rồi, lại meoww một tiếng, dịu dàng yếu ớt đáng thương lại đáng yêu.

Tề Mộ hán tử xương sắt leng keng, không chịu nổi loại “Nhiều chỉ nhu” này nhất, cậu cũng không để ý ma nữa, rút cục buông Doãn Tu Trúc ra, khom người đụng vào nó: “Mày tên nhóc này, từ đâu lòi ra?”

Mèo con không sợ cậu, còn ỏm đầu nhỏ vào lòng bàn tay cậu, thuận tiện lại lấy lòng meow một tiếng.

Lòng bàn tay Tề Mộ hơi ngứa, thần kinh căng thẳng rút cục buông lỏng: “Xem ra nói đói rồi.”

Doãn Tu Trúc nhìn chăm chăm con mèo đen.

Mèo con hết sức nhạy cảm, cảm giác được bất thiện sắp xảy ra, lập tức rụt về phía Tề Mộ.

Tề Mộ một tay vớt nó dậy, hỏi Doãn Tu Trúc: “Trong nhà có sữa tươi không?” Nói xong lại lẩm bẩm, “Mèo có thể uống sữa tươi sao?”

Doãn Tu Trúc ngừng chút.

Tề Mộ suy nghĩ: “Hình như mèo không thể uống sữa tươi, sẽ tiêu chảy, vậy cho nó ăn cái gì? Ừm..... Tớ đi siêu thị mua thức ăn cho mèo cho nó!”

Lúc này mấy giờ rồi, đi siêu thị, cả tối đều ngâm nước nóng. Doãn Tu Trúc chỉ có thể nói: “Tớ nấu cho nó chút thịt ức gà, không bỏ muối và gia vị, nó hẳn có thể ăn.”

Tề Mộ đặc biệt tăng tốc: “Vẫn là cậu biết nhiều!”

Doãn Tu Trúc: “.....” Mặc dù không thích vật nhỏ đen thùi này, nhưng chỉ có thể như vậy.

Tề Mộ ôm nó sau đó không tiếp tục theo sát Doãn Tu Trúc nữa, cậu nói: “Nghe nói mèo đen trừ tà, nhóc con này không chừng là tới trừ tà cho chúng ta.”

Doãn Tu Trúc liếc nó, mèo con đen dục cầu sinh rất mạnh, vội vàng ở trên người Tề Mộ cọ một cái, meoww một tiếng.

Tề Mộ cười nói: “Cậu xem, còn biết làm nũng, thật dính người.”

Doãn Tu Trúc ghét con mèo này.

Có nhóc con chen vào này, Tề Mộ không sợ ma nữa, cùng Doãn Tu Trúc nấu thịt ức gà cho nó, nhìn nó ăn tới rất hài lòng, còn rất hiếm lạ.

“Vật nhỏ này, đáng yêu quá đi.”

Doãn Tu Trúc thấp giọng nói: “Bình thường.”

Tề Mộ nhìn ra anh không hứng thú lắm, hỏi: “Cậu không thích mèo?”

Doãn Tu Trúc không lên tiếng.

Tề Mộ lại nói: “Tớ thích nó lắm, tớ đoán nó sau khi cai sữa không ai cần, tự mình lưu lạc tới đây. Đáng tiếc mẹ tớ dị ứng với lông mèo lông chó, nếu không tớ đã mang nó về nhà.”

Nghe nửa câu đầu của cậu, Doãn Tu Trúc từ đáy lòng ghét con mèo này, chân tình thực cảm.

Ai ngờ Tề Mộ tiếp tục nói: “Tớ còn nghĩ để cậu thu nhận nó đấy, như vậy tớ ngày ngày tới nhà cậu, coi như là tớ nuôi!”

Doãn Tu Trúc: “.....”

Tề Mộ: “Đương nhiên nếu cậu không thích mèo thì thôi, tớ hỏi Hứa Tiểu Minh chút.....”

“Không ghét.” Doãn Tu Trúc chân tình thực cảm nói, “Tớ rất thích nó.”

Tề Mộ vui vẻ nói: “Vậy thì tốt quá! Để nó ở đây đi, buổi tối lúc tớ không có ở đây, nó cũng có thể làm bạn với cậu.”

Lời đến đây, Doãn Tu Trúc hiểu rõ, một dòng nhiệt lưu tràn vào trái tim, trong nháy mắt ném sạch sẽ chút vị chua xông đến.

Tề Mộ nói: “Vốn tớ muốn cùng cậu nhận nuôi con chó, bắt quá nó tới thật trùng hợp, cậu nếu không ghét, chúng ta giữ lại nó đi.”

Căn nhà này quá trống trải, Tề Mộ không có cách nào ngày ngày bên cạnh anh, nếu có thú cưng nhỏ ở đây, lúc đêm khuya người tĩnh, Doãn Tu Trúc cũng sẽ thoải mái chút.

Âm thanh Doãn Tu Trúc lại hơi khàn: “Được.” Không cự tuyệt được, hết thấy ấm áp Tề Mộ cho anh, anh đều không có chút sức chống cự nào.

Tề Mộ đùa với mèo con, nói: “Vậy chúng ta cho nó cái tên?”

Doãn Tu Trúc nói: “Cậu đặt.”

Tề Mộ thật sự có suy nghĩ, cậu nói: “Vậy gọi Quỷ Quỷ đi, nguyệt hắc phong cao dạ, Quỷ Quỷ trảo quỷ thì (*), ổn không.”

((*) bản gốc tạm dịch của nó là: đêm trăng mờ gió lộng, là lúc giết người phóng hỏa; ở đây Mộ Mộ đổi thành Quỷ Quỷ bắt ma)

Khóe miệng Doãn Tu Trúc mang theo cười: “Cũng được, trong nhà có con quỷ này, những cái khác sẽ không tới nữa.”

Tề Mộ ngẩng đầu nhìn cậu, cười hì hì nói: “Vẫn là cậu hiểu tớ!” Nói xong cậu lại hơi lúng túng nói, “Cái đó, tớ, tớ không phải sợ ma đâu, chủ yếu là cậu ở nhà một mình, là vì tốt cho cậu.....”

Ôn nhu trong mắt Doãn Tu Trúc đều sắp tràn ra, anh đáp: “Cám ơn cậu.”

Nếu anh trêu ghẹo cậu, Tề Mộ còn dễ chịu chút, vậy mà nói cảm ơn, Tề Mộ lúc này có chút xấu hổ vô cùng, cậu nói: “Được rồi, thời gian không còn sớm, chúng ta ngủ sớm chút đi.”

Doãn Tu Trúc lúc này mới nhớ tới: “Tớ đi thu dọn phòng cho cậu.”

Doãn Tu Trúc ngừng bước lại, suýt nữa cùng tay cùng chân, anh nuốt nuốt cổ họng nói: “Giường tớ..... Nhỏ, vẫn là thu dọn phòng khách cho cậu đi.”

Nhỏ tốt mà, nhỏ là có thể ngủ kê sát mà! Đáng thương Tề Mộ nói không nên lời, chỉ có thể kiên trì nói: “Không sao đâu mà, tớ chiếm diện tích không lớn, tư thế ngủ rất tốt, sẽ không đạp cậu xuống giường.”

Doãn Tu Trúc nói: “Tớ thế ngủ của tớ không tốt.”

Tề Mộ: “.....” Xong rồi xong rồi, tối nay thật sự không cần ngủ nữa!

Doãn Tu Trúc thu dọn phòng khách cho cậu, giúp cậu đổi drap giường và chăn đệm mới, lại chỉnh điều hòa, cố định nhiệt độ ở nhiệt độ thoải mái.

Tề Mộ mắt trông mong mà nhìn anh, Doãn Tu Trúc quay đầu nhìn lại, suýt nữa cậu nói cái gì là cái đó.

Mèo con đáng yêu? Nó đâu bì được một phần ngàn vạn người trước mắt.

Doãn Tu Trúc tận lực tránh tầm mắt, mạnh mẽ quyết tâm nói: “Ngủ ngon.”

Tề Mộ thấy giường đã xong, tự biết không có đường quay lại nữa, chỉ có thể tâm không cam tình không nguyện nói: “Ngủ ngon.” Ngon cái quỷ, cậu tối nay nếu có thể ngủ, cậu liền đổi họ Doãn, từ đó gọi là Doãn Tề Mộ!

Môi mỏng của Doãn Tu Trúc động đậy, rốt cục vẫn nhìn được, anh đóng cửa lại, lui ra ngoài.

Tề Mộ nhanh chóng ở trong căn phòng sáng sủa rộng rãi thoải mái xinh đẹp dọa chính mình thành chó!

Doãn Tu Trúc thở dài khẽ, quay về phòng mình.

Thời gian không sớm nữa, đã 10 rưỡi, bình thường Doãn Tu Trúc đều là 11h ngủ, lúc này cũng không khác nhiều.

Anh đi xối nước lạnh, ra ngoài sau đó liền ngã xuống giường.

Tề Mộ ở cách vách. Tề Mộ ở trong mười bước chân anh. Sáng mai có thể nhìn thấy cậu.

Doãn Tu Trúc khoát cánh tay lên mắt, khoe miệng giường lên được ánh đèn dịu dàng vẽ ra độ cong ngọt ngào.

Rất vui, vui tới không biết nên hình dung thế nào - Trái tim anh tràn đầy, căng ra, còn hơi ngứa.

Doãn Tu Trúc thở khẽ, trở mình nằm nhoài trên gối đầu, mong đợi ngày mai đến, mong đợi vừa mở mắt là có thể nhìn thấy Tề Mộ.

Buổi sáng làm cái gì cho cậu ấy ăn đây? Tề Mộ thích ăn socola nhất, nhưng buổi sáng ăn ngọt không tốt, ừm..... Trước tiên pha cho cậu ấy một chén cacao nóng.....

Doãn Tu Trúc càng nghĩ càng tinh thần, vậy mà ghét bỏ thời gian trôi qua quá chậm, ngại trắng sáng quá chướng mắt, càng ngại mặt trời quá lười, sao còn chưa ra, sao còn chưa treo tới chân trời? Sao còn chưa đánh thức Tề Mộ?

Trần trọc trở mình 20 phút, Doãn Tu Trúc ngồi dậy.

Anh xuống giường mở tủ quần áo ra, từ trong góc bên trong nhất lấy ra cái áo màu lam cổ trắng.

Đây là chiếc áo kia của Tề Mộ, mặc dù nó đã sớm được Doãn Tu Trúc giặt, đã sớm không có hơi thở của Tề Mộ, nhưng chỉ cần nhìn thấy nó, trái tim xao động của Doãn Tu Trúc có thể tìm lại một tia bình tĩnh.

Doãn Tu Trúc cẩn thận ôm nó, trở về trong chăn.

Trong mơ mơ màng màng anh ngủ thiếp đi, dường như đang nằm mơ, lại dường như sa vào trong hồi ức trước kia.

Trong giấc mơ của anh, chỉ cần có Tề Mộ, đó chính là một giấc mơ đẹp.

Mà giấc mơ tối nay, tựa như còn đẹp hơn giấc mơ đẹp một chút. Anh thể nhưng mơ thấy cùng Tề Mộ một mình tới bờ biển.

Anh không xuống nước, Tề Mộ cũng không xuống nước.

Tề Mộ lười biếng nằm nhoài trên ghế bãi cát, giục anh: “Giúp tớ bơi sau lưng, phải bơi đều chút, nếu không sẽ phơi nắng rất khó coi.

Anh bơi cho cậu, rất rõ nên bơi thế nào: “Được.”

Nhưng lúc tầm mắt anh rơi vào trên lưng cậu, một dòng điện quỷ dị trong nháy mắt ở trong cơ thể anh vọt mạnh, khiến anh có chút không biết làm sao.

Tề Mộ có thân thể vô cùng xinh đẹp, xương bả vai hơi có vẻ nhỏ gầy, giống như cánh bướm nho nhỏ mở ra, xương sống ở eo lõm xuống, ưu mỹ tới giống như lông đuôi khổng tước xòe ra.

Tay Doãn Tu Trúc rơi xuống, túm lấy eo anh, đợi đến lúc ý thức được mình làm cái gì, nụ hôn chi chít đã rơi xuống.

Tề Mộ hơi kinh ngạc, cũng không tức giận, ngược lại hừ cười nói: “Ngựa quá.” Âm cuối nhẹ nhàng giương lên, quen thuộc lại xa lạ quấn quanh tai anh.

Doãn Tu Trúc chỉ cảm thấy đầu ong một tiếng, nhiệt độ điên cuồng mãnh liệt bị đè nén chôn giấu vô số ngày đêm rốt cuộc tìm được cách phát tiết.

Anh vác cậu lên, uốn cong thân thể cậu tới một độ cong mê người, sau đó.....

Đột nhiên từ trong mộng thức tỉnh, Doãn Tu Trúc lúc này đã là một mảnh hỗn độn.

Khoái cảm khổng lồ vẫn quanh quẩn trong đầu, cả người Doãn Tu Trúc vẫn chưa từng trong giấc mơ đỏ tươi kia tỉnh lại.

“Tề Mộ.....” Vừa mở miệng, anh mới ý thức được âm thanh của mình khó nghe cỡ nào.

Doãn Tu Trúc nhắm mắt lại, giống như tìm về một tia trấn tĩnh. Nhưng bóng tối trước mắt cổ vũ tùy ý trong đầu, dáng vẻ Tề Mộ ý loạn tình mê giống như hạt giống đâm vào đầu tim anh.

Anh thích Tề Mộ.....

Lúc lần đầu tiên nhìn thấy cậu, đã thích cậu.

Nhưng loại thích này nhiều hơn là quyến luyến và ỷ lại, là ánh sáng khát vọng duy nhất trong sinh mệnh, là cây cỏ cứu mạng chấp nhất, là đem tất cả tình cảm mình thiếu thốn đều đặt trên người cậu.

Từ lúc nào bắt đầu thay đổi.

Doãn Tu Trúc không biết. Nhưng ôm cậu, chiếm hữu cậu, để cậu gọi tên mình, để cho trong mắt cậu chứa đầy anh..... Loại tâm tình này giống như đậu ma bị nguyên rửa, quơ dây leo điên cuồng, quấn lấy trái tim anh.

Nếu như vậy, bọn họ có phải vĩnh viễn ở chung một chỗ hay không.

Trước khi ngủ ôm lấy cậu, dậy sớm hôn cậu, vô luận là đêm lạnh vắng hay là triều dương xinh đẹp, ở bên cạnh anh thời khắc đều có cậu.

Đây đối với Doãn Tu Trúc mà nói hấp dẫn quá lớn.

Giống như một hành khách cô độc đi lại vô số ngày đêm trong sa mạc, rốt cục gặp được ốc đảo. Là sự hấp dẫn khổng lồ ngọn nguồn từ sinh mạng, bắt đầu từ linh hồn, không có cách nào chống cự.

Doãn Tu Trúc thở khê, đi thay bộ quần áo, xối lạnh.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Anh vừa từ phòng tắm đi ra, bên ngoài liền truyền đến tiếng gõ cửa.

Âm thanh Tề Mộ trầm thấp vang lên: “Doãn Tu Trúc, cậu ngủ chưa?” Âm thanh đáng thương ở đêm khuya an tĩnh càng đáng thương, giống như mèo con bị ném ở ven đường kia khó chịu meow một tiếng.

Thân thể lạnh xuống của Doãn Tu Trúc trong nháy mắt lại là một cỗ khô nóng, trong thoáng chốc cho rằng mình vẫn ở trong giấc mơ.

Tề Mộ không nghe thấy đáp lại, vẫn chưa hết hi vọng: “Cậu nếu tỉnh lại, thì mở cửa đi, tớ không phải sợ ma đâu, chỉ là nhóc thối Quý Quý kia cứ cào tót, khiến tớ không ngủ được.....” Cái cố này của cậu tìm phải là muốn bao nhiêu kém bản lĩnh thì có bấy nhiêu kém bản lĩnh, đáng tiếc Tề bá chủ đã chẳng quan tâm, cậu mở to mắt tương thân tương ái với trần nhà 3-4 tiếng, tiếp tục chịu đựng như vậy, tâm cậu muốn chết đều đã có!

Doãn Tu Trúc mềm lòng tới rồi tỉnh rồi mù, thân thể anh hành động nhanh hơn đầu, chờ mở cửa nhìn thấy Tề Mộ tóc lộn xộn, mắt mở to, quần mình ở trong chăn nhưng lộ ra xương quai xanh xinh đẹp.....

Oành một tiếng, hình ảnh trong mơ tắt cả ở trong đầu nổ tung.

Doãn Tu Trúc trở tay đóng cửa lại.

Tề Mộ: “.....”

Bay giây sau, Doãn Tu Trúc lần nữa mở cửa, nhìn cậu không chớp mắt.

Anh thần thái bình tĩnh, dường như vừa rồi cái gì cũng không xảy ra, dường như người vừa nãy bang một cái suýt chút nữa vung cửa tới trên mặt Tề Mộ không phải anh vậy!

Tề Mộ vẻ mặt mộng lung: “Cậu..... đang mộng du sao?”

Doãn Tu Trúc: “.....”

Tề Mộ thấy anh không lên tiếng, còn tưởng mình đã đoán đúng, nhất thời trong lòng vui mừng: Mộng du tốt lắm, cậu có thể thuận thể chuồn vào phòng cậu ấy, leo lên giường cậu ấy, dụ cậu ấy cùng ngủ.....

“Tớ vừa tỉnh.” Một câu của Doãn Tu Trúc tiêu tan suy nghĩ của Tề Mộ.

Tề Mộ hơi lúng túng: “Sao lại tỉnh? Không phải tớ đánh thức cậu chứ, ha ha ha.”

Doãn Tu Trúc đầy trong đầu đều là cái có cái không: “Nằm mơ.”

“Nằm mơ?” Tề Mộ ngẫm hiểu, “Có phải bởi vì bộ phim tối nay?”

Con người Doãn Tu Trúc co rút mãnh liệt, cho rằng tâm tư của mình bị cậu nhìn thấu.

Tề Mộ vội vàng đỡ anh nói: “Cậu nếu sợ thì nói đi, tớ đã sớm nói muốn ngủ với cậu, cậu lại không muốn, khách khí với tớ cái gì? Tớ còn có thể che cười cậu sao? Yên tâm, tớ tới đây rồi, có tớ ở đây, ma quỷ gì cũng không dám tới gần cậu!”

Doãn Tu Trúc đích xác là bởi vì bộ phim tối nay, bất quá không phải bởi vì bộ phim kinh dị Tề Mộ nói.

Anh đương nhiên sẽ không giải thích.

Tề Mộ đã muốn chen vào: “Thời gian không còn sớm, hai bọn mình ngủ đi.”

Doãn Tu Trúc vừa cùng cậu cánh tay dán cánh tay, liền bị “nóng” mà dịch ra chút, Tề Mộ thuận thể vào phòng, buồn bực nói: “Cậu vừa xối nước lạnh?”

Đèn phòng tắm ở phòng Doãn Tu Trúc vẫn bật, hơi nước bên trong sương mù.

Tề Mộ lẩm bẩm: “Bị ác mộng làm tỉnh, cho nên tắm rửa tỉnh táo chút?” Đây là ham mê đặc biệt gì? Tề Mộ không hiểu.

Doãn Tu Trúc lúc này mới phục hồi tinh thần lại, nhớ tới trên giường mình vẫn một mảnh hỗn độn - Trong chăn không chỉ dính dính, còn có bộ quần áo kia của Tề Mộ, càng không có cách nào nhìn.

Cho dù Tề Mộ không rành thể sự, nhìn thấy cũng sẽ hiểu.

Mắt thấy Tề Mộ muốn vén chăn lên, tiến vào chăn của anh.

Doãn Tu Trúc một cái ngăn cản cánh tay cậu: “Đừng.....”

Tề Mộ không có chút phòng bị nào mà đụng vào trong ngực anh, chớp mắt nhìn anh: “Sao thế?” Người anh em à, thương xót tớ đi, chứa chấp tớ một đêm đi, cậu bá chủ tớ thật sự sắp bị bản thân dọa chết rồi!

Doãn Tu Trúc: “.....”

Trong nháy mắt này, anh chỉ muốn hôn cậu.

28. Chương 28

Chương 28

Edit + Beta: Vịt

Bị không chút kiêng kỵ nhìn chăm chăm môi như vậy, Tề Mộ cũng không nghĩ không đứng đắn, thẳng có thể so với sắt thép trộn bùn đất: “Trên miệng tớ có gì?”

Doãn Tu Trúc cứng ngắc mà rời tầm mắt, bằng bản năng nói chuyện: “. Socola.”

“Ha?” Tề Mộ lau lau miệng, ngược ngùng nói, “Tớ bình thường đánh răng rồi sẽ không ăn, tối nay không Không ngủ được mà.” Ăn vụng bị phát hiện, lúng túng đầy mặt.

Cổ họng Doãn Tu Trúc khô tới phát đau, Tề Mộ hiện tại là vị socola, là vị ngọt đến phát đắng.

“Vậy tớ đi súc miệng.” Tề Mộ cho rằng Doãn Tu Trúc ngại mình bẩn mới không cho cậu leo lên giường anh.

Doãn Tu Trúc thất thần: “Ừ.”

Tề Mộ động cổ tay: “Cậu nắm tớ, tớ sao tới phòng rửa tay?”

Doãn Tu Trúc lập tức buông tay, Tề Mộ hành động tự nhiên, nhìn nhìn phòng rửa tay lại lè mề: “Cùng nhau?”

Doãn Tu Trúc: “.”

Tề Mộ mạnh mẽ kéo lý do: “Mình cậu ở đây sẽ sợ đi, không bằng tớ phòng rửa tay cùng tớ?”

Đây là yêu cầu ngọt ngào gì, Doãn Tu Trúc đều sắp hòa thành nước đường trên đất rồi.

“Đi mà.” Tề Mộ muốn tới dắt tay anh, Doãn Tu Trúc trở tay nắm lấy cậu, thấp giọng nói: “Tới phòng cậu đi.”

Tề Mộ sững sốt.

Doãn Tu Trúc giải thích với cậu, cũng là muốn bình tĩnh bản thân: “Tớ vừa tắm, phòng rửa tay toàn nước, cậu đi sẽ trượt.”

“Không sao đâu.” Tề Mộ sợ mình bị đuổi về phòng, sợ sẽ không cọ được giường của anh, “Tớ sẽ đi dép, không cần vội.”

Doãn Tu Trúc biết rõ trong lời nói của cậu tuyệt không có ý tứ gì khác, nhưng vẫn bị kích tới cả người tê dại, anh nói: “Tớ sẽ cùng với cậu.” Một câu nói miễn cưỡng bị bẻ thành 2 câu, “Tới phòng cậu ngủ.”

Tề Mộ sướng khôn xiết: “Hai bọn mình cùng ngủ phòng khách?”

Doãn Tu Trúc trịnh trọng gật đầu: “Đúng.”

“Cũng được á,” Dù sao chỉ cần ngủ chung là được, Tề Mộ nói, “Đi, về phòng ngủ!” Cũng đã 2-3h sáng, nếu không phải sợ ma, Tề Mộ đã sớm ngủ quên trời đất.

Doãn Tu Trúc vừa buông tay cậu ra, Tề Mộ đã kéo tay anh, theo sát anh, giống như con koala nhỏ, hận không thể treo trên người anh.

Doãn Tu Trúc cắn đầu lưỡi, mới cứng rắn dè xuống cổ tà hỏa này.

Hai người bọn họ cùng tới phòng khách, Tề Mộ đi rửa mặt trước, rửa xong cậu còn hỏi Doãn Tu Trúc đứng cạnh cửa: “Sao nè, sạch rồi chứ.” Dứt lời cậu thử nghe rằng, nụ cười còn sáng hơn ánh đèn rửa tay, lộ ra răng nanh đáng yêu tới làm cho người ta muốn cắn một miếng.

Sau khi thức được mình đang nghĩ cái gì, Doãn Tu Trúc rũ mắt, rời tầm mắt: “Ừ.”

Tề Mộ đánh giá anh: “Sao cảm thấy cậu là lạ.”

Tim Doãn Tu Trúc run lên, nắm chặt tay: “Có sao?”

Tề Mộ vỗ vỗ vai anh, hiểu rõ nói: “Xem loại phim đó đều sẽ như vậy, tớ hiểu cậu.”

Doãn Tu Trúc: “.”

Tề Mộ đẩy anh lên giường: “Kỳ thực thú vị lắm, tớ rất thích xem, chính là xem buổi tối không có cách nào ngủ một mình.”

Cậu rõ ràng nói là phim ma, nhưng kỳ diệu chính là cũng hoàn toàn ăn khớp với bộ phim tình cảm hành động nào đó không thể nói.

Doãn Tu Trúc một chữ cũng không nói ra, sợ sau khi nói sẽ dọa cậu chạy mất.

Tề Mộ cuối cùng sắp xếp Doãn Tu Trúc tới trên giường, còn hảo tâm: “Cậu buồn ngủ rồi đi? Trước ngủ gối của tớ, tớ tới tủ lại tìm.” Nói xong liền đưa gối của mình cho anh, thấy anh chỉ mặc áo mỏng, lại đắp cái chăn mình quần đi tới đi lui lúc trước tới trên người anh: “Chăn cũng cho cậu trước!”

Gối lên gối Tề Mộ từng ngủ, đắp cái chăn Tề Mộ từng đắp, Doãn Tu Trúc nằm thẳng trên giường, đầu óc nổ tung, máu cả người giống như dòng điện ở trong thân thể vọt một lần, tập thể tới chỗ nào đó.

Đồ ngủ của Tề Mộ là tay ngắn quần đùi, cánh tay và chân toàn bộ lộ ra bên ngoài, cho nên vừa nãy mới quần chăn đi khắp nơi. Bất quá trong nhà cũng không lạnh, mặc kiểu đồ ngủ này vừa vặn, chỉ là lực kích thích thị giác quá lớn, Doãn Tu Trúc cắn nát đầu lưỡi, nếm được mùi mới tươi mới bình phục được kích động từng lớp cuộn cuộn lên.

Doãn Tu Trúc lúc này ngược lại nhớ tới mình mới là chủ, nhưng anh căn bản không có cách nào rời khỏi cái chăn này, lại càng miễn cưỡng đi tìm chăn.

Tề Mộ vĩnh viễn tìm hoài lâu, rốt cục tìm được: “Gối nhà cậu để bên dưới quá!”

Trên đầu cậu đội gối, trong ngực ôm chăn, giống như chơi xiếc mà lắc lư tới đây.

“Thấy tớ lợi hại không?” Cậu đắc ý nói, “Thăng bằng tốt lắm nhỉ!” Gối chính là không rơi, Tề bá chủ thật cổ chấp!

Nhưng cổ áo rách xuống, lộ ra một đoạn bả vai.

Doãn Tu Trúc rụt mình lại trong chăn: “Ngủ đi.”

Tề Mộ không nhận được kích lệ, không vui: “Cái này khó lắm đấy, cậu thử xem, loại gối này vừa phẳng vừa to, không cần chút kỹ xảo không có cách nào đội bước đi.”

Nếu là bình thường, Doãn Tu Trúc có thể dùng viết ra công thức số học để giải thích một người chiều cao mét 7 cân nặng 55kg dùng tư thế gì đội một cái gối dài 60cm rộng 30 cm cao 10 cm sẽ thời gian lâu hơn

Nhưng hiện tại, đây trong đầu anh là cảnh tượng trong mơ, đầu trong đầu đều là cái lưng trơn bóng và đường thắt lưng xinh đẹp của Tề Mộ.

Tề Mộ đặt gối bên cạnh anh, đi ngủ nói: ”Để lần sau gọi Hứa Tiểu Minh và Phương Tuấn Kỳ, bốn người chúng ta so chút, khẳng định tớ hạng nhất.

Cậu kề sát anh, âm thanh giống như không phải thông qua không khí truyền đi, mà là trực tiếp trượt vào lỗ tai anh, thuận tiện mang không khí tiến vào đường hô hấp của anh.

“Ừ.” Doãn Tu Trúc đáp một tiếng.

Tề Mộ nghiêng người qua, quay đầu nhìn anh: “Buồn ngủ?”

Doãn Tu Trúc không có chút buồn ngủ nào: “Có chút.”

“Ngủ đi.” Tề Mộ cong mắt cười cười, “Có tớ ở đây rồi, cái gì cũng không cần sợ.”

Doãn Tu Trúc dùng sức nắm chặt chăn, âm thanh có chút mất kiểm soát: “Tề Mộ?”

Trên giường Tề Mộ có người, trong lòng an ổn hơn nữa: “Sao thế?”

Doãn Tu Trúc nhìn cậu, nhìn thẳng vào trong con người trong suốt tới không có một chút vẻ lo lắng nào của cậu.

Cậu có một đôi mắt vô cùng đẹp, hình dạng có chút thanh tú, giống như một quả hạnh, nhưng bởi vì đuôi mắt giơ lên mà được nhiễm anh khí, cậu luôn là tràn đầy năng lượng phần chấn, luôn dùng một đôi con người vô cùng sạch sẽ nhìn anh, dường như cậu và anh giống nhau, đều sống dưới ánh mặt trời.

Nhưng mà

Doãn Tu Trúc dịch chuyển tầm mắt, nhiệt khí trong lòng anh vọt tới cổ họng, thiêu cháy anh ruột gan rồi bởi. Anh muốn nói ra, muốn nói hết khát vọng trong lòng với cậu, muốn cho cậu biết cậu và anh không giống nhau, trong lòng anh chứa đựng toàn thứ không thể nhìn vào.

“Tề Mộ, tớ” Doãn Tu Trúc cảm thấy lúc này nói ra không phải chữ không phải câu, mà là một trái tim gồm cả máu và thịt của anh.

“Tớ thích cậu.”

Hèn mọn, khủng hoảng, mang theo dũng khí đập niêu chìm thuyền (*).

((*) đập niêu chìm thuyền: quyết đánh đến cùng)

“Ừm” Một tay của Tề Mộ quăng tới trên người anh, chân cũng kề tới, giống như bạch tuộc chặt chẽ quấn lấy anh.

Doãn Tu Trúc: “.”

Tề Mộ ngủ rồi, 3 rưỡi sáng sớm đã qua thời gian ngủ của cậu. Lúc trước là lo sợ không ngủ được, bây giờ bên cạnh có Doãn Tu Trúc, trái tim của cậu sau khi rơi xuống ổn định trong nháy mắt bị Chu Công mang đi.

Doãn Tu Trúc quay đầu, nhìn thấy thủy nhan của người trong lòng gần trong gang tấc.

Đẹp tới giống như một bức tranh không nên tồn tại ở thế gian, ngay cả mỗi một sợi lông mi cũng đẹp như cánh chim dịu dàng nhất của thiên sứ.

Doãn Tu Trúc dung túng cười cười, không chút kiêng kỵ mà nhìn cậu.

29. Chương 29

Chương 29

Edit + Beta: Vịt

Lúc Tề Mộ rời giường đã 11 rưỡi. Cậu ngủ tới vừa lòng thỏa ý, tỉnh lại cũng tỉnh thần phấn chấn.

Ban ngày tốt quá ban ngày tuyệt diệu, ban ngày yêu ma quỷ quái đều hóa thành tro!

Tề Mộ chuồn khỏi chăn phát hiện bên cạnh đã sớm không có ai, xem ra Doãn Tu Trúc đã sớm tỉnh.

Cậu chân trần đi rửa mặt, vừa vào phòng tắm đã cảm giác được một luồng khí nóng, là dư âm sau khi tắm xong lưu lại.

Cậu lẩm bẩm: “Doãn Tu Trúc thật đúng là thích sạch sẽ mà, tối qua tắm, buổi sáng lại tắm?” Cậu đâu biết Doãn Tu Trúc tối qua tắm không chỉ một lần, nếu không phải quá mệt, anh suýt nữa đứng dưới vòi hoa sen cả đêm.

Tề Mộ bóp kem đánh răng, mê hoặc mà cầm cốc bắt đầu súc miệng, dùng xong cậu mới nhận ra mình hình như dùng sai rồi.

Cái này là của Doãn Tu Trúc nhỉ? Cái bên cạnh không dính nước mới là của cậu. Ài, dùng cũng dùng rồi, vậy đi!

Cậu qua loa rửa mặt, đi ra ngoài sau đó rất tự giác mà bắt đầu xếp chăn, chồng lên chồng lên, Tề bá chủ ngày thường cầu thả qua quýt chợt phát hiện — Chăn của Doãn Tu Trúc sao lại biến dạng?

Tối qua cậu nhớ là màu xám nhạt, sao lại biết thành màu trắng gạo? Tề Mộ dụi dụi mắt, rầu rĩ nói: “Là mình nhớ nhầm?” Không thể nào, cậu tối qua sợ giống như chó chết, coi cái chăn này làm bùa trừ tà, quần phải gọi là gió thổi không lọt.

Đều tiếp xúc thân mật như vậy rồi, đâu còn sẽ nhận nhầm nó? Cái màu trắng gạo này tuyệt đối không phải cái chăn tối qua cùng vượt khó với cậu!

Cho nên Là Doãn Tu Trúc thừa dịp cậu ngủ sau đó đổi lại chăn? Sao vậy chứ? Tề Mộ suy nghĩ hồi lâu, phẩm ra đáp án: Là ngại cậu từng dùng sao?

Hóa ra Doãn Tu Trúc có bệnh sạch sẽ?

Cẩn thận suy nghĩ một chút hình như có vài dấu hiệu: Từ nhỏ Doãn Tu Trúc đã rất thích sạch sẽ, cách người cũng rất xa, khăn tay nhỏ của nhà trẻ giặt phải gọi là sạch bong, còn mỗi lần không quen nhìn khăn tay bẩn của Tề Mộ, giúp cậu giặt trắng tinh; hồi tiểu học càng là đứa nhỏ ngăn nắp nhất trong lớp, sách vở vĩnh viễn không gãy cạnh, xếp đặt muốn bao nhiêu chỉnh tề có bấy nhiêu chỉnh tề. Doãn Tu Trúc cũng giúp Tề Mộ thu dọn cặp sách, chỉ tiếc Tề bá chủ phóng đảng ngang ngạnh yêu tự do, một đêm đã làm cho trong cặp sách ngổn ngang thành đồng rác

Thình lình nhớ tới mấy chuyện vụn vặt này, khéo miệng Tề Mộ giương cao cao, cảm thấy Doãn Tu Trúc có bệnh sạch sẽ cũng chơi rất vui.

Tiếp theo cậu nhớ tới mình làm chuyện hoang đường, có chút chột dạ.

Doãn Tu Trúc không giỏi ăn nói, gặp phải chuyện không vui chỉ biết nhịn, cũng không mở miệng nói. Cậu luộm thuộm, có phải từng chọc đến cậu ấy hay không?

Tề Mộ vừa nghĩ đáng về Doãn Tu Trúc tủi thân lại không dám nói, tim liền nín lại, ảo não thần kinh thô của mình.

Cậu đá dế xuống lầu, nghe thấy phòng bếp có động tĩnh, cũng không quan tâm Doãn Tu Trúc đang làm gì, trước đi lên thỉnh tội: “Tớ ngủ mơ màng, vừa nãy dùng cốc đánh răng của cậu, cậu đừng giận nhé.”

Doãn Tu Trúc đang đánh trứng gà, nghe thấy lời của cậu, tay run lên, bát rơi xuống đất.

Tề Mộ vừa nhìn, tim càng trống rỗng: Trời ạ, bệnh sạch sẽ nghiêm trọng vậy sao? Chỉ là dùng cốc đánh răng đã kích động tới cảm bất không vững?

Cũng may bát rất chắc chắn, không vỡ, nhưng dịch trứng bắn trên đất, trên sàn nhà sáng bóng một mảnh đồng hồ đen.

Doãn Tu Trúc hoàn hồn, vội vàng khom lưng thu dọn.

Tề Mộ trước anh một bước nói: “Tớ làm tớ làm, cậu nhanh đi thay giày.” Trên dép anh dính đầy dịch trứng, bệnh sạch sẽ này của anh, không chừng rất khó chịu.

Doãn Tu Trúc sao có thể để cho cậu đựng vào mấy đồ bẩn này, một cái cầm lấy tay cậu nói: “Cậu đi ra ngoài, tớ làm.”

“Tớ có thể.” Tề Mộ nói, “Cậu đừng khách khí với tớ, có gì không vui phải nói ra. Cái đầu này của tớ nghĩ ít chuyện, nếu chọc cậu phiền, cậu

Doãn Tu Trúc ngây ngẩn cả người: “Sao lại nói vậy?” Anh sao có thể sẽ phiền cậu?

Tề Mộ lúng túng nói: “Cậu thích sạch sẽ, tớ cả ngày lôi thôi lếch thếch”

“Cậu không lôi thôi.” Doãn Tu Trúc phát hiện mình không nghe được có người nói Tề Mộ không tốt, cho dù là bản thân Tề Mộ cũng không được, anh nói, “Cậu rất tốt.”

Vừa nói anh đoạt lấy khăn lau trong tay Tề Mộ, động tác lưu loát thu dọn sạch sẽ sàn nhà.

Tề Mộ ở một bên, nói: “Cậu nếu không chê tở, tại sao chỉ là nghe thấy cốc đánh răng bị dùng đã đổ trứng gà”

Doãn Tu Trúc: “.” Chân tướng là đây trong đầu anh đều là gián tiếp hôn môi.

Trong lòng Tề Mộ vẫn là có chút khó chịu như vậy, một là nghĩ tới nhiều năm như vậy Doãn Tu Trúc khả năng một mực chịu đựng sự lôi thôi của mình; thứ 2 cũng cấu mình thần kinh thô, nhiều năm như vậy cũng không phát hiện; thứ 3 còn lo Doãn Tu Trúc chịu ủy khuất cũng không nói, chỉ biết nhận.

Tề Mộ lại nhỏ tiếng nói: “Tớ thấy cậu ngay cả chăn cũng thay, là chê tở trước đó đắp sao?”

Doãn Tu Trúc càng thêm không có cách nào giải thích, anh tối qua cách cậu gần như vậy, trong mắt là cậu, chớp mũi là cậu, xúc tu có thể đụng cũng là cậu Cho nên thậm chí trong mơ cũng toàn là cậu.

Những giấc mơ đó có thể nói sao? Những dự vọng xấu xa đó có thể thẳng thắn sao?

Chút dừng khí lúc đêm hôm khuya khoắt tích góp từng tí một, đã sớm bị ánh mặt trời nướng thành tro, đầu còn có thể nói ra nửa chữ.

“Không phải.” Doãn Tu Trúc thở khê nói: “Cái chăn tối qua đối với tớ có chút nóng, cho nên mới thay lại.”

Tề Mộ không tin: “Đều sắp vào đông rồi, chăn đó dày chỗ nào?”

Tầm mắt Doãn Tu Trúc tránh né nói: “Cậu cả đêm cứ ôm chặt tở.”

Tề Mộ ngẩn ngơ.

Doãn Tu Trúc lơ đãng mà liếm môi khô khốc: “Cậu khả năng mơ ác mộng đi, cứ ôm chặt tở không buông, chỉ đắp cái chăn đó thì nhiệt độ vừa vặn, bị cậu ôm thì”

Anh không cần nói hết, Tề Mộ cũng hiểu, cậu cười khan nói: “Ha, ha ha, là tư thế ngủ của tớ không tốt.” Mặt mặt chết người rồi!

Doãn Tu Trúc lại nói: “Vừa nãy tở cũng không phải bởi vì cậu dùng cốc đánh răng của tớ mới đổ bát.”

Tề Mộ gỡ gỡ tóc, hỏi: “Đó là sao thế?”

Doãn Tu Trúc rũ mắt, nhẹ giọng nói: “Tớ bình thường đều ở nhà một mình, an tĩnh quen, thỉnh linh nghe thấy âm thanh, có chút không thích ứng.”

Một câu nói khiến trái tim thẳng nam sắt cứng Tề bá chủ mềm thành nước, đúng rồi, bình thường đều chỉ có một mình, ngay cả người nói chuyện cũng không có, cậu lại là hòng lớn, xa như vậy hô, Doãn Tu Trúc sẽ giật nảy mình cũng hết sức bình thường.

Vừa nghĩ như vậy, Tề Mộ rất đau lòng, vội vàng nói: “Sau này tớ chủ nhật không có chuyện gì sẽ tới với cậu!”

Doãn Tu Trúc loạn nhịp, nghe nói như thế tâm tình anh hết sức phức tạp: Tình huống như tối hôm qua nhiều thêm mấy lần, anh

Cũng may Tề Mộ lại bồi thêm một câu: “Cậu yên tâm đi, chỉ cần không xem phim kinh dị tớ không đi chen với cậu, tớ tự ngủ, nhất định có thể ngủ ngon.”

Doãn Tu Trúc nghe, lại rất mất mát.

Thoải mái là không thể nào, trong thời gian rất lâu cũng không thể sẽ thoải mái. Chỉ sẽ càng thêm khó chịu.

Nhưng muốn Tề Mộ tới đây, Doãn Tu Trúc lên tinh thần nói: “Một lời đã định.”

Tề Mộ đụng nắm tay với anh: “Một lời đã định!”

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Mèo đen nhỏ lúc này vẫn mắt lơ mơ buồn ngủ đi bộ tới đây, ngọt ngào mà vòng quanh chân Tề Mộ, meoww một tiếng.

Tề Mộ tóm nó lên, xoa đầu nó: “Lại đói?”

Quý Quý ủa lòng bàn tay cậu, trình độ làm nũng đỉnh nhất.

Tề Mộ cười nói: “Chờ nhe, tao bảo anh Doãn của mày nấu thịt ức gà cho mày.”

Mèo con phối hợp “Meow ~” một tiếng.

Tề Mộ dùng cánh tay kẹp mèo đen nhỏ, tay nâng móng vuốt nhỏ của nó, bắt chước giọng nó hô: “Doãn ca ca.”

Doãn Tu Trúc chỉ cảm thấy một luồng điện từ lòng bàn chân chạy thẳng tới đỉnh đầu, anh suýt nữa bị tiếng “Ca ca” này gọi thất lễ.

Tề Mộ vì kéo gần khoảng cách một người một mèo này, diễn rất dụng tâm: “Doãn ca ca, em muốn ăn chịt ~”

Doãn Tu Trúc: “.”

“Nè?” Tề Mộ kinh ngạc nói, “Cậu đi đâu thế?”

Doãn Tu Trúc cũng không quay đầu lại nói: “Phòng rửa tay.”

Tề Mộ mông lung nói, cúi đầu nhìn Quý Quý: “Anh của mày hình như không thích mày lắm.”

Quý Quý làm nũng với cậu: “Meoww ~”

Tề Mộ chột trán nó: “Đừng cứ làm nũng với tao nhe, cũng làm nũng với Doãn Tu Trúc đi, tao còn trông cậy vào mày ở bên cậu ấy nhiều.”

Quý Quý nghe hiểu cái quý ý, chỉ biết: “Meoww ~”

Tề Mộ còn không biết xấu hổ mắng nó: “Tiểu ngốc.”

Doãn Tu Trúc đi toilet có chút lâu, lúc trở lại hình như trên người còn dính chút hơi nước.

Bất quá Tề Mộ đã chơi cùng với mèo con rồi, một người một mèo ở trong ghế sofa lăn qua lăn lại, đâu còn phát hiện ra những thứ này.

Doãn Tu Trúc thả lỏng, tiếp tục đi làm bữa trưa “Lắm tai lắm nạn” này.

Tề Mộ ở nhà anh thật sự là ngọt ngào lại thống khổ, bất quá anh cam tâm tình nguyện, chỉ hi vọng thời gian trôi qua chậm chút, lại chậm chút. Có thể kéo dài cuối tuần thành cả đời, chính là cầu cũng không được.

Lúc Quý Quý sung sướng mà ăn thịt ức gà, Tề Mộ cũng đã ngồi lên bàn ăn.

“Cừ quá!” Tề Mộ không chút nào che giấu sự kinh ngạc của mình, “Cậu làm siêu thế, Đại Kiều nhà tớ cũng chỉ trình độ này thôi!”

Bày trên bàn ăn cao quý 3 món 1 canh. Đều là món ăn gia đình, nhưng làm cực kỳ tinh xảo, độ lửa vừa đúng, sắc hương đều đủ, chỉ thiếu nếm thử mùi vị.

Doãn Tu Trúc xới cơm cho cậu, gạo thơm hạt dài được nấu rõ ràng từng hạt, giống như trân châu nhỏ xếp trong bát sứ, nhìn cũng khiến người thích.

Tề Mộ nhận lấy nói: “Cậu quá cừ luôn!”

Trong lòng Doãn Tu Trúc thỏa mãn, trong mắt cũng toàn là ôn nhu: “Nếm thử mùi vị.”

Tề Mộ sau khi ăn vài miếng, giơ ngón cái lên: “Ngon!”

Doãn Tu Trúc ngồi đối diện cậu: “Có thể ăn là được.”

“Đâu chỉ có thể ăn?” Tề Mộ thật sự bội phục, “Tổ ngay cả muối với đường cũng không phân rõ, cậu vậy mà có thể nấu thức ăn đầy bàn.” Chịu phục, thật sự phục!

Doãn Tu Trúc nói: “Cậu không cần làm những thứ này.” Anh sẽ không để cho Tề Mộ động vào mấy việc vặt khới dầu này.

Tề Mộ hiểu sai, cậu nói: “Kỳ thực cậu cũng có thể tìm dì tới hỗ trợ.”

Doãn Tu Trúc cười, giải thích: “Tổ không thích người ngoài, như này thanh tĩnh.”

Tề Mộ cũng biết anh hồi bé từng bị bảo mẫu ngược đãi, sợ đâm chọc vào chuyện thương tâm của anh, dời đề tài: “Cái này ngon quá!”

Doãn Tu Trúc đổi vị trí món ăn: “Thích thì ăn nhiều chút.”

Tề Mộ ăn đến là hài lòng, lúc đặt bát đĩa xuống nói: “Tay nghề này của cậu á, sau này ai gả cho cậu thật là kiếm được đại phát.”

Doãn Tu Trúc cũng vừa đặt bát đĩa xuống, anh sững sốt chút, vận lòng mảy nói: “Tổ sẽ không kết hôn.”

Tề Mộ hỏi: “Tại sao?”

Doãn Tu Trúc: “.” Anh chỉ muốn ở cùng với Tề Mộ.

Anh không lên tiếng, Tề Mộ cũng không truy hỏi, lại thở dài mãi nói: “Tổ cũng không muốn kết hôn.”

Doãn Tu Trúc chợt ngẩng đầu: “Tại sao?”

Tề Mộ nhìn anh một cái, cười nói: “Tổ hồi bé tưởng cậu là con gái, còn nghĩ lớn lên cưới cậu đấy.”

Tin Doãn Tu Trúc run lên, hỏi cậu: “Nếu tổ là nữ”

Tề Mộ khoát khoát tay: “Giờ đó, cậu chính là cậu, Doãn Tu Trúc, là nam sinh, không phải con gái!” Cậu luôn ghét bỏ đôi mắt mình giống cô nương, cho nên rất hiểu nhận lầm giới tính rất tổn thương tự ái, vì vậy luôn kiên kị, hôm nay không cẩn thận nhắc tới, cũng nhanh chóng chuyển hướng đề tài.

Doãn Tu Trúc mím môi, không nói gì.

Tề Mộ sửa miệng nói: “Kỳ thực tổ không muốn kết hôn là bởi vì Đại Kiều nhà tổ tốt quá, nhưng trên đời này chỉ có một Đại Kiều, đã bị đồng chí Đại Sơn lừa mất, tổ đi đâu tìm thêm người nữa? Cho nên sẽ không kết hôn!”

Doãn Tu Trúc phụ họa nói: “Dì Kiều rất tốt.” Nếu như mẹ anh là ác ma, Kiều Cẩn chính là thiên sứ, có thể mang đến cho con ánh sáng và ấm áp.

Tề Mộ luôn tại lúc nên nhạy cảm thì không nhạy cảm, lúc không nên nhạy cảm lại nhạy cảm tới làm cho người ta ấm lòng.

Cậu biết Doãn Tu Trúc tại sao không muốn kết hôn, nếu như nói người phụ nữ đầu tiên mà nam sinh hướng tới là mẹ, vậy người phụ nữ kia mang đến cho Doãn Tu Trúc cũng chỉ có ác mộng.

Một người mẹ như vậy, mấy dì bảo mẫu như vậy, anh làm sao có thể sinh ra trông chờ đối với hôn nhân.

“Được rồi.” Tề Mộ nói, “Sau này cậu nhất định sẽ gặp được người còn tốt hơn Đại Kiều nhà tổ.”

Doãn Tu Trúc ngẩng mắt nhìn cậu, thấp giọng nói: “Cậu là người tốt nhất tổ gặp được.”

Tề Mộ: “Nhưng tổ là giai mà.” Vừa nói cậu lại vui hết sức, “Nếu mẹ tổ sinh tổ là con gái, tổ đã có thể làm Kiều muội của cậu.”

Lời vô tâm của cậu, khiến trái tim Doãn Tu Trúc giống như máy phát điện chuyển động điên cuồng, tạo ra dòng điện giật cả người anh mềm yếu.

“Tề Mộ”

Tề Mộ lại cười lớn ha ha: “Cũng không đúng, tổ họ Tề, không phải họ Kiều.”

Doãn Tu Trúc thật muốn cầm tay cậu, ôm cậu, kê lỗ tai cậu nói với cậu — Anh đời này chỉ muốn cậu, mặc kệ cậu như thế nào.

Nhưng mà, không thể nói.

Tề Mộ cảm thấy đề tài này qua rồi, đứng lên nói: “Tớ đi thu dọn bát đĩa.”

Doãn Tu Trúc nói: “Cậu đi xem Quỷ Quỷ ăn xong chưa, ăn xong thì thuận tiện cầm bát của nó tới.”

Tề Mộ dễ dàng bị điều đi, chờ lúc đi quay lại, Doãn Tu Trúc đã bỏ bát đĩa vào máy rửa bát, thu dọn gần xong rồi.

Tề Mộ ôm Quỷ Quỷ, hỏi Doãn Tu Trúc: “Chúng ta đi siêu thị đi? Mua ít đồ ăn cho mèo gì đó.” Muốn nuôi thằng nhóc này lâu dài, khẳng định không thể chỉ ăn thịt ực gà.

Doãn Tu Trúc nhẹ giọng hỏi: “Cậu khi nào thì về nhà?”

Tề Mộ nói: “Buổi tối đi, chờ ba tớ từ công ty về thì tớ về.”

Doãn Tu Trúc lại hỏi: “Vậy buổi tối vẫn ở chỗ tớ ăn?”

“Được đó.” Tề Mộ nghĩ anh một mình ăn cơm cũng cô đơn quá, nói, “Nếu đồng chí Đại Sơn tới sớm, thì để ông ấy cũng ném thử tài nghệ của cậu chút.”

Doãn Tu Trúc cười cười: “Ừ.”

Hai người bọn họ thay xong quần áo, cùng đi ra ngoài, tới siêu thị trung tâm thành phố.

Kỳ thực mua đồ cho mèo con vẫn là tới cửa hàng thú cưng tốt hơn, bắt quá hai tiểu thiếu niên chưa từng nuôi thú cưng trong lúc nhất thời cũng không nghĩ đến, chỉ nhớ trong siêu thị có chuyên khu của thú cưng, nghĩ tới đó chọn đầy đủ.

Siêu thị ở trong một trung tâm thương mại, lại đúng lúc chủ nhật, người rất nhiều.

Tề Mộ phiền nhất đi dạo phố, bình thường bị Kiều Cẩn kéo ra ngoài, cũng là vào quán ngồi, Đại Kiều mặc cái gì cậu cũng gật đầu nói đẹp, có thể đến nỗi có thể nói là thằng nam kiểu mẫu.

Kiều Cẩn ghét bỏ cậu: “Sinh con không bằng sinh chày gỗ.”

Tề Mộ lấy lòng bà: “Mẹ đẹp như vậy, đương nhiên mặc cái gì cũng đẹp mờ.”

Kiều Cẩn nhéo má cậu: “Mồm mép trơn tru, sau này đừng mang mấy lời này đi lừa gạt con gái.”

Tề Mộ nói mấy chuyện lý thú này cho Doãn Tu Trúc nghe, vừa nói còn vừa tức giận bất bình: “Cậu xem tớ giống đàn ông sẽ lừa con gái sao?”

Doãn Tu Trúc chân thành nói: “Không giống.”

Tề Mộ nhớ tới chuyện lúc trước Hứa Tiểu Minh thổ tào cậu dụ người giúp cậu làm bài tập, cười hì hì nói: “Tớ cũng chỉ dụ cậu.”

Doãn Tu Trúc ngẩn ra.

Tề Mộ: “Dụ cậu làm bài tập cho tớ.”

Doãn Tu Trúc vốn quyết định chừa cái tật xấu này của cậu, lúc này lại bị dao động không xong — Gió thổi bên tai, người nào đó đâu còn tìm được hướng Bắc.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Hai người bọn họ vào siêu thị, đi tới khu thú cưng, lúc đi ngang qua khu đồ ăn vặt, Tề Mộ lại ngứa tâm khó nhịn: “Socola nè”

Doãn Tu Trúc nói: “Trong nhà vẫn còn.”

Tề Mộ vẽ mặt hám của: “Cái này còn ngại nhiều?”

Doãn Tu Trúc: “.”

Tề Mộ lại cứ đặt viên đường lên đầu tim anh: “Mấy cái cậu tặng tớ, tớ không nỡ ăn.”

Doãn Tu Trúc ngay lúc đó nghĩ đại khái chính là đời hết đồ có liên quan tới socola về cho cậu.

Hai bọn họ tới khu kệ, socola không mua được ngược lại lại phát hiện một người quen.

Tề Mộ mắt sắc, một cái đã nhìn thấy: “Đây không phải lớp phó thân thể lớp cậu sao?”

Cậu và Bàn Lương quan hệ không tệ, nhìn thấy là muốn đi lên chào hỏi, Doãn Tu Trúc kéo tay cậu một cái, ngăn cậu lại.

Tề Mộ lúc này mới phát hiện bên cạnh Bàn Lương còn có người, là một cô gái thanh tú mặc áo lông trắng.

Tề Mộ chớp chớp mắt, lỳ kỳ nói: “Cái đó Hình như là uỷ viên tuyên truyền lớp các cậu Giang Mạn Mạn nhỉ.”

Cậu người không ở lớp hai, hồn lại ở lớp hai, nhớ rõ ràng hết người lớp bọn họ, cậu kéo thấp Doãn Tu Trúc, ghé lỗ tai anh nói: “Hai bọn họ có phải đang yêu đương hay không?”

Cả lỗ tai Doãn Tu Trúc đều tê rần, đầu còn nghe rõ cậu đang nói gì.

Tề Mộ cười hì hì nói: “Không nhìn ra đấy, đồng chí Tiểu Bàn rất bản lĩnh!”

Bàn Lương và Giang Mạn Mạn đây biết khúc rẽ bên cạnh có người quen, hai người bọn họ ở trong trường lén lút sợ người biết, thật vất vả Chủ nhật ra ngoài hẹn hò, tự nhiên là tình nồng ý mật, trong mắt lại không người bên cạnh.

Cũng không biết Bàn Lương nói câu gì, Giang Mạn Mạn xấu hổ mà cúi đầu, má hơi đỏ. Thằng nhãi Bàn Lương này thật sự bản lĩnh, thể nhưng cúi đầu hôn con gái nhà người ta.

Tề Mộ dùng sức nắm lấy cánh tay Doãn Tu Trúc, hít vào nói: “Hai bọn họ hôn môi!”

Doãn Tu Trúc căn bản không nhìn thấy người bên cạnh, cũng không quan tâm người khác như thế nào, anh chỉ biết cả người Tề Mộ đều tiến vào ngực anh.

Tề Mộ còn đang lẩm bẩm: “Tớ vẫn chưa hôn ai đâu, hôn môi là mùi vị gì nhỉ?”

Cổ họng Doãn Tu Trúc khô tới giống như một luồng lửa, không nói ra lời.

Tề Mộ muốn nhìn trộm lại sợ bị phát hiện, đáng về ngó dáo dác rất giống trộm vặt.

Vừa khéo chính là phía sau thật sự có người coi cậu là trộm, bác gái phụ trách trông coi khu đồ ăn vặt phiền nhất loại tiểu tử thời này, tưởng là trộm viên kẹo sẽ không ai thấy được?

“Lén lút làm gì đó!” Bác gái gào lên một tiếng, rất giống Võ Tòng đánh hổ, Tề tiểu lão hổ vốn làm “trộm” chột dạ, bị tiếng hét này của bà, giật nảy mình.

Chỗ cậu trốn là một kệ bày kẹo, hai giá hàng trung tâm bắc lâm thời lên mặt bàn, trốn người vẫn ổn, lực chống đỡ lại không đủ.

Tề Mộ bị dọa dựa về phía sau, cái kệ bày kia đâu chịu được cậu, giống như quân bài domino, rơi rào rào trên đất.

Từng viên kẹo, giống như trân châu nhỏ, Tề Mộ bản năng muốn chạy, đáng tiếc chân giẫm lên giống như đi giày trượt băng, trơn trượt cực kỳ. Thân thể cậu lắc lư, dưới hoảng loạn túm lấy Doãn Tu Trúc.

Doãn Tu Trúc sợ cậu té nhào, vội vàng ôm lấy cậu, hai người đều ở trong đồng kẹo đâu đứng được vững?

Sau khi nhất tề ngã xuống, Doãn Tu Trúc kê dưới người cậu.

Thật đúng lúc, Tề Mộ bẹp một cái, hôn trên miệng Doãn Tu Trúc.

30. Chương 30

Chương 30

Edit + Beta: Vịt

Tề Mộ mở to mắt, còn chớp lại chớp.

Doãn Tu Trúc chỉ cảm thấy một luồng khí nóng chạy đến đỉnh đầu, biến anh thành siêu nước đun, trong đầu ùng ục ùng ục, đã sôi sùng sục.

Ma xui quỷ khiến, môi anh động một cái, giống như bị diên muốn dùng lực hôn cậu.

Cũng may Tề Mộ đã chống người, lúc cánh môi hai người tách ra, Doãn Tu Trúc giống như từ thiên đường rơi vào nhân gian, không phân rõ kim tịch hay hà tịch.

“Nghiep chương mà!” Bác gái sắp tức diên mất, một đồng cục diện rối rắm này, còn có cách nào nhìn sao! Hai thằng quỷ cướp này, là muốn phá cả siêu thị sao!

Động tĩnh lớn như vậy, Bàng Lương và Giang Mạn Mạn cũng đều nghe thấy, hai người cùng nhau nhìn sang, tự nhiên phát hiện Tề Mộ và Doãn Tu Trúc.

Tiểu tình nhân ngược lại không nhìn thấy hai bọn họ hun nhau, hai người bọn họ hoàn toàn bị kẹ trên đất dọa đến, Tề Mộ chỉ có thể cho bọn họ một nụ cười lúng túng mà không thất lễ.

Cậu vẫn ngồi trên đùi Doãn Tu Trúc đấy, Tề Mộ vội vàng đứng dậy, duỗi tay kéo Doãn Tu Trúc.

Doãn Tu Trúc không động dậy, ngơ ngác. Xung quanh anh toàn là kẹ đủ mọi màu sắc, người lại trắng nõn tuấn tú, ngồi ở trong đồng kẹ giống như người trong đồng thoại, tựa như ảo mộng.

Tề Mộ nghĩ mình vừa mới làm chuyện hoang đường, hoảng hốt cực kỳ — Xong rồi xong rồi, Tiểu Trúc Tử có phải tức giận hay không?

Đây con mẹ nó coi như là nụ hôn đầu đi? Cứ như vậy bị cậu cướp đi? Khó hiểu, thành linh, hoang đường tốt độ như vậy bị cậu cướp đi?

Chuyện này đặt trên người cậu, cậu cũng tức giận, anh em tốt thì sao? Anh em tốt cũng không thể tùy tiện tiện cướp đi nụ hôn đầu của người ta.

Cái này cả đời chỉ một lần, không còn thì chỉ có thể chờ kiếp sau thôi!

Trong lòng Tề Mộ sợ, lại không tiện trước mặt nhiều người như vậy nói xin lỗi, chỉ có thể lắp bắp nói: “Ngã, ngã đau không?”

Doãn Tu Trúc chợt ngẩng đầu, một đôi con ngươi đen khóa chặt cậu.

Tề Mộ chỉ cho rằng anh tức giận, có chút khó chịu: “Là tớ không tốt, ngạc nhiên đứng không vững, cậu”

“Ôi trời ạ!” Bác gái gào khóc, “Sao lại gặp phải đám tiểu tử chúng mày chứ, làm sao giờ hả? Công việc của tôi đây không có cách nào làm nữa rồi!”

Có tạp âm như vậy, lời xin lỗi của Tề Mộ cũng không nói ra miệng nữa, cậu vội vàng nói với bác gái, “Xin lỗi, chuyện này cháu sẽ bồi thường.”

Bác gái không tin: “Bồi cái gì mà thường hả, đám quỷ sứ chúng mày”

Tề Mộ cắt đứt bà: “Bác yên tâm, kẹ này cháu mua hết.”

Bác gái sững sốt: “Gì?”

Tề Mộ lấy ra một tấm thẻ ngân hàng, nói: “Bác giúp cháu tính toán chút, tất cả kẹ bị cháu đụng đổ cháu mua hết, giá hàng này nếu có tổn hại, cháu cũng dựa theo giá bồi thường.”

Lúc này quản lý phụ trách khu kẹ tới, chợt nhìn thấy trận địa này cũng da đầu tê dại, cho dù nghe Tề Mộ nói như vậy, hẳn cũng có chút không chắc chắn

“Chỗ kẹo này giá trị không ít tiền đâu.”

Tề Mộ tự nhận có lỗi, cũng trước giờ là người dám gánh chịu: “Không sao, cháu mua hết.” Mặc dù lễ vật thánh đã qua, nhưng có thể cầm đến trường chia ăn.

Có lời như vậy của cậu, nhân viên siêu thị liền nhanh chóng, bọn họ đều là làm công, gây ra chuyện như vậy nếu không ai chịu trách nhiệm, bọn họ cũng rất khó giữ chức.

Bàng Lương bình thường quan hệ gần gũi với Tề Mộ, Giang Mạn Mạn cũng đều biết, hai người không để ý chút xấu hổ này, vội vàng tiến lên giúp đỡ, cùng nhau thu dọn giá hàng lộn xộn và kẹo rơi lả tả.

Trong lòng Tề Mộ trống rỗng, thật sự không dám nhìn Doãn Tu Trúc, dứt khoát mượn cơ hội cùng nhau bận việc, dù gì cũng phải thu dọn xong.

Ước lượng xong tính toán tiền, Tề Mộ trực tiếp quẹt thẻ trả tiền, không chút do dự.

Các nhân viên của siêu thị thở phào, biết Tề Mộ không phải nói mạnh miệng.

Bác gái lúc trước cũng ý thức được mình hiểu lầm cậu, nhỏ giọng nói với cậu: “Là bác không tốt, còn tưởng hai cháu là muốn cầm trộm kẹo, cho nên mới la các cháu.”

Tề Mộ vốn không so đo mấy cái này, thấy bà còn tới nói xin lỗi với mình, liền nói: “Không sao, vốn cũng là cháu thậm thà thậm thụt.”

Bác gái tò mò hỏi: “Hai cháu ở đó rình mò gì thế?”

Tề Mộ cười khỏ nhỏ giọng nói: “Tiểu tình nhân kia là bạn học của cháu, cháu bắt gặp hai bạn ấy hẹn hò, muốn lén theo vào.”

Bác gái hiểu: “Là vậy à”

“Cơ mà.” Tề Mộ tội nghiệp nói, “Giá nhìn lén cũng không nhỏ!”

Mấy câu nói của cậu chọc bác gái vui vẻ, lúc gần đi còn nhét cho cậu một hộp socola làm quà tặng.

Nói là đến mua thức ăn cho mèo, kết quả xách 4 túi kẹo lớn, cũng là thu hoạch ngoài ý muốn.

Bàng Lương vẽ mặt lúng túng nói, “Khéo quá nhỏ.”

Tề Mộ trêu ghẹo hai người bọn họ: “Không khéo, nếu không phải bởi vì các cậu, tớ cũng không cần mua nhiều kẹo như vậy.”

Bàng Lương quen với cậu, biết cậu nói giỡn, cười mắng: “Ai bảo các cậu không có lòng tốt?”

Tề Mộ nói: “Tớ đâu không có lòng tốt, hai cậu nếu hôn môi quang minh chính đại, tớ còn cần núp nhìn lén hả.”

Một câu nói toạc của cậu nói khiến ba người tại chỗ đỏ mặt, khéo mắt Tề Mộ liếc tới Doãn Tu Trúc, tìm lộp bộp một cái, tiên sư Cái miệng thối này của cậu nên vá lại!

Cũng may Bàng Lương và Giang Mạn Mạn xấu hổ hơn chút, hoàn toàn không phát hiện khác thường của hai bọn họ.

Tề Mộ còn chưa biết nói xin lỗi với Doãn Tu Trúc thế nào, dứt khoát kéo Bàng Lương và Giang Mạn Mạn cùng đi uống.

Bên ngoài chính là quán cafe, bởi vì đồ quá nhiều, bốn người làm bàn dài, bên cạnh mỗi người một túi kẹo.

Tề Mộ nói: “Hai các cậu mỗi người xách 1 túi về.”

Giang Mạn Mạn ngượng ngùng nói: “Tớ”

Tề Mộ nói: “Ủy ban tuyên truyền đừng hẹp hòi vậy mà, giúp bọn tớ chia sẻ chút, nặng lắm.”

Giang Mạn Mạn nhìn nhìn Bàng Lương, Bàng Lương nói: “Không sao, coi như cậu ấy bồi thường chúng ta.” Cuộc hẹn tốt đẹp biến thành dạng gì rồi!

Giang Mạn Mạn xấu hổ cười cười.

Đều là bạn học, dăm ba câu đã bắt đầu chém gió.

Giang Mạn Mạn trước kia mặc dù không nói chuyện nhiều với Tề Mộ, nhưng biết cậu không phải hung dữ như tin đồn, người rất tốt, hơn nữa luôn rất chăm sóc Doãn Tu Trúc, người lớp hai bọn họ thay đổi cái nhìn với cậu không ít.

Buôn dưa một lát, Tề Mộ bắt quái vài bí mật nhỏ của hai bọn họ.

Bàng Lương cười hì hì, có chút xấu hổ lại đặc ý nói: “Hai bọn tớ lưỡng tình tương duyệt, thì ở cùng nhau chứ sao.”

Tề Mộ khoa trương nói: “Sao không ai lưỡng tình tương duyệt với tớ?”

Tay quầy cafe của Doãn Tu Trúc ngừng lại.

Tề Mộ vẫn không dám nhìn anh, chỉ có thể ở chỗ 2 bạn học vui vẻ.

Giang Mạn Mạn bị cậu chọc cười không ngừng, cũng không câu nệ như ban đầu nữa, cô nàng nói: “Các cậu rất được hoan nghênh.”

Tề Mộ nhạy cảm mà bắt được trọng điểm: “Bọn tớ?”

Doãn Tu Trúc một mực không lên tiếng, Giang Mạn Mạn đối với anh vẫn câu nệ, chỉ nhỏ giọng nói: “Doãn Tu Trúc nhân khí rất cao.”

Tề Mộ hết sức cảm thấy hứng thú: “Sao thế? Nữ sinh các cậu còn bí mật thảo luận hả?”

“Đương nhiên” Giang Mạn Mạn nói, “Rất nhiều nữ sinh đều thầm mến cậu ấy.”

Tề Mộ vẻ mặt được mở ra thế giới mới: “Tớ sao không biết?”

Bàng Lương cười ha ha: “Cậu cũng không phải nữ sinh, biết mới có quỷ đấy!”

“Nhưng cũng không thấy có nữ sinh tìm cậu ấy chơi mà.” Tề Mộ cả ngày ở cùng với Doãn Tu Trúc, cứ thế không phát hiện cô gái nào chủ động đến gần anh.

Giang Mạn Mạn nhỏ giọng nói: “Mọi người đều không dám tới gần cậu ấy”

Tề Mộ ngẩn người, bỗng nhiên động não: “Có phải bởi vì tớ không?”

Mạch não này của cậu, ba người tại chỗ cũng không đuổi kịp.

Tề Mộ bổ sung nói: “Tiếng tăm của tớ không ra sao, mấy cô gái thích Doãn Tu Trúc có phải bởi vì tớ cho nên không dám tới gần cậu ấy hay không?”

Giang Mạn Mạn phì tiếng cười: “Hóa ra cậu cũng biết mình tiếng tăm không tốt.”

Tề Mộ thoải mái nói: “Đàn ông, dám làm dám chịu.”

Giang Mạn Mạn lắc đầu nói: “Không phải vì cậu đâu, là Doãn Tu Trúc khiến người ta cảm giác không dễ đến gần lắm.”

Cái này cũng đúng Tề Mộ nhìn nhìn Doãn Tu Trúc trầm mặc bên cạnh, trong lòng maomao: Cậu ấy lúc mặt lạnh, cậu cũng có chút sợ cậu ấy. Ài, mình sao lại hồ đồ mà cướp mất nụ hôn đầu của cậu ấy chứ! Giờ sao đây, như thế nào mới có thể dễ được người!

Doãn Tu Trúc vẫn không lên tiếng, Giang Mạn Mạn cũng không tiện nói về anh tiếp, tán gẫu với Tề Mộ.

Tề Mộ đầy hứng thú hỏi: “Lớp hai có người thích tớ không?”

Giang Mạn Mạn cười lắc đầu: “Không nói với cậu.”

“Nói chút đi mà,” Tề Mộ nói, “Tớ vẫn chưa được ai tỏ tình đây.”

Giang Mạn Mạn kinh ngạc nói: “Chưa từng có sao?”

Tề Mộ bắt đầu nói: “Chưa từng có.” Không biết có phải ảo giác của cậu hay không, cậu cảm thấy Doãn Tu Trúc hình như nhìn cậu một cái, nhưng chờ lúc cậu nhìn sang, Doãn Tu Trúc lại đang khuấy cafe.

Bàng Lương chen lời: “Chỉ mấy công tích vĩ đại kia của cậu, các nữ sinh dám trêu chọc cậu?”

Tề Mộ thở dài nói: “Tớ lại không đánh con gái.”

Giang Mạn Mạn còn rất tò mò, thấy Tề Mộ dễ nói chuyện như vậy, hơi hỏi một câu, Tề Mộ đối với cái này lại không muốn nói nhiều, hơi hột nói: “Học trường sao nào, đưa tới cửa tìm đánh, tớ chỉ có thể đánh cậu ta thỏa mãn.”

Cậu nói nhẹ nhàng, nhưng kết quả quá dọa người, Giang Mạn Mạn cũng không dám hỏi nhiều.

Bốn người uống xong cafe, thời gian cũng không còn sớm, từng người tản đi.

Từ đầu đến cuối Doãn Tu Trúc cũng chỉ nói một câu, còn là nói với nhân viên phục vụ — Gọi ly cafe.

Hai người gọi xe, cùng nhau ngồi phía sau, kẹo đã được đặt ở cốp. Sau khi xe khởi động, Tề Mộ ngo ngo anh, lại ngo ngo anh, rốt cục cố kiềm không được, dịch tới, kề sát anh, nhỏ giọng nói: “Đừng giận nữa, là tớ không tốt.”

Doãn Tu Trúc bởi vì cậu tới gần mà cứng còng sau lưng, thậm chí không nghe hiểu lời của cậu.

Tề Mộ lấy lòng nói: “Tớ không phải cố ý, cậu nếu trong lòng không thoải mái, thì đánh tớ một trận?”

Doãn Tu Trúc rốt cục hoàn hồn, anh hỏi ngược lại: “Huh?”

Tề Mộ: “.” Muốn chết rồi, Tiểu Trúc Tử thật sự tức giận rồi, muốn đánh cậu trút giận!

Trời ạ đất ạ, cậu không phải cố ý! Nhưng nụ hôn đầu này, thật sự không trả lại được!

Tim Tề Mộ vất ngang, nói: “Chờ về nhà nhé, ở trên xe ảnh hưởng không tốt.”

Lời này Doãn Tu Trúc ngược lại nghe rõ ràng, anh có chút nghi ngờ, nhưng lại không biết nên hỏi thế nào.

Tề Mộ sợ chọc anh phiền, lại cách anh xa chút, trong lòng cậu rối rít mù, thấp thỏm bất an: Đánh một trận có thể nguôi giận cũng được mà, chỉ sợ thẳng nhai này khó chịu!

Sau khi về đến nhà, vừa xuống xe, Doãn Tu Trúc lại không đầu không não hỏi một câu: “Cậu chưa từng được ai tỏ tình?”

Tề Mộ hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ cậu từng được tỏ tình?”

Doãn Tu Trúc lắc đầu.

Tề Mộ cũng lắc đầu: “Chưa đâu, cho tới giờ chưa từng gặp được.”

Doãn Tu Trúc ngừng chút: “Nếu có người tỏ tình với cậu, cậu sẽ thế nào?”

“Thế nào?” Tề Mộ không tập trung nói, “Sẽ cự tuyệt thôi.”

Tim Doãn Tu Trúc trầm xuống.

Tề Mộ nói: “Tớ không thích cô ấy, đương nhiên phải cự tuyệt.”

“Cậu có thích” Doãn Tu Trúc suýt nữa hỏi ra ‘Cậu có người mình thích chưa’, nhưng lại bởi vì Tề Mộ đẩy cửa nhà ra, đành phải vào nhà trước.

Ai ngờ vừa vào nhà, Tề Mộ thở dài một hơi, dùng tư thái tráng sĩ đoạn oản (*) cởi áo khoác xuống, nhắm hai mắt nói: “Đến đi!”

((*) tráng sĩ đoạn oản (tráng sĩ tự chặt cổ tay): là thành ngữ nói đến các tướng sĩ khi bị rắn cắn vào cổ tay thì phải chặt đứt tay ngăn không cho độc lan toàn thân. Là phép ẩn dụ chỉ hành động dứt khoát, không do dự)

Doãn Tu Trúc: “.”

Tề Mộ mặt đối mặt với anh, chỉ mặc T-shirt đơn bạc, nhắm chặt mắt, đôi môi thanh tú nhạt màu dưới sống mũi run rẩy.

Đến đi.

Giống như đang đòi hôn.

31. Chương 31

Chương 31

Edit + Beta: Vịt

Doãn Tu Trúc giống như bị đầu độc, từng chút từng chút tới gần cậu.

Cậu không chút phòng bị nào, hoàn toàn rộng mở, dường như còn có chút khản trương — Lông mi mắt rơi xuống rung động, răng hơi cắn môi dưới.

Doãn Tu Trúc muốn hôn môi cậu, muốn nghiêm túc thưởng thức mùi vị cánh môi cậu. Xúc cảm ban ngày vẫn quanh quẩn trong đầu, mềm mại mang theo từng tia lạnh lẽo, giống như áng mây chân trời, đụng phải liền sẽ biến thành bọt nước, thấm vào lục phủ ngũ tạng anh, tưới nước linh hồn khô héo của anh.

Tại sao phải nhịn chứ?

Anh thích Tề Mộ, ỷ lại cậu, quyến luyến cậu, quý trọng cậu. Cuộc đời này sẽ không ai thích cậu hơn anh, cũng sẽ không có ai cần cậu hơn anh.

Tề Mộ là của anh, anh cũng chỉ có Tề Mộ.

Có gì phải do dự? Hôn cậu, chiếm hữu cậu, ở trên người cậu in xuống dấu vết của mình, để cho cậu vĩnh viễn thuộc về mình. Sinh mạng của anh là cậu thấp sáng, anh khát vọng cậu, đánh bại hết thảy.

Doãn Tu Trúc đề xuống vai cậu, cách cậu càng ngày càng gần, chỉ cần một tia kích động, là anh có thể chạm vào người mà ngày nhớ đêm mong.

Tề Mộ, Tề Mộ, Tề Mộ.

Gọi tên cậu thế nào cũng không đủ, tâm tình muốn cậu ngày càng mãnh liệt.

Đã như vậy

“Cậu nhẹ chút nhá” Tề Mộ nhắm mắt lại nhỏ giọng nói.

Cậu hoảng hốt, nhịp tim nhảy nhanh lắm luôn, nhanh tới mức đầu óc cũng không cung cấp đủ máu nữa! Cậu lớn như vậy bị đánh rất nhiều, nắm đấm thép của đồng chí lão Tề bỏ qua không nhắc tới, chỉ là đánh nhau với người cùng tuổi, thì nhiều tới đếm không hết. Người khác chỉ thấy Tề bá chủ xưng hùng xưng bá, không gì không làm được, nhưng cũng không nghĩ chút loại chuyện đánh nhau này đâu có không chịu thiệt? Cho dù thắng, trên người cũng không ít phải chịu vài cái.

Tề Mộ chết sĩ diện sống chịu tội, cho tới giờ đều là không kêu một tiếng, một bộ da dày thịt béo. Nhưng kỳ thực cậu cảm giác đau thần kinh mẫn cảm, rất sợ đau, bị đánh thường xuyên trốn trong phòng rèn rỉ, muốn bao nhiêu đáng thương có bấy nhiêu đáng thương.

Cho nên bảo cậu ưỡn thẳng bị đánh, nói không khản trương là giả! Đây chính là Doãn Tu Trúc, người khác Cho dù là đồng chí Đại Sơn, muốn đánh cậu cũng phải lườm lườm dưới truy đuổi chiến đấu nửa tiếng!

Tề Mộ không ngừng khản trương, trong lòng còn rất khó chịu. Cậu trêu bạn tốt nhất của mình thành như vậy, cậu khó chịu; Doãn Tu Trúc thật sự giận cậu, cậu càng khó chịu; Doãn Tu Trúc tính tình tốt giống như kẹo bông muốn đánh cậu, cậu càng càng khó chịu!

Có lẽ dưới những khó chịu này còn hỗn tạp vài tâm tình khác, tỷ như ủy khuất.

Nhưng Tề Mộ sẽ không thừa nhận, nam tử hán đại đậu hủ, bình thường giả bộ đáng thương giả bộ ủy khuất thì được, bảo cậu thật sự đáng thương thật sự ủy khuất, không bằng một quyền đánh ngất cậu.

Tề Mộ cảm giác được trên bả vai nặng, hơi trống rỗng: “. Đừng đánh mặt.”

Hai câu nói đánh thức Doãn Tu Trúc, anh tim nóng não nóng, nhưng vẫn có một tia lý trí.

“Đánh mặt?” Âm thanh anh cũng khàn rồi.

Tề Mộ còn đang nhắm chặt mắt, nhưng ưỡn ngực. “Trừ mặt, chỗ khác cậu tùy tiện đánh, chủ yếu là sợ ba tớ nhìn thấy, ba tớ thấy tớ đánh nhau với cậu, không phân tốt xấu đánh tớ trước, tớ lại không đánh lại ông ấy Cho nên cậu đừng đánh mặt, trên người cậu tùy ý.” Nói xong lời cuối cùng, âm cuối của cậu cũng run rẩy.

Doãn Tu Trúc vẫn có chút không phản ứng kịp: “Tớ vì sao phải đánh cậu?”

Tề Mộ hí mắt ra một đường nhỏ, lặng lẽ nhìn Doãn Tu Trúc một cái, thấy sắc mặt anh đóng băng, lại chột dạ nhắm mắt lại: “Tớ Tớ không phải cố ý hôn cậu.”

Doãn Tu Trúc: “.”

Âm thanh Tề Mộ nhỏ như muỗi vo ve: “Cậu đừng giận nữa, tớ nhận lỗi với cậu, cậu muốn thế nào tớ liền thế đó, tớ tuyệt không phản kháng”

Khí nóng vốn rã rã đề xuống lại dội đất chui lên — Muốn thế nào cậu liền thế đó? Anh muốn hôn cậu muốn ôm cậu muốn toàn bộ chiếm hữu cậu.

Tề Mộ lén nhìn anh, nhẹ giọng nói: “Doãn Tu Trúc, đừng giận tớ nữa nhé?”

Âm thanh cậu rất mềm, giống như con mèo con chỉ biết kêu meow loạn kia, dùng một đôi con ngươi trong suốt ngốc nghếch đáng thương mà nhìn anh.

Đừng nói Doãn Tu Trúc vốn không tức giận, cho dù thật sự giận, giờ khắc này cũng một chút giận cũng không có, chỉ còn lại mềm mại đầy lòng.

“Tớ không giận.” Doãn Tu Trúc rũ tầm mắt, nắm chặt nắm đấm.

Tề Mộ hết sức nghi ngờ: “Từ lúc tớ hôn cậu, cậu cứ mặt lạnh”

Sao cậu ấy có thể thoải mái như vậy mà đặt hôn ở khóe miệng? Sao cậu ấy có thể không hề cố kỵ nói ra? Bởi vì không dễ tâm sao.

Hô hấp Doãn Tu Trúc hơi ngưng, nói: “Chỉ là cảm thấy có chút mất mặt.”

Tề Mộ: “Mất mặt?”

Doãn Tu Trúc bình tĩnh tâm tình, nói: “Tớ không thích nơi công cộng, ở siêu thị náo loạn động tĩnh lớn như vậy có chút tâm tình không tốt, còn bị bạn cùng lớp nhìn thấy.”

Tề Mộ gấp giọng nói: “Không sao, Bằng Lương và Giang Mạn Mạn không nhìn thấy hai bọn mình hôn môi.”

Doãn Tu Trúc quay đầu nhìn cậu, con ngươi đen lấp lóe, môi mỏng mím chặt, cơ hồ không có huyết sắc.

Tề Mộ kịp phản ứng — Đụ, mình thật sự là ngu, gì không nhắc lại cứ nhắc tới cái đó!

“Tóm lại, hôm nay là tớ không tốt, hấp ta hấp tấp!” Cậu thành tâm thành ý nói, “Tớ không phải cố ý, cậu cũng biết tớ sợ nhất cậu khó chịu, tớ chọn ai giận cũng không muốn chọc cậu giận.”

Từng câu từng chữ kèm theo âm thanh trong trẻo của cậu, giống như quỳnh tương ngọc dịch chảy vào trong lòng anh, khiến trong miệng anh nổi lên từng tia ngọt ngào.

Doãn Tu Trúc thở khẽ, ôn thanh nói: “Tớ sẽ không giận cậu.”

Tề Mộ nhìn anh: “Thật?”

Doãn Tu Trúc một cái nhìn thấu trong lòng cậu, nhìn quá rõ ràng quá hiểu, cho nên trong miệng lại ngọt tới có chút đắng: “Bất luận cậu làm gì, tớ vĩnh viễn đều sẽ không giận cậu.” Anh sao có thể tức giận với cậu. Không ai sẽ tức giận với bảo bối mà mình quý trọng hơn 10 năm.

Tề Mộ nhìn chằm chằm anh hồi lâu, phát hiện anh không giống nói dối sau đó rốt cục thở phào.

“Nếu trong lòng cậu không thoải mái, nhất định phải nói với tớ, đừng giấu.” Tề Mộ nhắc anh.

Doãn Tu Trúc lại chỉ có thể che giấu, anh gật đầu: “Ừ.”

“Nhất định không được giấu tớ.”

Doãn Tu Trúc: “Được.”

Trái tim nhắc lên của Tề Mộ rốt cục rơi xuống đất, không sợ Doãn Tu Trúc tuyệt giao với cậu.

Hai bọn họ ở cửa đứng một lúc lâu, Quỷ Quỷ nghe thấy động tĩnh lách ra ngoài, quần chân Tề Mộ làm nũng.

Tề bá chủ long nhan đại duyệt, khom lưng ôm lấy vật nhỏ, chọt chọt mũi nó: “Tiểu bại hoại, nhớ anh không?”

Quỷ Quỷ hết sức thích cậu, liếm liếm đầu ngón tay cậu.

Tề Mộ trời sinh sợ ngứa, bị đầu lưỡi mang theo chút xước của nó liếm, lập tức cười ra tiếng: “Ngứa quá.”

Cậu còn kêu Doãn Tu Trúc: “Cậu thử chút xem, ngứa lắm luôn.”

Cậu rút đầu ngón tay lại, muốn để mèo con liếm, lại hết sức sợ ngứa — Đáng vẻ kia khiến tim Doãn Tu Trúc ngứa hơn.

Doãn Tu Trúc nói: “Tớ đi thay quần áo trước.”

Tề Mộ đùa giỡn mèo con nói: “Được”

Chờ Doãn Tu Trúc xuống, Tề Mộ đã ôm mèo con thành một đoàn, cậu thấy Doãn Tu Trúc xuống, khoe khoang nói: “Cậu xem nó thích tớ lắm luôn, cứ liếm tớ.”

Thấy cậu bị mèo con đùa tới thở hồng hộc, Doãn Tu Trúc: “.” Quả nhiên mèo gì đó, rất đáng ghét.

“Nó đói bụng rồi đi.” Doãn Tu Trúc vô tình chọc rách quỹ kế của Quỷ Quỷ.

“Đúng á!” Tề Mộ ôm lấy nhai con, hỏi nó, “Mày đói hả?”

Quỷ Quỷ biết rắm, chỉ biết meow lung tung.

Tề Mộ một bộ nghe hiểu, đầu cũng không quay mà hô: “Doãn ca ca, bọn em muốn ăn cơm!”

Doãn ca ca của cậu dưới chân chọt trống rỗng, tý nữa thì ngã trên cầu thang.

Tề Mộ nghe thấy động tĩnh, quay đầu nhìn anh: “Sao thế?”

Đầu tai Doãn Tu Trúc ửng đỏ: “Không sao.”

Tề Mộ quay đầu tiếp tục trêu mèo, một người một mèo tự mình nói của mình, vậy mà cũng rất hài hòa.

Có lẽ bởi vì có thuộc tính giống nhau — Đều cực đáng yêu.

Quỷ Quỷ quả nhiên là đói muốn chết, thức ăn cho mèo sau khi đến nơi, nó ăn tới phì phò phì phò, đuôi nhỏ ở trên đất quết quết, giống như cún nhỏ.

Tề Mộ nhìn một lát, hỏi: “Thức ăn cho mèo ăn ngon không?”

Doãn Tu Trúc nhin không được, cười ra tiếng.

Tề Mộ nóng lòng giải thích: “Màu này giống socola quá ý Hơn nữa Quỷ Quỷ ăn ngon như vậy.”

Doãn Tu Trúc đứng lên nói: “Tớ đi nấu cơm, lát nữa có thể ăn.”

Tề Mộ đích xác là đói bụng, thiếu niên tuổi này chính là lúc phát triển thân thể, một ngày hận không thể ăn 6 bữa!

Tề Mộ do dự một chút, mở miệng nói: “Ba tớ ông ấy”

Lúc này chuông điện thoại vang lên, Tề Mộ run một cái, mới kịp phản ứng là điện thoại của mình.

“Vẫn chưa thích ứng đồ chơi mới này.” Tề Mộ tới trong áo khoác lục điện thoại của mình.

Là Tề Đại Sơn gọi tới, Tề Mộ vừa nhận điện thoại đã nghe cha cậu nói: “Con tối nay về nhà không?”

Mắt Tề Mộ sáng lên: “Con vẫn có thể ở một đêm nữa?”

Tề Đại Sơn: “Con muốn ở thì ở đi, ba tối nay có hội phải tham gia với mẹ con, về khả năng hơi muộn.”

Tề Mộ vui vẻ: “VẬY con không về nhà, con ở đây với Doãn Tu Trúc.”

Tề Đại Sơn dặn dò cậu: “Đừng chỉ ham chơi, phải làm bài tập!”

Tề Mộ lúc này mới nhớ tới còn có vụ bài tập, vội vàng nói: “Yên tâm đi ạ, đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ.”
Có Tiểu Trúc Tử ở đây, bài tập của cậu đâu cần lo?

Cúp điện thoại, Tề Mộ liền nhìn thấy Doãn Tu Trúc ngơ ngác đứng đằng kia.

“Ba tớ nói tối đêm nay vẫn có thể ở đây 1 đêm.”

“Ồ” Doãn Tu Trúc xoay người tới phòng bếp, âm thanh bình tĩnh, bóng lưng đẹp trai, chính là có chút cùng tay cùng chân

Tề Mộ vèo cái chạy tới trước người anh: “Không vui sao?”

Cậu cong eo xuống, thế nào cũng phải nhìn mặt Doãn Tu Trúc, Doãn Tu Trúc giấu vui sướng trong mắt nhưng không giấu được khóe miệng giương lên.

Tề Mộ: “Buồn cười thì cười đi mà!”

Doãn Tu bày ra với cậu một nụ cười chói lọi như ngân hà.

Tề Mộ: “!”

Cậu sờ sờ mũi, tâm nói: Thảo nào nhân khí cao, Doãn Tu Trúc lớn lên thật đúng là đẹp trai vô địch mà!

“Tớ đi nấu cơm.” Doãn Tu Trúc rốt cuộc trẻ tuổi, ngay cả tung tăng trong âm thanh cũng không giấu được: Có thể ở thêm một tối, Tề Mộ vẫn muốn ở đây một đêm. Sinh nhật năm nay của anh thật là quá tốt đẹp.

Hai người sau khi ăn cơm xong, Tề Mộ quán Doãn Tu Trúc làm bài tập.

Doãn Tu Trúc cũng chỉ nói câu: “Lần sau phải tự mình làm.”

Tề Mộ gật đầu như mổ thóc, làm đảm bảo giống như mấy tên đàn ông phụ bạc chuyên lừa người: “Lần sau tớ nhất định tự làm.”

Nói xong cậu tha thiết mà ẩn vai cho Doãn Tu Trúc, Doãn Tu Trúc sợ cậu cách gần như vậy, lại luyến tiếc để cậu đi — Cũng may mấy bài tập này anh không cần dùng não cũng có thể làm xong.

Sau khi làm xong bài tập thời gian còn sớm, Tề Mộ muốn xem TV, lúc tìm điều khiển không cẩn thận quét một vật tới trên mặt đất.

Tề Mộ cong eo nhặt, sau khi nhặt lên suýt nữa lại ném nó.

Doãn Tu Trúc bưng cacao nóng tới, cũng nhìn thấy.

Tề Mộ cười khan nói: “Hứa Tiểu Minh làm rớt đồ này.”

Trong tay cậu cầm một cái CD, trên bìa là một mỹ nữ tóc vàng bày tư thế gãi tay, mặc không gọi là quần áo, nói vải cũng ury khuất vải.

Tề Mộ cầm lấy nó, tay cũng không biết đặt đâu, lại nghĩ nội dung bên trong, càng lúng túng muốn chết.

Thân thể người da trắng và người da đen đối lập cực kỳ rõ ràng kia vẫn ở trong đầu cậu không hắt đi được. Doãn Tu Trúc cực nhanh nhìn cậu một cái, tay bưng đĩa không khỏi dùng sức, khớp xương cũng có chút trắng bệch.

Tề Mộ liếc tới, trong lòng lộp bộp một cái: Hồng rồi, khẳng định lại khiến Doãn Tu Trúc không thoải mái.

Thứ trong phim ai xem cũng sẽ không thoải mái, cộng thêm lúc trước cậu không cẩn thận hôn anh, vừa liên tưởng, Doãn Tu Trúc khẳng định lại càng không vui.

Tề Mộ vội vàng làm trong sạch cho mình: “Bộ phim này buồn nôn thật sự.”

Doãn Tu Trúc ngẩn ra, đáy lòng thấm lên một luồng lạnh lẽo.

Tề Mộ cười khan nói: “Sao có thể có người biến thái như vậy, quay loại phim này”

Lời sau đó của cậu Doãn Tu Trúc một chữ cũng không rõ nữa, anh bị hai từ “buồn nôn” “biến thái” đánh trúng lồng ngực, trong lúc nhất thời hô hấp cũng có chút không thông.

“Được rồi,” Tề Mộ thấy sắc mặt anh không đúng, vội vàng trấn an anh, “Tớ bỏ vở nó, ném ra thùng rác bên ngoài, sau này cậu khẳng định sẽ không thấy nó nữa.”

Tề Mộ xoay người muốn đi, Doãn Tu Trúc hỏi cậu: “Cậu cảm thấy buồn nôn lắm sao?”

“Đương nhiên.” Tề Mộ sợ anh vẫn đề ý chuyện hôn, nói phải gọi là thăng thần dứt khoát, “Hai tên đàn ông sao có thể như vậy, quả thực biến thái.”

Từng chữ từng câu, giống như dao đâm vào trái tim Doãn Tu Trúc.

“Đúng vậy” Âm thanh Doãn Tu Trúc rất nhẹ, nhẹ tới giống như tất cả khí lực đều bị rút rỗng, “Quả thực là bệnh thần kinh.”

Bởi vì liên quan tới Vu Đại Văn Doãn Tu Trúc hồi bé thường xuyên bị chữa bệnh thần kinh, Tề Mộ rất ghét 3 chữ đó, cậu biết Doãn Tu Trúc cũng ghét, cho nên anh lúc này ngay cả bệnh thần kinh cũng nói ra, xem ra là chán ghét cùng cực.

Trong lòng Tề Mộ không thoải mái lắm, nhưng cậu sợ Doãn Tu Trúc khổ sở hơn, nói tránh đi: “Dù sao cũng không liên quan tới bọn mình, ném đi là được.”

Không liên quan tới bọn mình

Doãn Tu Trúc nhắm mắt lại, đáp: “Ừ.”

Tề Mộ áo khoác cũng không mặc, vội vàng cầm thứ đồ tồi tệ này ra ngoài ném, cậu sợ bị quản lý quét dọn nhìn thấy, không chỉ bỏ hỏng CD, lại tìm bật lửa, một mồi lửa đốt bìa.

Không biết tại sao, trong đầu cậu cứ hiện lên dáng vẻ Doãn Tu Trúc mặt tái nhợt nhắm chặt mắt. Cậu ấy hình như rất khó chịu, rất thống khổ, giống như nhận phải đả kích khổng lồ, đang một mình cố nén.

Trong lòng Tề Mộ dâng lên một cỗ phiền muộn, gãi tóc lung tung: “Đừng vậy mà, thật sự không phải cố ý bắt nạt cậu, chỉ là” Cậu lẩm bẩm, trong lòng càng loạn.

Kỳ thực cậu chột dạ như vậy, sợ Doãn Tu Trúc tức giận như vậy, là có nguyên nhân.

Lúc ngã xuống, cậu nhìn thấy Doãn Tu Trúc phía dưới, kỳ thực cậu xoay xuống là có thể tránh khỏi miệng anh, nhưng cậu không tránh

Trong nháy mắt đó, nhìn Doãn Tu Trúc nằm trong kẹo, đầy trong đầu cậu đều là thật đẹp, tóc đen tản mát đẹp, đôi mắt bởi vì lo lắng mà hơi mở đẹp, sống mũi cao thẳng đẹp, còn có đôi môi màu nhạt kia, có chút quá mỏng, lại khiến cậu nhớ tới bánh xốp socola dính lớp đường màu hồng.

Cậu muốn nếm thử mùi vị bánh xốp.

Tề Mộ vỗ đầu mình một cái, ở trong lòng lặp lại: “Doãn Tu Trúc không phải nữ sinh, Doãn Tu Trúc không phải nữ sinh, Doãn Tu Trúc không phải nữ sinh! Không thể không tôn trọng cậu ấy như vậy!”

Cậu phẩn chấn, chỗ sâu nhất nội tâm lại có một tia mát mát mà bản thân cũng không cách nào phát giác — Tại sao Doãn Tu Trúc không phải nữ sinh, rõ ràng lần đầu tiên nhìn thấy cậu ấy đã muốn vĩnh viễn chăm sóc cậu ấy giống như ba chăm sóc mẹ.

Lúc trở lại trong nhà, hai người cũng không nhắc lại chuyện CD.

Tề Mộ ôm Quỷ Quỷ, xem phim hoạt hình nửa tiếng, lúc khoảng 10h, Doãn Tu Trúc nói: “Tớ đi ngủ.”

Tề Mộ cũng không tập trung, gật đầu nói: “Tớ cũng ngủ.”

Hai bọn họ cùng lên lầu, từng người về phòng mình, Tề Mộ cũng không mặt mũi lại nhắc tới chuyện ngủ chung.

Nói cho cùng trong lòng Tề Mộ vẫn không chứa đựng sự tình, tắm rửa, trêu mèo, ở trên giường lăn qua lộn lại một lát sau cũng vù vù ngủ mất.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Doãn Tu Trúc bên kia lại trắng đêm khó ngủ.

Anh bất an lại may mắn, ngực đau tới giống như muốn nứt ra, nhưng lại có loại cảm giác may mắn sau khi chết đuối được người vớt lên.

Vẫn may cái gì cũng chưa nói, vẫn may cái gì cũng chưa làm, vẫn may chưa buồn nôn Tề Mộ.

Anh không dám nghĩ, nếu như Tề Mộ ghét anh, Tề Mộ rời xa anh, từ đó không gặp cậu nữa thì thế nào. Sợ hãi giống như rắn độc theo lòng bàn chân anh uốn lượn lên trên, phun lưỡi mà quần lấy trái tim anh.

Vẫn may vẫn may Doãn Tu Trúc ôm chặt quần áo trong ngực, run rẩy hôn lên phía trên: Vẫn may Tề Mộ không biết.

Anh mơ mơ màng màng mà ngủ thiếp đi, mơ một giấc mơ anh chưa từng mơ.

Kể từ khi làm chuyện kia, giết người đàn ông kia, Doãn Tu Trúc một lần cũng chưa từng mơ giấc mơ liên quan tới.

Sau khi phát sinh sự kiện đó, Tề Đại Sơn cực kỳ lo lắng tình trạng tâm lý Doãn Tu Trúc, ông sắp xếp một vị cố vấn tâm lý cực kỳ chuyên nghiệp, định kỳ gặp mặt với Doãn Tu Trúc.

Doãn Tu Trúc tiếp nhận ý tốt của ông, lần nào cũng nghiêm túc đối đãi, không chống đối càng sẽ không vắng mặt.

Kỳ thực cậu rất rõ ràng tình huống của mình, chuyện ngày đó không tạo cho anh cái gọi là bóng ma trong lòng. Đúng là anh chưa từng thấy nhiều máu như vậy, cũng chưa từng nghĩ mình sẽ giết người, nhưng anh sẽ không vì vậy mà sợ hãi, càng sẽ không vì vậy mà áy náy. Lặp lại một lần, anh vẫn sẽ làm như vậy.

Anh tuyệt đối không thể khoan dung có người muốn tổn thương Tề Mộ.

Giết người đàn ông kia, đối với Doãn Tu Trúc mà nói ngược lại là giải thoát, nếu không anh không cách nào tha thứ bản thân mình.

Cho nên thời gian dài như vậy qua đi, anh chưa từng mơ tới chuyện ngày đó, chưa từng hăm sâu trong cái gọi là ác mộng không cách nào quên được.

Nhưng tới nay, anh mơ tới. Hóa ra anh vẫn nhớ bộ dáng người đàn ông kia, nhớ rõ ràng.

Dâm tà trong mắt gã, bỉ ổi trên mặt gã, dung tục cả người gã.

Gã tới gần Tề Mộ, tim Doãn Tu Trúc thít chặt, làm chuyện giống lúc trước.

Anh lo lắng mà muốn đỡ Tề Mộ dậy, lại phát hiện Tề Mộ tỉnh. Cậu mở to mắt, dùng một đôi mắt to đen nhánh nhìn anh, dường như đang nhìn một người xa lạ.

Doãn Tu Trúc có chút sợ, anh giải thích: “Tớ”

“Các người đều giống nhau.” Trong mắt xinh đẹp của Tề Mộ toát ra sợ hãi và chán ghét, “Các người buồn nôn giống nhau, giống tới mức khiến người nôn mửa, các người đều là biến thái, đều là bệnh thần kinh!”

Doãn Tu Trúc chợt thức tỉnh, cả người đều bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

— Anh và người kia giống nhau, đúng vậy, giữa bọn họ có gì khác nhau? Đều có ý nghĩ biến thái như vậy, đều điên cuồng mà muốn tổn thương Tề Mộ.

Anh ngồi trong căn phòng u ám, qua thật lâu mới hồi phục tinh thần.

Mơ, chỉ là giấc mơ.

Nhưng trái tim lại bị khoét xuống.

Doãn Tu Trúc rút tới bên giường, chặt chẽ mà ôm lấy quần áo trong ngực. Không thể để cho Tề Mộ ghét, không thể để cho cậu ấy biết, không thể mất đi cậu ấy.

Doãn Tu Trúc mở to mắt, gắt gao mở to, giống như nhắm mắt lại đã thú điên cuồng trong lòng mình liền sẽ lao ra, làm ra chuyện điên cuồng tội ác ngập trời.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Sau khi trở lại trường, Hứa Tiểu Minh ghé tới tìm Tề Mộ nói chuyện.

Tề Mộ không để ý tới hắn.

Hứa Tiểu Minh đã nhận ra: “Anh Mộ anh sao thế? Anh Mộ anh không quan tâm em sao?”

Tề Mộ thấy hắn đã tức, nếu không phải tên khốn này cầm bộ phim chết tiệt kia, Doãn Tu Trúc tới mức căng thẳng vậy sao!

Hứa Tiểu Minh sớm quên chuyện kia rồi, chẳng hiểu sao sất, lúc ăn cơm hỏi học bá Mập: “Tớ làm cái gì, sao Tề Mộ không để ý tớ?”

Phương Tiểu Mập cười lạnh: “Ngài thật đúng là quý nhân hay quên chuyện.”

Hứa Tiểu Minh: “Nói tiếng người!”

Phương Tuấn Kỳ: “Sinh nhật tốt đẹp của Doãn Tu Trúc, bị 1 bộ phim G của cậu làm hỏng bét.”

“!” Đây nơi đông người, Hứa Tiểu Minh vội vàng nói, “Con mẹ cậu nhỏ giọng chút!”

Phương Tuấn Kỳ: “Cậu dám mở còn không để tớ nói?”

Hứa Tiểu Minh sắp tức chết: “Tớ cũng không phải cố ý!”

Phương Tuấn Kỳ hờ đầy mặt hắn.

Hứa Tiểu Minh thật là nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch, hắn mắng: “Đồng Quý Sinh sắp về rồi, chờ Giáng sinh tớ mang cậu ta hiến tế!”

Học bá Mập ngó ngó thời gian gần đủ rồi, phát tay với hắn: “Cố lên, tớ về làm bài.”

“Làm bài làm bài.” Hứa Tiểu Minh tức, “Cậu chỉ biết làm bài.”

Phương Tuấn Kỳ ngừng lại, nhìn về phía hắn: “Cậu cho rằng ai cũng không buồn không lo giống cậu và Tề Mộ?”

Hứa Tiểu Minh nhú nhú mày, hỏi: “Nhà cậu”

Sắc mặt Phương Tuấn Kỳ lạnh chút: “Không sao, chống đỡ được.” Nói xong y xoay người đi.

Hứa Tiểu Minh nhìn nhìn bóng lưng Tiểu Mập, trong lòng rất không có mùi vị — Nhưng có thể làm gì, chuyện trong nhà hắn không giúp được.

Loáng cái đã sắp tới Giáng sinh.

Hứa Tiểu Minh đặt làm riêng một xấp lớn thiệp chúc mừng, chỉ chờ tung nhiều lưới bắt cá.

Tề Mộ ủ rũ: “Cậu mệt không?”

Chữ Hứa Tiểu Minh viết 1 năm không nhiều bằng mấy hôm nay, hần hưng phấn nói: “Chờ tớ dự được bạn gái, cậu biết ngay tớ mệt có bao nhiêu đáng giá.”

Tề Mộ nghiêng đầu nhìn hần: “Bạn gái có gì tốt?”

Hứa Tiểu Minh ngừng bút, vẻ mặt nhìn kẻ ngu nhìn cậu: “Chỗ tốt của bạn gái nói được hết sao?”

Tề Mộ: “.” Cậu thật sự không nghĩ ra.

Hứa Tiểu Minh quyết định phổ cập cho anh Mộ của hần, hần xòe ngón tay đếm: “Nếu tớ có bạn gái, vậy tớ buổi sáng có bữa sáng tình yêu, chơi bóng rổ có người đưa đồ uống, ăn cơm có người bồi, tan lớp có người chơi, tan học còn có thể cùng nhau làm bài tập, làm xong bài tập còn có thể dính chung một chỗ giết thời gian”

Tề Mộ trầm mặc.

Hứa Tiểu Minh sau khi đếm xong ý thức được chỗ vấn đề: “Anh Mộ anh không cần bạn gái, có Doãn Tu Trúc là đủ rồi.” Bạn gái bình thường cũng không thích hợp như Doãn Tu Trúc!

Tề Mộ nghe lời này trong lòng khó chịu: “Đừng so sánh cậu ấy với nữ sinh.”

Hứa Tiểu Minh gian tà mà ghé tới: “Hai cậu gần đây sao thế?”

Hai người bọn họ giống như bình thường, nhưng Hứa Tiểu Minh là ai? Người đi theo bọn họ 10 năm, liếc cái nhìn ra vấn đề.

Tề Mộ nghĩ chút là tức, liếc hần một cái, tâm nói: Còn không phải tại cậu, sinh nhật tốt đẹp làm hỏng mất!

Hứa Tiểu Minh khuyên Tề Mộ: “Được rồi, cậu cũng đừng cứ dính Doãn Tu Trúc, cậu ấy không phải giá đỡ hồi đó nữa, hiện tại rất đắt hàng, nếu không phải cậu cả ngày giống như môn thần ở bên cạnh cậu ấy, cậu ấy cũng đã yêu đương mấy bận.”

Tề Mộ không thích nghe: “Tớ sao lại thành môn thần?”

Hứa Tiểu Minh nói lảng đi: “Cậu cũng thử quen bạn gái, rất thú vị.”

Trong đầu Tề Mộ hiện lên nữ sinh khóc tới rất thảm kia, lắc đầu: “Không, phiền chết đi được.”

Hứa Tiểu Minh muốn làm chính sự, có lệ với cậu: “Vậy cậu làm bạn cả đời với Doãn Tu Trúc đi!”

32. Chương 32

Chương 32

Edit + Beta: Vịt

Tề Mộ nghĩ thầm: “Tớ thì hận không thể làm anh em ruột cả đời với cậu ấy, nhưng người ta không thích cơ!” Chút chuyện vớ vẩn như vậy, cũng khó chịu hơn 1 tháng!

Tề bá chủ tang tóc, làm gì cũng không có tâm tình.

Hứa Tiểu Minh viết thiệp chúc mừng vui quên trời đất, hần cũng rất liều mạng, nhiều tên con gái như vậy vậy mà nhớ hết được.

Tề Mộ không có chuyện gì để làm, nhìn hần múa bút thành văn, Hứa Tiểu Minh đầu cũng không ngẩng lên hỏi: “Cho cậu một tấm?”

Tâm tư Tề Mộ vừa động, nhớ tới mình còn cầm trộm thiệp chúc mừng của Hứa Tiểu Minh.

Hứa Tiểu Minh bỗng nhiên hăng hái bừng bừng: “Hai bọn mình chơi trò chơi đi!”

Tề Mộ không hăng hái lắm: “Huh?”

Hứa Tiểu Minh nói: “Bọn mình mỗi đứa viết 1 tấm thiệp chúc mừng, viết lung tung, cho bạn học đầu tiên không phải ở lớp mình sau khi ra ngoài cửa gặp được, thế nào?”

Tề Mộ khinh bỉ hần: “Nhàm chán.”

“Đi mờ,” Hứa Tiểu Minh nói, “Rảnh cũng là rảnh, tớ muốn xem xem ai vận tốt như vậy, có thể nhận được thiệp chúc mừng của anh Mộ.”

Tề Mộ nói: “Không chơi, tớ không muốn tặng thiệp chúc mừng.”

Hứa Tiểu Minh: “Chơi đi chơi đi, sắp thi cuối kỳ rồi, các bạn học đều căng thẳng, hai bọn mình rảnh rỗi, tặng mọi người chút kinh hỉ mà.”

Tề Mộ nói: “Cậu xác định là kinh hỉ không phải kinh sợ?”

“Kinh sợ cũng được mà,” Hứa Tiểu Minh cười bỉ ổi nói, “Đều là thay đổi tâm tình sôi động không khí.”

Theo lý thuyết Tề Mộ sẽ không chơi với hần, loại làm bừa này không phù hợp hình tượng Tề bá chủ, mặc dù cậu không lạnh nhạt, nhưng cũng không trêu chọc người. Chỉ bất quá sơ nhất làm mất chuyện rắc rối quá giới hạn, khiến danh tiếng của cậu ở bên ngoài, làm kinh hãi thầy trò toàn trường.

Nhưng lúc này cậu nhìn thiệp chúc mừng, lại quỵ dị đáp ứng.

Con người Tề Mộ lóe lên một cái: “Tớ có điều kiện.”

Hứa Tiểu Minh nhàm chán vô cùng, chỉ cần cậu chơi với hần, điều kiện gì cũng được: “Cậu nói.”

Tề Mộ nói: “Thiệp chúc mừng phải tặng cho người đầu tiên sau khi tan học gặp được.”

Hứa Tiểu Minh không cảm thấy có vấn đề gì: “Được á, vậy chúng ta chơi lớn chút, không giới hạn bạn học, nếu như gặp được là giáo viên, chúng ta cũng tặng!”

(Một lần chơi lớn xem cả trường có trầm trồ =))))))

Tề Mộ gật đầu: “Có thể.”

Hứa Tiểu Minh vui hơn hở mà đưa cho cậu một tấm thiệp chúc mừng, còn đặc biệt chọn màu hồng, bên trên một chuỗi trái tim nhỏ, trên cạnh góc còn khảm vụn kim cương nhỏ, suýt nữa chói mù mắt thằng nam titan Tề bá chủ.

Tề Mộ: “Cậu đây là phẩm vị gì?”

Hứa Tiểu Minh: “Nữ sinh đều thích cái này!”

Tề Mộ mở miệng nói: “Đổi tấm, muốn cái kia” Cậu vừa định nói muốn màu xám nhạt, lại nghĩ tới người nào đó hình như rất thích màu hồng, nhất là hồi bé Bây giờ trưởng thành thì không thích nữa, nhưng không chừng chỉ là ngượng thể hiện ra, trong lòng vẫn muốn.

Hứa Tiểu Minh thì muốn nhìn cậu tặng màu hồng: “Không được, mấy cái kia tớ viết xong hết rồi!”

Tề Mộ không kiên trì nữa, cắn nắp bút bắt đầu nghĩ từ.

Hứa Tiểu Minh giật dây cậu: “Viết tình nồng ý mật chút!”

Tề Mộ nhắc mí mắt nhìn hần: “Viết trên mặt cậu?”

Đồng chí Tiểu Minh “hoa dung thất sắc”, đành hoàng cầm miệng.

Tề Mộ nhìn chằm chằm thiệp chúc mừng, do dự một lúc lâu mới viết. Hứa Tiểu Minh an tĩnh không được 3 giây, ghé lên muốn nhìn.

Tề Mộ đầu cũng không ngẩng: “Cậu gần thêm chút nữa, tôi không quản được cái bút này đâu.”

Hứa Tiểu Minh sợ, sợ Tề Mộ thật sự coi mặt hần làm thiệp chúc mừng.

Tề Mộ viết xong sau đó hong một lát, khẹp thiệp lại sau đó nằm xuống ngủ.

Cách tan học còn 2 tiết nữa, Hứa Tiểu Minh gãi tim cào gan, tim ngứa khó chịu, tò mò tột cùng!

Tề Mộ có thể chơi trò này với hắn cũng rất hiếm lạ rồi, cậu ấy còn rất nghiêm túc viết thiệp, viết cái gì?

Ai lại có “phúc khí” của thiên đại nhận được tấm thiệp này? Hứa Tiểu Minh tò mò không được!

Cơ mà Tề Mộ vững như thái sơn, hai tiết đều gặt gao đề lấy thiệp, ngủ không nhúc nhích.

Hứa Tiểu Minh lại không ngủ được, hần mắt trông mong mà đếm thời gian, hận không thể đi xoay đồng hồ, để chuông tan học nhanh kêu lên chút.

Kỳ thực Tề Mộ không ngủ, ít nhất một tiết đầu không ngủ, còn mơ mơ màng màng nghe non nửa tiết, bắt quá sau đó giáo viên tiếng Anh thật sự quá dài dòng, giục cậu ngủ mất. Chờ tiếng chuông tiết học vừa vang lên, cậu mới giật mình tỉnh lại.

Hứa Tiểu Minh không nhận được, đi ra ngoài tìm Phương Tuấn Kỳ bô bô, Tề Mộ vùi đầu trên bàn học, trong tay cầm điện thoại của mình.

Cậu do dự cả buổi, tới lúc chuông vào lớp vang cũng không gửi tin nhắn ra.

Sau khi vào học Doãn Tu Trúc chắc chắn sẽ không xem tin nhắn, cho nên muốn gửi cũng chỉ có thể sau giờ học gửi. Hiện tại sau tiết đã qua, gửi cậu ấy cũng sẽ không xem.

Tề Mộ nghĩ chút, thu di động lại: Không gửi, nếu cậu ấy tới, cậu sẽ đưa thiệp cho cậu ấy, nếu cậu ấy không đến cậu sẽ xé thiệp! Trò chơi gì đó, vốn cũng là mượn cớ, cậu chính là muốn tặng Doãn Tu Trúc một tấm thiệp, cũng chỉ muốn cho cậu ấy.

Hứa Tiểu Minh từ lớp một về, nhìn qua chính là tư thế ngủ bình tĩnh vững vàng, cao ngạo bất phàm của anh Mộ hần.

A Tiểu Minh rất sốt ruột, rốt cuộc là cô gái nào có thể được Tề bá chủ sủng hạnh?

Thật vất vả nhận đến tan học, Hứa Tiểu Minh giống như cháy mông nhảy lên, giáo viên không chút khách khí ném hắn nửa viên phấn.

Tiểu Minh bị thương, ngồi xuống sau đó bắt đầu ui cha: “Anh Mộ, tỉnh thôi, tan học rồi!”

Tề Mộ: “.” Không muốn tỉnh vẫn có thể ngủ.

Hứa Tiểu Minh cũng không dám nói quá lớn, chỉ có thể như muỗi vo ve gọi cậu.

Tề Mộ muốn cho hắn một cái tát, lại không muốn bại lộ mình đang giả bộ ngủ, chỉ có thể mặc cho hắn rầm rì.

Giáo viên giao xong bài tập, lại sau khi dặn dò một hồi, rốt cục rời đi.

Hứa Tiểu Minh không kìm nén được, đưa tay đẩy Tề Mộ: “Tan học rồi tan học rồi, bọn mình”

Tề Mộ gục trên bàn, thấp giọng nói: “Cậu động vào tớ nữa thử xem?”

Hứa Tiểu Minh: “.” Đệt! Dọa tề rồi được chứ!

Tề Mộ không để ý tới hắn, tiếp tục ngủ.

Hứa Tiểu Minh không chọc nổi, sợ cậu thức dậy tức giận lớn, mang hắn thử dao.

Mắt thấy bên ngoài người đến người đi, vô số người như con thoi mà qua, Hứa Tiểu Minh ngóng 2 tiết, cơ hồ sắp chết tâm rồi, Tề Mộ căn bản không muốn chơi trò này đi, căn bản đang chọc hắn chơi đi, thiệt hắn kích động 2 tiết!

Tề Mộ đâu ngủ được? Cậu giả bộ ngủ sắp giả không được nữa rồi: Tan lớp đã 20 phút, Doãn Tu Trúc vẫn chưa tìm cậu, chẳng lẽ cậu không đi tìm anh, anh cũng không đi tìm cậu? Chẳng lẽ cậu không đợi anh tan học, anh cũng tự mình đi?

Tuy nói cậu có tự mình biết mình, không bỗ tức cho anh nữa, nhưng hai bọn cậu đã nói cùng nhau làm bài tập, hóa ra chỉ cậu coi trọng? Nói tới cũng phải, cậu không ở đây, bài tập của Doãn Tu Trúc làm nhẹ nhàng hơn chút.

Trong lòng Tề Mộ rất không có mùi vị, nằm nhoài cũng càng ngày càng không thoải mái.

Tới lúc bên cạnh truyền đến âm thanh quen thuộc: “Tề Mộ sao thế, có chỗ nào không thoải mái sao?” Âm thanh Doãn Tu Trúc rất nhẹ, hỏi thì là Hứa Tiểu Minh.

Hứa Tiểu Minh vẻ mặt mất mát: “Chả biết nữa, ngủ sắp 2 tiết rồi.” Bên ngoài sắp không còn ai, còn tặng thiệp cái rắm ý!

Doãn Tu Trúc hơi nhú lông mày, duỗi tay về phía trán Tề Mộ

Tay anh còn chưa đụng phải Tề Mộ, Tề Mộ đã ngẩng đầu lên, mắt buồn ngủ sưng mù mà nhìn anh.

Doãn Tu Trúc cứng đờ, rút tay về, tầm mắt cũng không quá tự tại mà tách ra.

Tề Mộ giả bộ rất giống, một bộ vừa tỉnh ngủ: “Tan học rồi?”

Hứa Tiểu Minh vẻ mặt đau khổ nói: “Tan học nửa tiếng rồi!”

Tề Mộ “Ồ” một tiếng, gãi gãi tóc sau đó đứng lên. Cậu vừa đứng lên, thiệp màu hồng bị đè 2 tiết liền lộ ra.

Doãn Tu Trúc liếc cái là thấy, con người chột co rút: Màu hồng, thiệp, ai cho Tề Mộ.

Ngay sau đó anh liền cảm thấy dường như có kim châm lên ngực, trong miệng tuôn ra từng trận chua xót — Tề Mộ chưa từng được người tỏ tình, rốt cục đã được người tỏ tình rồi.

Ai may mắn như vậy?

Con người Doãn Tu Trúc tối xuống.

Hứa Tiểu Minh rên rỉ nói: “Anh Mộ, thiệp này của cậu rốt cục tặng không hả?”

Tề Mộ giả bộ mới nhớ ra, nhìn mắt Doãn Tu Trúc sau đó nói: “Tặng nè.”

Hứa Tiểu Minh: “Tặng ai hả? Người cả trường sắp đi sạch rồi!”

Tề Mộ cầm lấy thiệp chúc mừng, tiện tay đưa cho Doãn Tu Trúc: “Đưa cho người không phải lớp mình đầu tiên gặp được sau khi tan học chứ sao.”

Hứa Tiểu Minh: “.”

Doãn Tu Trúc nhìn thấy thiệp màu hồng trong ngực, không hoàn hồn được.

Tề Mộ nói: “Không sai chứ, quy tắc là vậy đi? Tan học, người đầu tiên tớ gặp được là Doãn Tu Trúc, cậu ấy vừa vặn không phải lớp bọn mình.”

Hứa Tiểu Minh vẻ mặt nản lòng: “Không sai.”

Còn rất con mẹ nó một chữ cũng không sai, nhưng vấn đề là Hắn không muốn thấy kết quả như vậy đâu! Hắn muốn nhìn chính là Tề Mộ đưa thiệp màu hồng cho giáo viên nữ, a phi, bạn học nữ cũng được, đưa cho Doãn Tu Trúc có ý gì? Quan hệ kia của 2 người bọn họ, đưa thiệp cái rắm, đưa phim XX hắn cũng không hiếm lạ!

Tề Mộ cầm cặp sách lên, quẳng trên vai trái nói: “Đi, về nhà.”

Doãn Tu Trúc đi theo, âm thanh trầm thấp nói: “Tầm thiệp này”

Tề Mộ không quay đầu lại, làm như lơ đãng nói: “Hứa Tiểu Minh cứ bảo tớ viết thiệp, bảo tớ tan học đưa cho người đầu tiên gặp được.”

Doãn Tu Trúc dùng sức nắm chặt thiệp.

Tề Mộ háng giọng một cái, nói: “Vừa lúc cậu tới, liền cho cậu.”

Doãn Tu Trúc không nhịn được hỏi cậu: “Nếu như là người khác?”

Tề Mộ rốt cuộc không nhịn được, cậu vừa đi ra khỏi tòa dạy học, bỏ rơi Hứa Tiểu Minh sau đó cười hì hì nói: “Nếu là người khác, tớ xé nó.”

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Đầu tháng 12, ban ngày càng lúc càng ngắn, mới khoảng 5h bên ngoài đã ráng đỏ đầy trời, đêm tối buông xuống.

Doãn Tu Trúc đứng trên bậc thang tòa dạy học, mắt không chớp mà nhìn thiếu niên trước mặt.

Cậu mặc đồng phục học sinh lam trắng tằm thường nhất, cặp sách màu đen tùy ý treo trên vai. Gió lạnh thổi qua, tóc hơi xoăn của cậu càng thêm vĩnh chút, nhưng tất cả tì vết cũng không che được đôi mắt sáng ngời kia, cũng không che được nụ cười xán lạn kia.

Cậu đứng đó, chiếu chiều tà thành mặt trời sớm mai, thay ban đêm thành ban ngày.

Doãn Tu Trúc chặt chẽ nắm chặt thiệp chúc mừng, giống như người hăm sâu đáy biển nhận được ống khí oxy.

Anh nhìn thấy chữ trên thiệp — Doãn Tu Trúc, chúc cậu Noel vui vẻ, hi vọng chúng ta cả một đời đều là bạn tốt!

Ký tên là Tề Mộ.

Từ lúc ban đầu tấm thiệp này chính là cho Doãn Tu Trúc, là Tề Mộ viết cho anh.

Nội dung thiệp đơn giản, rộng rãi, dường như còn có chút khách sáo và ngốc nghếch, nhưng một hàng chữ này lại mạnh mẽ đâm vào trái tim Doãn Tu Trúc.

Năm 10 tuổi ấy, Tề Mộ tổ chức cho Doãn Tu Trúc sinh nhật đầu tiên của anh từ lúc chào đời tới nay.

Hai người bọn họ ở trong phòng học, chia sẻ một cái bánh ngọt nho nhỏ. Lúc ấy Tề Mộ cho anh một tấm thiệp, màu hồng, bên trên cũng là một câu như vậy, chỉ bất quá đổi sinh nhật thành Noel.

Anh nhớ, Tề Mộ vẫn nhớ.

Tấm thiệp kia bị anh làm mất, là tiếc nuối mà Doãn Tu Trúc thủy chung không cách nào quên được, mà bây giờ Tề Mộ lại cho anh một tấm.

Bạn tốt cả một đời.

Doãn Tu Trúc nhìn chằm chằm ba chữ “cả một đời”, chậm chạp không cách nào dịch chuyển tầm mắt.

Như vậy cũng tốt, có thể ở bên cậu cả đời, đã là tâm nguyện lớn nhất của anh.

Tề Mộ rốt cục thấy được nụ cười lâu không gặp của Doãn Tu Trúc, cậu rốt cục đỡ được người! Giờ khắc này, chớp mũi Tề bá chủ cũng xót, giận dữ quá khó chịu, cậu sau này không bao giờ chọc cậu ấy giận nữa!

Đêm giáng sinh đó vừa lúc là chủ nhật, Đồng Quý Sinh từ nước ngoài chạy về.

Hứa Tiểu Minh hận y tới ngứa răng, một cú điện thoại triệu tập tất cả hỏa tới đúng chỗ.

Bạn học Tiểu Đồng thấy đủ người như vậy, còn rất kích động: “Mọi người đều rất nhớ tớ ha.”

Hứa Tiểu Minh: “Nhớ lắm luôn, muốn quất chết cậu!”

Vừa nói hần lên vùng quyền đánh y, Đồng Quý Sinh ăn hotdog hamburger khoai tây chiên 2 năm, vạm vỡ, y ha ha cười nói: “Làm gì thế Minh Tử, anh đối với chú đủ tốt rồi đi!”

Hứa Tiểu Minh ha ha đầy mặt y: “Cậu coi tớ là cái gì!”

“Không tốt?” Đồng Quý Sinh vô tội nói, “Đều là phim mới nhất mà, tớ từng xem, rất thích thú mới cho cậu.”

Hứa Tiểu Minh vẻ mặt táo bón: “Thích thú? Thật mẹ nó thích thú, cậu tặc cậu có phải có ý nghĩ với mông tớ?”

Tề Mộ & Phương Tuấn Kỳ & Doãn Tu Trúc: “.”

Không phục không được, đồng chí Tiểu Minh không lên tiếng thì thôi vừa gáy là kinh người!

Đồng Quý Sinh mông lung nói: “Cái gì với cái gì?”

Hứa Tiểu Minh ngoài miệng không lông, nói chuyện không kinh sợ, dăm ba câu đã nói chuyện phim G ra.

Đồng Quý Sinh: “.”

Hứa Tiểu Minh chất vấn y: “Nói đi, cậu có phải có ý nghĩ với tớ?”

“Có ý nghĩ em gái cậu!” Đồng Quý Sinh dở khóc dở cười, lại hỏi, “Cậu nói bìa là cái gì?”

Hứa Tiểu Minh tỉ mỉ mà miêu tả một phen, Đồng Quý Sinh trầm mặc một hồi, nói: “Tớ biết rồi.”

Hứa Tiểu Minh phải hỏi rõ ràng: “Biết cái gì?”

Đồng Quý Sinh bất đắc dĩ nói: “Yên tâm, bờ mông rất an toàn, là tớ phải cẩn thận.”

Hóa ra CD kia là một học trưởng của y cho y, Đồng Quý Sinh từng xem phim đó, nhưng không phải xem của học trưởng cho, y lại nhìn thấy, liền trực tiếp sang tay đưa cho Hứa Tiểu Minh.

Hứa Tiểu Minh nghe hiểu: “Học trưởng này đối với cậu”

Đồng Quý Sinh cũng không cố kỵ gì: “Anh ấy là song tính luyện, xem ra như vậy, đại khái đối với tớ có chút ý gì”

“Song tính luyện?” Hứa Tiểu Minh lần đầu nghe thấy từ như vậy, hết sức tò mò, “Hai cách thế nào?”

Đồng Quý Sinh cười khà khà, phổ cập cho anh bạn nhỏ quê mùa của y: “Đừng hạn hẹp vậy mà, chuyện yêu đương, cũng không cứ phải là nam với nữ.”

33. Chương 33

Chương 33

Edit + Beta: Vịt

Nói tới đàn ông cũng rất thần kỳ, nếu như con gái nhìn thấy loại phim này, sau khi bùm mặt thét chói tai nhất định sẽ từ trong khe ngón tay liếc trộm — Hóa ra đàn ông và đàn ông cũng có thể yêu đương ha.

Nhưng nam sinh thì không phải mạch não như vậy, bọn họ nghĩ đơn giản thô bạo hơn — Hóa ra đàn ông và đàn ông cũng có thể làm?

Chỉ là tình, căn bản không nghĩ tới yêu.

Đồng Quý Sinh là người có kiến thức, nói với bọn họ: “Đàn ông và đàn ông, phụ nữ và phụ nữ, đều có thể yêu nhau.”

Y rất khách quan mà giải thích đồng tính luyện và song tính luyện, không để bọn họ chỉ hạn chế nữa, mà là phát triển đến tình yêu. Kỳ thực xã hội bây giờ đã rất cởi mở, trong trường còn một đồng hồ nữ, suốt ngày YY cái nọ YY cái kia, vụng trộm vô cùng vui vẻ.

Chỉ là Tề Mộ tiếng xấu rõ rệt — Vừa vượt cấp đánh nhau, vừa ép lui giáo viên, vừa làm người to bụng, đều vượt quá tầm quan của học sinh trung học, cho nên các em gái có tà tâm nhưng không có tà gan, căn bản không dám giỡn với cậu.

Tề Mộ cũng không có hiểu biết con đường ‘đam mỹ’. Doãn Tu Trúc thì không để ý chuyện bên ngoài, một lòng chỉ có Tề Mộ Mộ, càng không tiếp xúc mấy thứ này.

Hứa Tiểu Minh duy nhất có duyên “tốt” với con gái lại là “tra nam” hàng thật giá thật già trẻ đều lừa, ở chỗ nữ sinh đã vào sổ đen, cũng không biết trong âm thầm gắn cho hắn bao nhiêu quỷ xúc công, đâu có thể để hắn biết.

Phương Tuấn Kỳ ngược lại rất bình thường, đáng tiếc y ở lớp chọn, trong lớp không phân biệt nam nữ, chỉ có học bá.

Đồng Quý Sinh nói: “Các cậu đừng có thành kiến với đồng tính luyến nhá, thời đại nào rồi, bao quốc gia thừa nhận hôn nhân đồng tính rồi, đừng có cái nhìn phiến diện.

Hứa Tiểu Minh nghi ngờ nói: “Cậu cũng là đồng tính luyến?”

Đồng Quý Sinh cho hắn một tát: “Ánh mắt này của cậu chính là thành kiến điển hình!”

Hứa Tiểu Minh vỗ mặt cổ quái nói: “Đàn ông thích đàn ông, kỳ quái lắm mà.”

Đồng Quý Sinh nói: “Có gì mà kỳ quái, người ta yêu của người ta, vương đến cậu?”

Hứa Tiểu Minh nhất thời không nói gì.

Đồng Quý Sinh lại nói: “Chỉ bắt quá thích đồng tính mà thôi, lại không giết người không phóng hỏa, cũng không tới trước mặt cậu chọc giận cậu, mắc mớ gì tới cậu?”

Nghe thấy lời này của y, Doãn Tu Trúc sững sốt.

Hứa Tiểu Minh còn đang “Theo lý tranh luận”: “Nhưng đàn ông và đàn ông không thể sinh con.”

Đồng Quý Sinh cười mắng: “Chẳng lẽ cậu cưới vợ chính là vì sinh con?”

Hứa Tiểu Minh: “.” Hình như cũng không phải, nếu như chỉ là vì sinh con, hắn tại sao không đi làm đầu heo: Loáng cái một thằng cu, xuất chuồng là lên bàn.

“Thì” Hứa Tiểu Minh không nghĩ được lý do, bị phản nói: “Nếu phụ nữ đều thích phụ nữ, tớ khẳng định cô đơn cả đời!”

Đồng Quý Sinh vạch lại hắn: “Đủ để thấy cậu có bao rác rưởi, thằng nữ người ta tình nguyện thích phụ nữ cũng không thích cậu.”

Hứa Tiểu Minh thẹn quá hóa giận, mặc cho y đánh, khuyên cũng lười khuyên.

Lời này của Đồng Quý Sinh, đối với bọn họ ảnh hưởng vẫn là rất lớn.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Thời kỳ trung học, chính là lúc tam quan ra hình dạng, bởi vì đối với tương lai và đối với thế giới này đều rất mờ mịt, cho nên rất dễ theo gió.

Điều này cũng dễ hiểu, giống như người đứng trong sương mù, nhìn thấy một chùm ánh sáng liền sẽ không nhận được đi tới, cũng mặc kệ ánh sáng này an toàn hay không: Nếu như đụng phải đèn xe bay nhanh đến, cả đời liền tiến vào; nhưng ánh sáng này nếu là đèn pha chỉ dẫn con đường phía trước, theo hướng tiến lên, cũng sẽ đi ra trời cao biển rộng.

Đồng Quý Sinh nói rất khách quan, không có cố ý điểm tô cho đẹp, cũng không cố ý chê bai. Chỉ là bày ra lời thật, nói rõ chuyện này.

Giữa đàn ông và đàn ông, phụ nữ và phụ nữ cũng sẽ có tình yêu. Tình yêu là thánh thổ trong tâm mỗi người, vô luận nó là hình dạng gì, cũng nên được tôn trọng.

Đồng Quý Sinh cuối cùng còn nhắc nhở bọn họ: “Đừng nói anh không nhắc nhở các cậu, ngàn vạn đừng bởi vì tò mò mà đi đụng vào những thứ này, thật lòng thích một người thì trải qua thời gian khảo nghiệm, đừng bởi vì nhất thời kích động mà phá hủy bản thân, hại người khác.”

Doãn Tu Trúc như bị sét đánh, cả người đều ngây dại.

Hứa Tiểu Minh hừ đầy mặt Đồng Quý Sinh: “Xem như cậu hiểu biết!”

Đồng Quý Sinh nói: “Vốn chính là vậy mà, thích của trẻ vị thành niên đáng giá mấy đồng? Hôm nay yêu ngày mai không yêu, có bản lĩnh ghen đến trưởng thành, cho người ta một cái hứa hẹn thật sự!”

Hứa Tiểu Minh không thích nghe: “Đợi đến trưởng thành, hoa đẹp đều bị hái đi rồi.”

Đồng Quý Sinh lại vạch lại với hắn: “Cũng bởi vì nhiều hái hoa tặc như cậu, mới có nhiều hoa đẹp như vậy bị chà đạp.”

“Tớ là tiên hạ thủ vi cường!”

“Cho nên cậu chỉ xứng với tàn hoa bại liễu!”

Hai người bọn họ vạch nhau, cậu một câu tôi một câu càng ngày càng không có hình dạng.

Ai ngờ Phương Tuấn Kỳ lại đột ngột nói một câu: “Tớ cảm thấy có đạo lý, là đàn ông nên có đảm đương của đàn ông, ý vào còn trẻ làm chuyện hoang đường chính là không có trách nhiệm.”

Hứa Tiểu Minh sững sốt, hồi vị: “Tiểu Mập, ngay cả cậu cũng bắt nạt tớ!”

Phương Tuấn Kỳ ha ha nói: “Tớ nói chính là tra nam.”

Hứa Tiểu Minh không vàng nhau với Đồng Quý Sinh nữa, quay đầu nhào về phía Phương Tuấn Kỳ, vặn thành một đồng với y.

Tề Mộ cười híp mắt, ghé sát vào Doãn Tu Trúc: “Bọn họ tình cảm tốt thật á.”

Doãn Tu Trúc nhìn nhìn ba người tình cảm tốt đánh tới sưng mặt sưng mũi, đồng ý mù quáng: “Ừ.”

Tề Mộ cất giọng nói: “Được rồi, các cậu như vậy tớ nhìn ngứa tay.”

Đồng Quý Sinh & Hứa Tiểu Minh & Phương Tuấn Kỳ: “.” Nhanh chóng nhớ lại nỗi sợ bị Tề bá chủ chi phối.

Ba bọn họ là đánh trêu, Tề Mộ gia nhập chính là một bên đánh tàn bạo!

Đồng Quý Sinh sửa sang lại kiểu tóc ngổn ngang, tức giận nói: “Hơn 1 năm không gặp, Hứa Gà Con cậu lại đối với tớ như vậy!”

Hứa Tiểu Minh: “Con mẹ nó cậu gọi tớ là gì?”

“Hứa Gà Con!”

“Đồng Trứng Trứng!” Hải âm của Đồng Quý Sinh là Kê Sinh, cho nên chính là trứng trứng.

(Quý Sinh và Kê Sinh đều đọc là [jīshēng])

Đồng Trứng Trứng bị chọc vào chỗ đau: “Hứa Không Gà!”

Hứa Gà Con không đánh nhau được pháo miệng không chịu thua: “Đồng Không Trứng!”

Phương Tuấn Kỳ trợn mắt trắng, cách xa hai tên ngốc chút, sợ bị lây bệnh.

Tề Mộ bị hai người bọn họ giỡn chết, cười đến ngứa tới ngứa lui, Doãn Tu Trúc thuận thế đỡ lấy cậu, nửa người cậu đều dựa tới trên người Doãn Tu Trúc.

Doãn Tu Trúc cũng không nhịn được giương khóe miệng.

Năm người từ nhà trẻ đã quen nhau, tình cảm tất nhiên khác với những người khác. Bọn họ tụ lại với nhau, vừa nói vừa cười, vừa đánh vừa làm loạn, thời gian trôi qua cực nhanh.

Buổi tối Tề Mộ lại mời bọn họ tới nhà cậu chơi.

Phương Tuấn Kỳ nói: “Sắp thi cuối kỳ rồi, tớ còn mấy bộ đề chưa làm.”

Hứa Tiểu Minh không để ý đi: “Anh Mộ, ở đây có người lâm trận chạy trốn, nhanh đề chết cậu ấy!”

Tề Mộ nói: “Đề cái gì chứ, cầm tới nhà tớ làm!”

Phương Tuấn Kỳ: “.” Trông chừng đám người các cậu, làm đề cái quỷ ấy.

Đồng Quý Sinh cầm cùi chỏ kêu y: “Anh Trứng của cậu tớ đây qua ngày mai đã bị dày đi Mỹ Đế rồi, con mẹ nó cậu còn muốn đi làm bài?” Y bị Hứa Tiểu Minh tấy não, miệng trơn, anh Đồng thành anh Trứng.

Phương Tuấn Kỳ ghen cười nói: “Được rồi, tốt nay bởi anh Trứng của tớ thật tốt.”

Đồng Quý Sinh: “.”

Kịp phản ứng mình nói anh Trứng hớ miệng then quá thành giận: “Hứa Gà Con cậu tới đây, ông đây chịch chết cậu!”

Hứa Tiểu Minh gào khóc kêu loạn: “Á á á, Đồng Trứng Trứng giở lưu manh, muốn hái dóa hoa tươi của tớ nè!”

Tề Mộ cười mắng: “Hai bọn cậu cần chút mặt mũi đề!”

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Tề Mộ gọi điện thoại cho đồng chí Đại Sơn, Đại Sơn rất hưng phấn nói: “Chờ nhé, ba để tài xế tới đón các con.”

Tề Mộ vô cùng đại bài nói: “Con đây 5 người, cho chiếc Lengthened Lincoln.”

Đại Sơn mắng cậu: “Lengthened Wickerwork được không?”

(Giải thích chỗ này: “Lengthened Lincoln” hán việt là “Gia trường lâm khăng”; ‘lâm’ có nghĩa là rừng. “Lengthened Wickerwork” hán việt là “Gia trường trúc biên”. Ba Tề ở chỗ này chơi chữ “lâm” và “trúc”)

Tề Mộ cười hì hì nói: “Ba đừng làm mất mặt con chứ, con đây có hải quy, phải để cậu ta cảm thụ chút khí phái của đại quốc thiên triều chúng ta!”

Tề Đại Sơn ngoài miệng mắng: “Thằng nhãi, chiều con mấy tật xấu!” Quay đầu vẫn thật sự để tài xế lái hai chiếc chanh sả chạy chậm tới đón bọn họ.

Hứa Tiểu Minh rất tăng bốc: “Vẫn là anh Mộ của em có mặt mũi lớn.”

Tề Mộ nói: “Đó là nên, đồng chí Đại Sơn vừa nghe đón các cậu, tận lực.”

Đồng Quý Sinh thổn thức nói: “Tớ trải qua vô số người, người cha tốt như ba cậu thật là hiếm thấy.”

Tề Mộ nói: “Mẹ tớ không tốt?”

“Tốt tốt tốt.” Đồng Trứng Trứng chưa loét nói, “Người cả nhà cậu đều về rí gút!” (very good)

Tề Mộ nói: “Cái trình độ tiếng Anh này của cậu, rõ là hải quy?”

Hứa Tiểu Minh vội vàng bổ sung một câu: “Hải quy cái rắm, một con rùa.”

(Chỗ này Hứa Tiểu Minh chơi chữ, rùa (vương bát) cũng để mắng đồ khốn)

Thôi rồi, một rùa một gà lại xoắn lại thành một đồng.

Xe đến, 5 người đều không động đây, bọn họ đều ở cùng nhau nhiều năm như vậy rồi, cực kỳ hiểu rõ tính tình Tề Mộ. Nếu ai dám đơn liệt Doãn Tu Trúc ra ngoài, cậu không nói hai lời chính là nắm đấm. Cho dù Phương Tiểu Mập Hứa Gà Con Đồng Trứng Trứng rất muốn 3 người ngồi 1 xe, cũng không lập tức làm ra lựa chọn.

Kỳ thực đã nhiều năm như vậy, bọn họ cũng coi Doãn Tu Trúc là bạn bè, chỉ bất quá phương thức ở chung của bạn bè và bạn bè không phải giống nhau, tỷ như Đồng Quý Sinh và Hứa Tiểu Minh có thể giỡn mấy cái không biết xấu hổ, lại không thể như vậy với Doãn Tu Trúc.

Hồi bé Tề Mộ không hiểu, cho rằng bọn họ cô lập Doãn Tu Trúc, không để ý anh, cho nên mới tức giận nổi nóng.

Bây giờ cậu đã hiểu, biết cho dù là anh em ruột cũng có xa gần thân sơ, sẽ không tiếp tục cưỡng cầu. Tề Mộ nói: “Ba các cậu tới xe mới đi, trước đó tớ và Doãn Tu Trúc từng ngồi, ngẫu lắm luôn.”

Ba người Hứa Tiểu Minh lập tức chui vào trong xe.

Tề Mộ và Doãn Tu Trúc lên xe phía sau, hai người cùng ngồi ghế sau.

Tề Mộ nói: “Bọn họ ồn ào muốn chết, hai bọn mình cách xa bọn họ chút.”

Trong lòng Doãn Tu Trúc nóng hổi, anh biết Tề Mộ đang trấn an anh, kỳ thực anh căn bản không quan tâm mấy thứ này, anh chỉ là vô cùng thích chiều cổ của Tề Mộ đối với anh.

Tề Mộ sợ anh cô đơn, sợ anh không có bạn bè, sợ anh không hợp quần. Cho nên lôi kéo anh, đẩy anh, dẫn anh, trở thành bạn với đám Hứa Tiểu Minh.

Doãn Tu Trúc đều biết, mà anh biết được càng rõ càng quý trọng Tề Mộ.

Một Tề Mộ tốt như vậy, anh đặt cậu ở trên đầu tim cũng cảm thấy còn lâu mới đủ.

Tề Mộ thấy anh xuất thân, hỏi: “Nghĩ gì thế?”

Doãn Tu Trúc trong lòng nghĩ toàn là cậu, đương nhiên không có cách nào nói ra, anh nói: “Đồng Quý Sinh biết nhiều thật đấy.”

Tề Mộ nói: “Hoàn cảnh giáo dục của nước ngoài không giống với chúng ta lắm, cậu ấy tiếp xúc nhiều hơn, biết cũng nhiều hơn chút.”

Doãn Tu Trúc nhìn cậu một cái hỏi: “Cậu cảm thấy cậu ấy nói đúng sao?”

Tề Mộ hỏi ngược lại: “Cậu chỉ phương diện nào?”

Cổ họng Doãn Tu Trúc có chút chặt, ngón tay hơi co lại chút: “Tình yêu giữa đồng tính.”

“Cái này hả.” Tề Mộ nói, “Tớ cũng không rõ lắm, trước kia tớ cảm thấy kết hôn chính là tình yêu, giống như ba mẹ tớ vậy, nhưng hiện tại cũng hiểu, cái này không phải tuyệt đối.” Cậu không nói rõ, nhưng sau khi kết hôn trở mặt thành thù không chỉ cha mẹ của Doãn Tu Trúc.

Doãn Tu Trúc nhìn chăm chăm mu bàn tay mình, hỏi: “Vậy cậu cảm thấy một người đàn ông sẽ yêu một người đàn ông khác sao?”

Tề Mộ nói: “Nhất định sẽ mà, không phải đều nói rồi sao, người như vậy vẫn rất nhiều.”

Doãn Tu Trúc cảm giác trái tim mình vọt đến cổ họng rồi: “Vậy cậu ghét người như vậy sao?”

Tề Mộ lắc đầu: “Sẽ không, bọn họ lại không làm chuyện thương thiên hại lý, có gì mà ghét.”

“Nếu như” Doãn Tu Trúc lời đến khóe miệng lại rụt trở lại.

Tề Mộ nhìn về phía anh: “Nếu như cái gì?”

Doãn Tu Trúc nhìn về phía cậu, ở trong lòng hỏi: “Nếu như tớ thích cậu, cậu sẽ ghét tớ chứ?”

Đáng tiếc anh không hỏi ra, giống như Đồng Quý Sinh nói vậy, yêu thích của vị thành niên tính là gì? Anh muốn nghiêm túc đặt những lời này ở đáy lòng, anh phải bảo vệ nó cẩn thận, đợi đến một ngày anh có đủ tư cách, lại lấy nó ra, thành kính mà hiến tặng cho Tề Mộ.

Tề Mộ, đáng giá được tất cả thứ tốt nhất.

Mà anh cũng nhất định phải trở thành người tốt hơn, giao phó tình yêu đáy lòng cộng thêm trách nhiệm cả đời cho cậu.

Một đời một kiếp 15 tuổi quá rẻ mạt rồi.

Anh sẽ bắt đầu từ bây giờ tích góp từng chút một, vì cậu xây lên tình yêu một đời một kiếp.

Doãn Tu Trúc mím môi cười nói: “Nếu như bọn mình lớn lên, hi vọng cậu sẽ không ghét tớ.”

Tề Mộ nói: “Đừng nói nhảm, tớ sao sẽ ghét cậu.”

Trái tim thất lạc đã lâu của Doãn Tu Trúc rốt cục lại nổi lên ý ngọt ngào ngây ngô, anh nói: “Cám ơn cậu.”

Tề Mộ cạ lời: “Tớ thấy cậu cũng nên có nickname rồi đấy, gọi là Doãn Cám Ôn!”

Doãn Tu Trúc giương khóe miệng, chỉ cười không nói chuyện.

Tề Mộ quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, khóe miệng cũng không nhin được giương lên — Hơn 1 tháng nay cậu luôn cảm thấy Doãn Tu Trúc đang trốn cậu, xa cách không nói rõ được, mà hiện tại anh rất cục trở lại, lại giống như trước đây.

Cậu tự đáy lòng hi vọng cả đời cũng không mẫu thuẫn với Doãn Tu Trúc, bọn họ phải tốt như vậy cả đời.

Con người không đáng tin Tề Đại Sơn này, thấy nhiều nhãi con như vậy, cảm giác mình trẻ 20 tuổi: “Chú hồi lớn như các cháu cũng có thể thổi bình (*) đấy!”

((*) thổi bình: ý là uống rượu không cần uống chén mà trực tiếp tu chai)

Hứa Tiểu Minh là tên không ngại chuyện lớn: “Chú Tề lợi hại thật, ba cháu không cho cháu uống rượu.”

“Thứ như rượu phải sớm luyện, sau này mới ngàn chén không say.”

Mắt Hứa Tiểu Minh sáng rực: “Vậy bọn cháu hôm nay luyện chút?”

Tề Đại Sơn thật đúng là coi mình 15-16: “Được á, chú đi mở rượu cho bọn cháu.”

Kiều Cẩn không nhìn được nữa: “Tối một bên, bọn nó vẫn chưa trưởng thành!”

Tề Đại Sơn: “Uống chút rượu ngọt không sao sất, chỉ là đồ uống.”

Kiều Cẩn một cái tát hô ông ra: “Trở về uống say, ông đi giải thích với ba mẹ người ta?”

Tề Đại Sơn nói: “Uống không say”

Kiều Cẩn mệnh lệnh cấm tiệt: “Không được uống rượu, ai uống thì đưa người đó về nhà!”

Đám nhãi con rục rịch chọn rộn yên tĩnh

Hứa Tiểu Minh ghé tới hỏi Tề Mộ: “Anh Mộ à, tửu lượng của chú Tề tốt như vậy, cậu có phải cũng rất trâu bò?”

Tề bá chủ 1 chén choáng 2 chén gục 3 chén tìm dưới bàn bình tĩnh nói: “Nói nhảm, tửu lượng là di truyền.”

Hứa Tiểu Minh sùng bái nói: “Vậy chờ sau này hai anh em mình uống một trận.”

Tề Mộ chột dạ nói: “Không nghe mẹ tớ nói sao, vị thành niên không được uống rượu, tổn thương não.”

Hứa Tiểu Minh: “Sau này lớn lên mà.”

Tề Mộ nghĩ lớn lên vẫn phải mấy năm, vững vàng: “Chuyện sau này sau này hẵng nói đi.”

Qua Giáng sinh chính là Nguyên Đán.

Năm nay cũng rất đặc biệt, một đám người Giáng Sinh ở trong nhà Tề Mộ trải qua, Nguyên Đán vậy mà ở nhà Doãn Tu Trúc họp đủ.

Bất quá ý nghĩa hoàn toàn khác nhau.

Ở nhà Tề Mộ, bọn họ chỉ là bạn chơi cùng tuổi, không câu không thúc, ăn uống tùy ý, cuối cùng còn đại chiến gối, chơi tới quên trời đất.

Ở nhà Doãn Tu Trúc, lại là theo cha mẹ tham gia tiệc tùng chính thức, mỗi người mang theo nơ nhỏ, mặc áo đuôi én, chỉnh đốn tới thẳng thơm nghiêm chỉnh.

Doãn gia có tập tục như vậy, mỗi khi tới Nguyên Đán sẽ ở trong nhà tổ chức cái gọi là “tiệc gia đình”, mời thân bằng hảo hữu tụ tập với nhau, cùng đón năm mới.

Trước kia Doãn Chính Công cũng chủ trì, bất quá Doãn Tu Trúc đều bị xem nhẹ tồn tại, thậm chí sẽ bị trẻ con nhà họ hàng bắt nạt.

Nhưng kể từ năm ngoái Doãn Chính Công tìm được trung tâm giám định uy tín hơn, sau khi một phần giám định cha con ra lò gã triệt để yên tâm, Doãn Tu Trúc cũng thành đứa con trai ưu tú trong miệng gã, người thừa kế tương lai.

Thời gian cách 1 năm, Doãn Tu Trúc đã là sự tồn tại sao vây quanh trăng.

Trước kia Tề gia cũng chưa từng tới tiệc này, nguyên nhân chủ yếu là Tề Đại Sơn không đủ tư cách.

Mà mấy năm nay thế của Châu Báu Thất Xảo ngay cả Doãn gia cũng không thể khinh thường, Tề Đại Sơn cũng thành nhân vật nóng phồng tay, Doãn Chính Công tự nhiên phát thiệp mời cho ông.

Tề Đại Sơn hỏi Tề Mộ: “Con đi chứ?” Ông rất coi trọng tích lũy giao thiệp của Tề Mộ, cũng không ép cậu tới tụ hội như vậy. Giao thiệp cũng chia ra hữu hiệu và vô hiệu, tuổi này của Tề Mộ có thể quen mấy bạn học chơi thân như vậy, không cần thiết tới trường danh lợi kết giao người.

Tề Mộ cũng rất cảm thấy hứng thú: “Đi, đám Hứa Tiểu Minh cũng đi.”

Tề Đại Sơn liền nói: “Vậy được rồi, hai chúng ta đi.”

Tề Mộ hỏi Kiều Cẩn: “Mẹ cũng đi chứ?”

Không đợi Kiều Cẩn mở miệng, Tề Đại Sơn liền nói: “Mẹ con lười xã giao.”

Kiều Cẩn đang bôi thuốc màu, trên tạp dề dính đầy thuốc màu: “Mẹ có thời gian đó còn không bằng vẽ thêm mấy bản thiết kế.”

Tề Mộ nói chuyện với người lớn vẫn ở trình độ kiến thức nửa vơi, cậu nói: “Vậy cũng được, con với cha đi chơi.”

Kiều Cẩn nhìn cậu một cái: “Đó cũng không phải chỗ cho con chơi.”

Tề Mộ lúc này vẫn chưa hiểu lắm, qua sau này, trong đầu cậu thỉnh thoảng đều quanh quẩn những lời này của Kiều Cẩn.

Cậu tới Doãn gia vô số lần, thậm chí ở chỗ này rất nhiều lần.

Nhưng hôm nay, cậu nhìn thấy một Doãn gia xa lạ.

Một trường danh lợi mà con người hợp lại hoạt động, đèn đuốc sáng trưng, ăn uống linh đình.

Suối phun mà cậu mong chờ đã lâu mở ra, đẹp hơn trong tưởng tượng của cậu, nước suối chảy vào đêm đông cũng không kết băng, ánh đèn xinh đẹp đánh vào phía trên, biến hóa ra thịnh cảnh đèn hoa rực rỡ không có trời đêm.

Hết thấy đều rất đẹp, nhưng rất xa lạ.

Tề Mộ xa xa nhìn thấy Doãn Tu Trúc.

Cậu quá quen thuộc Doãn Tu Trúc, bắt đầu từ 4 tuổi, biết anh 10 năm.

Nhưng lúc này đây, cậu nhìn thấy Doãn Tu Trúc không giống vậy.

Thiếu niên anh khí bức người, Tây phục đặt làm riêng khiến anh lộ vẻ rắn rỏi, dưới tóc ngắn màu mực là con ngươi thâm thúy và sống mũi cao thẳng, còn có đôi môi mỏng manh kia, câu lên độ cong vừa đúng, tư thái anh thông dong ứng đối có độ, nhưng lại giống như hàn tùng trên núi cao, mang theo xa cách và cao xa không cách nào đụng vào.

Tề Mộ ngẩn người, lần đầu tiên rõ ràng mà ý thức được — Doãn Tu Trúc đã sớm không phải là đứa trẻ trốn sau cậu cần cậu bảo vệ kia nữa.

Anh đứng còn cao hơn cậu, nhìn còn xa hơn cậu, anh đã sớm tại lúc cậu không phát hiện, giương cánh bay cao, tung hoành chân trời.

Giờ khắc này trong lòng Tề Mộ lại có một tia mất mát dâng lên.

Dương như có cảm ứng tâm linh, tầm mắt Doãn Tu Trúc đuổi lại đây, lướt qua vô số người nhìn thấy cậu.

Trong phút chốc, sương tuyết tản đi, chồi xuân từ dưới đất chui lên, trong mắt Doãn Tu Trúc đều là gió êm dịu ngày xuân.

Tề Mộ ngẩn ngơ, điện thoại của cậu vang lên, cúi đầu nhìn.

Doãn Tu Trúc: Chờ tở.

34. Chương 34

Chương 34

Edit + Beta: Vịt

Tề Mộ thu lại điện thoại, trong lòng một mảnh dương quang xán lạn.

Hứa Tiểu Minh mắt sắc nhìn thấy cậu, ghé lên nói: “Ủi cha cái đệt, anh Mộ bộ đồ này của cậu được lắm.”

Đại Sơn là một con đẽ chũi, nhưng thẩm mỹ của Kiều nữ sĩ lại là đẳng cấp quốc tế, bà may cho con trai bảo bối của bà, sao có thể không được.

Tề Mộ ngẩng đầu ưỡn ngực: “Cậu cũng không xem xem mẹ tở là ai.”

Hứa gà con nếu đặt vào cổ đại, không phải thái giám chính là nịnh thần: “Chủ yếu vẫn là cậu căn bản đẹp, lớn lên soái.”

Tề Mộ mới không ăn cái thông lọng này của hắn, hỏi: “Ba cậu đâu?”

Hứa Tiểu Minh bĩu bĩu môi: “Ba tở không tở, anh tở dẫn tở tới.”

Hứa Tiểu Minh là lớn tuổi mới sinh, kém anh trai hắn 16-17 tuổi, hắn bây giờ mới 14, anh hắn đã đầu 3, có thể chống nửa bầu trời. Cũng bởi vì có anh trai như vậy, Hứa Tiểu Minh mới có thể buông thả trong buông thả, muốn thế nào thì thế đó.

Tề Mộ: “Anh cả Hứa nhìn có chút mệt nhĩ.” Cậu biết Hứa Thịnh Nguyên, mặc dù chưa từng nói chuyện, nhưng quen biết với Tiểu Minh lâu vậy, cũng rất quen thuộc với anh hắn.

Hứa Tiểu Minh lảm bảm: “Quý biết anh ấy dẫn vật cái gì, mấy hôm trước cãi nhau với ba tở không can ra được, cũng chỉ vì mấy chuyện vớ vẩn kia trong công ty.”

Tề Mộ nói: “Cậu thật là đứng nói chuyện không đau eo.”

Hứa Tiểu Minh thở dài nói: “Mở công ty gì đó á, ba tở vất vả nửa đời, mắt thấy anh tở cũng sắp rập khuôn theo ông ấy.”

Tề Mộ lé hắn một cái: “Không phải ba cậu và anh cậu, cậu có cuộc sống tốt bây giờ?”

Hứa Tiểu Minh lảm bảm: “Gia đình làm công ăn lương cũng rất sung sướng mà.”

Tề Mộ vốn định phản bác hắn, nhưng nghĩ tới Đại Sơn đêm khuya về nhà và Doãn Chính Công chưa từng về nhà, cũng không nói ra lời phản bác.

Hứa Tiểu Minh buồn không được 3 giây, hắn lại nói: “Đệt chứ Trúc Tử nhà cậu cừ thật á, so với trong trường thì như 2 người.”

Tề Mộ phẩm lời này liền cảm thấy không vừa ý lắm, câu Trúc Tử nhà cậu cậu có thể nghe, nhưng hai chữ trước sao lại kỳ cục vậy chứ.

Tề Mộ lờm hắn: “Cậu muốn chịch ai?”

Hứa Tiểu Minh: “.”

Tề Mộ cho hắn một đám. Hứa Tiểu Minh kỹ thuật diễn ngắt ngừng, một bộ bị sợ đứt kinh mạch: “Tở đó là thần tử! Không phải động tử!”

Tề Mộ không vui: “Thần tử cũng không được.”

Hứa Tiểu Minh oan khuất: “Tở còn có thể chịch thật”

Hắn còn chưa dứt lời, lông mày Tề Mộ giương lên, hắn yên tĩnh, kéo khóa kéo miệng mình: “Được được, Doãn công tử ngọc thụ lâm phong, không được vậy bản.”

Tề Mộ vẫn không vui lắm, có loại kích động mãnh liệt muốn rửa miệng tên tiểu tử này.

Hứa Tiểu Minh thấy tình thế không ổn, đành hoảng giả bộ chim cú.

Tề Mộ không để ý đến hắn nữa, bởi vì Doãn Tu Trúc đã tới.

Doãn gia là chủ bữa tiệc, Doãn Tu Trúc tự nhiên là tiêu điểm vạn chúng để ý, đi đến đâu cũng có người chào hỏi với cậu.

Tề Mộ lại đợi một lát, thấy cậu rốt cục cất đuôi người đi tới.

Doãn Tu Trúc vừa thấy cậu liền cười, khác với nụ cười khách khí lúc trước, là chân tâm thực lòng. Giống như một nắm kéo xuống ánh sao chân trời, điểm xuyết trong đôi mắt đen này.

Tâm tình Tề Mộ tốt lắm, sớm quên mất Hứa Tiểu Minh ngoài 9 tầng mây rồi.

Doãn Tu Trúc hỏi cậu: “Tới lúc nào thế?”

Tề Mộ: “Vừa tới một lát.”

Doãn Tu Trúc tới gần cậu, nhẹ giọng nói: “Cho cậu.”

“Hửm?” Tề Mộ đưa tay, cảm giác được 1 hộp nhỏ rơi vào lòng bàn tay, cậu cúi đầu vừa nhìn, vui vẻ nói: “Socola?”

Doãn Tu Trúc mặt mày ngậm cười: “Loại này ăn ngon nhất Trẻ con hôm nay tới nhiều, ăn ngon tới mức bị chọn sạch sành sanh.”

Nếu là tiệc gia đình, đồ đồ trẻ con tự nhiên không phải ít, nhưng cũng sẽ không chỉ bày một loại, trẻ con đến đều mất sắc, biết cái ngào ngon nhất, 1 đến 2 đi là chọn sạch.

Tề Mộ tới không tính là sớm, lại bởi vì không quen, cho nên ở bên ngoài mãi, Doãn Tu Trúc lại tri kỷ sớm giữ lại cho cậu.

Trong lòng Tề Mộ vui sướng, ngoài miệng lại nói: “Tớ không thiếu đâu, cậu cứ cầm không chê mệt sao?” Nghĩ tới thiếu niên lúc này ở trong đám người chuyện trò vui vẻ trong tay giấu hộp socola, Tề Mộ đã cảm thấy rất buồn cười.

Doãn Tu Trúc nói: “Không, chỉ tiếc không cầm nhiều chút.”

Tề Mộ chớp chớp mắt nói: “Không sau đâu, kho nhà cậu nhất định có trữ hàng, hôm nào tớ ngồi trong đó ăn.”

Doãn Tu Trúc cười: “Được, chủ nhật tớ chờ cậu.”

Đồng chí Hứa Tiểu Minh ở một bên vẫn chưa đi không nhịn được lên tiếng: “Cái đó”

Tề Mộ còn ghét bỏ hắn: “Huh?”

Hứa Tiểu Minh ủy khuất: “Tớ không có socola thì cũng thôi, nhưng các cậu cũng đừng coi tớ là người tàng hình chứ!” Đãi ngộ này cũng chênh quá lớn đi, ai còn không phải tiểu bảo bảo chứ, hắn cũng muốn có người lên lấy đồ ngon cho hắn mà!”

Tề Mộ & Doãn Tu Trúc: “.”

Khụ, vẫn là quên đồng chí Gà Con đi.

Doãn Tu Trúc không có cách nào ở đây quá lâu, nói mấy câu liền đi.

Anh vừa đi, Hứa Tiểu Minh lại ghé tới, hắn không chớp mắt mà nhìn chăm chăm socola trong tay Tề Mộ.

Tề Mộ nhìn hắn: “Cậu ăn?”

Hứa Tiểu Minh bình thường một miếng socola cũng lười ăn, nhưng hiện giờ hắn rất thèm, gật đầu điên cuồng nói: “Muốn ăn!”

Vốn tưởng anh Mộ của hắn sẽ chia cho hắn một miếng, dù sao đó cũng là một hộp đầy, bên trong thế nào cũng phải có 5 6 7 8 miếng.

Ai ngờ Tề Mộ nắm chặt, vững vàng nói: “Không cho.”

Hứa Tiểu Minh: “???” Cái quỷ gì thế, đây e không phải anh Mộ giả chứ? Ba cậu thân gia vô số, nhà cậu nhiều tiền tới có thể lấp đầy biển, cậu thậm chí ngay cả miếng socola cũng không nỡ cho anh em ăn!

Hứa Tiểu Minh thương tâm, không muốn theo đuôi Tề bá chủ nữa, hắn bị thương quay đầu, muốn tới chỗ Phương Mập khóc huhu.

Tề Mộ cười ha ha, một chút cũng không xấu hổ: Đùa gì thế, tên đàn ông không hiểu socola Hứa Tiểu Minh này, cho hắn không phải phí của trời sao!

Sau đó Doãn Tu Trúc cũng không tìm thêm được cơ hội đến gặp cậu, ngược lại Tề Đại Sơn dẫn Tề Mộ đi gặp Doãn Chính Công, hai bên hàn huyên một trận, khoe khoang một hồi. Tề Mộ lần đầu dưới tình huống như vậy mặt đối mặt với Doãn Tu Trúc, còn cảm thấy rất hiếm lạ, một đôi răng mèo sáng loáng, không giấu đi được.

Sau đó chính là xã giao của người lớn, Tề Mộ nghe tới nhàm chán, lén chuồn ra ngoài.

Cậu vốn định đi tìm Hứa Tiểu Minh — Thăng nhải này không biết lêu lổng chỗ nào rồi.

Kết quả đi tới tuổi phun cũng không thấy bóng dáng Hứa gà con. Tên khốn này cút đâu rồi? Tề Mộ đợi đến có chút hơi lạnh, thật sự lạnh, tuyệt đối không phải sợ ma! Cho nên Tề bá chủ muốn về nhà.

Cậu đang quay đầu đi về, liền nhận ra khác thường.

Có vài người trời sinh ngũ giác nhạy bén, bất kể là thính giác thị giác xúc giác đều tốt hơn người thường chút, hơn nữa trực giác “thân kinh bách chiến” rèn giũa ra, Tề Mộ đối với loại chuyện có người khiêu khích, từ trước đến giờ có dự cảm.

Đầu cậu cũng không xoay, nghiêng người một cái, tránh thoát nắm đấm chạm mặt mà đến.

Tề Mộ là luyện nghiêm túc, 4-5 tuổi đã so chiêu với Đại Sơn, sau đó lại bá sư phụ luyện quyền, những năm gần đây, ngoại trừ lần đó bắt cóc cậu không biết tại sao lại ngũ mất, thì chưa từng chịu lép.

Muốn ám toán cậu, còn non lắm! Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Tề Mộ vừa xoay người lại, quả đấm đã chào hỏi tới. Cậu tư thế chuẩn, nắm tay cực cứng, một cái liền cho người kia một con mắt gấu trúc.

“Đệt!” Người kia chửi tục, ăn đau mà lui về sau.

Tề Mộ nghe âm thanh không phải người quen, đang có chút bức là ai muốn trị cậu. Vừa ngẩng đầu lại thấy người quen.

Vương Trác.

Học sinh hồi sơ tam bị cậu hồi sơ nhất đánh tới chuyển trường.

Tề Mộ nheo mắt lại: “Vương Trác, mày có ý gì?”

Vương Trác hận cậu tới ngứa răng, hắn đời này cũng chưa từng chịu ủy khuất như vậy — Học sinh sơ tam bị học sinh mới sơ nhất đánh tới răng rơi đầy đất, hắn nghĩ thôi đã hận, hận thấu Tề Mộ!

Lúc ấy chuyện ồn ào rất lớn, Vương Trác tức hết sức, tìm cha hắn tạo áp lực cho trường học, muốn đuổi Tề Mộ đi. Nhưng Vương Trác không nghĩ tới chính là, hắn đá trúng tầm mắt.

Nhân viên nhà trường liên lạc Tề Đại Sơn, Tề Đại Sơn là chủ không nói hai lời quyền góp cho tòa dạy học, trường đâu dám tùy tiện đuổi con trai ông.

Trong trường có ý tứ là để cho Tề Đại Sơn và Vương Nguyễn Lâm thâm kín giải hòa, chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không. Tề Đại Sơn sau khi hỏi rõ ngọn nguồn nói: “Chuyện trẻ con, thì để trẻ con tự xử lý, người lớn chúng tôi thì đừng nhúng tay, đúng không Vương tổng.”

Vương Nguyễn Lâm khoe miệng co giật, gã đầu biết con mình chộc phải con trai Tề Đại Sơn. Tề Đại Sơn nổi danh ai cũng không sợ, chộc phải phải ai cũng dấm vặc lại, đừng nói Vương Nguyễn Lâm, ngay cả em rể gã Doãn Chính Công cũng nhường ông mấy phần.

Vương Nguyễn Lâm chỉ có thể nói: “Phải, chuyện trẻ con chúng ta không xen vào.”

Vương Trác bối rối, hấn ý vào trong nhà có tiền có thế, lại có mẹ họ Doãn, tự cao quen, đầu từng chịu tủi thân như vậy? Hấn tìm mẹ hấn khóc, cha hấn cho hấn một câu: “Còn có mặt mũi khóc? Không ở được thì chuyển trường!”

Vương Trác không phục, còn muốn ám Tề Mộ, kết quả lần nào cũng bị đánh đến mặt mũi bầm dập răng rơi đầy đất. Hấn bị đánh đi tìm giáo viên tố cáo, giáo viên cũng rất bất đắc dĩ: “Trò đừng đi chộc bạn ấy nữa đi.”

Trong lòng Vương Trác ngộp chết, nghĩ hết cách cũng không trị được Tề Mộ, cuối cùng cha hấn ngại mất thể diện, làm chuyển trường cho hấn.

Tề Mộ có thể ở trong trường học có uy danh hiển hách như vậy, Vương Trác không thể không kể công.

Vương Trác cho rằng đời này cũng không gặp được Tề Mộ nữa, đầu nghĩ hôm nay lại để hấn gặp được.

Mẹ hấn là chị họ của Doãn Chính Công, mặc dù không phải ruột thịt, nhưng Doãn Chính Công từ nhỏ đã cùng lớn lên với bà ta, quan hệ rất thân, có thể so với chị em ruột thịt. Vương Nguyễn Lâm ý vào thế của Doãn gia, mấy năm nay cũng lẫn lộn không tệ, cho nên Vương Trác mới dám càn quấy kiêu căng như vậy.

Hấn trước kia ngay cả Doãn Tu Trúc cũng bắt nạt sống chết, đầu sẽ đặt người bên cạnh vào trong mắt?

Hôm nay từ xa nhìn thấy Tề Mộ vậy mà đến, hấn cho rằng đây là địa bàn của hấn, muốn thu thập cậu thật đẹp.

Phía sau Vương Trác có người, hấn khoát tay nói: “Đánh nó, đánh đến chết, xảy ra chuyện tao chịu.”

Hấn đã học cấp 3 rồi, kết giao một nhóm người xã hội, tàn bạo càng nặng. Người đi theo hấn cũng không có cách, cha bọn họ dựa vào Vương Nguyễn Lâm, bọn họ chính là người hầu nhỏ của Vương Trác, tuy nói ngay cả Tề Mộ là ai cũng không biết, nhưng chỉ có thể nghe Vương Trác. Lại nói Vương Trác ở Doãn gia hô phong hoán vũ, cho dù thật sự xảy ra chuyện, cũng gánh vác được.

Tâm bọn họ hung hãn, chào hỏi tới.

Giờ nếu là 4 người trưởng thành, Tề Mộ còn sẽ cố kỵ chút, chỉ 4 tên nhãi thối như vậy, cậu thật sự không để vào mắt.

Tề Mộ nói: “Vương Trác, mày thật sự con mẹ nó vô loài.” Dứt lời liền ném áo khoác ra, vung quyền nghênh đón.

Đám nhãi tuổi này đều từng tới lớp ngoại khóa, Taekwondo rồi Judo rồi võ thuật gì đó, ít nhiều đều sẽ học một ít, nhưng khoa tay múa chân là sao có thể sánh được với Tề Mộ?

Một tuổi xưng bá mẫu giáo, 3 tuổi xưng bá nhà trẻ, tên đàn ông từ hồi đó đã trùm sỏ một đường tới cùng thì ngoại khóa có thể so được?

Thật sự tính ra Tề bá chủ cũng là hoa giá tử (*) đấy, Tề Đại Sơn nhưng cho tới bây giờ đều là chủ nghĩa học giả thiết thực, hoặc là không học, nếu học thì phải học thật.

((*) hoa giá tử: theo chủ nghĩa hình thức)

Mất thấy 4-5 thiếu niên bị đánh không dám tiến lên, Vương Trác tức nói: “Chúng mày đám phế vật này!” Dứt lời hấn quơ gậy gỗ bên cạnh ném về phía Tề Mộ.

Tề Mộ giơ tay lên đỡ, nhìn chòng chọc hẳn: “Vương Trác, mày thật là nhớ ăn không nhớ đánh.” Giọng nói hạ xuống, quyền trái ngay giữa sống mũi hẳn, đánh hẳn chảy máu mũi rùng rùng.

Vương Trác đâu nghĩ mình nhiều người như vậy còn không trị được một đứa học sinh sơ nhị, tức sắp điên: “Mày đánh tao, Tề Mộ mày con mẹ nó dám đánh tao!”

“Đánh mày thì sao?” Tề Mộ lại bạt hẳn một tạt tai, “Lúc mày trêu tao chưa từng nghĩ tới sẽ bị đánh?”

Vương Trác bị đau, miệng phun đầy phân: “ĐCMM, mẹ mày”

Tề Mộ không nghe được loại thô tục này nhất, màu con người cậu tối xuống, chào hỏi không phải cái tát nữa, mà là nắm đấm.

“. Anh Trác anh sao thế?”

Nghe thấy có người, Vương Trác vội vàng nói: “Phương Tuấn Kỳ mày đến đây, mày đánh gục tên này cho tao, tao liền đi tìm ba tao nói hộ, để ông ấy đảm bảo với nhà mày!”

Tề Mộ sững sốt, nắm đấm không rơi xuống được.

Người tới thật sự là Phương Tuấn Kỳ, y ở ngoài sáng, Tề Mộ và Vương Trác ở trong tối, Tề Mộ lại đưa lưng về phía y, Phương Tuấn Kỳ chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt sừng lên của Vương Trác.

Phương Tuấn Kỳ đi thẳng tới, từng bước từng bước, tiếng bước chân ở trong bóng đêm rất vang.

Tề Mộ ngừng tay, không quay đầu lại.

Bên này âm ỉ động tĩnh lớn như vậy, quỷ kêu liên tiếp đã sớm khiến bảo an trong vườn nghe thấy, bọn họ đều là có kinh nghiệm, một bên nhìn sẽ không xảy ra chuyện gì một bên đi gọi người. Trẻ con oánh lộn thế này, bọn họ đi ra chỉ sẽ dẫn tới bẩn đây người, vẫn là đi gọi phụ huynh.

Lúc này rào rào đến một đám người, cầm đầu chính là Doãn Chính Công.

Doãn Tu Trúc ở phía sau gã, vốn anh bình tĩnh kiềm chế, nhưng sau khi nhìn thấy Tề Mộ, vẻ mặt anh trong nháy mắt cứng đờ, khóe miệng dề xuống, trong mắt một mảnh sâu đen.

Vương Trác thấy người lớn đến rồi, lập tức bắt đầu bán thảm, “Cậu ơi, chúng ta sao có thể mới người như vậy đến làm khách? Nó thật sự quá đáng, Tiểu Phi chỉ đụng phải nó một cái, nó đã đánh người, cháu đi lên khuyên can, nó đánh luôn cả cháu, giống y kẻ điên!”

Cái gì gọi là kẻ ác tố cáo trước? Vương Trác làm rất trơn.

Thình lình nhìn thấy cục diện này, thật khó nói rốt cục xảy ra chuyện gì. Lúc trước đánh nhau có 4-5 người, nhưng bởi vì sợ phiền phức đều chuẩn, chỉ còn lại một người tên Tiểu Phi và Vương Trác. Hai người bọn họ đều là bị thương ở trên đất, chỉ có mỗi Tề Mộ đứng ngay ngắn, bên chân còn rơi một cây gậy gỗ.

Vương Trác thấy tình thế có lợi với mình, lại nói: “Phương Tuấn Kỳ cũng nhìn thấy, mọi người đều có thể hỏi cậu ta.” Vừa nói hẳn hít vào, thật sự rất đau.

Tầm mắt cả đám đều nhìn về phía Phương Tuấn Kỳ, Phương Tuấn Kỳ nhưng ai cũng không nhìn, không nhìn Vương Trác cũng không nhìn Tề Mộ, y thanh bằng tĩnh khí nói: “Cháu vừa tới, cái gì cũng không thấy.”

Lời này của y vừa ra, mắt Vương Trác híp lại, trong tầm mắt toàn là uy hiếp.

Phương Tuấn Kỳ nói: “Mặc dù cáo không nhìn thấy, nhưng ở đây có giám sát, đi xem là biết ngay xảy ra chuyện gì.”

Vương Trác cực kỳ sợ hãi, khóe miệng Tề Mộ giương lên, quay lưng với mọi người làm khẩu ngữ với Vương Trác: Lũ hèn, không có não.

Vương Trác tức tới suýt nữa liều mạng nhào tới!

Vương Nguyễn Lâm cũng chạy tới, gã vừa nhìn là đoán ngay ra xảy ra chuyện gì, giờ nếu đi mở giám sát, chẳng phải mất hết mặt mũi! Gã giảng hòa nói: “Trẻ con chơi đùa, không biết nặng nhẹ, liền”

Tề Đại Sơn nói: “Lời này của Vương tổng nói đúng, trẻ con không biết nặng nhẹ, vạn nhất bị thương cũng không dễ nói, chúng ta vẫn là đi xem giám sát đi.”

Vương Nguyễn Lâm bị ông chen hòng muốn chết.

Doãn Chính Công cũng hiểu rõ tính tình Vương Trác, biết chuyện này 8 phần là hấn chọc trước, bắt quá Tề Đại Sơn cũng mở miệng rồi, hiển nhiên không muốn con trai chịu tội thân. Gã lườm về phía Vương Trác: “Còn không mau nói xin lỗi? Cháu 17-18 rồi, bắt nạt trẻ con còn có mặt mũi?”

Vương Trác không kịp phản ứng.

Vương Nguyễn Lâm đi tới liền cho hấn một cái tát: “Thằng khốn nạn, bình thường chính là quá chiều mày, chiều mày dẫn tới tật xấu đầy người!”

Vương Trác bị đánh mông lung, vẻ mặt không tưởng tượng nổi: “Cha, con”

Vương Nguyễn Lâm sợ hấn lại làm mất mặt, lại cho hấn một cái tát.

Tề Mộ nhìn cũng không nhìn hấn, đi tới nói: “Thêm phiền phức cho chú Doãn rồi.” Vừa nói cậu nhìn về phía Tề Đại Sơn, “Ba, con muốn về nhà.”

Cậu chỉ hai câu như vậy, nhưng lại hoàn mỹ bày ra tội thân và rộng lượng, quả thực khác một trời một vực với Vương Trác.

Doãn Chính Công vội vàng nói: “Đi thay bộ quần áo đi.” Vừa nói gã nhìn về phía Doãn Tu Trúc, “Mau dẫn Tề Mộ đi lên lầu tắm rửa.”

Doãn Tu Trúc rũ mắt, thu lại hung ác trong mắt: “Vâng.”

Tề Mộ để ý Doãn Tu Trúc, không muốn ồn ào tới quá cứng, cũng đồng ý.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Hai người bọn họ vừa đi, người cũng giải tán, Doãn Chính Công cho Vương Nguyễn Lâm ánh mắt, Vương Nguyễn Lâm bồi tội với Tề Đại Sơn cả đêm.

Tề Đại Sơn kỳ thực không tức giận, chuyện kia ông vừa nhìn là hiểu, ông biết rõ thực lực của con trai, khẳng định không chịu được thiệt thòi, Vương Trác chính là chạy đến tìm đánh.

Bắt quá Tề Mộ vẫn bị bắt nạt, người làm cha ông đây tự nhiên phải đòi lại công đạo cho cậu.

Chuyện người lớn bỏ qua không nhắc, lại nói Tề Mộ bên này, vừa rời khỏi người cậu liền nói với Doãn Tu Trúc: “Không sao đâu, tớ đánh nhau lúc nào thua chứ.”

Doãn Tu Trúc nắm chặt nắm đấm, móng tay cũng đâm vào lòng bàn tay: “Tớ xin lỗi.”

Tề Mộ mềm lòng vô cùng, cậu nói: “Có liên quan gì tới cậu? Đừng chuyện gì cũng ôm lên người mình.”

Doãn Tu Trúc chợt quay đầu, con người anh cực lạnh, mây đen giăng đầy: “Ở nhà tớ, ở trước mắt tớ, ở nơi tớ có thể đụng tay đến, thế nhưng để cậu chịu ủy khuất!” Cậu hận Vương Trác, càng hận chính mình, hận sự bất lực của mình!

Tề Mộ bị bộ dáng này của anh dọa sợ, cậu chân tay lúng túng nói: “Tớ, tớ không chịu ủy khuất mà.” Tề Mộ cậu lúc nào thì chịu ủy khuất!

Doãn Tu Trúc bỗng nhiên cầm lấy vai cậu, môi mỏng co rút, thần thái kinh người.

Tim Tề Mộ căng chặt, vội vàng nói: “Doãn Tu Trúc, tớ”

“Đờ mờ!” Hứa Tiểu Minh quý kêu chạy tới, trên dưới nhìn Tề Mộ, “Anh Mộ cậu không sao chứ? Thằng cháu rùa Vương Trác kia vậy mà mai phục cậu!”

Hấn vừa xuất hiện, ngược lại phá tan không khí quý dị lúc trước. Tề Mộ nhìn nhìn Doãn Tu Trúc, phát hiện anh bình tĩnh chút.

Hứa Tiểu Minh tức tới ngứa răng, nói với Doãn Tu Trúc: “Thằng anh họ kia của cậu thật chả phải thứ gì, hồi sơ nhất hắn ở quanh trường nói xấu cậu, bị Tề Mộ tóm được đánh một trận, từ đó liền giống như bỏ chó, nhảy không ngừng!”

Tề Mộ muốn cắt ngang đã không kịp: “Hứa Tiểu Minh cậu câm miệng!”

Hứa Tiểu Minh chính là cố ý nói, hắn nói: “Doãn Tu Trúc cậu tạm nghỉ học một năm, cậu cũng không biết anh Mộ vì cậu đánh nhau bao nhiêu vụ!”

Doãn Tu Trúc ngây ngẩn cả người, u ám tàn nhẫn và cổ chấp tuôn ra trong lòng anh trong nháy mắt bị đè xuống.

Anh nhìn về phía Tề Mộ, hốc mắt đỏ: “. Xảy ra chuyện gì?”

Tề Mộ vỗ trán mình, ảo não nói: “Hứa Tiểu Minh cậu có thể trông coi cái miệng chó của cậu được không!”

Hứa Tiểu Minh nhưng không nhịn nổi, hắn ngẩng đầu lên, thật sự giống như con gà trống con: “Cái này có gì không thể nói, chẳng lẽ Doãn Tu Trúc không nên biết sao?”

35. Chương 35

Chương 35

Edit + Beta: Vịt

Miệng nhỏ của Hứa Tiểu Minh huych toẹt mà nói hết ra.

Tề Mộ ở trong lòng mắng hắn lắm mồm bà tám ẻo lả, quay đầu lại cảm thấy Hứa Tiểu Minh thiên phú dị bẩm, cái miệng này có thể so với Kỷ Hiểu Lam, có thể nói người chết sống lại!

Chỉ với nói qua lại của hắn, ngay cả người trong cuộc Tề Mộ đây cũng không nhịn được nghi ngờ, mình cổ chấp vậy sao!

Tề Mộ đều như vậy rồi, có thể nghĩ Doãn Tu Trúc phải chịu bao xúc động. Một năm anh tạm nghỉ học kỳ thực rất căng thẳng, anh rất sợ Tề Mộ bạn mới, sợ cậu thân thiết hơn với người khác, càng sợ sau khi trở về sẽ xa cách với anh.

Nhưng trên thực tế, một năm nay anh người không ở đây, Tề Mộ nhưng vẫn dốc toàn lực mà che chở anh.

Tên tra Vương Trác kia, trước kia đã thua Doãn Tu Trúc, nghe nói anh sắp lên cấp 2, sắp cùng trường với hắn, hắn lại càng không nhịn được. Nhưng tùy tùng của hắn ở trường lại lắm mồm, không biết tình hình, chỉ biết Doãn Tu Trúc là thiếu gia duy nhất của Doãn gia, muốn nịnh bợ.

Vương Trác đâu thể nhịn? Hắn ở trường hô phong hoán vũ hơn hai năm, sao có thể để Doãn Tu Trúc đoạt danh tiếng? Tâm tư hắn vừa động, bắt đầu bôi đen Doãn Tu Trúc.

Ở tiểu học Quốc Thụy, bởi vì nguyên nhân Tề Mộ, đã không ai nhắc tới mẹ Doãn Tu Trúc, càng sẽ không nói anh là bệnh thần kinh. 6 năm tiểu học đều bình an vô sự, theo lý thuyết lên cấp 2 càng sẽ không có chuyện, ai có thể nghĩ, Tề Mộ vừa nhập học, đã nghe thấy tin đồn thất thiệt.

“Nghe nói vị thiếu gia Doãn gia kia đầu óc có bệnh.”

“Mẹ cậu ta là bệnh thần kinh, cậu ta cũng có vấn đề, thứ này di truyền.”

“Nhưng thành tích cậu ta tốt lắm á, thi lên lớp toàn nhất trường.”

“Cậu không xem trên TV nói hả, một vài người chương ngại trí tuệ ở phương diện khác cực kỳ lợi hại”

Hai chữ trí chướng khiến Tề Mộ không nhìn được, cậu sải bước ra ngoài, cầm cổ áo người kia lên hỏi: “Mày từ đâu nghe được.”

Những người này đều không biết Doãn Tu Trúc, nhưng bàn bạc y như biết rồi, chỉ có thể là người quen Doãn Tu Trúc tung ra. Cái này cũng bình thường, dù sao người biết tình huống của Doãn Tu Trúc không ít, ở tiểu học là bởi vì Tề Mộ cường thế trấn áp, không ai dám nói, đến cấp 2 không chừng cảm thấy trời đất bao la có thể sửa loạn lung tung.

Tề Mộ bình thường tuần tú, nhưng bộ dáng lúc nổi giận lại hết sức kinh người, tiểu tử này bị dọa ngây người, há mồm khai báo: “Là Là anh họ Doãn Tu Trúc nói á, người nhà bọn họ đều nói như vậy, nhất định là thật á.”

Tề Mộ thật sự không biết Doãn Tu Trúc có anh họ ở trung học Quốc Thụy.

Ở trung học, tình huống bình thường học sinh mới sơ nhất là ngoan nhất, đừng nói đi trêu học sinh sơ tam, nhìn thấy cũng phải cẩn thận tránh đi.

Tề Mộ lại mặc kệ, cậu trực tiếp đá cửa phòng học sơ tam, quát Vương Trác ra ngoài. Vương Trác căn bản không coi Tề Mộ là gì, khuôn mặt con nít như vậy, cũng dám đến tìm chuyện, thiếu đòn hả!

Tề Mộ hỏi hần: “Là mày bôi nhọ Doãn Tu Trúc?”

Vương Trác không thêm để ý: “Nó vốn chính là tiện chủng đầu óc có bệnh.”

Một câu đã chọc giận Tề Mộ, Tề Mộ cũng mặc kệ đây là đâu, một quyền đánh tới, khiến Vương Trác mặt mũi bầm dập.

Vương Trác điên: “Đệt, mày con mẹ nó dám động vào tao!”

Tề Mộ: “Nhớ đấy, mày mắng cậu ấy một câu, tao đánh mày một lần.”

Vương Trác tức điên, từ đó kết thù với Tề Mộ.

Tề Mộ vừa làm như vậy, hiệu quả nhanh chóng, Vương Trác đâu còn để ý Doãn Tu Trúc tạm nghỉ học, đây đều là làm sao giết chết Tề Mộ, giống như chó điên mà túm được cậu liền cắn.

Cũng may Tề Mộ tường đồng vách sắt, căn bản không sợ, ở trường Vương Trác không chiếm được tiện nghi, ngoài trường cha hần cũng không bắt nạt được Tề Đại Sơn, muốn bao nhiêu ghen có bấy nhiêu ghen, nửa năm gần gũi đã chịu tức nửa đời.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Nói cuối cùng, Hứa Tiểu Minh cảm thấy vinh hạnh: “Anh Mộ của em chính là anh Mộ của em, chiến vô bất thắng công vô bất khắc (*)!”

(*) nghĩa là: không có tiến công nào không được, không có trận chiến nào không thắng)

Tề Mộ liếc hần một cái: “Nói tướng thanh hả mày.”

Hứa Tiểu Minh còn muốn nói nữa, Tề Mộ khoát tay một cái nói: “Được rồi, chỉ chút chuyện rắc như vậy, có gì mà phải luyên thuyên.”

Hứa Tiểu Minh tức giận nói: “Nếu không phải Vương Trác làm ồn, cậu tới mức bị bạn học coi là hồng thủy mãnh thú sao!”

Lời này chọc tới sắc mặt Doãn Tu Trúc tái nhợt, anh hiểu mùi vị bị cô lập nhất.

Sắc mặt Tề Mộ lạnh xuống, âm thanh trầm: “Minh Tử cậu ít phét được không, không có Vương Trác cũng sẽ có Lý Trác Tôn Trác, tớ đến chỗ mới khẳng định phải đánh phục bọn côn đồ.”

Cậu nói vậy càng khiến trong lòng Doãn Tu Trúc khó chịu, đã lúc này rồi, Tề Mộ còn cố kỵ anh, còn sợ anh vì vậy mà đau lòng.

Hứa Tiểu Minh và Tề Mộ chơi lâu như vậy, đương nhiên biết cậu thật sự giận rồi, không dám dài dòng nữa, ảo não nói: “Tớ đi tìm Phương Tuấn Kỳ, cũng không biết thằng khốn này tới nay chạy đâu”

Hắn nói đi là đi, Tề Mộ lại đột nhiên quát hắn lại: “Phương Tuấn Kỳ cậu ấy”

Hứa Tiểu Minh ly kỳ nói: “Sao, Tiểu Mập sao thế?” Thành linh từ trong miệng Tề Mộ nghe thấy tên đầy đủ của Phương Mập, Hứa Tiểu Minh lại cảm thấy sợ, tên mập kia sẽ không làm chuyện ngu gì, đặc tội Tề Mộ chứ.

Tề Mộ lắc lắc đầu nói: “Thôi vậy, không có gì.” Hối Hứa Tiểu Minh cũng hối vô ích, hơn nữa Phương Tuấn Kỳ nhìn hòa khí, kỳ thực lòng tự ái rất mạnh, có một số việc đoán chừng cũng không muốn để cho quá nhiều người biết.

Hứa Tiểu Minh chẳng hiểu sao sất, bất quá hắn nên nói đều đã nói, nên làm đều đã làm, tiếp tục ở lại đây chỉ chờng mắt.

Hứa Tiểu Minh vừa đi, Tề Mộ thở dài, nói với Doãn Tu Trúc: “Cậu đừng nghĩ lung tung.”

Doãn Tu Trúc cầm lấy tay cậu.

Tề Mộ hít vào.

Doãn Tu Trúc lập tức buông cậu ra, trong âm thanh toàn là hối hận: “Làm cậu đau sao?”

Tề Mộ cong mắt nói: “Đau lắm.”

Mắt Doãn Tu Trúc đều ở trên mu bàn tay hắn, căn bản không nhìn thấy pha trò trong mắt cậu: “Trong nhà có thuốc, tớ đi tìm tới cho cậu”

“Không cần thuốc,” Tề Mộ nhe răng nanh nói: “Làm hộp socola là không đau nữa.”

Doãn Tu Trúc bỗng đứng ngẩn đầu ngẩn đầu, nhìn vào trong con ngươi ấm áp giống như triều dương dâng lên của cậu.

Tề Mộ

Tề Mộ không dám trêu anh: “Đừng, đừng khóc mà.”

Doãn Tu Trúc rũ lông mi xuống, có lớp nước phủ trên con ngươi anh, nhưng không rơi xuống.

“Tớ dẫn cậu đi thay quần áo.” Dứt lời anh nhẹ nhàng bao lấy tay cậu, không đụng vào chỗ tím bầm, ôn nhu tới giống như che chở một đóa hoa nhẹ bay, hết sức cẩn thận.

Tề Mộ theo anh lên lầu, tới phòng ngủ của anh.

Vừa mở cửa, nhóc con đen thùi nào đó liền chạy lên, nhào tới trong ngực Tề Mộ.

Tề Mộ bị nó liếm cười khanh khách mãi: “Được rồi được rồi, đừng liếm nữa, ngứa chết người rồi!” Sợ đau lại sợ ngứa, là Tề bá chủ không sai.

Doãn Tu Trúc đi tìm quần áo cho cậu, Tề Mộ nói: “Tớ đi xối lạnh nhé.” Nói xong liền bắt đầu vén quần áo.

Tim Doãn Tu Trúc run lên, thấp giọng nói: “Tớ, đi tìm thuốc cho cậu.”

Tề Mộ đã cởi áo xuống, gào nói: “. Đã nói cầm hộp socola là được mà.”

Doãn Tu Trúc đâu dám quay đầu lại, chỉ ấp úng nói: “Ừ.”

Tề Mộ cũng không coi là gì, Tiểu Trúc Tử nhà cậu là vậy, xấu hổ thậm trọng nhạy cảm còn thích nghĩ linh tinh, giống như tiểu cô nương vậy.

“Tiên sư” Mu bàn tay Tề Mộ không cẩn thận cọ phải quần áo, đau tới chửi thề.

Chuyện đánh nhau, đủ để chứng minh đạo lý lực là qua lại, đừng thấy Vương Trác bị đánh bầm dập, Tề bá chủ cộng tác không tổn hại, nhưng kỳ thực cậu nắm tay đánh người, mu bàn tay vẫn chịu không ít lực.

Da thịt cả người cậu giống Kiều Cần, vừa mịn vừa mềm, bình thường va chạm cũng phải tím một mảng, đối cứng lâu như vậy, chỗ các đốt ngón tay đã sớm tím bầm.

Tề Mộ là đau thật, đương nhiên đau hơn nữa cũng không thể đau trước mặt người khác — nam tử hán đại trượng phu, chảy máu không đổ lệ, đau chết cũng chỉ có thể nín.

Cậu ủy khuất mà đi tắm, mu bàn tay dính phải nước chỉ rầm rì, lẽ mà dùng 20 phút mới tắm xong.

Thiệt Doãn Tu Trúc không nhìn thấy bộ dáng nhỏ yếu ớt kia, nếu không thì nhất định máu nóng lên đầu tử hình anh ngay tại chỗ.

Thay xong quần áo đi ra ngoài, Doãn Tu Trúc đã ở bên giường chờ cậu.

Tề Mộ nói: “Thật sự không sao mà, chả có gì sất.”

Doãn Tu Trúc kéo cậu ngồi xuống, cẩn thận bôi thuốc cho cậu, bộ dáng chuyên chú kia — Giống như đang cầm không phải móng heo của đàn ông, mà là một miếng mỹ ngọc hiếm thế, vô giá.

Khóe miệng Tề Mộ giương lên, cảm thấy buồn cười lại rất thoải mái, giống như thật sự không đau.

Doãn Tu Trúc nhìn chằm chằm mu bàn tay cậu, hỏi: “Đau không?”

Anh hỏi đơn giản như vậy, Tề Mộ lại nghe ra hàm nhiều nhiều hơn trong lời nói, anh hỏi cậu — Hồi sơ nhất đánh nhau, tay đau không.

Tề Mộ nhìn về phía anh, tầm mắt không tự chủ được ôn nhu: “Tớ nếu đau, vậy Vương Trác không phải chết rồi.”

Doãn Tu Trúc mím chặt môi.

Tề Mộ nói: “Bảo cậu đừng nghĩ nhiều cậu không nghe, tớ là người có thể chịu thiệt sao? Từ nhỏ đến lớn, chưa từng có ai có thể khiến tớ chịu ủy khuất.”

Doãn Tu Trúc vẫn đau lòng cực kỳ, nếu không phải vì anh, Tề Mộ có thể giảm rất nhiều phiền toái, có thể có cuộc sống trung học đơn giản hơn, có thể không cần bị các bạn học tránh né.

Tề Mộ một cái là nhìn rõ anh đang nghĩ gì: “Đâu cũng có trộn lẫn như vậy, tớ đã khiến loại người đó hiếm lạ, Vương Trác không đến trêu chọc tớ, cũng sẽ có người đến, sau này là yên tĩnh thôi.”

Thực là yên tĩnh, yên tĩnh tới mức các học sinh hận không thể cách xa cậu 3 mét!

Doãn Tu Trúc không lên tiếng, chỉ cẩn thận bôi thuốc cho cậu, sau khi cẩn thận làm xong, anh đi rửa sạch tay.

Tề Mộ vốn không coi rách tay là chuyện gì, nhưng Doãn Tu Trúc đều thận trọng như vậy, cậu cũng đành phải bán gơ nó, coi mình bị thương.

Doãn Tu Trúc sau khi rửa sạch tay ra ngoài, từ trong túi lấy socola ra.

Mắt Tề bá chủ sáng lên: “Vẫn là cậu thương tớ.”

Tay Doãn Tu Trúc mở giấy gói khẽ run, nhẹ giọng nói: “Cậu hôm nay ăn không ít, ăn nhiều quá không tốt.”

Tề Mộ nói: “Rồi rồi rồi, chỉ một miếng.”

Trên tay cậu toàn là thuốc, đương nhiên không cách nào tự mình ăn, gơ lên chờ Doãn Tu Trúc dứt cậu. Doãn Tu Trúc cầm miếng socola nho nhỏ đưa đến bên miệng cậu, Tề Mộ ầu ầu một miếng cắn, miệng đung phải đầu ngón tay Doãn Tu Trúc.

Tay Doãn Tu Trúc rụt lại, đầu tim bị nóng.

Tề Mộ ăn một miếng liền muốn miếng thứ 2, con người đảo một vòng nói: “Tay đau quá.”

Doãn Tu Trúc lập tức gấp: “Bôi thuốc rồi vẫn đau sao? Tớ dẫn cậu đi bệnh viện, chụp phim”

Tề Mộ phì một tiếng bật cười, cầu khẩn anh: “Ăn miếng socola nữa là hết đau.”

Doãn Tu Trúc: “.”

Chiều con như giết con, may mà Doãn Tu Trúc sau này không làm cha.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Lúc rời khỏi Doãn gia, Tề Mộ đầy miệng vị socola, giống như con mèo con cồm nước no nê.

Tề Đại Sơn cốc đầu cậu: “Mèo tham ăn.”

Tề Mộ ngồi nghiêm chỉnh: “Ba nhưng ngàn vạn đừng nói với Đại Kiều.”

Kiều Cẩm hiện tại quản Tề Mộ, không cho cậu ăn quá nhiều socola, cậu ở nhà nhịn đã lâu, mới ở chỗ Doãn Tu Trúc thỏa cơn nghiện.

Tề Đại Sơn cười nói: “Được, ba không tốt cáo.” Nhưng nếu Kiều muội hỏi, ông không thể không nói.

Tề Mộ rất hiểu cái lỗ tai bừa này của ba cậu, cảm giác mình tối nay lành ít dữ nhiều, chạy không khỏi chuỗi niệm kinh của Đường Tăng.

Về chuyện xấu của Vương Trác, hai người đều không mở miệng nhắc tới, ngay từ hồi sơ nhất Tề Mộ đã khai báo rõ ràng với ba cậu. Tề Đại Sơn cảm giác con trai mình không sai, eo ưỡn rất thẳng, vỗ ngực với con trai nói: “Yên tâm, cùng lắm thì cha xây trường học cho con!”

Có người cha như vậy, cũng khó trách Tề Mộ bá khí tràn viên (*), chủ yếu là sức mạnh đủ!

((*) bá khí tràn viên: từ ‘tràn viên’ ở đây bắt nguồn từ quảng cáo băng vệ sinh =)))))) thường thì hay quảng cáo bvs siêu thấm không tràn viên =)))))) ở đây nghĩa là bá khí quá nhiều)

Lúc gần đến nhà, Tề Mộ nghiêm mặt nói: “Ba, có chuyện con muốn xin ba giúp.”

Tề Đại Sơn hỏi: “Sao thế?”

Tề Mộ cân nhắc một chút, nói: “Phương Tuấn Kỳ ba biết chứ, nhóc mập hồi trước đến nhà mình chơi.”

Tề Đại Sơn nói: “Nhớ chứ, thằng nhóc học rất giỏi đó.”

“Đúng, chính là cậu ấy” Tề Mộ rất cuộc chỉ là thiếu niên choai choai, đối với chuyện trong gia đình vẫn là không chắc chắn, cậu nói, “Trong nhà cậu ấy có lẽ có chuyện gì, con lúc trước nghe khẩu khí của Vương Trác, hình như cha cậu ấy muốn tìm Vương Nguyễn Lâm đảm bảo gì đó.”

Tề Đại Sơn vừa nghe liền hiểu, ông không nói nhiều, chỉ hỏi: “Con nghĩ thế nào?”

Tề Mộ gãi gãi đầu nói: “Con không hiểu á, chỉ là rất lo cho cậu ấy, cha có thể điều tra giúp con không? Xem nhà cậu ấy là thế nào”

Tề Đại Sơn không cần tra cũng đoán được tình huống Phương gia, ông tiếp tục hỏi Tề Mộ: “Nếu như nhà bạn ấy xảy ra chuyện, con muốn giúp bạn ấy chứ?”

Tề Mộ nhìn về phía Tề Đại Sơn, ngưng thanh nói: “Giúp.”

“Được thôi.” Tề Đại Sơn vỗ vỗ trán cậu, cười nói, “Ba giúp con xem xem.”

Nhà Phương Tuấn Kỳ cũng là một đồng cục diện rối rắm, ông nội y là người bản lĩnh, trong thời gian cải cách mở cửa, xuống biển buôn bán, lập ra gia nghiệp lớn như vậy, ở thành phố B cũng gọi là có tiếng.

Đáng tiếc cha Phương Tuấn Kỳ y là người không bản lĩnh, sau khi thừa kế gia nghiệp bắt đầu đủ trò tìm đường chết, đời tư rối rắm thì cũng thôi, trên công việc còn thích việc lớn hám công to, nghe người gièm pha, vào lúc không nên thâm nhập thị trường nhất nên rất nhiều tiền, muốn vượt qua cha hắn, đẩy Phương gia lên vị trí cao hơn.

Kết quả có thể nghĩ, tài chính Hải Khiếu tụt vào mặt, vốn gốc của Phương gia không hồi, ông cụ Phương không chống đỡ nổi, sờ sờ mà tức chết.

Phương gia lúc này càng liên tiếp gặp nạn. mưa gió lênh đênh.

Ông cụ Phương vừa chết, cha Phương Tuấn Kỳ y ngược lại một đêm lớn lên, an phận, may mà căn cơ Phương gia dày, thực sự chịu đựng 1 năm, mặc dù không có phong quang vô hạn của trước kia, nhưng cũng không tới mức thanh toán phá sản.

Bây giờ Phương Như Hải nhận một hạng mục, nếu làm xong nhất định có thể ổn định Phương gia, nhưng lúc trước hắn hành hạ quá mức, cả công ty đã thành cái xác rỗng, căn bản không cầm ra được tiền vốn lúc trước, không cách nào khởi động hạng mục.

Một cây cỏ cứu mạng như vậy, Phương Như Hải đâu cam lòng, khắp nơi cầu người, muốn tìm đảm bảo đi ngân hàng vay. Nhưng thứ nhất lúc trước quá vô sỉ, mọi người đều không nhìn lọt; thứ hai là dệt hoa trên gấm dễ, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi khó, một đám người đều chờ xem trò hăn của hắn, ai cam lòng đưa tay giúp hắn.

Tề Đại Sơn nói hết trước sau cho Tề Mộ nghe.

Tề Mộ sau khi nghe rõ, hỏi: “Phương gia phải vay bao nhiêu tiền?”

Tề Đại Sơn: “80 triệu.”

Tề Mộ: “.”

Kỳ thực đảm bảo này Tề Đại Sơn có thể làm cho Phương Như Hải, ông khảo sát qua, hạng mục kia của Phương Như Hải là có khả năng, sau khi làm thành trả đủ khoản vay, ông đại khái có thể bán cho Phương Như Hải nhân tình. Chỉ là chuyện này là Tề Mộ mở miệng, ông muốn nghe xem ý tứ của Tề Mộ, cũng muốn mượn lần này để cậu tiếp xúc vài chuyện phương diện này.

Tề Đại Sơn nói: “Con nếu muốn giúp bạn học của con, có thể cho bạn ấy mượn tiền mừng tuổi của con, cho dù cha bạn ấy phá sản, số tiền đó cũng đủ chống đỡ bạn ấy tốt nghiệp đại học.” Tiền mừng tuổi của Tề Mộ không ít. 1-2 triệu là có.

Tề Mộ vắn lông mày, nhìn về phía Tề Đại Sơn: “Hạng mục kia nhà bạn ấy, ba cảm thấy không được sao?”

Tề Đại Sơn cười cười: “Ba cảm thấy được, nhưng chuyện này không phải ba đang làm, ai lại có thể khẳng định sẽ thế nào?”

Tề Mộ cho ra một đề nghị ngay thơ nhưng sâu cay: “Ba có thể nhập cổ phần không?”

Đầu lông mày Tề Đại Sơn khẽ nhếch: “Con xác định? Đây nhưng không phải giúp bạn học đơn thuần.”

Tề Mộ lắc đầu nói: “Phương Tuấn Kỳ cần không phải giúp đỡ tiền bạc, cậu ấy cần hơn là cái nhà này.”

Khóe miệng Tề Đại Sơn giương cao chút.

Tề Mộ lại nói: “Bất quá chuyện này con không hiểu, vẫn là phải xem kinh nghiệm của ba, nếu như ba cảm thấy hạng mục này kiếm được, vậy thì dùng hình thức nhập cổ phần giúp bọn họ, nếu như không được, thì thôi.”

Tề Đại Sơn không nhận được, ở trên đầu con xoa xoa: “Nhóc thôi.” Không hổ là con trai ông.

Thương nhân trực lợi, cũng phải trọng tình.

Một mực tính toán được mất trước mắt, chỉ sẽ đánh mất ngàn dặm. Đương nhiên cũng không thể xử trí theo cảm tính, nên dừng thì dừng, mới có thể không bị rối loạn.

Tề Mộ còn rất non nớt, nhưng tâm tính lại có: Muốn giúp bạn bè, nhưng không phải giúp mù quáng; nhìn được đúng y cần gì, cũng sẽ không cứu giúp vô điều kiện.

Cho con cá không bằng dạy đánh cá, lời này trước giờ là lời đơn giản ngoài miệng, đi xử lý lại không có chút đầu mối nào.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Cuộc thi cuối kỳ kết thúc lúc công bố thành tích, học tra Tề Mộ trước giờ chẳng qua tâm cái này, dẫn đầu chạy đi xem thành tích, xem còn là thành tích của lớp 2.

Không có chút hồi hộp nào, Doãn Tu Trúc dùng thành tích điểm tối đa các môn giành lại hạng nhất khối.

Tề Mộ cầm lấy bài thi của anh, thích tối không được: “Lợi hại quá, viết văn đều là điểm tối đa!”

Doãn Tu Trúc: “Giáo viên chỉ là nhìn chữ.” Kỳ thực anh viết rất sáo rỗng, máy móc viết một bài văn, đơn giản là chữ viết cẩn thận, khiến giáo viên không nhìn ra khuyết điểm.

“Nói linh tinh!” Tề Mộ từng chữ từng chữ mà nhìn, “Viết rõ là hay, tài văn chương rõ rệt!”

Doãn Tu Trúc cười nhẹ, trong lòng nghĩ chính là: Lần sau phải viết nghiêm túc, viết bài văn nghiêm túc gánh vác khịch lệ của Tề Mộ.

Tề Mộ tự xem xong lại mang về lớp mình khoe, đồng chí lão Tôn vừa lúc lên lớp, thấy bộ dáng đắc ý của Tề Mộ, gọi cậu: “Nào, đọc cho các bạn.”

Tề Mộ mặt mông lung: “Dạ?”

Lão Tôn nói: “Đọc bài của em một lần, rồi đọc của Doãn Tu Trúc một lần.”

Tề Mộ: “.”

Cả lớp cười vang, vẫn là lão Tôn biết chơi, không sánh bằng không sánh bằng.

Tề Mộ trở lại chỗ ngồi, nói với Hứa Tiểu Minh: “Hai bọn tớ chênh lệch không nhỏ mà, Doãn Tu Trúc viết hay thật.”

Hứa Tiểu Minh thi không đạt yêu cầu, sợ về nhà bị đánh, ỉu xìu nói: “Doãn Tu Trúc hẳn là dự khuyết lớp mũi nhọn đi, chờ lên sơ tam, cậu ấy nhất định là xếp thứ nhất lớp một.”

Tề Mộ không lên tiếng: Mẹ nó, quên tên tra này đi, cậu còn muốn sơ tam cùng lớp với Doãn Tu Trúc đấy!

Ừm Tề bá chủ suy tư một tiết, hỏi Hứa Tiểu Minh: “Cậu nói tớ cố gắng từ bây giờ, nửa năm sau có khả năng thi tới lớp một không?”

Hứa Tiểu Minh một bộ biểu tình gặp quỷ: “Đại ca Mộ ngài mau tỉnh lại, Đại Thanh đã mất rồi!”

Tề bá chủ tê liệt: Lớp một là không có khả năng tới lớp một, đời này không thể nào, học rồi lại học không tốt, chính là cọ Doãn Tu Trúc chút, mới có thể duy trì cuộc sống như vậy.

36. Chương 36

Chương 36

Edit + Beta: Vịt

**** Lâu lắm rồi mới quay lại bộ này T_T

Cầm thành tích liền nghỉ, trước khi nghỉ giáo viên để các bạn học ở lại tổng vệ sinh.

Hứa Tiểu Minh thông đồng Tề Mộ: “Chúng ta đi quét dọn sân vận động?”

Tề Mộ cảm thấy chuyện này khả thi, thế là hai anh em bá vai bá cổ đi quét dọn (hoa rụng) sân bóng rổ.

Khỏi sơ nhất nghỉ sớm, thấy trên sân vận động có người, nháo nhào chạy tới xem náo nhiệt. Con trai cấp này, chạy bằng bằng trên sân bóng cũng chỉ có một chữ soái viết in hoa.

Đừng nói Tề Mộ và Hứa Tiểu Minh, ngay cả đồng đội mụn thanh xuân đầy mặt kia của bọn họ cũng như mở ra mi nhan cấp 10, soái vô cùng.

Hứa Tiểu Minh là tên điên, mắt thấy một đám học muội, chơi càng thêm hăng, sau khi show một loạt động tác, mặt như chó hỏi Tề Mộ: “Tớ giống Lưu Xuyên Phong không?”

Khóe miệng Tề Mộ khẽ nhếch, một cú ném ba bước, thành công giành được một mảnh tiếng reo hò.

“Số 10 đẹp trai quá, Lưu Xuyên Phong ngoài đời thực!”

“Tui cảm thấy giống Tiên Đạo hơn!”

“Số 10 là áo bóng Anh Mộc, cậu ý cười lên chẳng lẽ không giống Anh Mộc Hoa Đạo (*) hơn sao!”

((*) Tiên Đạo (Sendoh Akira), Lưu Xuyên Phong (Rukawa Kaede), Anh Mộc Hoa Đạo (Hanamichi Sakuragi). Cả 3 đều là nhân vật trong bộ Slam Dunk)

Hứa Tiểu Minh chưa loét nói: “Anh Mộ, mình có thể không tỏ ra soái không!”

Tề Mộ mắng hần: “Kẻ ác cáo trạng trước.”

Mắt thấy người vây xem càng ngày càng nhiều, đám tiểu tử này càng thêm hăng, chơi càng thêm náo nhiệt.

Tổng vệ sinh trước kỳ nghỉ cũng chỉ là tỏ hình thức, giáo viên cũng không trông cậy vào bọn họ thật có thể làm gọn gàng, căn bản sau khi quét dọn chút liền để bọn họ đi.

Khối sơ nhị tổng vệ sinh kết thúc, đám lười biếng Tề Mộ và Hứa Tiểu Minh vẫn chưa xong chuyện, cả đám mỗi người đều muốn khoe khoang, mang ra thi thố.

Không chút hồi hộp nào chính là Tề Mộ nhân khí cao nhất, thần kinh vận động của cậu phát triển, lại lớn lên cao gầy đẹp trai, mặc dù thanh danh quá hung tàn, nhưng đàn ông không tệ phụ nữ không yêu, sau lưng cậu một đám fan girl, đủ để đối chọi với team thái thái của Doãn Tu Trúc.

Doãn Tu Trúc sau khi tan học trước tiên tới lớp ba, học ủy lớp ba nói với anh: “Tề Mộ ở sân vận động.”

Doãn Tu Trúc gật gật đầu, nói: “Rác đưa cho tớ đi, tớ mang hộ ra ngoài.”

Học ủy lớp ba mặt đỏ tim đập nói: “Được, được.” Sau khi đưa cô nàng lại hối hận vô địch, trời ạ, để đôi tay thi điểm tối đa kia xách túi rác, có phải quá phí của trời rồi hay không.

Doãn Tu Trúc bây giờ chính là thần thoại của khối sơ nhị, tạm nghỉ học một năm, trở lại nắm lấy hạng nhất khối, cấp 2 Quốc Thụy kể từ sau khi thành lập lớp mũi nhọn, vẫn là lần đầu bị học sinh lớp thường cướp hạng nhất!

Càng đừng nói anh còn lớn lên đẹp trai như vậy!

Em gái học ủy nhớ tới Kỳ sĩ Vampire mới xem xong gần đây, không nhận được ảo tưởng: Doãn Tu Trúc chính là Clan Kaname phiên bản đời thực đi!

Sự tồn tại hoa lệ, tuần mỹ, khiến người ta ngưỡng vọng.

Chờ lúc em gái hoàn hồn, Doãn · Clan Kaname · Tu Trúc tuần mỹ đã không thấy nữa, em gái hết sức ảo não, không muốn nghĩ về nhà nữa!

Doãn Tu Trúc ném rác xong liền tới sân vận động, vừa vào đã nghe thấy tiếng cổ lên náo nhiệt.

Anh nhìn tới, vừa lúc nhìn thấy Tề Mộ nhảy lấy đà, thiếu niên đứng ở đường thứ 3, thân thể trẻ tuổi giống như cá nhảy ra mặt nước, bắn ra mồ hôi giống như giọt nước dưới ánh mặt trời, khúc xạ ra tia sáng như sao.

Bịch một tiếng.

Bóng tinh chuẩn vào khung, kèm theo tiếng reo hò như điên của các bạn học.

Tề Mộ tươi cười đầy mặt, cùng đồng đội bên cạnh vỗ tay, sau đó lui về phòng thủ.

Khóe miệng Doãn Tu Trúc vung lên, xuyên qua đám người, trực tiếp đi tới

Trên sân bóng cục diện đã nghiêng về một phía, đội Tề Mộ và Hứa Tiểu Minh dẫn trước đối phương mười mấy điểm, nếu không phải em gái cổ vũ quá nhiều, đối phương cũng không muốn chơi nữa!

Lúc này mắt thấy sắp thắng rồi, Tề Mộ lại bỗng nhiên ngừng lại.

Hứa Tiểu Minh gọi cậu: “Anh Mộ, tiếp bóng!”

Tề Mộ nói: “Không chơi nữa, nên về nhà rồi.”

Người ở đó đều ngần ngừ, chơi đang vui, sao lại muốn đi? Show thêm nữa đi, đẹp trai như vậy!

Tề Mộ cầm quần áo chơi bóng lên lau mồ hôi, nói: “Được rồi, tổng vệ sinh trong lớp cũng kết thúc rồi, còn không về nhà là muốn ở lại qua tết?”

Vừa nói cậu thẳng tắp đi về phía đám người.

Hứa Tiểu Minh theo bóng lưng cậu nhìn sang, trong nháy mắt hiểu rõ: “Á á á, chơi tiếp lát đi, bảo Doãn Tu Trúc chờ chút không được sao?”

“Không chơi nữa.” Tề Mộ khoát tay một cái nói, “Mệt rồi.”

Mệt cái quỷ đây! Hắn cũng chưa mệt, Tề Mộ sẽ mệt? Còn không phải thấy Doãn Tu Trúc đến, nhất thời không đợi được chốc lát. Không biết vì sao, trong đầu Hứa gà con lại toát ra 3 chữ như vậy — Vợ quá nghiêm.

Đệt! Bạn học Gà Con mắng một câu, cái gì với cái gì, cái đầu này của hắn thật sự nên tiêu độc rồi!

Cho dù mọi người giữ lại thế nào, Tề bá chủ nói đi là đi, không chút do dự.

Cậu mặc như vậy, Doãn Tu Trúc chỉ dám nhìn mắt cậu: “Chơi thêm lát nữa đi, không vội?”

Tề Mộ cười một tiếng: “Không, chúng ta về nhà.”

Nụ cười này của cậu, Doãn Tu Trúc ngay cả ánh mắt cậu cũng không dám nhìn nữa.

Tề Mộ nói: “Tớ trước đi thay quần áo.” Trong sân vận động nhiệt độ vẫn ổn, đi ra ngoài thật sự phải lạnh thành cú, Tề Mộ phải trước tới phòng thay đồ chuyển.

Doãn Tu Trúc nói: “Ừ, cẩn thận bị lạnh.”

Hai người bọn họ đi, các học đệ học muội xem bóng về mặt tiếc hận, nhưng có một nhóm em gái như vậy, hưng phấn tới nhỏ giọng thét chói tai: “Sủng quá, Tề bá chủ của chúng ta sủng thật sự!” “Tui sao cảm thấy Doãn học bá sủng hơn chứ, nhìn ánh mắt kia kìa, ôn nhu muốn chết!” “Hai người bọn họ tình cảm thật tốt QAQ!” “Nói thật, hai người bọn họ thật sự chỉ là bạn tốt sao?” “Tui mặc kệ, dù sao trong thế giới chúng ta, hai người bọn họ là một đôi!”

Tề Mộ đi rồi, những người khác cũng giải tán, Hứa Tiểu Minh theo sau tới phòng thay đồ.

Lập tức sắp nghỉ rồi, mọi người tâm tình đều rất tốt, cười cười nói nói ồn ào ào ào, sức sống bắn ra bốn phía tới cả phòng thay đồ cũng không bỏ xuống được.

Tề Mộ sợ Doãn Tu Trúc chờ lâu, nhanh nhẹn thay xong quần áo ra ngoài.

Doãn Tu Trúc cầm chén giữ ấm trong tay, bên trong là nước khoáng nhiệt độ vừa vặn.

Tề Mộ cầm tới ừng ực uống, cậu ngửa đầu, ở giữa còn có chút hơi nước, cổ trắng nõn giống như một khối mỹ ngọc, hình trăng non, đẹp tới khiến người ta miệng đắng lưỡi khô.

Doãn Tu Trúc cũng có chút khát.

Tề Mộ uống xong hỏi anh; “Nước vẫn còn ít, cậu muốn không?”

Doãn Tu Trúc nhận lấy bình nước, hướng chỗ Tề Mộ uống qua uống một ngụm.

Không uống còn được, vừa uống anh cảm giác mình uống vào không phải nước, mà là mật ong nóng hổi, đầu lưỡi, khoang miệng, cổ họng đều bị mùi vị vừa ngọt vừa nóng này làm cho tê rần.

Tề Mộ không phát giác gì, trong lòng cậu có chuyện, thấy Doãn Tu Trúc uống xong, vội vàng hỏi: “Cậu nghỉ đông có sắp xếp gì không?”

Đầu lưỡi Doãn Tu Trúc vẫn tê, nói chuyện cũng không rõ ràng: “Huh?”

Tề Mộ lại hỏi anh: “Lập tức nghỉ đông rồi, bên ba cậu có nói để cậu làm gì không?” Đặt vào trước kia Doãn Tu Trúc chính là lẻ loi ở nhà, cửa lớn không ra cửa phụ không bước, cứ thế trải qua cả kỳ nghỉ.

Hiện giờ hắn sẽ không như vậy nữa, Doãn Chính Công khả năng có sắp xếp khác.

Doãn Tu Trúc hỏi ngược cậu: “Còn cậu?”

Giữa lòng mây Tề Mộ mang theo chút ảo não: “Mẹ tớ sợ lạnh, muốn tới hải đảo nghỉ.”

Doãn Tu Trúc vừa nghe, trong lòng tràn đầy thất vọng: “Cậu cũng muốn đi sao?”

“Đúng vậy.” Tề Mộ nói, “Ba tớ không đi được mấy ngày, tớ không bên cạnh Đại Kiều, một mình bà ấy nhất định đi lạc.”

Doãn Tu Trúc rũ mắt, nói: “Cậu nên đi.”

Tề Mộ không nhịn được hỏi: “Cậu cũng đi đi, chỗ đó cũng không có gì chơi, hai bọn mình ở cùng thì không nhàm chán.”

Doãn Tu Trúc dĩ nhiên muốn đi, chỉ là

Anh lắc đầu nói: “Ba tớ sẽ không đồng ý, cuối năm bận, có không ít tiệc phải tham gia, tớ khả năng phải ở cùng ông ấy.”

Tề Mộ cũng đoán được, cho nên mới mất mát, cậu nói: “Vậy thì thôi, bọn mình liên lạc QQ.”

Trong lòng Doãn Tu Trúc nổi lên từng tia vị đắng, còn chưa xa nhau đã bắt đầu nhớ cậu: “Được, cậu sẽ đi đâu, có chênh lệch múi giờ không?”

“Có” Tề Mộ nghĩ chút, đánh giá nói: “Hầu không nhiều, cũng chỉ 3-4 tiếng.”

Doãn Tu Trúc gật đầu nói: “Vậy được, cậu chơi vui vẻ, khai giảng gấp.”

Tề Mộ thở dài: “Thật là chỉ có thể khai giảng gấp!”

Hai người bọn họ đi ra cổng trường, chia ra lên xe về nhà, dọc đường đi trong lòng Doãn Tu Trúc đều buồn buồn, không nhịn được lấy điện thoại ra, lật xem ảnh chụp bên trong: Chẳng lẽ cả kỳ nghỉ đông, đều chỉ có thể nhìn Tề Mộ trên màn hình sao?

Doãn Tu Trúc dùng di động ma sát gương mặt cậu, trong lòng trống vắng.

Ai ngờ anh vừa đến nhà, điện thoại liền vang lên, là Tề Mộ gọi tới.

Doãn Tu Trúc miễn cưỡng chờ tiếng chuông vang lên hai cái sau đó mới nhận điện: “Tề Mộ.”

Âm thanh Tề Mộ cách micro vẫn trong sáng như vậy: “Ba cậu ở nhà không?”

Doãn Tu Trúc nói: “Không có, mấy hôm nay ông ấy đều sẽ không về.”

Tề Mộ hoan hô một tiếng, nói: “Tớ tới nhà cậu ở vài ngày.”

Doãn Tu Trúc sững sốt, nghi ngờ mình không nghe rõ.

Tề Mộ giải thích: “Tớ phải tuần nữa mới đi, tớ xin ý kiến với mẹ tớ, bà ấy cho tớ tới nhà cậu làm bài tập!”

Doãn Tu Trúc gương ra nụ cười nói: “Được, được, cậu giờ đến luôn sao?”

Tề Mộ nói: “Đang trên đường rồi!”

Doãn Tu Trúc mơ hồ nghe thấy tiếng Tề Đại Sơn, ông nói: “Con đừng chỉ tới lo chơi, làm bài tập cẩn thận, không làm xong ba tịch thu điện thoại của con!”

Tề Mộ nói: “Ba yên tâm, con khẳng định làm xong hết!”

Sau khi cúp điện thoại, Doãn Tu Trúc nhận được tin nhắn Tề Mộ gửi tới: “Nghe thấy không, không làm xong bài tập tớ không còn điện thoại nữa, không có điện thoại tớ đi nước ngoài cũng chỉ có thể ở trong mơ gặp mặt với cậu!”

Tim Doãn Tu Trúc căng chặt, đáp lại cậu: “Yên tâm, khẳng định làm xong hết.”

Tề Mộ cười hì hì nói: “Có cậu ở đây, đương nhiên làm xong hết.”

Doãn Tu Trúc cứ như vậy bị Tề bá chủ ăn sạch. Chuyện giúp cậu làm bài tập, e là đời này cũng không cảm được nữa.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Tề Mộ đến Doãn gia, vừa thay xong quần áo ở nhà điện thoại liên vang lên.

Doãn Tu Trúc nói: “Tớ đi pha cacao nóng cho cậu.”

Tề Mộ vui rạo rức: “Được!”

Cậu nhận điện thoại, là Phương Tuấn Kỳ gọi tới, trong lòng Tề Mộ hiểu rõ, hỏi: “Chuyện gì?”

Phương Tuấn Kỳ ngừng chút, âm thanh có chút ghen ngào: “Cậu đang ở nhà Doãn Tu Trúc?”

Tề Mộ nói: “Ừ, sẽ ở nhà cậu ấy mấy ngày.”

Phương Tuấn Kỳ nói: “Tớ đi tìm cậu.”

Tề Mộ nói: “Được, cậu ăn tối chưa? Bọn tớ làm nhiều chút.”

Phương Tuấn Kỳ nói: “Vẫn chưa ăn, tớ mang theo đồ ăn tối.”

Tề Mộ vội vàng nói: “Làm phần tôm hùm đi, phải cay, càng cay càng tốt.”

Âm thanh ghen ngào của Phương Tuấn Kỳ mang theo tia ý cười: “Được!”

Cúp điện thoại, Tề Mộ nói với Doãn Tu Trúc chuyện Phương Tuấn Kỳ sẽ tới, Doãn Tu Trúc: “Có chuyện gì gấp sao?”

Tuy nói Phương Tuấn Kỳ cũng thường xuyên tới nhà Doãn Tu Trúc, nhưng nếu như không phải Tề Mộ chủ động mời, y cực ít chủ động đến đây.

Tề Mộ không giấu Doãn Tu Trúc, nói đầu đuôi gốc ngọn chuyện Phương gia với anh. Nghe cậu nói xong, Doãn Tu Trúc thật lâu mới hồi phục tinh thần.

Anh nói: “Cậu thật tốt.”

Tề Mộ nói: “Tớ không làm gì cả, đều là ba tớ làm.”

Trong mắt Doãn Tu Trúc là âm áp như đốm lửa: “Nếu như không phải cậu, chú Tề sẽ mặc kệ Phương gia.”

Tề Mộ khó giải thích được bị anh nhìn tới có chút xấu hổ, cậu gãi gãi sau gáy nói: “Đều là bạn bè, có thể giúp thì giúp.”

Doãn Tu Trúc cười cười, ôn thanh nói: “Có thể trở thành bạn cậu, thật sự rất may mắn.”

Tề Mộ giống như một bó ánh sáng, hấp dẫn vô số người tới gần cậu. Cậu không cảm thấy mình làm cái gì, nhưng kỳ thực cậu mang đến cho xung quanh ánh sáng và âm áp không gì sánh kịp, khiến tất cả người đến gần cậu đi ra khỏi mê mang và thống khổ.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Phương Tuấn Kỳ xách tôm hùm tới Doãn gia, Doãn Tu Trúc đã bày món ăn lên bàn.

Phương Tuấn Kỳ kinh ngạc nói: “Lợi hại thật đấy.”

Tề Mộ giống như mình được khen: “Phải không phải không, lợi hại chứ!”

Phương Tuấn Kỳ nói: “Có thể mở quán rồi.”

Doãn Tu Trúc nói: “Tớ đi rót canh.” Anh cố ý đến phòng bếp, cho hai người bọn họ một không gian riêng.

Bỗng dưng chỉ còn lại Phương Tuấn Kỳ và Tề Mộ, hai thiếu niên lại đều có chút mất tự nhiên, Tề Mộ rất sợ cảm ơn của Phương Tuấn Kỳ, Phương Tuấn Kỳ lại là cảm tạ trong lòng quá nặng, thậm chí không cách nào dùng ngôn từ thoải mái để diễn tả.

Qua lúc lâu, Phương Tuấn Kỳ nói: “Cảm ơn cậu và chú Tề.”

Tề Mộ nói: “Không có gì.”

Phương Tuấn Kỳ bị một đồng lời chen tới cổ họng đau, tới cuối cùng lại chỉ có thể đưa ra một câu: “Tề Mộ, sau này xông pha khói lửa, huynh đệ không chối từ.” Thiếu niên choai choai nói ra lời như vậy, giống như xem nhiều phim võ hiệp vậy.

Nhưng kỳ thực đây chính là miêu tả chân thật nhất nội tâm y, không cách nào nói nhiều ngôn từ hơn, chỉ có thể gắt gao ghi tạc phần ân tình đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi ở đáy lòng.

Tề Mộ cho ngực y một đấm: “Cậu đừng nói nhảm mà!”

Doãn Tu Trúc đứng ở sau cửa phòng bếp, nhìn Phương Tuấn Kỳ hốc mắt đỏ bừng, nhìn Tề Mộ lộ ra nụ cười.

Trong lòng anh ánh mặt trời chiếu khắp, mặc dù sương mù và dơ bẩn cũng bị chiếu ra, nhưng vô cùng tham lam mà khát vọng bó ánh sáng phía trên này.

Thật tốt, Tề Mộ thật sự quá tốt.

Phương Tuấn Kỳ sau khi ăn cơm xong liền đi, cách ngày Tề Mộ mời Hứa Tiểu Minh, Hứa Tiểu Minh còn gọi Phương Tuấn Kỳ, 4 người tụ một chỗ, chơi đến quá nửa đêm.

Hứa Tiểu Minh tận mắt nhìn thấy Doãn Tu Trúc “làm hộ” bài tập, hăm mộ tới mắt cũng xanh: “Anh Doãn, cậu thật sự không nhận việc riêng?”

Tề Mộ mắng hân: “Biến, đừng có ý kiến với cậu ấy.”

Hứa Tiểu Minh gào khóc: “Doãn Tu Trúc, Tề Mộ cậu ta cho cậu cái gì, Hứa Tiểu Minh tớ cho cậu gấp đôi!”

Doãn Tu Trúc cười một cái, Tề Mộ lập tức giống như đuổi ruồi mà đuổi Hứa Tiểu Minh đi.

Chuyện trong nhà Phương Tuấn Kỳ có manh mối, tâm tình cũng tốt hơn nhiều, nói móc Hứa Tiểu Minh: “Chỉ cái thành tích kia của cậu, làm bài tập hay không giáo viên cũng không quan tâm.”

Hứa Tiểu Minh không đánh lại Tề Mộ, nhưng có thể đánh nhau với Phương Mập.

Nhìn thấy hai người này xoắn lại với nhau, Tề Mộ cũng vui vẻ tới mặt mày cong cong.

Qua năm, đảo mắt đã khai giảng.

Tề Mộ trước khai giảng một ngày trở lại, đột nhiên từ nơi mặc áo tay ngắn trở về thành phố lạnh như băng, cậu lạnh tới run rẩy mãi.

Doãn Tu Trúc muốn gặp cậu, muốn tới một đêm không ngủ.

Tề Mộ rep lại anh: “Ngày mai ở trường gặp.”

Doãn Tu Trúc cũng không tiện tới Tề gia tìm cậu, chỉ có thể đè lại trái tim nhớ cậu tới ngày đêm khó ngủ, nhìn ảnh trong điện thoại mà Tề Mộ hồi nghỉ đông gửi tới cùng với hình ảnh của bọn họ trong video anh quay lại, dày vò chờ đợi ngày mai.

Sáng hôm sau, anh vừa tới trường, đã nhìn thấy Tề Mộ mặc áo lông trắng, cả người giống như nắm tuyết.

Tim anh nhảy mạnh, chân cũng không thể cử động. Tề Mộ nhào về phía trước, cho anh một cái ôm lớn: “Tớ rất cuộc về rồi, sắp bị mẹ tớ niệm chết rồi!”

Doãn Tu Trúc không dám cử động, chỉ có thể mặc cho cậu ôm, may mà trời lạnh quần áo mặc nhiều, nếu không anh không chừng sẽ làm ra hành động lúng túng gì.

Học kỳ mới bắt đầu, Doãn Tu Trúc hận không thể trường học vĩnh viễn dừng nghỉ, như vậy anh có thể ngày ngày nhìn thấy Tề Mộ, không cần chịu đựng nỗi khổ tương tư.

Tề Mộ đi chơi lâu như vậy, trở về đương nhiên sẽ mang theo quà.

Hứa Tiểu Minh nhìn nhìn vỏ sò vỏ trong tay mình, ghét bỏ nói: “Anh Mộ, cậu hẳn là đi biển tiện tay nhặt, làm quà cho tớ đi!”

Tề Mộ nói: “Đồ này trị giá 200 đô đấy, cậu đi nhặt cho tớ xem nào?”

Hứa Tiểu Minh: “.” Giá 2 đồng, không thể nhiều hơn.

Hắn lại hỏi Tề Mộ: “Còn cái chén ốc biển kia của Doãn Tu Trúc?”

Tề Mộ bình tĩnh nói: “1 nghìn 6”

Hứa Tiểu Minh nói: “Xấp xỉ cái của tớ mà, sao cái kia đẹp vậy?”

Tề Mộ bổ sung hết: “. Đô.”

Hứa Quý Phi khởi nghĩa: “Không được rồi không được rồi, cuộc sống này không cách nào sống nữa rồi!”

Non nửa năm sau, Hứa Tiểu Minh một câu thành châm ngôn, anh Mộ của hắn thật sự không cùng hội với hắn nữa rồi, người ta có bạn cùng bàn mới rồi!

Lúc lên sơ tam, cả khối đều phải xáo trộn ghép lại, bắt đầu chia lớp mới.

Kỳ thi cuối kỳ trước, Tề Mộ còn nước đến chân mới nhảy, ảo tưởng mình bỗng nhiên bị Văn Khúc Tinh nhập, không cẩn thận thi được top 30 khối, vinh hạnh vào cùng một lớp, ngồi cùng một bàn với Doãn Tu Trúc.

Vì thế Tề Mộ còn hỏi Tề Đại Sơn: “Ba ơi, đại sư đặt tên cho con hồi bé còn sống không? Con đi tìm ông ấy coi chút.”

Tề Đại Sơn liếc cậu một cái: “Coi cái gì?”

Tề Mộ: “Coi con có thể thi được top 30 khối không.”

Tề Đại Sơn không chút lưu tình mà chê cười cậu: “Không cần tìm đại sư, ba tính ngay ra cho con.”

Tề Mộ che lỗ tai, Tề Đại Sơn còn gào: “Con tôi kiếp sau cũng không thi được top 30 khối!”

Tề Mộ: “.” Muốn đoạn tuyệt quan hệ cha con với ông!

Càng gần tới thi cuối kỳ, trong lòng Tề Mộ càng khó chịu, ngay cả bài tập cũng không để Doãn Tu Trúc làm hộ.

Doãn Tu Trúc bưng đồ uống lạnh cho cậu: “Có gì không biết sao?”

Tề Mộ ngẩng đầu nhìn anh, một đôi mắt to vụt sáng khiến người thương: “Cậu nên hỏi tớ, có đề nào biết không.”

Doãn Tu Trúc cười nói: “Vay tớ giảng từ đầu một lần cho cậu.”

Tề Mộ thở dài: “Giảng xong tớ cũng không nhớ được.”

Doãn Tu Trúc nói: “Thử chút đi, không khó.”

Tề Mộ không cam lòng, ý định liều một phen: “Dạy tớ đi, tớ muốn tiêu diệt bọn họ!” Có thể học thêm chút thì học thêm chút, không chừng trời giáng vận cứt chó, vào cùng lớp đó!

Doãn Tu Trúc biết cậu đang nghĩ gì, nhưng anh vẫn luôn không nhắc tới chuyện chia lớp, chỉ nghiêm túc giảng đề cho cậu.

Trước khi thi đột kích gần nửa tháng, thành tích của Tề Mộ ngược lại nâng cao, nhưng khoảng cách điểm với lớp một — kém 300 Hứa Tiểu Minh nữa đó!

Tề Mộ chán ngán thất vọng, chỉ có thể hi vọng mình phân vào lớp hai, như vậy cách lớp một gần chút

Lúc này Hứa Tiểu Minh kinh hô một tiếng: “Đụ má, anh Mập của tui đây là tiem máu gà sao? Hạng nhất khối!”

Tề Mộ sửng sốt: “Cái gì?”

Hứa Tiểu Minh kéo cậu lên trước, chỉ cho cậu nhìn: “Hạng nhất khối là Phương Tuấn Kỳ á, cậu ấy vậy mà vượt qua Doãn Tu Trúc? Trâu bò quá Tiểu Mập!”

Trong lòng Tề Mộ không thoải mái: Doãn Tu Trúc sao có thể không phải hạng nhất chứ? Chẳng lẽ dạy thêm cho cậu làm lỡ bản thân ôn tập?

Tiếp đó Hứa Tiểu Minh lại kinh hô liên tục: “Gì thế này, Doãn Tu Trúc đâu? Trong top 50 khối cũng không có cậu ấy!”

Tề Mộ nóng nảy, vội ghé lên, hai người tìm hồi lâu, mới ở ngoài top 100 thấy được tên Doãn Tu Trúc.

Hứa Tiểu Minh thốt thốt nói: “Trăm triệu không nghĩ tới, Doãn đại thần cũng có lúc phạm sai lầm!”

Tề Mộ nhíu chặt lông mày, nói: “Cái này nhầm rồi đi.” Sao có thể, Doãn Tu Trúc cả năm học đều vượt qua lớp mũi nhọn bá chiếm bảo tọa hạng nhất, sẽ vào lúc thi chia lớp luân lạc tới ngoài top 100?

Tuyệt đối là nhầm rồi! Giáo viên nào mắt mù nhìn nhầm điểm chứ!

Kỳ thực không chỉ bọn họ gấp, giáo viên còn gấp hơn bọn họ.

Giáo viên chủ nhiệm lớp hai trực tiếp gọi Doãn Tu Trúc vào phòng làm việc, hỏi anh: “Trong nhà gần đây có chuyện gì không?” Kỳ thực thành tích này cũng không kém, nhưng thật sự không phải trình độ của Doãn Tu Trúc.

Doãn Tu Trúc nói: “Không có gì.”

“Vậy là lúc thi khẩn trương?” Giáo viên nói, “Mặc dù lớp một phải xem thành tích, nhưng em vẫn luôn thành tích rất tốt, lần này Khả năng chỉ là ngoài ý muốn, thầy cất nhắc cho em, em vẫn là vào lớp một, được không?”

Doãn Tu Trúc nói: “Thầy ơi, quy củ đã định thì thực hiện theo đi, hôm nay thầy đặc cách cho em, sau này sao thuyết phục được các bạn học khác?”

Giáo viên không nén nổi: “Nhưng em vẫn luôn thành tích rất tốt.” Chỉ bởi vì lần thi cuối cùng này mà bỏ lỡ cơ hội đến lớp mũi nhọn, thật sự quá đáng tiếc.

Doãn Tu Trúc hỏi ngược lại hần: “Sao cần phải tới lớp một?”

Giáo viên bị anh hỏi tới sững sốt, theo bản năng nói: “Không khí của lớp một tốt hơn, tiến độ chương trình học cũng nhanh, giáo viên giảng cũng sâu hơn chút”

Doãn Tu Trúc cắt đứt hần: “Thành tích cuối cùng cũng chỉ như vậy.”

Một câu kia của anh chen giáo viên lại. Hần hiểu ý của Doãn Tu Trúc.

Lớp mũi nhọn thì sao? Không khí tốt hơn thì sao? Doãn Tu Trúc cả năm học sơ nhị đều ở lớp bình thường, nhưng thành tích lại đè ép mọi người lớp một.

Tại sao mọi người chen vỡ đầu cũng phải vào lớp một, đơn giản là muốn tiếp tục nâng cao thành tích.

Nhưng Doãn Tu Trúc không cần — Có ở lớp một hay không, anh đều có thể dễ dàng cầm được hạng nhất khối.

Giáo viên dừng lại, hỏi: “Em là cố ý thi thành như vậy?”

Doãn Tu Trúc không trả lời, hỏi ngược lại: “Thầy ơi em có thể về rồi chứ?”

Giáo viên Không lời nào để nói!

Năm cuối cùng cấp 2 rồi, Doãn Tu Trúc chỉ muốn cùng 1 lớp với Tề Mộ, chỉ muốn thời thời khắc khắc đều nhìn thấy cậu.

37. Chương 37

Chương 37

Edit + Beta: Vịt

Doãn Tu Trúc thi thành như vậy, nhưng cũng khiến Tề Mộ khẩn trương chết đi được.

Lúc về nhà cậu cẩn thận đánh giá về mặt anh, hoàn toàn không dám nhắc đến chuyện thành tích, rất sợ tâm tình anh không tốt rớt kim đậu.

(kim đậu: là nước mắt. Ý ở đây là nước mắt quý như vàng)

Tề Mộ nói: “Tớ biết một quán mới, đá bào làm ngon cực, muốn ăn không?” Trời nóng như vậy, ăn chút gì lạnh tâm tình lập tức sẽ tốt lên, Tề Mộ hi vọng anh ra hỏi sương mù thành tích, dừng cảm nhìn lên trên.

Doãn Tu Trúc đối với ăn không có hứng thú, chỉ là muốn ở lâu với Tề Mộ một lát: “Được.”

Tề Mộ nói vị trí, tài xế sau khi xác nhận một lần đưa bọn họ tới.

Đến mục đích Tề Mộ liền hối hận, đây là quán hot mạng chính hiệu, hàng đã xếp tới cửa cửa hàng khác rồi, theo điệu bộ này, muốn ăn đá bào ít nhất phải 1 tiếng.

Tề Mộ sợ Doãn Tu Trúc sốt ruột, liền nói: “Đổi chỗ?”

Doãn Tu Trúc: “Cậu không phải muốn ăn cái này?”

Tề Mộ nói: “Nhiều người quá, phải chờ lâu lắm.”

Doãn Tu Trúc một chút cũng không để ý chờ cùng cậu, bất quá anh cũng sợ Tề Mộ nhàm chán: “Nếu không để tài xế Vương xếp hàng giúp, chúng ta tới trung tâm thương mại đi dạo chút?”

Tề Mộ thấy Doãn Tu Trúc đối với đá bào cảm thấy hứng thú, liền nói: “Được!”

Tài xế dừng xong xe, đi xếp hàng giúp hai người bọn họ, hai bọn họ thì xoay người vào trung tâm thương mại.

Sóng nhiệt bên ngoài cuộn cuộn, trong trung tâm thương mại điều hòa mở đủ, lạnh rất nhanh. Tề Mộ đối với đi dạo không có hứng thú gì, sau khi đi hai vòng đã cảm thấy nhàm chán vô cùng. Doãn Tu Trúc đề nghị nói: “Bên kia có sân bắn, có muốn đi chơi chút không?”

Ánh mắt Tề Mộ sáng lên: “Được á!”

Hai người bọn họ tới khu giải trí phía Bắc, xa xa đã thấy sân bắn trong phòng. Có không ít tình nhân đều quây ở đó, nam sinh chịu trách nhiệm tổ ra soái, nữ sinh chịu trách nhiệm hét chói tai, chỉ cần có thể được giải thưởng nhỏ, cũng mặc kệ có đáng giá hay không, đều vui tới giống như trúng 500 vạn vé số.

Tề Mộ nhìn mê tít, nói với Doãn Tu Trúc: “Chờ nhé, tớ đi thắng giải nhất về!” Giải nhất là khẩu 98K, đẹp trai bức người, được đặt ở trên cùng, khiến đám coi tiền như rác lần lượt gục xuống.

Tề Mộ ngoại trừ học tập, mấy thứ linh tinh khác đều là hạ bút thành văn, sân bắn này mặc dù cậu chưa từng chơi, chắc hẳn cũng không làm khó được Tề bá chủ của chúng ta.

Cậu đưa tiền mua đạn, lúc này bắt đầu.

Ba phút sau

Tề bá chủ mặt đen: “Không khoa học!” Sao có thể, cậu sao có thể ngay cả giải thấp nhất cũng không giành được? Cậu rõ ràng đã ngắm chuẩn!

Doãn Tu Trúc ôn thanh nói: “Làm lại lần nữa.”

Tề Mộ không cam lòng, hơn nữa cảm thấy quá mất mặt, đáp: “Ừ, lại lần nữa!” Lần trước nhất định là cậu chưa quen thứ đồ hồng này, phạm phải sai lầm.

Ai ngờ lần thứ 2 còn thảm hơn lần đầu, điểm thấp hơn.

Tề Mộ: “.”

Doãn Tu Trúc lại mua đạn cho cậu, Tề bá chủ sau khi chơi khoảng 300 đồng, không chơi nữa: “Cái này cũng có thể mua 3 khẩu súng rách kia rồi!”

Doãn Tu Trúc dừng chút, hỏi: “Tớ thử xem?”

Tề Mộ sững sốt, vội nói: “Nè, cậu thử xem!” Cậu vốn cho rằng Doãn Tu Trúc không thích mấy thứ này, cho nên chỉ nghĩ chơi một mình, giành phần thưởng cho anh.

Doãn Tu Trúc cầm súng qua, đối diện ngắm bắn nhìn nhìn.

Tề Mộ nói: “Tớ cảm thấy chủ quán ăn gian, rõ ràng ngắm chuẩn, nhưng lại không trúng!” Vừa nói cậu lườm chủ quán, chủ quán là một ông chú tính tình tốt, cười ha ha nói, “Luôn có chút kỹ xảo nhỏ mà, nếu không sao kiếm tiền.”

Tề Mộ: “.” Người ta cũng thành thực như vậy rồi, cậu cũng không tiện oán giận nữa.

Pằng pằng pằng

Tiếng súng kết thúc, Tề Mộ mong đợi cực kỳ mà nhìn sang, tiếp đó trợn to mắt.

Phát súng đầu tiên 60 điểm, phát thứ hai 80 điểm, phát thứ ba lại xuống 50 điểm, nhưng phát bắt đầu từ phát thứ 4 đến phát thứ 20, toàn là điểm tối đa!

Không chỉ Tề Mộ, chủ quán cùng mấy người chơi khác cũng đều trợn tròn mắt, đụ má, đây là ma quỷ gì?

Lúc Doãn Tu Trúc để súng xuống, điểm số đủ để cầm giải nhất.

Chủ quán ngây ngốc mà đưa khẩu 98K cho bọn họ, Doãn Tu Trúc cho Tề Mộ: “Làm tốt lắm.”

Tề Mộ ngơ ngác: “Cậu trước kia từng chơi cái này?”

Doãn Tu Trúc và Doãn Chính Công từng tới sân bắn thật, từng đụng vào súng thi đấu, bất quá hai cái không có một điểm giống nhau, hướng chi trò chơi này cửa hàng đã điều chỉnh, ống ngắm hơi lệch quy luật, chỉ đơn thuần thì không trúng được, còn phải thăm dò quy luật bên trong.

Tề Mộ lợi hại, nhưng không nhìn thấu hổ mà chủ quán đào, cho nên cậu càng trúng điểm ngược lại càng thấp.

Doãn Tu Trúc không ở trước mặt mọi người vạch trần những thứ này, chỉ nói: “Chơi mấy lần, cậu còn có gì muốn không?”

Tề Mộ không muốn gì cả, nhưng tâm tư cậu vừa chuyển, chỉ vào giá phần thưởng nói: “Cái kia, cái kia còn có cái kia Muốn hết!” Cậu cơ hồ chỉ hết.

Doãn Tu Trúc cười nói: “Được.”

10 phút sau, ông chú chủ quán khóc nói: “Người anh em à, tôi đây vốn làm ăn nhỏ, có thể tha tôi một mạng không!”

Tề Mộ cầm cũng không đủ, vui rạo rức nói: “Mở cửa làm ăn, kiếm tiền còn dài, bình tĩnh bình tĩnh.”

Chủ quán không bình tĩnh được, muốn khóc!

Doãn Tu Trúc hiển nhiên là tìm đúng quy luật, từng súng sau đó điểm tối đa, giống như thành tích thi của anh, tính chuẩn như máy móc, ngay cả 0.5 điểm cũng không mất.

Anh lợi hại như vậy, bên cạnh lập tức vây quanh một vòng người, mọi người đều kinh hô liên tục, nhìn tới trợn mắt hốc mồm.

Còn có cô gái giận bạn trai mình: “Anh xem xem bạn trai người ta, thật lợi hại!”

Lời này của cô nàng đúng lúc bay tới trong lỗ tai Doãn Tu Trúc, tay anh run lên, phải 30 phút.

Tề Mộ cho rằng anh mệt, vội nói: “Được rồi, không chơi nữa, phần thưởng cũng không cầm được nữa rồi.”

Doãn Tu Trúc để súng xuống, đầu tai hơi nóng: “Ừ.”

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Hai người bọn họ thắng lợi trở về, nhét đồ chơi đầy xe, Tề Mộ nhìn nhìn Doãn Tu Trúc, cẩn thận nói: “Cậu xem tờ bình thường kỹ thuật bất rất chuẩn, cũng có lúc sai lầm, thắng bại là chuyện thường nhà binh, ngàn vạn không thể bởi vì một lần sai sót mà nổi giận.”

Cậu luyện thuyền nói một tràng, lại vòng 7-800 vòng, Doãn Tu Trúc run lên mới kịp phản ứng. Tề Mộ lại nói: “Mặc dù thi không đạt điểm tối đa, nhưng cậu hôm nay đã cầm vô số điểm tối đa rồi!”

Tề Mộ đâu muốn phần thưởng gì, cậu chính là muốn để Doãn Tu Trúc chơi đùa chút, muốn thấy anh cầm điểm tối đa, giống như vậy là có thể bù đắp tiếc nuối thành tích.

Doãn Tu Trúc hiểu, trong lòng vô cùng khoan khoái, ngọt giống như ăn mật.

Anh nói: “Tớ không buồn.”

Tim Tề Mộ căng chặt, sợ anh găng gượng, nói: “Thì, thì là vậy, không có gì phải buồn, lần này không được còn có lần sau, Doãn Tu Trúc của chúng ta nhất định là hạng nhất!”

Doãn Tu Trúc nói: “Kỳ thực tớ rất vui.”

“Hửm?” Tề Mộ ngăn người, cho rằng đứa nhỏ này thương tâm quá, ngốc rồi.

Doãn Tu Trúc nhìn về phía cậu, nhẹ giọng nói: “Một năm cuối cùng, chúng ta có thể ở một lớp rồi.”

Tề Mộ: “!”

Doãn Tu Trúc dời tầm mắt, nhìn về phía ngoài cửa sổ để phân tán tâm tình rồi ren trần đầy ra của mình: “Tớ không muốn tới lớp một, tớ muốn ở cùng lớp với cậu.”

Tề Mộ: “!!!” Đệt, cậu chỉ lo Doãn Tu Trúc thương tâm, lại quên mất vụ này!

Doãn Tu Trúc không tới lớp một, hai bọn họ có thể ở cùng lớp mà!

Tề Mộ quét đi khuôn mặt ưu sầu, cầm lấy cánh tay Doãn Tu Trúc nói: “Đúng đúng đúng, tới lớp một cái rắm, năm cuối cùng rồi, hai bọn mình phải cùng một lớp!”

Doãn Tu Trúc gật đầu, trịnh trọng nói: “Ừ.”

Lúc hai người cùng nhau ăn đá bào về, Tề Mộ hỏi vị: “Cậu có phải cố ý thi thành như vậy không?”

Doãn Tu Trúc không lên tiếng.

Tề Mộ nở gan nở ruột: “Được lắm á, đủ anh em đủ huynh đệ đủ nghĩa khí!”

Tề bá chủ vui quá cho Doãn Tu Trúc socola trên đá bào của mình: “Cho cậu ăn!”

Doãn Tu Trúc nói: “Tớ có đây, cậu ăn là được”

Tề Mộ hết sức phấn khởi: “Có thể cùng một lớp với cậu, tớ một năm không ăn socola cũng được!”

Doãn Tu Trúc bị những lời này làm bỏng tới suýt nữa không cầm chắc muỗng.

Nghỉ hè vừa qua, Hứa Tiểu Minh liền thành cô nhi, hấn và bá chủ của hấn ngồi cùng bàn 2 năm, bây giờ Doãn Tu Trúc vừa đến, hấn nhanh chóng bị đạp ra ngoài, giống như vợ bé!

Hứa Tiểu Minh đâu biết, cuộc sống ăn lương cầu của hấn giờ mới bắt đầu

Sơ tam vốn nên là năm cực kỳ khấn trương. Thi tốt nghiệp cấp 2 mặc dù không nghiêm túc như thi tốt nghiệp cấp 3, nhưng cũng quan hệ mật thiết với tương lai, rất nhiều người học tập hơi kém, khả năng lúc đó dừng bước, đi vào xã hội.

Tề Mộ và Hứa Tiểu Minh không cần lo mấy cái này, Hứa Tiểu Minh hỏi Tề Mộ: “Cấp 3 không ra nước ngoài.”

Tề Mộ nói: “Ra nước ngoài làm gì?”

Hứa Tiểu Minh nói: “Anh tớ đề nghị tớ ra nước ngoài”

Tề Mộ nói: “Muốn đi thì đi thôi, ra ngoài xem xét chút cũng rất tốt.”

Hứa Tiểu Minh thở dài: “Anh Mộ, cậu nói tớ sau này có thể làm gì.”

Tề Mộ nói rất thẳng thắn: “Muốn làm gì thì làm cái đấy.”

Hứa Tiểu Minh nhìn cậu: “Vậy còn cậu, cậu sau này muốn làm gì?”

Tề Mộ thản nhiên nói: “Theo mẹ tớ, giúp ba tớ, rảnh rỗi thì tìm các cậu loăng quăng.”

Hứa Tiểu Minh liệt trên bàn: “Cậu hạnh phúc thật đấy.”

Tề Mộ cười hắc hắc: “Cậu thôi đi, ai có thể có hạnh phúc của cậu.”

Hứa Tiểu Minh bĩu bĩu môi, nói: “Ba tớ với anh tớ cãi nhau sắp đoạn tuyệt quan hệ cha con rồi, tớ về nhà cũng kinh hồn táng đảm.”

Tề Mộ nhìn hắc hắc một cái: “Cho nên cậu mới phải về nhà nhiều hơn.”

Hứa Tiểu Minh sững sờ.

Tề Mộ không nói thêm nữa, thậm chí còn đuổi hắc hắc: “Mau về chỗ ngồi của cậu, Doãn Tu Trúc sắp về rồi.”

Hứa Tiểu Minh lại biến thành Hứa Gà Trống, bi phẫn nói: “Cậu có tâm hoan quên tình cũ, thiệt tớ tận tụy thị tẩm 2 năm, kết quả bị đẩy đến lãnh cung!” Lúc này Cung Tâm Kế đang phát sóng hot, Hứa Gà Mẹ xem tới khí thế ngất trời.

Da gà da vịt Tề Mộ bắn ra mãi: “Liên thiên cái gì!”

Kỳ tốt nghiệp đã tới, thành tích tốt cũng được, thành tích không tốt cũng được, mọi người đều rất thương cảm.

Ở trong trường 3 năm, hồi ức hiện đầy mỗi cạnh mỗi góc, gần đến giờ phải chia tay, nhìn đâu cũng cảm thấy không nỡ.

Bàng Lương sơ tam chia tới cùng một lớp với Tề Mộ, hắc hắc và Hứa Tiểu Minh ngồi cùng bàn, ngồi trước Tề Mộ, đã sa sút hơn nửa tháng.

Hứa Tiểu Minh thổn thức nói: “May mà tớ không yêu sớm.”

Tề Mộ nói: “Cậu yêu sớm cũng nhiệt được 3 phút, đến 3 phút rưỡi hắc hắc chia tay.”

Hứa Tiểu Minh muốn phản bác, sau khi ngẫm lại lại cảm thấy rất có đạo lý, không cách nào phản bác.

Bàng Lương trở lại, lại là bộ dáng hồn bay phách lạc. Hứa Tiểu Minh nói: “Không phải không cùng một trường sao Không sao đâu.”

Đôi tình nhân Bàng Lương và Giang Mạn Mạn không thể cùng trường cấp 3, Giang Mạn Mạn học bình thường, chỉ có thể đến Tam Trung, Bàng Lương học rất kém, nhưng hắc hắc thì thể dục cực kỳ giỏi, ngược lại có thể vào trường cấp 3 tốt nhất thành phố B.

Bàng Lương đầy mặt thanh xuân đau trứng: “Cậu nói Có phải tớ làm lỡ học tập của cô ấy hay không.”

Hứa Tiểu Minh an ủi hắc hắc: “Sẽ không đâu, cậu xem thành tích của anh Mộ cũng kém, cũng không làm lỡ thành tích của Doãn Tu Trúc.”

Tề Mộ “.” Khuyên thì khuyên, lời kéo xỉ vả là ý gì!

Hứa Tiểu Minh tiếp tục phát biểu cao kiến: “Có thể thấy học hành tốt xấu và bạn trai không liên quan, chủ yếu vẫn là nhìn bản thân.”

Tề Mộ và Bàng Lương đều không nghe nổi nữa, Bàng Lương đoạt lời nói: “Mạn Mạn nhà tớ chính là cô gái bình thường, có thể so với Doãn thần?”

Tề Mộ lặng yên, không nhin được mở miệng: “Trọng điểm là cái này sao?”

Hứa Tiểu Minh và Bàn Lương về mặt đương nhiên: “Nếu không thì?”

Chẳng lẽ hẳn không phải dùng từ “bạn trai” không thích hợp sao! Tề Mộ không thể không biết xấu hổ nói ra khỏi miệng, luôn cảm thấy bọn họ quá bình thường, mình hỏi ngược lại lộ ra vẻ không bình thường!

Lúc này Doãn Tu Trúc trở lại, Bàn Lương cùng học với anh 2 năm, đã sớm không sợ anh nữa, chỉ nghe hẳn ai oán nói: “Vẫn là 2 cậu tốt, mặc kệ thành tích thế nào, đều có thể ở cùng một cấp 3.”

Doãn Tu Trúc biết hẳn đang buồn cái gì: “Loại chuyện này chẳng lẽ không nên tính toán sớm?”

Bàn Lương nói: “Tính toán rồi mà, Mạn Mạn hơn năm nay dụng công, nhưng mà” Hiệu quả không lớn.

Doãn Tu Trúc nói: “Cô ấy đã không đến Nhất Trung được, cậu đi cùng cô ấy không được sao.”

Bàn Lương ngẩn ra.

Tề Mộ vừa nghe lời này không đúng, vội vàng nói: “Không phải đâu, Tam Trung không có học sinh năng khiếu thể dục, Bàn Lương muốn đi cũng không được.”

Doãn Tu Trúc rót đầy cốc nước cho Tề Mộ, không nói gì nữa.

Hứa Tiểu Minh đột nhiên tâm tư vừa động, hỏi Doãn Tu Trúc: “Nếu người cậu thích học quá kém, chỉ có thể tới trường cấp 3 khác, cậu làm thế nào?”

Doãn Tu Trúc không chút do dự nói: “Cậu ấy đi đến đâu tớ liền đi đến đó.”

Hứa Tiểu Minh truy hỏi: “Các trường cấp 3 khác tỷ lệ lên lớp rất thấp, không thi đỗ đại học làm sao đây? Vì cô ấy, cậu ngay cả tương lai cũng không cần?”

Doãn Tu Trúc nhìn về phía hẳn, nói: “Cậu ấy không ở đây, có tương lai gì đáng nói.”

Một câu nói chẹn 3 đứa bạn tới á khẩu không nói được.

Tề Mộ lén nhìn Doãn Tu Trúc một cái, trong lòng nghĩ — Thật là người si tình mà, không biết cô gái nào có thể trở thành cô ấy trong miệng cậu ấy.

Hứa Tiểu Minh cảm giác mình điên mất, cậu luôn cảm thấy cô ấy trong miệng Doãn Tu Trúc là anh, mà cậu ấy là anh Mộ của hẳn! Đụ đụ đụ, không thể nào, kinh khủng quá!

Mất thấy Bàn Lương càng đau buồn, Tề Mộ trấn an hẳn: “Doãn Tu Trúc lại chưa từng yêu đương, căn bản không hiểu mấy thứ này, cậu đừng nghĩ lung tung, cậu vẫn phải tới Nhất Trung, không có một tương lai tốt, sau này đâu thể chăm sóc tốt Giang Mạn Mạn.”

Bàn Lương nhận được chút an ủi, nhưng cũng là tạm thời, nghĩ lại lại có một đồng ưu sầu xông lên đầu.

Yêu sớm thì ngây ngô tốt đẹp, nhưng cũng nhất định có vô số bụi gai và gập ghềnh.

Lúc không thể không xa nhau, có mấy người có thể vì cậu ấy (cô ấy) mà vứt bỏ tiền đồ của mình? Cho dù vứt bỏ thì sao, thực tế tàn khốc hơn đồng thoại nhiều, thiếu niên choai choai vẫn chưa cách nào nắm trong tay cuộc sống của mình.

Đương nhiên cũng có ngoại lệ như Doãn Tu Trúc, nhưng đâu ai biết anh vì thế bỏ ra bao nhiêu, chịu đựng bao nhiêu, trải qua bao nhiêu.

Hai chữ Tề Mộ cơ hồ trở thành chấp niệm của anh, nhưng đâu phải các thiếu niên tùy ý lớn lên trong hoàn cảnh không buồn không lo có thể tưởng tượng.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Lúc cách thi còn có dăm ba ngày, một câu vô tâm của Hứa Tiểu Minh nhắc nhở Doãn Tu Trúc.

Buổi trưa bốn người cùng nhau ăn cơm, Phương Tuấn Kỳ đang cãi nhau đánh lộn với Hứa Tiểu Minh, bỗng nhiên tới một tiểu cô nương trắng như tuyết.

Tiểu cô nương nhìn hơi lộ vẻ nhỏ, lại là học sinh sơ tam, cô nàng cúi đầu, tóc mái chắn mắt, chỉ chừa lại chóp mũi xinh xắn cùng với cánh môi bởi vì khấn trương mà run rẩy.

“Phương, Phương Tuấn Kỳ” Âm thanh cô bé nhỏ giống như muỗi vo ve.

Phương Tuấn Kỳ sững sốt, quay đầu nhìn cô: “Có chuyện gì sao?”

Cô gái xấu hổ cực kỳ, cổ đều đỏ rực, cô vươn tay, đưa một bức thư màu lam nhạt tới: “Cái, cái này cho cậu!”

Phương Tuấn Kỳ bản năng nhận bức thư, nhưng có chút không hiểu ra sao.

Cô gái thấy y nhận, liền nhanh chóng rời đi, từ đầu đến cuối cũng không dám nhìn y một cái.

Tề Mộ hậu tri hậu giác nói: “Đây Chẳng lẽ là thư tình trong truyền thuyết?”

Hứa Tiểu Minh nhảy 3 thước, duỗi tay cướp tới: “Lợi hại nhe anh Mập, vậy mà được em gái mạnh thổ lộ!”

Phương Tuấn Kỳ cạn lời nói: “Cướp linh tinh cái gì, đưa đây.”

Hứa Tiểu Minh giơ bức thư nhìn thật lâu, rốt cuộc không thể không biết xấu hổ mở ra, hần tiện hề hề hỏi: “Cô bé kia cậu quen?”

Phương Tuấn Kỳ cầm lại bức thư, nhét vào túi nói: “Chưa từng gặp.”

“Cô ấy sao lại viết thư tình cho cậu?”

Phương Tuấn Kỳ liếc hần một cái: “Ai biết được.” Dứt lời liền cúi đầu bắt đầu ăn cơm.

Hứa Tiểu Minh từ trên xuống dưới đánh giá y một vòng sau đó nói: “Nói tới Một năm nay anh Mập cậu gây không ít ha.”

Tề Mộ cũng nhìn sang, trầm nghĩ: Đầu phải gây không ít? Quả thực giống như đối người.

Phương Tuấn Kỳ từ nhỏ đã là Tiểu Mập, trắng trắng mập mập, suốt ngày đi theo phía sau Hứa Tiểu Minh, hết sức không gây chú ý.

Nhưng kể từ khi lên cấp 2, y đã bắt đầu nảy nở, hai năm trước còn chỉ cảm thấy y cao lớn cường tráng, năm nay càng khoa trương, trực tiếp gây 3-4 vòng, trở thành thiếu niên anh tuấn.

Hứa Tiểu Minh nhìn y hồi lâu mới nói: “Đều nói nữ đại thập bát biến (*), anh Mập của tớ thay đổi phải nói là tà thuật châu Á.”

((*) nữ đại thập bát biến: ý chỉ thiếu nữ trong độ tuổi dậy thì, dung mạo tính cách thay đổi rất nhiều)

Phương Tuấn Kỳ liếc hần một cái.

Hứa Tiểu Minh giả bộ nói: “Khó trách sẽ được người thổ lộ, anh Mập đẹp trai như vậy, tớ cũng muốn thổ lộ với cậu ấy đó.” Đáng tiếc vị chua trong giọng nói hần quá nặng, rõ ràng không cam lòng, thương tiếc mình đại soái ca như vậy vậy mà không ai tỏ tình.

Tề Mộ nhưng buồn bực nói: “Giờ cũng sắp tốt nghiệp rồi, sao mới thổ lộ?”

Tay thạo nghề Hứa Tiểu Minh lập tức ra sân giải thích: “Chính là sắp tốt nghiệp mới dám thổ lộ á, bởi vì biết không bị trêu chọc cho nên muốn nói ra ái mộ trong tim, như vậy sau này mới sẽ không cảm thấy tiếc nuối.”

Tề Mộ bộ dạng thụ giáo: “Vậy à.”

“Đúng vậy.” Con người Hứa Tiểu Minh đảo một vòng, lại nói: “Anh Mộ cậu chờ đi, tớ cảm thấy cậu cũng sẽ nhận được một bức thư tỏ tình phong ba.”

Tề Mộ không theo kịp mạch não của hần: “Tại sao?”

Hứa Tiểu Minh nói: “Cậu thật không biết à, trường bọn mình rất nhiều nữ sinh thầm mến cậu, nhưng đều không dám đến gần cậu, hiện tại sắp tốt nghiệp, các cô ấy cũng không cần sợ nữa, dứt khoát thổ lộ tâm ý với cậu!”

Tề Mộ: “Tớ tin cậu cái quỷ.”

Uy tín của Hứa Tiểu Minh gặp phải nghi ngờ, hết sức không phục: “Không tin cậu chờ, kỷ lục chưa từng được người tỏ tình của cậu, khẳng định sẽ bị nện vỡ nát như!”

Hắn vừa nói như thế, Tề Mộ còn rất phiền muộn, cậu sờ sờ mũi nói: “Đúng thế, tớ lớn vậy còn chưa được người thổ lộ đấy.”

Doãn Tu Trúc ở một bên nghe không khỏi nắm chặt đũa.

Tề Mộ cho tới bây giờ chưa từng được người tỏ tình, chờ thêm nữa, cơ hội này liền bị người khác cướp đi.

Vừa nghĩ tới sẽ có người thổ lộ tâm ý với Tề Mộ, còn là người đầu tiên trong đời Tề Mộ, Doãn Tu Trúc đã cảm thấy trong lòng rối loạn, lật đổ 50 thùng giấm lâu năm.

Làm sao giờ đây? Tâm Doãn Tu Trúc vừa động, có chủ ý rồi.

Hôm sau, trên mặt bàn Tề Mộ nhiều hơn một bức thư màu hồng.

Hứa Tiểu Minh gào gào thét thét: “Ông đây e không phải nhà tiên tri chứ, chuẩn vậy!”

Tề Mộ: “.” Thật sự có người thích cậu?

38. Chương 38

Edit + Beta: Vịt

Hứa Tiểu Minh muốn đi lên đoạt lấy phong thư. Tề Mộ cũng không phải Phương Tuấn Kỳ, cậu tay nhanh mắt lẹ, lập tức thu bức thư màu hồng phần trên mặt bàn vào trong cặp.

Hứa Tiểu Minh gào khóc kêu: “Cho tớ xem tý đi, có lẽ không phải cho cậu đâu, không chừng là muốn tặng tớ đấy, chỉ là đặt nhầm chỗ.”

Tề Mộ lười phản ứng đến hắn.

Đồng chí Hứa gà con trong lòng rất không cân bằng: Hôm qua Phương Tuấn Kỳ nhận được thư tỏ tình, hôm nay Tề Mộ cũng nhận được, dựa vào cái gì hắn không nhận được? Rõ ràng hắn cởi mở hơn bọn họ, sao các nữ sinh không nhìn hiểu chứ, bạn trai ưu tú như hắn không cần, lại cứ đi tỏ tình với mấy người không hiểu tình thú này!

“Anh Mộ à, cậu cho tớ xem tý đi. Tớ chỉ nhìn bì thư, khẳng định không mở ra.” Hứa Tiểu Minh chưa từ bỏ ý định nói, “Màu hồng phần à..... Cái Phương Tuấn Kỳ hôm qua nhận được là màu lam, em gái tỏ tình với cậu khẳng định ngọt hơn, vị dâu tây.”

Tề bá chủ hơi xấu hổ: “Biến sang một bên, thư tín là chuyện riêng của người ta, chút thường thức này cũng không hiểu sao?”

Hứa Tiểu Minh bĩu môi, vừa lúc thấy Doãn Tu Trúc tới, hắn lại ồn ào nói: “Tề Mộ nhận được thư tình đó! Nhất định là ngượng sứa tươi hôm qua của tớ mang về cho cậu ấy một cô bạn gái, trời ạ.....” Hứa Tiểu Minh ảo não nói, “Sao tớ không mang về cho mình nhỉ?” Như vậy hắn hôm nay chính là người có bạn gái.

Không biết tại sao, nhìn thấy Doãn Tu Trúc tới đây, Tề Mộ có chút không được tự nhiên.

Doãn Tu Trúc nhìn về phía cậu.

Tề Mộ nói: “Đừng nghe Hứa Tiểu Minh nói hươu nói vượn.”

Hứa Tiểu Minh tức giận nói: “Chẳng lẽ cậu không nhận được thư tỏ tình?”

Đuôi mắt Tề Mộ liếc nhìn Doãn Tu Trúc, nói với Hứa Tiểu Minh: “Chỉ là một bức thư, nội dung cũng không xem, cậu đã cái gì cũng biết rồi.”

Hứa Tiểu Minh lầm rầm: “Bức thư màu hồng..... Ngoại trừ thư tình còn có thể có cái gì?”

Tề Mộ để cặp sách xuống, nhắc nhở: “Tĩnh đề, lão Tôn đến rồi, cậu muốn ra ngoài phạt đứng?”

Hứa Tiểu Minh rất sợ — Không nhận được thư tình thì cũng thôi, lại ra ngoài phạt đứng thì quá thiệt, trời nóng vậy, ai muốn ra ngoài phơi nắng?

Hắn rốt cục yên tĩnh lại, Tề Mộ hạ giọng hỏi Doãn Tu Trúc: “Sao muộn vậy mới đến lớp?”

Kỳ thực Doãn Tu Trúc tới sớm hơn mọi người, anh vào phòng học sau khi để bức thư xuống lại vòng ra ngoài, ở bên ngoài đi rất lâu, nhìn thấy Tề Mộ vào lớp, mới lại quay lại.

Đương nhiên những thứ này anh không cách nào nói với Tề Mộ, chỉ có thể chuyển đề tài.

Doãn Tu Trúc cũng hạ giọng hỏi Tề Mộ: “Có người viết thư cho cậu?”

Tề Mộ hơi do dự một chút, mới lấy phong thư màu hồng phần trong cặp ra: “Không biết ai để đây, có lẽ không phải cho tớ.”

Doãn Tu Trúc nói: “Đặt ở trên bàn cậu, làm sao sẽ không phải cho cậu?”

Tề Mộ gỡ gỡ tóc không nói gì, chỉ là trong lòng kỳ cục: Kỳ thật đấy, sao phải viết thư cho mình.

Doãn Tu Trúc hỏi cậu: “Không mở ra xem chút sao?”

Tề Mộ lắc đầu nói: “Thôi đi.”

Tim Doãn Tu Trúc căng chặt, hỏi: “Sao không xem?”

Tề Mộ nói: “Không biết bên trong viết cái gì?”

Doãn Tu Trúc: “Xem rồi chẳng phải sẽ biết sao?”

Tề Mộ trầm ngâm, nói: “Biết rồi thì thế nào đây?”

Tim Doãn Tu Trúc lộp lộp một cái.

Tề Mộ nói: “Nếu trong đây chứa đựng là tâm ý của một người khác, vậy tớ sau khi em lại không cách nào đáp lại cô ấy, không phải không tốt lắm sao?”

Lông mi Doãn Tu Trúc run rẩy một chút: “Cậu ấy đã viết thư cho cậu, đó chính là muốn để cậu nhìn thấy tâm ý của cậu ấy. Cho dù cậu không thể đáp lại, cậu ấy cũng hi vọng cậu biết.”

Doãn Tu Trúc nói cũng có đạo lý, nhưng Tề Mộ chính là hơi chút mâu thuẫn, cậu ảo não nói: “Phiền phức quá đi.”

Doãn Tu Trúc giống như lơ đãng nói: “Cậu thật sự không tò mò sao? Có lẽ là một cô gái rất xinh đẹp viết cho cậu, có lẽ cậu sau khi nhìn thấy cậu ấy cũng sẽ thích cậu ấy, có lẽ cậu.....”

Anh một bên nói, lại nói với trái tim mình tới tim phở nứt ra — Rõ ràng là chuyện nếu như, nhưng trở thành một con dao găm vô hình, không chút lưu tình mà đâm vào đầu tim anh.

Hiện giờ là có lẽ, sau này thì sao, ngày này sớm muộn gì cũng sẽ tới.

Tề Mộ cắt đứt lời anh: “Tớ sẽ không đáp ứng.”

Doãn Tu Trúc chợt quay đầu nhìn về phía cậu: “Tại sao?”

Tề Mộ bị anh hỏi tới sững sờ, nói: “Loại chuyện này đâu có tại sao? Lời cũng chưa từng nói, sao mà thích được?”

Doãn Tu Trúc không nhịn được lại hỏi cậu: “Vậy cậu cảm thấy thế nào mới có thể thích?”

Tề Mộ nói: “Hắn là phải quen thuộc lẫn nhau, quen biết lâu, hiểu rõ nhau, tóm lại.....” Cậu nói, phát hiện mình không có chút kinh nghiệm nào, căn bản không biết, cậu kết lại, “Dù sao không phải như vậy!”

Doãn Tu Trúc cũng không cách nào hỏi nữa, anh liếc bức thư kia, vẫn hi vọng Tề Mộ có thể xem chút.

Nếu như nói Tề Mộ nhất định sẽ được người tỏ tình, anh hi vọng người đầu tiên là anh. Cho dù dùng cách không có chút dũng khí nào thế này.

Doãn Tu Trúc nói: “Cậu cứ xem thư đi, cậu ấy đã viết, lại khua dũng khí đưa cho cậu, đó chính là hi vọng cậu có thể xem. Cậu có thể không đáp lại cậu ấy, nhưng cậu ít nhất phải cho cậu ấy cơ hội thổ lộ tâm ý.”

Lời này của anh thuyết phục Tề Mộ.

Tề Mộ nói: “Cũng đúng, mặc kệ thế nào tớ nên tôn trọng tâm ý của cậu ấy, cho dù không thể tiếp nhận, cũng có thể ngay mặt nói rõ với cậu ấy!”

Tim Doãn Tu Trúc bị đâm một cái: Mặc dù anh không thể nào tỏ tình với Tề Mộ, cho nên Tề Mộ cũng không có cơ hội ngay mặt cự tuyệt anh.

Nhưng Doãn Tu Trúc vẫn trong thoáng chốc thấy được một màn kia.

Thật đơn giản lại tàn khốc.

Tề Mộ sau khi quyết định chủ ý cũng không do dự nữa, cậu mở bức thư ra, nhìn thấy giấy viết thư sạch sẽ bên trong.

Mặc dù cậu không biết người viết thư cho cậu là ai, nhưng bì thư và giấy viết thư đều thể hiện người viết thư là một cô gái tâm tư tinh tế, thích sạch sẽ.

Bất quá đây cũng không phải là đặc quyền của nữ sinh. Doãn Tu Trúc là nam sinh còn sạch sẽ chính tề hơn bất cứ ai. Nếu như Doãn Tu Trúc viết thư cho ai đó, nhất định cũng sẽ gấp giấy viết thư đẹp như vậy.

Không biết tại sao trong đầu Tề Mộ thế nhưng toát ra một ý nghĩ vô cùng hoang đường — Nếu như bức thư này là Doãn Tu Trúc viết.

Sao có thể chứ! Mặt Tề Mộ hơi nóng, cảm giác mình quá không biết xấu hổ. Cậu thở khê, quyết định cách con gà con kia xa chút, nhất định là bị cậu ta nhiễm bệnh rồi!

Sau khi hoàn toàn mở giấy viết thư ra Tề Mộ nhìn thấy chữ viết chính tề phía trên, ngay sau đó tuôn ra một cảm giác mát mát nói không rõ lời từ trái tim.

Chữ rất đẹp nhưng rất xa lạ. Đương nhiên xa lạ, chẳng lẽ còn có thể là người quen viết?

Tề Mộ bỗng nhiên không muốn xem nữa..... Cậu phát hiện mình căn bản không muốn biết bên trong viết cái gì, cũng không làm sao tò mò. Cậu lén nhìn Doãn Tu Trúc, phát hiện anh đã đang làm bài.

Tề Mộ nghĩ tới lời Doãn Tu Trúc từng nói, cảm giác mình cần phải tôn trọng người viết thư, bèn nhẫn nại tính tình xem.

Doãn Tu Trúc ở bên cạnh cậu, ngoài mặt là đang làm bài thi, nhưng kỳ thực đầu bút đặt trên một đề bài khoảng 3 phút. Anh dừng nói là làm bài, căn bản ngay cả đề cũng không đọc rõ.

Tề Mộ đang xem bức thư đó, Doãn Tu Trúc một bên thở phào, vui mừng cậu rốt cục xem; một bên lại rất không có tư vị, không biết Tề Mộ sau khi xem bức thư này là tâm tình thế nào?

Cậu ấy sẽ tò mò với nữ sinh không tồn tại này chứ?

Cậu ấy sẽ bởi vì bức thư này mà muốn quen biết cô gái này sao? Hoặc là nói cậu ấy hoàn toàn đối với bức thư này không có chút hứng thú nào, thậm chí hết sức chán ghét?

Vô luận kết quả như nào. Doãn Tu Trúc đều không thể vui.

Anh hi vọng Tề Mộ thích nội dung bức thư này, lại không hi vọng Tề Mộ bị bức thư này làm rung động.

Tâm tình mâu thuẫn này khiến anh chịu dày vò, nhưng rốt cục cũng là anh gieo gió gặt bão.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Tề Mộ đọc xong thư, sững sờ một lát.

Doãn Tu Trúc giả bộ làm xong một đề, quay đầu nhìn cậu: “Thế nào?”

Tề Mộ: “Cô ấy không để lại tên.”

Doãn Tu Trúc nói: “Đã tỏ tình với cậu rồi, cũng không để lại tên sao?”

Tề Mộ cau mày, giải thích: “Cô ấy nói hai bên tuổi còn quá nhỏ, cô ấy muốn đợi sau này sẽ nói cho tớ biết cô ấy là ai.”

Doãn Tu Trúc đương nhiên biết nội dung thư, dù sao bức thư này chính là anh đích thân viết, hầu kết cử động chút, hỏi Tề Mộ, “Vậy cậu nghĩ thế nào?”

Tề Mộ do dự một chút, cười nói: “Còn rất có ý tứ.”

Doãn Tu Trúc nghe cậu nói vậy, trong lòng lại rất không có tư vị, hỏi cậu: “Nếu sau này cậu ấy thật sự tìm được cậu? Cậu.....”

Tề Mộ nói: “Sẽ nói cảm ơn với cô ấy, mặc dù tớ không có cách nào hồi đáp cô ấy, nhưng phải cảm ơn phần nghiêm túc này của cô ấy.”

Doãn Tu Trúc cũng không nói rõ mình là tâm tình gì.

Sau khi tan học, Hứa Tiểu Minh tò mò cực kỳ, lại ghé tới hỏi vụ thư tình.

Tề Mộ rất hiểu cái tính hâm kia, chuyện như này không nói rõ ràng với hắn, không chừng hắn còn sẽ làm ra mấy thứ điên rồ. Tề Mộ đơn giản vài câu, nói đại thể.

Hứa Tiểu Minh kinh ngạc nói: “Vậy mà không để lại tên?”

Tề Mộ lắc lắc đầu.

Hứa Tiểu Minh khó hiểu nói: “Cô ấy sao phải đưa cho cậu bức thư tình này, có ý gì?” Tên cũng không để lại, thế này tính gì là tỏ tình?

Tề Mộ đâu biết được.

Hứa Tiểu Minh bỗng nhiên nào động lớn, nói: “Cô ấy sẽ không phải biết cậu chưa từng được người khác tỏ tình, cho nên muốn chiếm trước tiên cơ làm người tỏ tình cậu đầu tiên đấy chứ.”

Tề Mộ cười mắng hắn: “Liên thiên cái gì? Cậu có thể thêu dệt biết bịa đặt như vậy, sao không đi viết tiểu thuyết?”

Hứa Tiểu Minh lại bị não bổ của mình cảm động tới: “Trời ạ anh Mộ, người này đối với cậu dụng tình chí thâm, nhiều năm sau cậu e không phải sẽ ngã trong tay cô ấy.”

Tề Mộ cho hắn một đám: “Cậu đây tính là cái gì? Nguyên rửa tớ hả?”

Hứa Tiểu Minh cẩn thận: “Không, tớ đây là đang tiên đoán!”

Tề Mộ: “Tớ thấy cậu là ngựa da.”

Nhà tiên tri Gà Con căng chặt người, gào khóc kêu to: “Quân tử động thủ không động khẩu.....”

Hai người bọn họ cọt nhả oánh nhau, lại nói tới khiến Doãn Tu Trúc phía sau cứng ngắc.

— Lời vô tâm của Hứa Tiểu Minh lại nói ra chân tướng.

Buổi tối sau khi về nhà, Tề Mộ về phòng ngủ của mình, lại lấy bức thư này ra.

Ánh đèn trong phòng rất sáng, đèn chiếu vào trên tờ giấy, ngay cả hoa văn trên tờ giấy cũng chiếu rõ ràng.

Nội dung thư cũng không nhiều, chỉ nói là cô ấy thích cậu, nhưng không muốn quấy rầy cuộc sống của cậu, cũng không muốn ở tuổi này đã thăng thấn với cậu, cô ấy muốn chờ đợi, đợi đến thời điểm tốt hơn, dùng một tư thái tốt hơn thành thực hơn đi tới trước mặt cậu.

Tề Mộ nhìn lại nhìn, không thể nói là không có tâm tình gì. Cậu chỉ là muốn nhìn, lật qua lật lại nhìn, dường như muốn từ giữa những hàng chữ này tìm được cái gì đó.

Cho đến.....

Tề Mộ bỗng ngồi dậy, tay cầm giấy viết thư cũng dùng sức đến trắng bệch.

Cuối thư là dấu chấm, một dấu chấm cực kỳ tròn, tròn tới giống như là in ra vậy.

Trước đây không lâu Hứa Tiểu Minh còn từng thổ tào: “Bài viết văn của Doãn Tu Trúc, xác định không phải dùng máy đánh chữ gõ chữ?”

Tề Mộ không thích nghe: “Cậu không viết được cũng đừng oán thầm người khác.”

Hứa Tiểu Minh trái nhìn phải nhìn trên nhìn dưới nhìn, chỉ vào dấu chấm câu nói với Tề Mộ: “Cậu xem xem, cái dấu chấm này, còn có thể tròn hơn được nữa sao? Cái này thật sự là người vẽ ra? Cậu vẽ thử xem xem!”

Tề Mộ nhìn dấu chấm tròn nhỏ kia, chỉ cảm thấy đáng yêu cực kỳ, cậu hừ một tiếng nói: “Đừng có mà không ăn được nho liền nói nho chua.”

Hứa Tiểu Toàn thật sự hơi chua: “Người so với người, thật sự có thể tức chết người mà.”

Tề Mộ cho nên cảm thấy may mắn, vui rạo rức đi xem bài viết văn của Doãn Tu Trúc, phát hiện anh thật đúng là tinh tế ngay cả dấu chấm cũng giống như in ra.

Vừa nghĩ tới Doãn Tu Trúc lén ở nhà nhất bút nhất hoa luyện viết dấu chấm, cậu không nhịn được buồn cười — Đáng yêu quá đi mất!

Cho nên lúc này Tề Mộ nhìn thấy dấu chấm tròn giống như in ra trên bức thư, không rời mắt.

Cậu biết cái này không thể nào là Doãn Tu Trúc viết, nhưng bởi vì một điểm tương tự như vậy trên bức thư mà thay đổi tâm tình. Cậu càng xem bức thư càng thuận mắt, càng xem càng thấy nội dung thú vị, càng nhìn dấu chấm nho nhỏ kia càng..... đáng yêu.

Vốn cậu muốn quăng bức thư này đi, nhưng lúc này lại lòi cái hòm nhỏ ở gầm giường ra, đặt nó vào.

Giữ lấy đi. Bởi vì dấu chấm nho nhỏ.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Phong ba thư tình cứ như vậy trôi qua, ngay sau đó nghênh đón chính là kỳ thi tốt nghiệp cuối cùng.

Ngày đó thi Kiều Cẩn đích thân xuống bếp, nấu hai cái trứng chần nước sôi, phối với một cái bánh quẩy.

Tề Đại Sơn cười ha ha: “Con trai, con nhưng đừng cô phụ kỳ vọng của mẹ con.”

Tề Mộ cạ lời nói: “Mẹ, con phải ăn cái này?”

Kiều Cẩn nói: “Bà ngoại con trước kia cũng làm cho mẹ như vậy, mẹ lần nào ăn cũng phát huy cực kỳ tốt, con cũng hăng hái chút cho mẹ, thi thành tích tốt!”

Tề Mộ nhìn nhìn mẫu bánh quẩy đáng thương kia, lại nhìn nhìn cái trứng chần xinh xắn, nói: “Mẹ, mẹ đây là muốn con chết đói mà!”

Kiều Cẩn: “.....”

Tề Đại Sơn cười ngặt nghẽo: “Nó hôm nay phải thi hai môn đấy, làm cho nó song bách đi.”

(song bách: 200)

Tề Mộ lườm về phía cha: “Hai cái bánh quẩy bốn cái trứng chần là có thể lấp đầy bụng?”

Tề Đại Sơn nói: “Vì thi điểm tối đa, đói tính là chi!”

Tề Mộ hung dữ, một miếng ngậm mất sandwich trong tay Tề Đại Sơn.

Tề Đại Sơn cáu: “Đó là sandwich tình yêu mẹ con làm cho ba, nhóc thôi con lại dám cướp!”

Kiều Cẩn cạ lời: Hai con người nào loạn này.....

Sau đó Tề Mộ ăn hai bát mì kèm một chiếc dăm bông, miễn cưỡng cũng ghép thành 100 điểm.

Tâm tình Kiều Cẩn rất phức tạp: “Mộ Mộ sau này sẽ không lớn thành tiểu mập chứ, ăn quá cừ!”

Tề Đại Sơn nói: “Này tính là gì? Anh hồi lớn như nó một bữa có thể ăn 6 cái bánh màn thầu.”

Kiều Cẩn: “.....”

Kiều nữ sĩ lúc về phòng bếp phát hiện, ế, trứng chần đâu? Chẳng lẽ Tề Mộ ngay cả 2 quả trứng này cũng không tha? Thời kỳ trưởng thành thật là đáng sợ, dạ dày của chàng trai thời kỳ trưởng thành càng đáng sợ.....

Kỳ thực Tề Mộ không ăn, cậu tìm hộp tiện lợi đựng hai cái trứng chần và một cái dăm bông.

Sau khi đến trường thi, cậu nhìn thấy Doãn Tu Trúc, gọi anh: “Tới đây.”

Doãn Tu Trúc ra trận gọn nhẹ, chỉ mang theo hai cái bút, ngay cả tẩy cũng không mang — Học thần là vậy, answer sheet cũng không tô sai.

Doãn Tu Trúc hỏi cậu: “Mang đủ đồ chưa?”

Tề Mộ một vai đeo cặp sách, gia sản bên trong đầy đủ hết, cậu nói: “Yên tâm đi, không thiếu.” Vừa nói cậu kéo cặp sách ra, lấy ra hộp tiện lợi: “Ăn sáng chưa? Nếu chưa ăn, nhân lúc còn nóng ăn đi.”

Doãn Tu Trúc ngẩn ngơ: “Đây là.....”

Tề Mộ cười hì hì nói: “Mẹ tớ làm trứng chần và dăm bông, ăn vào thi được 100 điểm.”

Trong lòng Doãn Tu Trúc rất ấm: “Cậu ăn chưa?”

Tề Mộ nói: “Tớ ăn hay không cũng giống nhau, cậu ăn mới có tác dụng.”

Doãn Tu Trúc còn muốn nói, Tề Mộ nói: “Tớ thật vất vả mang đến, lát nữa nguội mất ngon.”

Doãn Tu Trúc không nỡ lãng phí tâm ý của Tề Mộ, vội vàng nói: “Được.”

Kiều Cẩn là người 10 ngón tay không dính nước mùa xuân, một năm cũng xuống phòng bếp mấy lần, bà nấu cơm mùi vị vẫn được, chỉ là quá bệnh hình thức, tỷ như cái trứng chần này, tròn thì thật tròn, nhìn cũng rất đẹp, chính là quá nhỏ, dăm nhai con có thể một miếng ăn 10 cái.

Cũng chính là nó đủ nhỏ, Tề Mộ mới mang nó đến, như vậy cho dù Doãn Tu Trúc ăn sáng rồi cũng vẫn ăn được cái này.

Doãn Tu Trúc mở hộp bảo quản ra, vừa định xiên trứng chần, Tề Mộ liền nói: “Ăn dăm bông trước.”

Doãn Tu Trúc: “Hử?”

Tề Mộ nhe răng nanh nói: “100 điểm đương nhiên phải ăn từ 1, ăn 0 trước tính là gì? Cậu muốn thi 1 điểm sao!”

Doãn Tu Trúc trịnh trọng gật đầu: “Được, ăn dăm bông trước.”

Tề Mộ hài lòng, mắt trông mong mà nhìn Doãn Tu Trúc ăn xong.

Doãn Tu Trúc thu hộp bảo quản lại, nói: “Tớ cảm về rửa sạch rồi đưa cậu.”

Tề Mộ một cái cướp tới: “Cậu cặp cũng không cầm, muốn để nó vào đâu? Chẳng lẽ đặt lên bàn đề bài thi?” Nghĩ tới hình ảnh đó, Tề Mộ tự chọc mình vui vẻ.

Cậu thu hộp bảo quản lại cặp sách, vỗ vai anh nói: “Cố lên!”

Doãn Tu Trúc cười cười với cậu: “Ừ!”

Sau khi vào trường thi, Tề Mộ mới hậu tri hậu giác kịp phản ứng: “**** điểm tiếng anh tối đa là 120, Doãn Tu Trúc chỉ thi 100 điểm chẳng phải là đủ khét?” Cậu thi 100 điểm đó gọi là phát huy siêu thường, Doãn Tu Trúc thi 100 chẳng phải rớt xuống thần đàn?

Cậu vội vàng gửi tin nhắn cho Doãn Tu Trúc, giải thích chút.

Doãn Tu Trúc đáp lại cậu rất nhanh: “Cậu muốn tố thi bao nhiêu điểm?”

Cái này là vấn đề gì? Tề Mộ vui mừng nói: “Chẳng lẽ tớ muốn bao nhiêu cậu liền có thể thi bấy nhiêu sao?”

Doãn Tu Trúc: “Thử xem.”

Tề Mộ cảm giác Tiểu Trúc Tử khoác lác quá mức, cậu nói: “Được á, ca thử với cậu, nếu như cậu thi được, tớ thỏa mãn một tâm nguyện của cậu!”

Doãn Tu Trúc đáp lại cậu: “Một lời đã định.”

Tề Mộ thấy anh ung dung như vậy, bị khơi dậy ý chí chiến đấu: “Vậy nếu không thi được, tớ nhưng phải phạt cậu!”

Tay Doãn Tu Trúc cầm điện thoại run lên: “Ừ.”

Tề Mộ gửi điểm cho anh xong lại hơi hồi hậm, cậu nói: “Được rồi được rồi, giỡn thôi, cậu đừng có áp lực, cho dù thi không tốt, ca ca cũng có thể thỏa mãn tâm nguyện của cậu.” Chẳng lẽ Doãn Tu Trúc có chuyện gì muốn làm? Nói là được rồi, cậu nhất định sẽ thỏa mãn anh!

Cổ họng Doãn Tu Trúc phát khô, cũng may cách điện thoại Tề Mộ sẽ không biết, anh đáp lại cậu: “Tớ lớn hơn cậu 1 tuổi.”

Tề Mộ chớp chớp mắt.

Doãn Tu Trúc lại gửi tin thứ 2 tới: “Nếu như tớ thi được điểm mà cậu viết, cậu sau này gọi tớ là ca, được không.”

(Chỗ này tui để nguyên Hán Việt là “ca ca” nhé, bởi vì ở đây xưng “ca ca” tui thấy cứng hơn “anh” nhiều. Sau này lúc Tề Mộ gọi Tu Trúc là “ca ca” tui cũng thấy cứng)

Tề Mộ nhìn chằm chằm tin nhắn này, trái tim run rẩy. Cái, cái quỷ gì!

Lúc công bố thành tích, điểm của Doãn Tu Trúc có thể nói là truyền kỳ.

Ngoại trừ văn, những môn khác toàn bộ điểm tối đa, 5 điểm văn kia là bởi vì có hai bài để trống.

Người khác không biết, Tề Mộ nhưng rõ ràng, trong điểm cậu gửi cho Doãn Tu Trúc, chỉ có môn văn ít hơn điểm tối đa 5 điểm.

Nếu như không phải cậu miệng tiện ít đi 5 điểm, Doãn Tu Trúc đã, đã điểm tối đa tất cả các môn sao?

Đây nhưng là thi tốt nghiệp á người anh em, như trò đùa sao? Nhưng cúi đầu nhìn điểm số của mình, Tề bá chủ trong nháy mắt cảm thấy nhân gian chân thật.

Chờ chút, Tề Mộ lại cảm thấy trước mắt tối sầm — Chẳng lẽ lên cấp 3 cậu phải gọi Doãn Tu Trúc ca ca sao?

39. Chương 39

Edit + Beta: Vịt

Sau khi tốt nghiệp 4 người tụ tập với nhau.

Lúc vào ngôi Hứa Tiểu Minh sát cạnh Tề Mộ nói: “Anh Mộ, hai bọn mình ngồi với nhau!”

Tề Mộ không biết hẳn lại phát thần kinh gì: “Sao?” Cậu mới không muốn ngồi gần hẳn, thằng nhãi này không có lúc nào an tĩnh, ăn bữa cơm cũng khua tay múa chân, kề sát hẳn chẳng khác gì nhặt cơm thừa.

Hứa Tiểu Minh lại không chịu buông tha cậu, chỉ nghe hẳn chưa loét nói: “Hai bọn họ là đại thần top 1 top 2 lớp, hai bọn mình tính là cái gì? Đừng đi chọc phiền bọn họ.”

Tề Mộ hết sức khinh bỉ hẳn: “Tí tiền đồ này của cậu.”

Hứa Tiểu Minh không phục: “Đều là anh em tốt, dựa vào cái gì hai bọn họ bay lên trời, hai bọn mình vẫn đang bò!”

Tề Mộ tức giận nói: “Vậy lúc bọn họ làm bài thi xoát đề ôn tập cậu đang làm gì?”

Hứa Tiểu Minh: “.....” Chơi game lướt anime trên gái, dù sao ngoại trừ học, những cái khác đều làm hết!

Hứa Tiểu Minh vẫn không cam lòng: “Anh Mộ sao cậu cứ nói giúp hai bọn họ thế! Hai bọn mình mới là đồng bọn!”

Tề Mộ cho hắn một gậy: “Cậu tự một nhóm đi, tớ không muốn cùng một giuộc với cậu.” Dứt lời cậu ngồi xuống bên cạnh Doãn Tu Trúc.

Hứa Tiểu Minh tức đến đau gan, tự ôm tự khóc nói: “Cậu chỉ thích Doãn Tu Trúc, cậu cũng chỉ yêu cậu ấy, căn bản không yêu tớ!”

Ba người ở đó: “.....”

Hứa Tiểu Minh giới diễn, càng gào càng vui: “Trong tim trong mắt cậu toàn là Doãn Tu Trúc, tớ tính là gì? Tớ rốt cuộc tính là cái gì? Hu hu hu.”

Hắn đầy miệng nhảm nhí, nhưng lại nói tới đầu tim Doãn Tu Trúc ngứa, quay đầu nhìn Tề Mộ.

Tề Mộ dở khóc dở cười, cũng rất ngứa tay, muốn đánh con gà con.

Phương Tuấn Kỳ liếc Hứa Tiểu Minh một cái, cười lạnh: “Cậu là cái gì tự mình không biết? Hu hu quài.”

Hứa Tiểu Minh: “.....” Không đóng kịch nữa, trước tiên bạo hành gia đình!

Hai người bọn họ đánh nhau trước, Tề Mộ cũng không tiện ra tay, cuối cùng còn phải can, “Rồi rồi rồi, cãi nhau ra cái gì.”

Hứa Tiểu Minh tức đến đau gan, nói với Tề Mộ: “Anh Mộ cậu phân xử đi, tớ từ nhỏ bảo vệ tên mập này, cậu ấy vậy mà quay đầu liền bắt nạt tớ, thật đúng là bạch nhãn lang!”

Tề Mộ tâm nói: “Còn không phải cậu miệng tiện thích trêu chọc!”

Phương Tuấn Kỳ hình như tâm tình không tốt lắm, buồn bực không lên tiếng ở đó uống đồ uống, ai cũng không nhìn.

Lúc này Doãn Tu Trúc lại mở miệng, anh hỏi Hứa Tiểu Minh: “Cậu phải ra nước ngoài?”

Một câu nói hỏi khó Hứa Tiểu Minh, hắn lập tức yên tĩnh như gà.

Tề Mộ kinh ngạc nói: “Quyết định rồi?”

Hứa Tiểu Minh trong nháy mắt ỉu xiu, miệng cắn ống hút, “Tớ chính là hạt rau cải thìa, không ai thương cũng không ai yêu.”

Tề Mộ: “Nói tiếng người.”

Hứa Tiểu Minh khóc huhu nói: “Ba tớ chính là bạo quân, nhà độc tài, Hitler! Tớ đã nói tớ không ra nước ngoài đâu, ông ấy còn giấu tớ làm thủ tục!”

Tề Mộ tò mò là cái khác, cậu quay đầu nhìn Doãn Tu Trúc: “Sao cậu biết?”

Doãn Tu Trúc nói: “Hôm qua gặp bác Hứa, lúc tán gẫu nhắc đến.”

Tề Mộ cũng có chút đau lòng Hứa Tiểu Minh, tên tiểu tử này, cha ruột nói với người khác cũng không nói với hắn.

Hứa Tiểu Minh ỉu rĩ nói: “Tớ cũng không muốn ra nước ngoài, nhưng mà tớ.....”

Hắn sợ cha hắn. Hứa Hạng Hữu sắp 60 rồi, mặc dù trung niên có con, rất thương Hứa Tiểu Minh, nhưng cũng là yêu thương kiểu gia trưởng phong kiến nói một không hai. Ông chuyện nhỏ có thể dung túng Hứa Tiểu Minh làm bậy, cũng không ép hắn có nhiều tiền đồ, nhưng một vài chuyện lớn lại trực tiếp bỏ qua Hứa Tiểu Minh quyết định, căn bản không hỏi ý kiến hắn.

Tề Mộ cũng hiểu tình huống nhà hần, thật sự không trách được anh trai Hứa Thịnh Nguyên của Hứa Tiểu Minh ngày nào cũng cãi nhau với cha hần, có người cha thích nắm trong lòng bàn tay, lại tư bản như vậy, không phản kháng cũng chỉ có thể mất đi tự do.

Hứa Tiểu Minh là con bọ chó, bình thường nhảy nhót vui vẻ, việc đứng đắn vừa đến là bị một chương vỡ chết toi.

Hứa Tiểu Minh nói: “Thành tích thi tốt nghiệp của tớ kém quá, ba tớ không muốn tớ ở trong nước mất thể diện.”

Thả nào hần hôm nay thành kiến với Doãn Tu Trúc và Phương Tuấn Kỳ lớn như vậy, bình thường hần cũng không quan tâm điểm số, hôm nay có lẽ là bị kích thích. Nếu như thành tích tốt hần cũng không cần ra nước ngoài, không cần xa cách bạn tốt, lại càng không cần một mình tới một nơi hoàn toàn xa lạ.

Tề Mộ thấy hần như vậy, trong lòng cũng không vui, hỏi hần: “Thật sự không có cách?”

“Có thể có cách gì?” Hứa Tiểu Minh nhìn về phía Tề Mộ, “Tớ nếu có người cha như chú Đại Sơn hần là rất tốt!”

Tề Mộ: “.....” Đại Sơn là một người cực đoan, một kỳ ba buổi sáng thi tốt nghiệp còn trào phúng con trai!

Phương Tuấn Kỳ vẫn luôn trầm mặc mở miệng: “Thôi đi, bản thân cậu vẫn là muốn đi.”

Hứa Tiểu Minh một cái liền khùng: “Tớ sao muốn đi được chứ!”

Phương Tuấn Kỳ phần lớn thời gian bình thường đều “Không chấp nhận với hần” hôm nay hỏa khí rất lớn: “Cậu nếu không muốn đi thì nói với bác Hứa, cậu nói cũng không nói, còn ở đây giả bộ khóc lóc cái gì!”

Hứa Tiểu Minh nói: “Tính ba tớ cậu không biết sao? Tớ nói có tác dụng sao? Anh tớ cũng không nói được ông ấy, tớ làm được hả!”

“Hèn nhất!” Phương Tuấn Kỳ rồi cũng chưa từng hung dữ với Hứa Tiểu Minh, “Cậu chính là con rùa rụt cổ ngay cả thử cũng không dám thử!”

Mặt Hứa Tiểu Minh tức đỏ, hần nhìn chăm chăm Phương Tuấn Kỳ: “Con mẹ nó cậu nói lại cho tớ lần nữa!”

Phương Tuấn Kỳ cũng nhìn chăm chăm hần: “Nói một vạn lần cũng được, tên hèn nhất, yếu ớt, không có tiền đồ.....”

Chát một tiếng, Hứa Tiểu Minh cho y một cái tát.

Tề Mộ vừa thấy không đúng, đứng vọt dậy cầm cánh tay Hứa Tiểu Minh: “Được rồi được rồi.” Bình thường hai người cũng hay cãi nhau, giữa đàn ông hay động nắm đấm, tát một cái là thôi. Bất quá Phương Tuấn Kỳ hôm nay lại ăn phải thuốc nổ, nói quá khó nghe.

Phương Tuấn Kỳ đẩy ghế ra, đứng lên nói: “Tớ về trước.” Dứt lời cũng không quay đầu lại mà bước đi.

Hứa Tiểu Minh mắng y: “Biến! Ông đây đời này cũng không muốn gặp lại cậu nữa!”

Bước chân Phương Tuấn Kỳ ngừng chút, nhưng bước chân sau đó dài hơn, đi nhanh hơn.

Hứa Tiểu Minh tức điên, hốc mắt đỏ bừng.

Tề Mộ dùng ánh mắt với Doãn Tu Trúc, Doãn Tu Trúc gật đầu, đứng dậy đi theo.

Tề Mộ dè Hứa Tiểu Minh lại nói: “Đừng nói lời độc ác vậy.”

Hứa Tiểu Minh chưa từng chịu tủi thân như vậy. Cả người hần sắp tức điên rồi, tim gan phèo phổi đều như lửa, đốt sạch lý trí hần không còn tý nào: “Cậu nghe xem, cậu ấy nói tiếng người sao!”

Tề Mộ an ủi hần: “Phương Tuấn Kỳ không đúng, bất quá cậu ấy tâm tình không tốt, cho nên.....”

“Tâm tình cậu ta không tốt?” Hứa Tiểu Minh càng khùng, “Cậu ta thi đứng thứ 2 toàn trường cậu ta còn tâm tình không tốt? Vậy tên đội sổ tớ đây không phải nên đi chết!”

Tề Mộ ngừng chút nói: “Cậu ấy không muốn cậu rời đi.”

Câu này không nhắc đến còn tốt, nhắc đến Hứa Tiểu Minh càng tủi thân phát điên, nước mắt cũng không ngăn được nữa: “Tớ muốn đi sao? Tớ muốn ra nước ngoài sao? Tớ muốn rời khỏi các cậu đến nơi lạ lẫm sao? Tiếng Anh của tớ thì con mẹ nó có thể thi 50 điểm, tớ ra nước ngoài tớ sống thế nào?”

Trong lòng Tề Mộ cũng rất khó chịu, đừng nói tình cảm mười mấy năm của bọn họ, ngay cả đối với bạn học cấp 2 vừa mới bởi vì tốt nghiệp mà chia xa cũng chán chường tiếc.

Càng đừng nhắc đến còn là ra nước ngoài, Đồng Quý Sinh chính là ví dụ sống, sau khi tốt nghiệp tiểu học đi Mỹ, một năm có thể về mấy ngày đã không tệ rồi.

Hứa Tiểu Minh ở bên Tề Mộ cũng không mất mũi gì nữa, nước mắt vừa ra là không nhịn nổi, hận không thể gào thét hết tủi thân ra ngoài: “Tớ có thể làm sao đây? Ba tớ và anh tớ cả ngày cãi nhau, hai bọn họ vừa thấy mặt đã giống như kẻ thù! Thân thể ba tớ không tốt, cãi nhau với anh tớ xong liền đau ngực cả đêm. Ông ấy không còn trẻ, trước đây làm việc mỗi ngày mỗi đêm, hiện tại đều hoàn lại rồi, tớ nhìn ông ấy như vậy, sao còn dám chọc ông ấy giận!”

“Phương Tuấn Kỳ nói tớ không có gan, nhưng đó là ba tớ mà, tớ sao có gan với ông ấy? Nếu ông ấy bị tớ chọc tức xảy ra chuyện, tớ hận chết bản thân tớ!”

Tề Mộ nghe tới ngũ vị tạp trần, cậu vỗ vỗ vai hắn nói: “Thân thể bác Hứa vẫn rất tốt.”

Nước mắt Hứa Tiểu Minh chảy ròng, giống như trút hạt đậu nói ra tất cả lời đè nén trong lòng: “Đúng, là bản thân tớ gây thất vọng, tớ biết Phương Tuấn Kỳ hiện tại coi thường tớ, cậu ấy lợi hại lắm mà, học giỏi, dáng cao, người cũng đẹp trai, còn có người thổ lộ với cậu ấy! Cậu ấy đâu còn để mắt tớ? Tớ vô dụng, tớ phế vật, tớ học cũng không học giỏi, chuyện của mình cũng không làm chủ được.”

Tề Mộ vận lòng mảy nói: “Đừng nói vậy.”

Trong lòng Hứa Tiểu Minh khó chịu muốn chết: “Cậu ấy thật sự xem thường tớ, từ hồi lên cấp 2 càng ngày càng không giống trước nữa.”

Tề Mộ ngừng lại, nói: “Chuyện nhà cậu ấy cậu hẳn cũng biết chút đi.”

Hứa Tiểu Minh không nói ra lời.

Tề Mộ nói: “Phương Tuấn Kỳ không dễ dàng, cậu ấy cũng giống cậu, nhưng tình hình nhà cậu ấy như vậy..... Cậu ấy phải tự mình đứng lên. Bác Hứa thế nào đi nữa cũng là vì tốt cho cậu, cha Phương Tuấn Kỳ thì sao? Công ty nát bét, bên ngoài còn có người, một trái tim tách thành mấy phần, có thể cho Phương Tuấn Kỳ được bao nhiêu? Nếu cậu ấy cũng chơi giống như cậu, cậu ấy sau này làm sao đây?”

Hứa Tiểu Minh biết Phương gia mấy năm trước không thuận, nhưng biết được không nhiều lắm. Chủ yếu là Hứa Hạng Hữu công tư phân minh, cũng không nói những chuyện này với gia đình, Hứa Tiểu Minh đã hỏi Phương Tuấn Kỳ, Phương Tuấn Kỳ cũng biết Hứa Tiểu Minh không giúp được, lại cộng thêm thể diện cao, không chịu nói.

Hứa Tiểu Minh vốn chính là tính khí trẻ con nhất trong 4 người bọn họ, đâu nghĩ được đến những thứ đó.

Tề Mộ lại nói: “Cậu đừng giận cậu ấy nữa, cậu ấy là người không muốn cậu đi nhất.”

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Lại nói bên ngoài, Doãn Tu Trúc cũng đuổi theo Phương Tuấn Kỳ, anh hỏi: “Cậu như vậy không phải là đuổi cậu ấy đi sao?”

Một cậu nói của anh khiến Phương Tuấn Kỳ dừng lại, y vận lòng mảy nói: “Tớ vô luận nói gì, cậu ấy nên đi cũng sẽ đi.”

Doãn Tu Trúc nói: “Cứ để cậu ấy đi như vậy, sau này các cậu cả đời cũng không qua lại?”

Phương Tuấn Kỳ rất đau lòng, từ nhỏ chơi với nhau đến lớn, tình cảm của y và Hứa Tiểu Minh không khác gì tình cảm anh em. Đều nói cốt nhục tương liên, cái này không khác gì đang đeo thịt tróc xương.

Phương Tuấn Kỳ mím chặt môi, không nói ra lời.

Doãn Tu Trúc lại nói: “Cãi nhau vô dụng, cậu nếu không muốn cậu ấy đi, vậy thì giữ cậu ấy lại.”

Phương Tuấn Kỳ nhìn về phía anh: “Giữ thế nào?”

Doãn Tu Trúc cho ý một chủ ý. Phương Tuấn Kỳ sững sốt, lại lần nữa cảm nhận được chênh lệch giữa bọn họ và Doãn Tu Trúc.

Cùng 16 tuổi, Doãn Tu Trúc lại hình như chưa từng kích động, luôn bình tĩnh tới giống như người trưởng thành nhìn thấu hết thấy.

Phương Tuấn Kỳ thở khê nói: “Là tớ quá kích động.”

Doãn Tu Trúc nói: “Quay lại thôi.”

Phương Tuấn Kỳ trở lại, Hứa Tiểu Minh vẫn đang tức giận bất bình: “..... Vừa nãy á, cậu ấy chính là coi thường tớ!”

Phương Tuấn Kỳ: “.....”

Hứa Tiểu Minh vẫn chưa biết ý quay lại, oán hận nói: “Tớ biết, tớ đứng cùng cậu ấy, đều là vấy bẩn khuôn mặt học bá của cậu ấy!”

Phương Tuấn Kỳ lạnh lùng nói: “Vậy cậu dụng tâm học hành cẩn thận chút đi.”

Hứa Tiểu Minh sững sốt, chợt quay đầu lại.

Phương Tuấn Kỳ vừa cãi nhau với hần xong, đi 3 bước lại quay lại, trên mặt hơi có chút không nhịn được, âm thanh ý buồn bực nói: “Cậu rốt cuộc có muốn ra nước ngoài hay không?”

Hứa Tiểu Minh mặc dù hận ý đến ngứa răng, nhưng nhớ tới Tề Mộ nói, nhớ đến hùng dạng kia của Phương gia, lại không muốn kích thích ý nữa: “Không!”

Phương Tuấn Kỳ nói: “Vậy cậu về nói với ba cậu, nói cậu không muốn ra nước ngoài.”

Hứa Tiểu Minh lại khùng: “Tớ con mẹ nó nếu dám nói, tớ.....” Còn cần để cậu mắng là nhu nhược sao!

Phương Tuấn Kỳ cắt ngang lời hần: “Cậu phát triển đầu óc chút được không? Ai bảo cậu đi tìm bác Hứa khóc lóc om sòm? Cậu về nói mấy chuyện ở nước ngoài của Đồng Quý Sinh, nói bấn thủ xấu xa chút, sau đó lại bảo đảm với bác Hứa mình sau khi lên cấp 3 sẽ học hành cẩn thận, nếu thành tích thi cuối kỳ vẫn đội sổ, thì chủ động ra nước ngoài!”

Hứa Tiểu Minh ngơ ra, rõ ràng không kịp phản ứng.

Tề Mộ vừa nghe là biết cái này 8 phần là chủ ý Doãn Tu Trúc đưa, trong lòng ấn like, ngoài miệng nói giúp: “Nhớ nói cả chuyện nước ngoài hợp pháp cần sa cho bác Hứa nghe chút.”

Hứa Tiểu Minh hồi vị: “Nhưng mà..... Nhưng mà nếu tớ cấp 3 không thi tốt.”

Phương Tuấn Kỳ xem thường hần: “Cậu có thể có chút tiền đồ không?”

Hứa gà con lại khùng: “Con mẹ nó cậu chính là xem thường tớ!”

“Tớ coi thường cậu sao? Cứ mãi thi được tỷ điểm như vậy, cậu muốn để ai coi trọng cậu?”

Hứa Tiểu Minh nhìn về phía Tề Mộ, bi phẫn nói: “Anh Mộ, cậu xem, cậu ấy chính là.....”

Tề Mộ nhúc nhúc đầu, vừa định nói ra ngoại quốc, Phương Tuấn Kỳ lại nói: “Lên cấp 3 tớ bỏ túc cho cậu, cậu nếu vẫn không thi tốt, biến ngay ra nước ngoài gieo họa cho người, đừng ở trong nước làm mất thể diện!”

Hiển nhiên Phương Tuấn Kỳ còn hiểu Hứa gà con hơn Tề Mộ, phép khích tướng này phải gọi là nhanh chuẩn độc, trong nháy mắt khiến bạn học Gà con mắc câu: “*** ông đây không xếp top..... top 20, sau này cùng họ với tên mập cậu!”

Phương Tuấn Kỳ đã từ từ hiện ra bản tính độc mồm: “Họ Phương chúng tớ không cần con gà vô dụng cậu.”

Hứa Tiểu Minh: “!!!”

“*** cả nhà cậu Phương Tuấn Kỳ!” Hứa Tiểu Minh nhào tới, xoắn thành một đoàn với y.

Tề Mộ thở phào, biết hai tên này “hòa hảo” rồi.

Sau đó Hứa Tiểu Minh thật sự ở lại trong nước. Hứa Hạng Hữu muốn đưa hắn ra nước ngoài, đơn giản vẫn là hi vọng Tiểu Minh có tương lai tốt hơn, hắn 16 tuổi vẫn tính trẻ con, cũng khó trách Hứa Hạng Hữu quyết định mọi chuyện cho hắn.

Đây là lần đầu tiên Hứa Tiểu Minh nói ra suy nghĩ của mình, còn có lý có cứ hơn nữa còn đảm bảo, Hứa Hạng Hữu vui còn không kịp, đâu sẽ tức giận?

Thậm chí khen hắn một câu: “Tiểu Minh thật hiểu chuyện, mạnh hơn thằng anh khốn kia của con nhiều!”

Hứa Tiểu Minh nhớ tới rất lâu trước đây Tề Mộ đã nói với hắn. Lúc ấy hắn nói anh hắn và ba hắn cãi nhau tới sắp đoạn tuyệt quan hệ cha con, Tề Mộ nói: Cho nên cậu mới cần về nhà nhiều hơn.

Lúc ấy hắn đã hiểu một chút, nhưng lại không hiểu toàn bộ, bây giờ lại lập tức hiểu rõ.

Ba hắn và anh hắn quan hệ cứng nhắc, không cách nào câu thông, hắn mới nên về nhà thường xuyên hơn, an ủi ba, khuyên anh trai, hòa hoãn quan hệ giữa bọn họ.

Hắn không thể ra nước ngoài, không thể rời đi, hắn phải ở đây, trông coi hai con gà chọi này!

Thế là..... Hứa Tiểu Minh ở trên ót dán hai chữ “Phấn đấu”.

Không phải là top 20 sao, liều mạng! Chuyện tiểu Mập cũng có thể làm, hắn dựa vào cái gì không làm được!

Bởi vì Hứa Tiểu Minh thành con gà phấn đấu, Tề Mộ cũng không tiện nghỉ hè ra ngoài phóng túng.

Doãn Tu Trúc nói với cậu: “Cậu nếu muốn ra ngoài thì đi chơi mấy ngày, tớ đi cùng cậu.”

“Thôi đi.” Tề Mộ nói, “Cậu bận như vậy.” Cũng không biết là Doãn Chính Công tâm lớn hay là Doãn Tu Trúc quá giỏi, gã vậy mà thừa dịp nghỉ hè để cho Doãn Tu Trúc đi làm trợ lý cho gã.

Doãn Tu Trúc cũng thật sự bản lĩnh, làm tới gọn gàng, chính là hơi bận.....

Doãn Tu Trúc nói: “Không sao đâu, tớ đi được.”

Tề Mộ lắc đầu nói: “Cũng không có chỗ nào muốn đi, tớ cũng sớm chuẩn bị bài học thôi.”

Tâm tư Doãn Tu Trúc chợt động: “Nếu không cậu buổi tối đến nhà tớ, tớ bổ túc giúp cậu?”

Tề Mộ không thích học, nhưng ngay cả Hứa gà con cũng không đội sỏ nữa, cậu vẫn cứ rớt đằng sau cũng không ổn lắm, bèn nói: “Được, tớ đến nhà cậu!”

Buổi tối vừa đến Doãn gia, Tề Mộ trước tiên chơi với Quỷ Quỷ.

Mèo con lớn nhanh, giờ đã thành một tên mập đen ưu nhã, cả nhà ở trong Doãn trạch tuần tra, rất không khí phách.

Tề Mộ ôm lấy nó, lẩm bẩm nói: “Quỷ Quỷ mày nên giảm cân rồi.” Nặng thật đấy, đây e không phải chỉ là con mèo đen nữa rồi đi!

Doãn Tu Trúc nói: “Ngoại trừ ăn chính là ngủ, nó có thể không mập à.”

Tề Mộ thích nhìn Doãn Tu Trúc và Quỷ Quỷ thân thiết, trêu chọc nói: “Nghe thấy chưa? Con mèo mập, anh mày ghét bỏ mày rồi kìa.”

Câu anh của mày khiến Doãn Tu Trúc nhìn cậu một cái.

Tề Mộ chợt chợt dạ, hồi hận mình tự vạch áo cho người xem lưng.

Doãn Tu Trúc miệng đắng lưỡi khô, biết rõ sương lần này sẽ càng khó chịu, vẫn là không nhịn được nói: “Tớ thi được điểm cậu nói rồi.”

Tề Mộ: “.....”

Doãn Tu Trúc cũng không ép cậu, lại hỏi: “Buổi tối muốn ăn gì?”

Tề Mộ nói: “Đều được.”

Doãn Tu Trúc suy nghĩ chút, nói: “Vậy cậu đi xem TV, xong rồi tớ gọi cậu.”

Tề Mộ gật gật đầu, ôm Quý Quý ngồi vào sofa, cậu thấy Doãn Tu Trúc đi rồi, mới xoa trán Quý Quý nói: “Sao bây giờ? Sau này anh mày cũng là anh tao rồi.”

Quý Quý cọ lòng bàn tay hần, miễn cưỡng “Meow” một tiếng.

Tề Mộ nhìn chăm chăm TV, thử dò xét mà mở miệng, hồi lâu cũng không thả chữ “Anh” được ra ngoài.....
Cái này quá khó, chữ này thật sự quá khó!

Nhưng chuyện đã đáp ứng thì phải làm được, Tề Mộ ôm thật chặt Quý Quý, cố gắng luyện tập. May mà TV không thành tinh, bằng không nhất định đen màn hình chết máy, lười nhìn cái tên cầm mở miệng này.

Khiến Tề Mộ trăm triệu không nghĩ tới chính là, Doãn Tu Trúc vậy mà làm bánh chocolate.

Khoảng 6-7 inch, bên trên chảy chocolate nóng, chỉ ngửi mùi thôi Tề bá chủ đã chân mềm nhũn rồi.

“Cậu cái này.....” Tề Mộ cũng không biết nên nói gì.

Doãn Tu Trúc nói: “Bánh ngọt là buổi sáng đã làm xong, vừa nướng, mùi hần vẫn ổn.”

Nước miếng Tề Mộ đều sắp chảy ra: Sao có thể chỉ là vẫn ổn?

“Cậu cũng lợi hại quá đi!” Tề Mộ phục, “Cái này cũng biết làm?”

Doãn Tu Trúc nói: “Không thể coi là cơm ăn.”

Tề Mộ mắt trông mong nói: “Tớ chỉ ăn hai miếng, lót dạ chút.”

Doãn Tu Trúc cắt cho cậu một miếng, Tề Mộ nếm thử, cả người đều tan chảy: “Ngon!”

Doãn Tu Trúc cười nói: “Chỉ cần là socola, cậu liền thích ăn.”

“Không phải đâu, cái này thật sự ngon, mùi vị chuẩn!” Socola cũng có cái đáng chú ý được chứ, hạt cacao khác, mùi vị kém rất xa.

Doãn Tu Trúc lại cắt cho cậu một miếng: “Được rồi, còn dư lại sau khi ăn cơm xong lại ăn.”

Tề Mộ đầu cam lòng, vội vàng nói: “Ăn miếng nữa thôi mà, chỉ một miếng.”

Doãn Tu Trúc bắt vi sở động: “Phải nói chuyện giữ lời.”

Dứt lời anh bưng bánh ngọt về phòng bếp, Tề Mộ nóng nảy, gọi anh: “Doãn.....”

Vừa phun ra một chữ, cậu liền dừng lại, sửa lời nói, “Ca.....”

Doãn Tu Trúc: “.....”

Tề Mộ nhỏ giọng nói: “Tớ còn muốn ăn.”

40. Chương 40

Edit + Beta: Vịt

Mặc dù tập luyện trộm rất nhiều lần, nhưng vẫn rất xấu hổ, cho nên âm thanh Tề Mộ rất nhẹ, còn run rẩy.

Cậu càng như vậy, càng khiến cho xưng hô vốn tràn đầy xa cách này trở nên mê người.

Doãn Tu Trúc cảm giác mình đang tìm đường chết, anh nhìn về phía Tề Mộ: “Không nghe thấy?”

Tề Mộ bỗng dưng mở to mắt, mặt hơi đỏ: “Hả?”

Doãn Tu Trúc vững tiếng nói: “Cậu vừa nãy gọi tớ cái gì? Tớ không nghe rõ.”

Vậy mà không nghe rõ! Tề Mộ đã khua lên một vụn tấn dừng khí, lại gọi nữa không phải.....

Doãn Tu Trúc làm bộ muốn đi: “Không có việc gì thì tớ đi nấu cơm.”

“Đừng..... Đừng mà,” Cậu vẫn muốn ăn bánh chocolate, Tề Mộ sau nửa giây do dự, đề cao âm thanh nói: “Ca!”

Khóe miệng Doãn Tu Trúc cong lên, tầm mắt nhìn về phía cậu e là còn ngọt nóng hơn cả sốt socola hòa tan: “Huh?”

Cũng không biết tại sao, Tề Mộ vốn lúng túng muốn chết, cảm giác mình cả đời cũng không thể gọi ai là ca vậy mà thả lỏng, thậm chí cảm thấy cái xưng hô này cũng không có gì, Hứa Tiểu Minh không phải cả ngày cứ anh Mộ anh Mộ gọi cậu sao? Giống nhau mà!

Cậu không gọi “Trúc ca” là bởi vì hài âm này không hay, Tiểu Trúc Tử nhà cậu rất thông minh, mới không phải bắt giới (trư ca)!

(Trúc ca [zhú gē] đọc gần giống với “trư ca” [zhūgē])

Tề Mộ càng thêm cảm giác mình ở trước mặt Doãn Tu Trúc không cần mặt mũi lắm, hai người bọn họ đã quen thuộc như nào rồi, một cái xưng hô có gì phải tính toán?

Doãn Tu Trúc trước kia vẫn cẩn thận dè dặt, bây giờ còn có thể đề xuất yêu cầu như vậy, đã là tiến bộ cực lớn rồi, Tề Mộ càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này nên khích lệ, bèn triệt để buông lỏng!

“Cho tớ ăn thêm một miếng đi mà.” Tề Mộ mắt trông mong nhìn anh, còn tìm đường chết làm một câu, “Van cậu đó Doãn ca ca.”

Doãn Tu Trúc: “!”

Hoan nghênh xem bản live lấy đá nện lên chân mình!

Tề Mộ hăng hái, lại nói: “Được không hả ca.”

Doãn Tu Trúc: “.....”

“Nè.....” Tề Mộ nóng nảy, “Cậu đây, đây là sao thế?”

Xấu hổ quá, Doãn tổng tuổi trẻ khí thịnh bị người mình thích trêu chọc đến chảy máu mũi rồi!

Doãn Tu Trúc để bánh ngọt xuống, trấn định nói: “Trời hanh quá, tớ đi mở thêm khí ẩm.” Nói xong chạy trời chết.

Tề Mộ còn rất lo lắng: “Có muốn đi bên viện khám chút không?”

Sau đó dưới chân Doãn tổng lão đảo một cái, đi lạc nhịp.

Kiểm tra cái gì? Kiểm tra anh vì sao bởi vì 2 câu của cậu đã huyết mạch căng đầy tới hận không thể nổ tung tại chỗ sao?

Tề Mộ cái tên thần kinh thô hoàn toàn không hiểu biết này, căn bản sẽ không liên tưởng tới phương diện khác, con người cậu đảo một vòng, giống như con mèo nhỏ tham ăn đi hưởng dụng bánh chocolate.

Mặc kệ, trước ăn đã hăng nói, chờ Doãn Tu Trúc quay lại cậu đã ăn xong rồi!

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Doãn Tu Trúc một lúc lâu mới quay lại, lúc này Tề Mộ đã hài lòng ôm Quý Quý xem ti vi.

“Không cần gấp?”

Âm thanh Doãn Tu Trúc có chút khàn: “Không sao đâu.”

“Cậu lại vừa tắm?” Tề Mộ thổn thức, “Chứng sạch sẽ của hậu hơi nghiêm trọng nha, chảy máu mũi mà thôi, tới mức tắm nước lạnh sao?”

Doãn Tu Trúc vô lực giải thích, đành phải dời đề tài: “Tớ đi nấu cơm.”

Tề Mộ cười hì hì nói: “Cậu đi làm của cậu là được, tớ ăn no rồi.”

Doãn Tu Trúc: “.....” Bánh ngọt cũng bị mất rồi, còn có thể thế nào, còn không phải bản thân anh không có tiền đồ.

Tề Mộ không ăn, Doãn Tu Trúc cũng không đến phòng bếp, Tề Mộ hỏi anh: “Cậu không đói?”

Doãn Tu Trúc nói: “Vẫn ổn, lát nữa hẵng ăn.” Chờ muộn chút Tề Mộ hẳn vẫn sẽ đói, đến lúc đó lại nấu đi.

Tề Mộ rất muốn tiếp tục xem TV, nhưng nghĩ đến mình là dùng danh nghĩa học thêm đến ở, nếu không học, quay đầu bị Đại Kiều phát hiện, nhất định sẽ xách cậu trở về.

Thế là Tề Mộ chủ động đề xuất: “Bọn mình đi học?”

Doãn Tu Trúc cũng cần tỉnh tâm gấp, đồng ý nói: “Được.”

Nhưng đáng tiếc Tề Mộ một đề cũng không hiểu quá là đáng yêu, trái tim này của Doãn Tu Trúc đừng nghĩ yên tĩnh nữa, cả đêm đều thịch thịch thịch. Vẫn may cái từ tim như nổi trống chỉ là ví dụ, nếu không Tề Mộ phải bị tiếng nhịp tim anh rung điếc!

Sau khi học xong, Tề Mộ thở dài: “Tớ thật sự không phải thuộc về học hành..... Cảm giác không hợp bất tự với mấy cái đề này.” Nhìn thấy bọn chúng đã muốn ngủ.

Doãn Tu Trúc nói: “Không cần miễn cưỡng bản thân.”

Tề Mộ yếu ớt nói: “Một học sinh, học không giỏi, còn có tiền đồ gì?”

Doãn Tu Trúc nói: “Cậu ưu tú hơn bất kỳ ai khác.”

“Đó là cậu.” Tề Mộ dẹt miệng nói, “Tớ làm gì cậu cũng cảm thấy tốt.”

Tim Doãn Tu Trúc run lên nói: “Cậu thật sự rất tốt.”

Tề Mộ vui vẻ: “Đương nhiên rồi, tớ nếu không tốt, cậu chịu nhận tớ làm tiểu đệ?”

Doãn Tu Trúc ngẩn ra.

Tề Mộ ngẩng mặt lên, bày ra một bộ vờ vĩnh sùng bái: “Phải không hả, ca.”

Doãn Tu Trúc: “.....” Giờ này khắc này, tình cảnh này, anh không cúi đầu hôn cậu, đủ để chứng minh Doãn tổng tương lai là người thành đại sự. Chỉ cái lực nhấn nạy này thôi vẫn chưa thành đại sự, đại sự nó xứng đáng với anh sao!

Tề Mộ chỉ thích nhìn bộ dạng ngu ngơ của anh, cậu vui khắp khối đứng lên, một bên thu dọn sách giáo khoa một bên nói: “Cậu vẫn chưa ăn cơm sao? Giờ mấy giờ rồi?”

Doãn Tu Trúc miễn cưỡng hoàn hồn: “Cậu đói?”

Tề Mộ xoa xoa cái bụng bằng phẳng của mình, nói: “Hình như hơi đói.”

Doãn Tu Trúc lập tức nói: “Tớ đi nấu cơm.”

Hơn 9h rồi, coi như là bữa khuya, Tề Mộ vừa ăn cơm vừa gửi video cho Kiều Cẩn.

“Mẹ, mẹ xem nè! Đây là Doãn Tu Trúc người ta làm!”

Kiều Cẩn: “Còn không biết thẹn cho mẹ xem, có bản lĩnh thì chạy về làm cho mẹ một bữa.”

Tề Mộ sờ sờ mũi nói: “Con có biết đâu.”

Kiều Cẩn ghét bỏ cậu: “Vậy con còn không biết thẹn chê mẹ?”

Tề Mộ nói: “Cũng không chê mẹ mà, chỉ là khoe tý thôi.”

Tề Đại Sơn người không ở trong màn hình, âm thanh lại xuyên tới đây: “Khoe cái rắm á, con có bản lĩnh cưới vợ biết nấu cơm hẵng khoe mẽ!”

Tề Mộ rầm rì: “Ba thật là đứng nói chuyện không đau eo (*).”

((*) đứng nói chuyện không đau eo: chỉ những người không biết đặt vào hoàn cảnh người khác suy nghĩ, chỉ biết ba hoa khoác lác; cũng để chỉ những người chẳng biết gì cả nhưng cứ thích nói đạo lý)

Tề Đại Sơn bu lại, phờ khuôn mặt lớn ra nói: “Ba chính là đứng, chính là không đau eo, ai bảo ba có vợ? Vợ ba còn biết nấu cơm!”

Kiều Cẩn mắng ông: “Đi sang một bên!”

Tề Đại Sơn nói với vợ: “Anh đây là đang dạy dỗ nó.”

Kiều Cẩn: “Dạy cái gì?”

Tề Đại Sơn dương dương đắc ý nói: “Dạy nó cái gì gọi là thật sự khoe khoang!”

Tề Mộ: “.....”

Bái bai! Tề bá chủ tức giận cúp điện thoại.

Doãn Tu Trúc mặt tròn đầy ý cười: “Chú Tề thú vị thật.”

Tề Mộ nói: “Có gì mà khoe khoang, Đại Kiều là vợ ông ấy, còn là mẹ tớ đấy!”

Doãn Tu Trúc cười gật đầu: “Ừ ừ.”

Con người Tề Mộ đảo một vòng, lại nghĩ tới vụ gì, cậu lại gọi điện cho Tề Đại Sơn: “Đồng chí Đại Sơn ba sao sánh bằng con, ba chỉ có một Đại Kiều, con sau này là người có Đại Kiều và vợ!”

Tề Mộ tự cảm thấy vạn lại thành công tâm tình thoải mái.

Ai ngờ Tề Đại Sơn đáp lại cậu: “Con nằm mơ đề, vợ con tám phần ngay cả cửa bếp ở đâu cũng không biết.”

Tề Mộ: “.....” Á á á, tức giận!

Tề Đại Sơn làm cha cũng rất có trình độ, ông thế nhưng lại làm một câu: “Ba muốn ôm vợ ngủ rồi, con cái tên cầu độc thân chỉ có thể trực ăn uống của anh em nhanh tắm rửa ngủ đi.”

Tề Mộ Mộ nổ tung tại chỗ, muốn về nhà đến phòng quyền thuật luyện với cha cậu chút!

Doãn Tu Trúc bị hai cha con cậu pha trò tới đầy dụi dằm, khẩu vị của anh cũng tốt lên rất nhiều, nói: “Khó trách dì Kiều càng ngày càng trẻ.”

Tề Mộ: “Huh?”

Doãn Tu Trúc mím môi cười: “Nhìn hai người các cậu, dì ấy khẳng định ngày nào cũng rất vui.”

Tề Mộ tức nói: “Cái lỗ tai bừa của Tề Đại Sơn, cả ngày chỉ biết vấy bẩn con ruột tớ đây để dỗ Đại Kiều.”

Doãn Tu Trúc không nghe hiểu từ này lắm: “Lỗ tai bừa?”

Kiều Cẩn là gái Tứ Xuyên, Tề Mộ biết không ít câu của Trùng Khánh, cậu giải thích: “Chính là vợ quản nghiêm, sợ vợ!”

Doãn Tu Trúc cười nói: “Là thương vợ chứ.”

Tề Mộ nói: “Dù sao trong mắt ba tớ cũng chỉ có mẹ tớ! Con ruột tớ đây chính là hạt cơm rơi trên mặt đất! Cậu cũng không biết tớ ở nhà thắm như nào đâu, có bài hát xương, đổi lại chính là câu này — Rõ ràng là phim 3 người, ta nhưng không bao giờ có thể có tên họ!”

Doãn Tu Trúc cười đến không thể không đặt đũa xuống: Thật sự quá đáng yêu, quả nhiên chỉ có gia đình như vậy mới có thể nuôi ra được Tề Mộ đáng yêu như thế.

Bọn họ à, ngay cả màu sắc sinh mệnh cũng không giống nhau.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Sau khi hai người ăn xong, Tề Mộ đi theo phía sau Doãn Tu Trúc thu dọn bát đĩa, cậu cũng chỉ là đưa đĩa và bát vào bếp, những thứ khác đều không biết.

Bát quá Doãn Tu Trúc cũng không cần làm quá nhiều, đặt toàn bộ đồ vào máy rửa bát, rồi lau bàn là xong việc.

Nhà chỉ có 2 người, việc nhà cũng ít đến đáng thương, hai người cậu một tí tở một tí, nhẹ nhàng làm xong.

Tề Mộ cứ ở cửa phòng bếp lắc lư, Doãn Tu Trúc hỏi cậu: “Sao thế, có việc?”

Tề Mộ cân nhắc một chút, vẫn là nói: “Thành tích tốt nghiệp của cậu thật sự lợi hại.”

Doãn Tu Trúc nói: “Không có gì.” Thứ có thể thông qua tính toán đạt được, đối với anh mà nói cho tới bây giờ đều không đáng nhắc đến.

Tề Mộ uyển chuyển nói: “Hai bọn mình không phải đã nói rồi sao.....”

Doãn Tu Trúc không nghe rõ lắm: “Sao thế?”

Tề Mộ nói: “Cậu thi được điểm tốt giao, liền thỏa mãn một tâm nguyện của cậu chứ sao.”

Doãn Tu Trúc sững sốt..... Không phải đã thỏa mãn rồi ư, cậu ấy gọi anh là ca. Nghĩ đến đây, Doãn tổng lại có chút máu nóng lên đầu.

Tề Mộ nói tiếp: “Lâu vậy rồi, cậu cũng không nói tâm nguyện của cậu là gì.”

Hầu kết Doãn Tu Trúc chuyển động một cái: “Cậu gọi tớ là anh rồi.”

Tề Mộ kinh ngạc nói: “Cái này tính là tâm nguyện gì?”

Doãn Tu Trúc: “.....”

Tề Mộ nói: “Cái này chẳng lẽ không phải hàng đính kèm thôi sao? Cưng thêm cái gì đó.”

Không, cái này đối với Doãn Tu Trúc mà nói đã là tiền cược khổng lồ lớn tới mức có thể mua được núi vàng núi bạc rồi.

Tề Mộ lại nói: “Được rồi, cậu mau nói cậu có tâm nguyện gì, tớ nhất định thỏa mãn cậu!” Cậu tò mò lâu lắm rồi, hai người mặc dù quen biết lâu như vậy, nhưng kỳ thực Doãn Tu Trúc cái gì cũng không thiếu, cuộc sống trải qua rất Phật, một bộ vô dục vô cầu, Tề Mộ mỗi lần tặng quà anh đều vất óc, nhưng dường như cũng không tặng đúng.

Cho nên lần này bỗng dưng nghe thấy anh có tâm nguyện, cậu rất muốn biết.

Cổ họng Doãn Tu Trúc rất khô, anh hơi tham lam, người nhận được một phần thì sẽ muốn phần thứ 2, tiếp đó muốn nhiều hơn.

Tâm nguyện của anh rất đơn giản, từ nhỏ gặp nhau, bắt đầu từ lần sinh nhật đầu tiên, nguyện vọng mỗi một năm của anh đều giống nhau — Ở cùng với Tề Mộ, anh chỉ muốn ở cùng với Tề Mộ.

Chỉ có một tâm nguyện như vậy, chỉ có Tề Mộ có thể thỏa mãn tâm nguyện của anh.

Nhưng không thể nói. Không thể dọa “Tinh linh cầu nguyện” của anh.

Doãn Tu Trúc nói: “Kỳ thực cũng không có gì, lúc ấy chỉ là thuận miệng nói chút.”

Tề Mộ vẻ mặt thất vọng: “Cậu thật sự không có tâm nguyện đặc biệt gì muốn thực hiện sao?”

Có, chính là cậu.

Doãn Tu Trúc lại cười nói: “Nếu không..... Tới nay chúng ta ngủ cùng nhau.”

Tề Mộ ngây ra: “Hả?”

Doãn Tu Trúc biết rõ đó là hố sâu, còn là một cái hố to có thể vùi mình vào trong, nhưng anh vẫn không chùn bước mà nhảy xuống: “Tới nay đến phòng tớ ngủ, thế nào?”

“Được á.” Tề Mộ chú ý chính là, “Đây chính là tâm nguyện?”

Doãn Tu Trúc nói: “Ừ.”

Tề Mộ cạ lời nói: “Cậu cũng quá xem thường 2 chữ tâm nguyện rồi!”

Doãn Tu Trúc hỏi cậu: “Vậy cậu có tâm nguyện gì sao?”

Tề Mộ bị hỏi đến sững sốt, nhưng rất nhanh cậu liền nói: “Xây một tòa thành làm bằng socola, muốn ngay cả thành hào cũng phun đầy sốt socola!”

Doãn Tu Trúc cười nói: “Tớ cảm thấy cậu cần hơn phải là ăn như nào cũng không hỏng răng á.”

Tề Mộ lườm anh một cái: “Tự vạch áo cho người xem lưng.”

“Rồi.” Doãn Tu Trúc nói, “Nhanh đi súc miệng, nên đi ngủ rồi.”

Tề Mộ đi theo phía sau anh, hỏi: “Cậu thật sự muốn để tớ đến phòng cậu ngủ?”

Doãn Tu Trúc không quay đầu lại, chỉ đáp lại: “Ừ.”

Tề Mộ gỡ gỡ tóc nói: “Tư thế ngủ của tớ rất kém.”

Doãn Tu Trúc nói: “Không sao đâu, cậu đừng miễn cưỡng, tâm nguyện gì đó tớ cũng chỉ là nói thuận miệng thôi, cậu không cần coi là thật.”

Tề Mộ là điển hình của thích mềm không thích cứng, vừa nghe lời này, lập tức nói: “Như vậy sao được? Nói được thì phải làm được!”

Thế là cậu trước đến phòng khách, ôm chăn và gối của mình đến phòng Doãn Tu Trúc. Quý Quý còn tưởng buồn ngủ rồi, một cú nhảy hoàn mỹ lên giường, kết quả: Ế? Thú hai chân đâu rồi, không đỡ bổn meow ngủ sao?

Tề Mộ tắm rửa thay quần áo xong leo lên giường, hỏi Doãn Tu Trúc: “Sao cậu bỗng dưng muốn ngủ với tớ?”

Không phải là bỗng dưng, là vẫn luôn muốn.

Doãn Tinh Phân nhàn nhạt nói: “Ban ngày đọc một bộ tiểu thuyết kinh dị.”

(Tinh ở đây là tinh ranh)

Tề Mộ mở to mắt: “Vậy, vậy à!”

Doãn Tu Trúc nói: “Vốn không cảm thấy thế nào, gần đến lúc ngủ mới cảm thấy có chút đáng sợ.”

Trong lòng Tề Mộ hơi sâu: “Là vậy à..... Trời sáng thì sao cũng được, lúc đêm khuya người tỉnh thì không giống vậy nữa!”

Doãn Tu Trúc nói: “Bất quá nếu có cậu ở đây, tớ mới có thể ngủ ngon được.” Tài nghệ nói mò có thể xưng hạng nhất, còn ngủ á, có thể nhắm mắt lại được mới thật sự có quý!

Tề Mộ trấn an anh nói: “Có tớ ở đây, không phải sợ!” Chính cậu ngược lại có chút sợ.

Doãn Tu Trúc gật đầu nói: “Ừ, hiện tại cảm giác ổn hơn nhiều.”

Tề Mộ kinh sợ, sợ mình bị lộ, nói: “Mau ngủ đi.”

Doãn Tu Trúc đứng dậy tắt đèn, sau khi bóng tối trong phòng đến, anh nhìn thấy rõ Tề Mộ co rụt lại.

Doãn Tu Trúc thật sự muốn một cái ôm cậu đến trong ngực. Không được..... Đừng có mà nghĩ linh tinh, có thể ở cả một đêm như vậy đã ngọt ngào lắm rồi.

Ai ngờ Tề bá chủ chủ động đưa người đến, bản mình phải gọi là bản triệt để: “Doãn Tu Trúc cậu ngủ chưa?”

Doãn Tu Trúc vừa định mở miệng, nhớ tới xưng hô không đúng Tề Mộ lại nói lại: “Ca, cậu ngủ chưa?”

Doãn Tu Trúc: “!”

“Chưa,” Doãn Tu Trúc tận lực khống chế giọng nói của mình, “Chưa ngủ.”

Anh vừa cà lăm, Tề Mộ còn tưởng anh sợ, mình cũng sợ, cậu túm chặt, nhỏ giọng hỏi: “Cậu đọc tiểu thuyết kinh dị gì thế?”

Doãn Tu Trúc căn bản chưa đọc qua, bắt quá từ tối nay trở đi anh có lẽ phải tỉnh táo bổ sung chút.

“Cậu muốn nghe sao?” Doãn Tu Trúc hỏi cậu.

Tim gan Tề Mộ run mãi, nhưng tò mò muốn chết: “Cậu kể tý đi, nói ra không chừng sẽ không sợ nữa.”

Doãn Tu Trúc nhắc nhở cậu: “Nhưng cậu không sợ sao?”

Cậu không nói tới cũng sợ á, không chỉ sợ còn hiếu kỳ, cào tim gãi gan tới tò mò!

Tề Mộ kỳ thực cũng thuộc về thích phim kinh dị, cậu và Hứa Tiểu Minh là một kiểu người, xem sợ muốn chết, không xem lại hiếu kỳ muốn chết, là run M bốn M.

Doãn đại thần bắt đầu kể lung tung.

Tề Mộ thổ tào Hứa Tiểu Minh sau này có thể làm tiểu thuyết gia, Doãn tổng sau này nếu công ty đóng cửa, kể chuyện ma cũng có thể sống qua ngày.

15 phút sau, Tề bá chủ đổi thành Tề Túng Túng, “Sau, sau đó thì sao? Giữa bọn họ quả thực có ma sao?”

(Túng: sợ)

Doãn Tu Trúc: “Kỳ thật..... Cô gái mặc đồ trắng kia.....”

Anh còn chưa dứt lời, Tề Mộ đã vèo cái chui vào chặn anh: “**** *** *** dọa người vậy hả! Sao cậu đọc hết được!”

Doãn Tu Trúc chỉ có thể bất động thanh sắc cuộn tròn người, chống đỡ nơi nào đó.

Tề Mộ gắt gao ôm chặt cánh tay anh nói: “Tiếp tục đi.”

Đầu óc Doãn Tu Trúc trống rỗng, không tiếp tục được.

Tề Mộ thấy anh không lên tiếng, lại hỏi: “Sao thế?”

Doãn Tu Trúc cường ép bình tĩnh, chậm chậm thêu dệt truyện kinh dị căn bản không có thật.

Sau khi kể hết xong, Tề Mộ hài lòng, còn khen anh: “Cậu lợi hại thật đấy, nhớ rõ vậy.”

Có thể không rõ ràng sao? Nguyên tác giả đang bị cậu ôm chặt đấy.

Tề Mộ lại hỏi: “Tác giả là ai thế? Viết hay lắm.”

Doãn Tu Trúc hỏi cậu: “Cậu muốn đọc sao?” Anh dám hỏi chính là đã sớm biết đáp án.

Quả nhiên Tề Mộ lắc đầu nói: “Không không không, tớ không thích đọc sách!” Đọc cái quỷ ấy, nghe đã sắp sợ chết rồi, đọc một mình chẳng phải nghèo luôn sao!

Doãn Tu Trúc nói: “Kể xong thật sự cảm thấy tốt hơn nhiều, không sợ nữa.”

Tề Mộ lại sợ muốn chết, cậu mở to mắt nhìn anh: “Cậu sẽ không để tớ về ngủ chứ?”

May mà không bật đèn, nếu không Doãn Tu Trúc nhất định sẽ hôn lên đôi mắt giống như nho đen ướt nhẹp này.

“Đừng.” Doãn Tu Trúc nói, “Cậu đi, tớ không chừng lại sợ.”

Tề Mộ thở phào, giống như sợ Doãn Tu Trúc đổi ý, giục anh: “Mau ngủ đi, thời gian không còn sớm!”

Doãn Tu Trúc: “Ừ.”

Tề Mộ kiên quyết không chịu buông cánh tay anh ra, sau đó ngủ lại giống như bạch tuộc ôm chặt lấy Doãn Tu Trúc.

Doãn Tu Trúc ngọt ngào lại thống khổ, nửa đường đến phòng tắm một chuyến, nghĩ đến Tề Mộ, dập tắt lửa.

Sau khi trở lại anh khoan khoái chút, cẩn thận ôm người vào trong ngực. Tề Mộ ngủ như chết, không phát giác gì, ngoan ngoãn giống như tiểu thiên sứ rục rở.

Doãn Tu Trúc mềm lòng tới giống như áng mây chân trời, chỉ muốn cứ ôm cậu như vậy, bảo vệ cậu, đời đời kiếp kiếp.

“Mơ đẹp.” Anh ở trên trán cậu nhẹ nhàng hôn xuống.

Trần trọng, khắc chế, thành kính.

Kỳ nghỉ hè này Tề Mộ đâu cũng không đi, chỉ chạy giữa Tề gia Doãn gia.

Lúc về nhà Kiều Cẩn dỗ cậu, Tề Mộ đáp ngon nghề, Kiều Cẩn yên tâm, để cho cậu tiếp tục học thêm với Doãn Tu Trúc.

Kỳ nghỉ loáng cái đã qua, mùa tựu trường thoát cái đến.

Thành tích của Hứa Tiểu Minh và Tề Mộ đều không đủ điểm lên Nhất Trung, nhưng mấy trường cấp 3 trọng điểm này đều có tuyển sinh đặc biệt, năng khiếu của 2 bọn họ chính là nhà có tiền, coi như đạt tiêu chuẩn.

Kỳ thực chuyện này mọi người nhìn rất cởi mở, không có mấy “Học sinh năng khiếu” này tài trợ, trường đâu xây được nhà ăn mới? Đâu xây được ký túc xá mới? Nói cho cùng vẫn là tạo phúc ở trường!

Kiểu học sinh như bọn họ rất ngạo mạn, có học sinh mới ông nội là tướng quân, ưu thế quân tam đại (*) vào lúc này bày ra vô cùng nhuần nhuyễn.

((*) quân tam đại: làm quân nhân 3 đời)

Đó chính là..... Đám học sinh mới bọn họ vào quân doanh huấn luyện quân sự!

Nghe thấy tin dữ này, Hứa Tiểu Minh trực tiếp phát điên: “Ai thế, rốt cuộc là học sinh mới nào hãm hại như vậy!”

Vốn huấn luyện quân sự đã rất khổ rồi, còn phải đến quân doanh?

Sớm biết hấn đã ra nước ngoài được chứ!

41. Chương 41

Edit + Beta: Vịt

Về chuyện đến quân doanh, có người mừng có người lo.

Tên Hứa Nhược Kê này, đương nhiên là buồn tới hận không thể trốn ra nước ngoài, không bao giờ về nữa; cũng có học sinh mới tò mò về quân doanh, coi đây là kỳ nghỉ, còn rất vui; đương nhiên còn có người vui thật tâm thật ý, tỷ như mấy nhân tài tứ chi phát triển như Tề Mộ và Bằng Lương..... Ừm, đầu óc cũng không đơn giản.

Tề Mộ là vui từ trong lòng, nói với Doãn Tu Trúc: “Học sinh mới là ai nhỉ, thật sự dùng lực, tớ đã sớm muốn đến quân doanh xem rồi.”

Cậu vừa thuận miệng hỏi, ai dè Doãn Tu Trúc vậy mà cho cậu đáp án, “Là Ngụy gia, Ngụy Bình Hi.”

Tề Mộ kinh ngạc nói: “Các cậu quen biết?”

Doãn Tu Trúc nói: “Từng gặp một lần.”

Tề Mộ hiểu, Doãn Chính Công hiện tại có xã giao đều dẫn Doãn Tu Trúc theo, nhân mạch của Doãn gia phức tạp, khắp nơi khắp mặt đều có tiếp xúc, quen biết học sinh mới cũng không ngoài ý muốn.

Vốn còn cảm thấy rất hứng thú với học sinh mới, lúc này Tề Mộ lại cảm thấy rất không có ý nghĩa, cậu đổi đề tài: “Sợ huấn luyện quân sự không?”

Doãn Tu Trúc lắc đầu, nói: “Tớ có thể đến muộn mấy ngày.”

Tề Mộ: “Sao thế?”

Doãn Tu Trúc giải thích: “Tình hình mẹ tớ không tốt lắm, tớ đi thăm bà ấy, phải 4-5 ngày sau mới có thể về.”

Tề Mộ hỏi: “Dì Vu sao vậy?”

Doãn Tu Trúc nói: “Bác sĩ nói gần đây trạng thái rất không ổn định, luôn phát tác, tớ nhân lúc còn chưa đi học, trước đến thăm bà ấy.”

“Nên vậy,” Tề Mộ nói, “Cậu đừng lo, dì Vu không sao đâu.”

Con người Doãn Tu Trúc dịu dàng: “Ừ.”

Tề Mộ sợ anh buồn, lại an ủi: “Cũng tốt, có thể bớt chịu tội 5 ngày, cậu cái tên trói gà không chặt này, không chừng sẽ ngắt trên sân huấn luyện.”

Trong lòng Doãn Tu Trúc một mảnh mềm mại: “Kỳ thực tớ rất mong đợi lần huấn luyện quân sự này.” Có thể cùng Tề Mộ ở chung sớm chiều 10 ngày, đừng nói là quân doanh, núi đao biển lửa anh cũng cam lòng.

Tề Mộ nói: “Cũng không có gì, cậu cứ đi 5 ngày, quay về có thể thấy anh Mộ của cậu phơi thành màu socola rồi!”

Doãn Tu Trúc nhìn cậu một cái.

Tề Mộ cười khan nói: “Cậu là anh, cậu là anh còn không được sao!”

Doãn Tu Trúc hết sức tiếc nuối nói: “Không biết cậu mặc quân trang sẽ thế nào.”

Tề Mộ nói: “Phải đẹp trai siêu cấp vô địch!”

Doãn Tu Trúc liếm môi, nói: “Ngày mai sẽ phát quần áo, nếu không cậu mặc thử tớ xem sao?”

Tề Mộ còn thẳng thắn hơn anh: “Ok, tớ đến nhà cậu, mặc cho cậu xem!”

Doãn Tu Trúc hài lòng: “Được.”

Cái gọi là quân trang kỳ thực chính là quần áo ngủ trang, thứ đồ này, size bình thường mặc vào cũng là size to, cũng may vóc dáng Tề Mộ cao, thân hình thẳng, mặc vào vẫn tạm được.

Tề Mộ xắn tay áo bày dáng pose, hỏi: “Sao nào, đẹp trai không?”

Tầm mắt Doãn Tu Trúc rơi vào ngang hông cậu: “Thắt lưng sẽ không quá chặt chứ?”

Tề Mộ đưa tay sờ ngang hông mình đo đo: “Sẽ không đâu, vừa vặn.”

Gây thật, Doãn Tu Trúc cảm giác 5 ngày tới của mình cũng không thoát khỏi hình ảnh này được.

Trời nóng vậy, mặc quần áo ngủ trang thật sự rất nóng, Tề Mộ khoe khoang một lát liền cởi ra, hỏi Doãn Tu Trúc: “Cậu có muốn thử chút không?”

Quần áo của Doãn Tu Trúc không cầm về, số đo của anh thiếu, vừa lúc anh phải ra ngoài 4-5 ngày, giáo viên trước hết đưa của anh cho người khác, chờ anh về lại đưa cho anh cái mới.

Tề Mộ cởi áo khoác xuống đưa cho anh: “Cậu mặc của tớ.”

Doãn Tu Trúc nhìn Tề Mộ trên người sạch trơn, nóng hằm hập nói: “Không cần đâu.”

Tề Mộ nói: “Mặc đi mà, để tớ thấy trước phong thái của anh Tu Trúc của chúng ta!”

Doãn Tu Trúc bị cậu chọc cười, đáp, “Được.”

Anh không cởi sạch sành sanh giống như Tề Mộ, mà trực tiếp ở bên ngoài áo tay ngắn trùm áo khoác của Tề Mộ lên, nhưng cho dù như vậy, anh cũng cảm thấy nhiệt độ kia xuyên thấu qua áo tay ngắn mỏng manh, đọng thẳng vào trên da thịt anh, khiến anh có loại cảm giác run rẩy da đầu tê dại.

Tề Mộ vui vẻ nói: “Đẹp troai!”

Doãn Tu Trúc ngẩng đầu nhìn cậu.

Tề Mộ quả thực là phụ thể của Hứa gà con, hết sức tăng bốc: “Doãn ca ca của chúng ta thật đẹp trai!”

Trải qua trui luyện cả nghỉ hè, Doãn Tu Trúc đối với cái xưng hô này đã rất có sức chống cự, anh nói: “Không có chúng ta, chỉ có của cậu thôi.”

Tề Mộ cười ha ha: “Sẽ không đâu, cậu là của tớ và Quỷ Quỷ, là của một người một mèo.”

Quỷ Quỷ nghe thấy có người gọi nó, còn ghé tới meow một tiếng.

Tề Mộ vui vẻ: “Xem này, Quỷ Quỷ gọi cậu đấy.”

Doãn Tu Trúc cười theo, anh ở cùng với Tề Mộ, thời thời khắc khắc đều là vui vẻ.

Mười mấy chiếc xe bus đưa học sinh lớp 10 đến quân doanh, lúc cửa mở ra lại đóng lại, Hứa Tiểu Minh hỏi: “Giống bị nhốt vào tù không?”

Lời này của hắn thật sự gọi lại không ít đồng cảm, rất nhiều đứa trẻ chưa từng ra ngoài một mình đều luống cuống.

Tề Mộ lườm hắn một cái: “Nói ít đi 2 câu.”

Hứa Tiểu Minh khóc hiuhiu: “Anh Mộ cậu không sợ, tớ sợ á, nơi đáng sợ như quân doanh không thích hợp với nhu nhược như tớ đâu.”

Tề Mộ: “.....” Người không biết xấu hổ vô địch, Hứa Tiểu Minh định dùng lời này để giải thích cả cuộc đời.

Hứa Tiểu Minh kích động hồi lâu, gặp phần lớn người đều suy sụp giống hắn, tâm tình hắn mới sáng khoái chút, chuyển mắt thấy Tề Mộ trầm giọng không nói, hỏi: “Anh Mộ cậu không phải mong chờ lắm sao? Sao rầu rĩ không vui vậy?”

Tề Mộ nói: “Nhốt vào cùng một nhà giam với cậu, ai vui được?”

Hứa Tiểu Minh cười hì hì, nhỏ giọng nói: “Có phải bởi vì Doãn Tu Trúc không tới hay không?”

Con gà con này thật sự một cái đâm trúng hồng tâm, Tề Mộ mắt không liếc nói: “Cậu ấy hai hôm nữa là đến rồi.”

Hứa Tiểu Minh: “Hai hôm nữa?”

Tề Mộ dừng một chút: “Năm hôm.” *** lâu quá đi, vậy mà phải 5 ngày!

Hứa Tiểu Minh tiện tì nói: “Một ngày không gặp cách 3 thu, năm ngày là 15 năm á! Anh Mộ anh nhanh chóng chút đi, con nít cũng có thể mua nước mắt rồi!”

Tề Mộ thương cảm đến một nửa liền bị tiện nhân kia làm cho toàn bộ không còn: “Biến biến biến!”

Lúc này điện thoại Tề Mộ vang lên, cậu lấy ra vừa nhìn, là tin nhắn Doãn Tu Trúc gửi tới: “Đã tới chưa?”

Tề Mộ không để ý tới Hứa Tiểu Minh, trả lời anh: “Sắp xuống xe rồi.”

Doãn Tu Trúc rep lại cậu: “Sớm chúc cậu trải qua vui vẻ.”

Vui vẻ cái quỷ ấy, Tề Mộ hiện tại rất không vui, bất quá Doãn Tu Trúc đã phải lên đường, nói với anh những thứ này cũng không có tác dụng gì, cậu nói: “Lên đường bình an.”

Để điện thoại xuống, Tề Mộ lại rầu rĩ chốc lát.

Hứa Tiểu Minh lại miệng tiện: “May mà Doãn Tu Trúc là nam, nếu không hai cậu đã sớm kết hôn sinh con, con cũng có thể đi huấn luyện quân sự theo rồi.”

Tề Mộ: “.....”

Hứa Tiểu Minh mắt thấy sắc mặt Tề bá chủ bất thiện, không dám ba hoa nữa, mau lẹ nói: “Đến rồi đến rồi, xuống xe thôi!”

Chuyện huấn luyện quân sự này, cho tới bây giờ đều là khổ, rất khổ, cực kỳ khổ. Đến quân doanh huấn luyện quân sự liền lại đem mỗi cái khổ nhân với số lần khổ, cần bản khổ đến vô cùng vô tận!

Vừa xuống, sự không vui của Tề Mộ lại tăng gấp đôi.

Huấn luyện viên sau khi nói quy củ xong, chuyện đầu tiên làm chính là: “Đổ hết đồ các em mang theo ra!”

Mọi người: “.....” Đây là ý gì?

Huấn luyện viên rất hung, nói lại một lần: “Các em là đến huấn luyện quân sự, không phải đến hưởng phúc, giao tất cả đồ mang theo lên, chờ sau khi rời đi sẽ trả cho các em!”

Mọi người sợ hãi, đều đành hoàng giao nộp đồ lên.

Sau đó liền có trò cười.

Hứa Tiểu Minh kéo vali 30 inch, mở ra vừa nhìn, huấn luyện viên sợ ngây người.

Monitor, máy chủ, bàn phím con chuột..... Đây là trực tiếp mang máy tính đến?

Hứa Tiểu Minh sờ sờ mũi nói: “Vốn muốn mang theo notebook, nhưng bên này không có mạng, máy để bàn của em khá nhiều thứ.” Máy chơi game gì đó màn hình nhỏ gì đó, đủ tất.

Huấn luyện viên tức: “Em tới đây còn muốn chơi game? Nằm mơ!” Không nói hai lời, trực tiếp kéo vali của gà con đi.

Kế tiếp là Tề Mộ, cậu chỉ đeo túi, rất gọn gàng, nhưng lúc cậu móc đồ bên trong ra, lại khiến cả lớp trầm mặt.

Socola, socola, socola..... Ai da, rốt cục có một cái không phải socola rồi, định thần nhìn lại, ok, là bánh quy vị socola.

Hứa Tiểu Minh không chút khách khí cười ra tiếng: “Anh Mộ, cậu năm nay 3 tuổi rồi sao!” Đây quả thực là chuẩn bị đi chơi xuân của trẻ em mẫu giáo.

Trái tim Tề Mộ đều đang rỉ máu, uy hiếp nhìn hấn một cái, Hứa Tiểu Minh ngậm miệng, cả lớp đều tâm tình phức tạp nhìn bạn đẹp trai không ngừng bởi socola ra ngoài.

Đến cuối cùng, ngay cả huấn luyện viên cũng nhin không được cười: “Cái túi này của em có thể đựng nhiều thật đấy.”

Tề Mộ không lên tiếng, quý biết cậu mất bao sức lực mới nhét được nhiều socola như vậy vào trong túi của cậu!

Các bạn học phía sau rất an phận, đồ cầm theo cũng coi như bình thường.

Sau khi tất cả tịch thu xong, huấn luyện viên đang muốn để bọn họ xếp hàng, điện thoại của Tề Mộ vang lên, huấn luyện viên sững sốt, quát lớn: “Ai mang di động đến?”

Tề Mộ nói: “Báo cáo huấn luyện viên, là em!”

Huấn luyện viên nổi giận đùng đùng đi tới: “Lấy ra, ở đây không cho mang theo điện thoại!”

Tề Mộ nói: “Báo cáo huấn luyện viên, không đưa.”

Huấn luyện viên: “.....”

Trong số học sinh có người không nhin được cười, phì một tiếng cười ra.

Mặt huấn luyện viên đều đen, nếu là tân binh hấn đã sớm một cước đạp đi, nhưng đây chỉ là mấy đứa học sinh, tuy nói là để cho bọn họ trải nghiệm cuộc sống quân doanh, nghiêm khắc cũng khẳng định nghiêm khắc hơn ở trường, nhưng cũng không dám quá mức.

“Không đưa đúng không?” Huấn luyện viên quát lên, “Chạy vòng quanh!”

Tề Mộ chào nghiêm: “Huấn luyện viên, chạy mấy vòng?”

“Mấy vòng?” Huấn luyện viên tức: “10 vòng, chạy không xong không được ăn cơm!”

Tề Mộ đứng nghiêm: “Rõ, huấn luyện viên!”

Cậu thật sự đi chạy vòng quanh, huấn luyện viên bị chen phát sợ, thằng nhóc nghịch ngợm này nhìn đau đầu, vậy mà còn rất nghe lời, là đóa kỳ ba gì đây!

Huấn luyện viên lại hỏi: “Còn ai cầm điện thoại?”

Hứa Tiểu Minh co đầu rút cổ, huấn luyện viên một cái nhìn thấu: “Không giao lên cũng được, mỗi ngày chạy 10 vòng!”

Hứa Tiểu Minh vừa nghe, ỉu xiu, vội vàng nộp điện thoại lên. Trong lớp vẫn có mấy người mang theo điện thoại, bọn họ cân nhắc 10 vòng và điện thoại, cuối cùng lựa chọn từ bỏ điện thoại.

Không phải mọi người đều là Tề bá chủ!

Tề Mộ không thể nào giao di động lên. Đùa gì thế, không có điện thoại, cậu làm sao gọi điện thoại cho Doãn Tu Trúc?

Vốn cậu ấy đi nước ngoài, cậu đã lo lắng cho cậu ấy, nếu mất liên lạc, không phải gặp chết cậu?

Tề Mộ vẫn nhớ, Doãn Tu Trúc hồi sơ nhị tạm nghỉ học trở lại trên cánh tay thật lâu cũng không tan được tím bầm, đó là dấu tay thậm chí là dấu răng của Vu Đại Vân.

Bị mẹ mình dưới trạng thái như vậy đối xử, Doãn Tu Trúc cũng buồn lắm đi.

Cho nên nghe nói anh sắp đi thăm Vu Đại Vân, Tề Mộ so với ai khác đều khẩn trương hơn. Đã khẩn trương như vậy rồi, còn muốn tịch thu điện thoại của cậu, cậu tình nguyện về nhà không huấn luyện quân sự nữa.

Tề Mộ tâm sự nặng nề chạy một vòng, bị người gọi lại: “Cậu lớp nào.”

Tề Mộ lúc này mới phát hiện trên bãi tập còn có người đang chạy. Người nọ nhuộm tóc vàng khoa trương, dưới trời chiều càng gây chú ý, lớn lối tới giống như đội mặt trời trên đầu vậy. Người bình thường không chịu nổi màu tóc này, người này lại có thể, màu da hẳn rất trắng, ngũ quan anh tuấn nhiễm chút thanh tú của bé gái, nhưng bởi vì biểu tình quá bất cần đời, ngược lại khiến người ta không nhìn ra chút nét con gái nào.

Tề Mộ không quen hẳn, nhưng không ngại quen biết người cùng cảnh ngộ chạy bộ này: “Lớp sáu, Tề Mộ.”

“Cậu chính là Tề Mộ à.” Thiếu niên tóc vàng kinh ngạc nói.

Tề Mộ nhìn hẳn: “Cậu biết tớ?”

Thiếu niên nhe răng cười một tiếng: “Nghe qua đại danh của cậu.”

Tề Mộ rất xác định người này không phải là cấp 2 Quốc Thụy, cậu không nghĩ tới “đại danh” của mình đã truyền đến trường khác.

Thiếu niên bước nhanh chạy đến bên cạnh cậu, nói: “Tớ tên là Ngụy Bình Hi, ở lớp bốn.”

Ngụy Bình Hi? Tề Mộ cảm thấy cái tên này hết sức quen tai, hình như nghe qua đâu đấy.

Cậu nghĩ chút, nhớ ra rồi..... Hóa ra đây là quân tam đại khiến Hứa Tiểu Minh hận đến ngứa răng, hận không thể xách ra ngoài quyết đấu.

Tề Mộ vui vẻ, hỏi hẳn: “Sao cậu lại chạy?”

Ngụy Bình Hi từ trong túi móc ra hộp thuốc: “Làm điều?”

Tề Mộ: “..... Không.”

Ngụy Bình Hi kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ cậu không phải bởi vì cái này mới chạy?”

Tề Mộ nói: “Tớ là bởi vì điện thoại.”

“Điện thoại à.” Ngụy Bình Hi nói, “Đáng sao?”

Tề Mộ cảm thấy hần không đáng hơn, hút thuốc cái gì chứ, không bằng ăn miếng socola.

Hai người sau khi chạy cùng nhau 5 vòng, cũng không thở dốc, Ngụy Bình Hi nhìn cậu thêm một cái: “Thể trạng này của cậu, cừ thật.”

Tề Mộ cũng nhìn hần: “Cậu cũng rất cừ.”

Ngụy Bình Hi nói: “Tớ 3 tuổi đã bắt đầu chạy trong viện rồi, sớm quen.”

Tề Mộ còn rất tò mò: “Cậu lớn lên ở quân doanh?”

Ngụy Bình Hi nói: “Đó chỉ là sân luyện tập, tính là quân doanh gì chứ.”

Tề Mộ lại hỏi: “Vậy quân doanh chân chính là thế nào?”

Ngụy Bình Hi lười biếng nói với cậu.

Chờ chạy xong 10 vòng, tâm tình Tề Mộ còn rất không tệ, mặc dù hồi đó từ trong miệng Doãn Tu Trúc nghe thấy tên Ngụy Bình Hi cậu còn rất ghét, nhưng sau khi tiếp xúc cảm thấy người không tệ, ngoại trừ hút thuốc hơi nhiều chút, cái khác đều ổn.

Lúc hai người trở về, huấn luyện viên giữ lại cơm cho bọn họ, Tề Mộ vừa ngồi xuống, điện thoại vang lên.

Khóe miệng Tề Mộ khẽ cong, nhận điện thoại: “Alo, vẫn chưa đi à?”

Doãn Tu Trúc nói: “Sắp lên máy bay, còn cậu, ở đây thích ứng chưa?”

Tề Mộ đương nhiên sẽ không nói chuyện mình chạy ra, chỉ nói: “Rất thú vị.”

Doãn Tu Trúc nói: “Ăn cơm chưa, ăn quen chứ?”

Mấy món bánh mìn thầu dưa muối này, đâu có thể ăn quen? Tề Mộ nói: “Khó ăn muốn chết, may mà cậu không đến.”

Doãn Tu Trúc vừa nghe liền đau lòng: “Nếu không cậu cũng xin nghỉ, chờ tụt trường.....”

Tề Mộ cười nói: “Tớ da dày thịt béo, không sao đâu.”

Doãn Tu Trúc nhưng không nghĩ ra cậu da dày thịt béo chỗ nào, rõ ràng mỗi tác đều mềm như đậu hủ, vừa nghĩ vậy anh càng nhớ cậu: “Đừng miễn cưỡng bản thân.”

Tề Mộ nói: “Được rồi, cậu đừng để lỡ máy bay.”

Doãn Tu Trúc lưu luyến không rời nói: “Chờ tớ về.”

Tề Mộ gật đầu cười nói: “Ừ, chờ nhé.”

Cậu cúp điện thoại, Ngụy Bình Hi vẽ mặt hiểu rõ nói: “Bạn gái à.”

Tề Mộ: “.....”

Ngụy Bình Hi gặm miếng đồ ăn nói: “Thả nào không chịu nộp điện thoại lên.”

Tề Mộ giải thích: “Không phải, chỉ là.....”

Ngụy Bình Hi một bộ người từng trải khoát tay nói: “Tớ hiểu, còn đang kỳ ái muội phải không? Hần vậy rồi, kỳ ái muội càng thêm một ngày không gặp như cách 3 thu.”

Đây là lần thứ 2 ngày hôm nay Tề bá chủ nghe câu này rồi, nghe nhiều, hình như còn thật sự có chút tư vị một ngày không gặp như cách 3 thu!

Sau khi về ký túc xá, Hứa Tiểu Minh đang mở toạ đàm, chinh phạt quân tam đại hại bọn họ chịu khổ chịu cực.

Mồm mép hần vừa phụt ra, chết cũng nói cho sống, sống tức thì bị nói tới đầu vầng mắt hoa, hận thấu tên học sinh mới này.

Tề Mộ vừa về, Hứa Tiểu Minh liền kéo cậu nhập bọn: “Anh Mộ cậu nói, nếu không phải học sinh mới này, cậu tới mức bởi vì dùng điện thoại mà bị phạt chạy 10 vòng sao!”

Tề Mộ: “Không đến mức.”

“Chính thế!” Hứa Tiểu Minh lòng căm phẫn nói bổ sung: “Chúng ta phải nhất trí đối ngoại, chờ tìm ra học sinh mới kia, nhất định phải cho hắn biết tay chút!”

Tề Mộ nhìn nhìn Hứa Tiểu Minh, lại nghĩ đến Ngụy Bình Hi, cảm thấy bạn học gà con thật sự đi trên hần, khả năng trên ót sẽ bị điểm chút màu sắc.

(Giải thích tý: từ “nhân sắc” có nghĩa là màu sắc cũng có nghĩa là cho biết tay, câu trên và câu dưới đều dùng từ này)

“Được rồi.” Tề Mộ trở mình lên giường, gối lên cánh tay nằm ngửa, “Quản doanh thật thú vị, có thể tới rèn luyện cũng rất tốt.”

Hứa Tiểu Minh không muốn nói chuyện với “siêu nhân” như anh Mộ hần!

Quản huấn ngày thứ 2 chính thức bắt đầu, để đi đội hình đẹp, 9 lớp 10 chia thành 3 đội ngũ, một hai ba là đội ngũ thứ nhất, bốn năm sáu là đội ngũ thứ 2, bảy tám chín là đội ngũ thứ 3.

Mỗi đội ngũ kèm theo 6 huấn luyện viên, huấn luyện viên chính vừa đến đã muốn chọn trưởng đội ngũ.

Tất cả mọi người đều chưa quen nhân sinh, không ai chủ động ra mặt. Huấn luyện viên chính cho ra một hấp dẫn cực lớn: “Ai có thể thông qua khảo hạch trở thành trưởng đội ngũ, vậy thì có thể hưởng một đặc quyền.” Nói xong hần quét Ngụy Bình Hi và Tề Mộ hàng sau.

Tề Mộ tâm động, giơ tay hỏi: “Bảo cáo huấn luyện viên, đặc quyền gì cũng được sao?”

Huấn luyện viên nói: “Không thể quá giới hạn.”

Ngụy Bình Hi xí một tiếng, đứng ra nói: “Em đăng ký.”

Tề Mộ cũng đứng ra.

Trừ 2 bọn họ ra không có người khác nữa, chủ yếu bị cái gọi là khảo hạch dọa sợ.

Huấn luyện viên hỏi: “Còn có ai nữa không?”

Đội ngũ một hai trăm người, yên lặng như tờ. Đùa gì thế, ai muốn so với hai tên chạy 10 vòng mặt cũng không đổi sắc kia!

Huấn luyện viên nói: “Vậy được rồi, hai em làm.”

Ngụy Bình Hi nhìn về phía Tề Mộ, môi mỏng động đậy: “Tớ nhưng sẽ không nhường cậu.”

Tề Mộ nói: “Hút ít thuốc lá tốt cho thân thể.”

Ngụy Bình Hi lười nhác cười một tiếng: “Xem ra tớ hôm nay phải đánh uyên ương rồi.”

Khảo hạch trong miệng huấn luyện viên quả nhiên không phải chuyện dễ dàng gì, các bạn học nhìn thấy chương ngại kia, mặt đều đen, mẹ nó còn hung tàn hơn show thực tế nào đó, thật sự có thể xông qua?

Điều kiện huấn luyện viên cho ra là: “Ai dùng thời gian ít nhất người đó chính là đội trưởng đội ngũ.”

Một tiếng ra lệnh, hai thiếu niên này trở thành sự tồn tại đáng chú ý nhất.

Vốn chính là đội ngũ 3 lớp ghép thành, mặc dù trong nội bộ lớp cũng vẫn chưa quen thuộc, nhưng dù sao cũng là bạn cùng lớp, cũng không biết là sau khi ai đó hô lên lớp sáu cổ lên, người lớp ba cũng bắt đầu ồn ào, hô lớp mình cổ lên.

Lại nhìn Ngụy Bình Hi và Tề Mộ trong cuộc thi vượt chương ngại vật, quả thực là thần tiên đánh nhau!

“Mẹ nó này mới lợi hại chứ! Vậy mà nhảy qua được?”

“Mau nhìn Ngụy Bình Hi kìa, tốc độ leo nhanh tới kinh người!”

“Tề Mộ của chúng ta cũng leo nhanh mà, ba bước nhảy lầy đà phải phá kỷ lục á!”

Đừng nói bọn họ, ngay cả huấn luyện viên cũng nhìn nóng mắt — Thiếu niên xuất anh tài ha, trình độ của Ngụy Bình Hi hần hiểu, nhưng tố chất của Tề Mộ thật không tệ!

Sau đó là Tề Mộ thắng, Ngụy Bình Hi cười nói: “Cừ lắm, người anh em.”

Tề Mộ nói: “Cám ơn.”

Ngụy Bình Hi sững sốt.

Kỳ thực Tề Mộ nghĩ thắng Ngụy Bình Hi khó khăn, cửa ải cuối cùng Ngụy Bình Hi xả nước.

Tề Mộ biết hần đang nhường cậu, cho nên nói cảm ơn.

Ngụy Bình Hi cười cười, vỗ vai cậu nói: “Trở về lại so.”

Tề Mộ cười nói: “Vui lòng phụng bồi.”

Tối hôm đó, Tề Mộ lại tới chạy, Ngụy Bình Hi hiểu kỳ nói: “Đội trưởng cậu đây là sở thích gì?”

Tề Mộ nói: “Muốn dùng điện thoại chứ sao.”

Ngụy Bình Hi nói: “Cậu không phải có đặc quyền sao?”

Tề Mộ nói: “Đặc quyền đó không dùng ở cái này.” Cậu muốn giữ lại.

Ngụy Bình Hi hiểu ngầm: “Hóa ra là đặc quyền cho bạn gái à.”

Tề Mộ kiên nhẫn giải thích: “Không phải bạn gái.”

“Ừa.” Ngụy Bình Hi nói, “Bạn gái tương lai.”

Tề Mộ: “.....” Thôi vậy, lười giải thích thêm.

Hứa Tiểu Minh lúc này mới ngày đầu tiên, đã thành Hứa gà chết: “Tớ muốn về nhà..... Anh Mộ, mau đưa tớ về nhà đi, tớ cảm giác mình sắp chết.”

Tề Mộ trêu chọc hần: “Cậu không phải còn muốn đấu với học sinh mới sao?”

Không nói còn tốt, vừa nói xong Hứa Tiểu Minh càng tức, hần trong cơn hấp hối sợ hãi ngồi dậy: “Nếu không phải cậu ta, ông đây đến mức nửa chết nửa sống vậy sao?”

Tề Mộ nói: “Hôm nay tranh tài với tớ chính là học sinh mới.”

Hứa Tiểu Minh: “.....”

Tề Mộ lé mắt: “Đi đấu với cậu ta đi.”

Hứa Tiểu Minh yên tĩnh, quần chặt chần nói: “Ngủ ngủ.....” *** mẹ, đó là người sao? Đấu thắng được sao!

Trong chớp mắt cuộc sống huấn luyện quân sự đã quá nửa, các bạn học cũng đều thích ứng, còn có tâm tình buồn đưa.

“Tề Mộ và Ngụy Bình Hi thật là xứng đôi mà!” Nữ sinh tụ tập với nhau líu ríu.

“Dương quang bá khí công và tóc vàng lưu manh thụ sao? Đúng đúng, tui có thể đập đầu 100 năm với CP này!”

“Tui cảm thấy Ngụy Bình Hi công hơn chút á, cậu ấy kỳ thực rất lợi hại, vẫn luôn nhường Tề Mộ.”

“Sao có thể chứ, đội trưởng Tề hùng bá quân doanh, ngay cả huấn luyện viên cũng khen cậu ấy mãi.”

“Lại nói, tui cảm thấy huấn luyện viên x đội trưởng Tề cũng rất mạnh.”

“Tà giáo biến ra! Huấn luyện viên cũng 30 tuổi rồi!”

“Chẳng lẽ các thím không thích thức công sao!”

“Không được, bọn tui là fan thịt tươi, fan huấn luyện viên quẹo trái đến cách vách!”

Lúc này có một nữ sinh sâu xa nói: “Các thím nghĩ nhiều quá rồi, Tề bá chủ của chúng ta đã có CP chính thức.”

Em gái tốt nghiệp cấp 2 Quốc Thụy đều rất bình tĩnh: “Chờ công chính đến đây, đảm bảo các thím leo tường hết.”

Ngụy Bình Hi và Tề Mộ kết 100 năm? Đó là các thím chưa từng gặp Doãn Tu Trúc!

42. Chương 42

Edit + Beta: Vịt

Doãn Tu Trúc người còn chưa về, tên anh đã theo ánh hào quang của Tề Mộ ở bên nữ sinh lan truyền.

“CP chính thức của Tề Mộ là ai hả?”

“Cậu ấy tên là Doãn Tu Trúc, là nam thần hoàn toàn xứng đáng không góc chết 360 độ!”

Các em gái học sinh mới tỏ vẻ không tin: “Nam thần hàng năm có, gặp một đồng.”

Kương Vũ Ngưng hồi sơ tam cùng lớp với Tề Mộ đẩy đẩy mắt kính nói: “Không biết các cậu định nghĩa nam thần thế nào, nếu như là cao phú soái, vậy xấu hổ quá.....”

Các em gái học sinh mới thở dài: “Không cao không đẹp sao có mặt mũi nói là nam thần.”

Kương Vũ Ngưng chờ chính là câu này của các gái, chỉ thấy cô khiêm nhường cười một tiếng, trầm bổng du dương nói: “Doãn thần của chúng ta không phải cao phú soái, mà là cực phú, cực soái, cau thì cao vừa phải!”

Các em gái bị cô nàng chọc cười: “Cậu khoác lác quá trốn à!”

Kương Vũ Ngưng bình tĩnh nói: “Này gái, chờ thím thấy rồi, thím liền sẽ biết vừa nãy tui đó là nói hàm súc cỡ nào, nói giảm đi cỡ nào.”

“Chả tin, tui cảm thấy Ngụy Bình Hi và Tề Mộ đủ đẹp trai rồi, không thể nào có người còn đẹp trai hơn hai bọn họ.”

Phía sau có em gái học bá đang đọc sách nói: “Chẳng lẽ các thím đều chưa xem thành tích nhập học sao?”

“Sao thế?” Trường học cũng chưa nhìn rõ đã bị kéo đến nơi đóng quân, ai biết thành tích nhập học thế nào.

Kương Vũ Ngưng lập tức tiếp lời: “Xấu hổ quá, Doãn thần của chúng ta xếp thứ nhất khối, ngoại trừ Văn, toàn bộ điểm tối đa!”

Cái này dọa sợ một đám cô nương: “Còn là học bá nữa á!”

“Không.” Kương Vũ Ngưng và Hứa Tiểu Minh lập team có lẽ có thể đi nói tướng thanh, “Xin hãy gọi là học thần!”

Các cô nương: “.....”

Kương Vũ Ngưng sau khi lại đồng dục khoe khoang hồi lâu, tổng kết nói: “Doãn thần của chúng ta trên thông thiên văn dưới tường địa lý, cầm kỳ thư họa không gì làm không được, nếu nói có khuyết điểm gì, vậy cũng chỉ có một.”

Mọi người rất nóng nảy, truy hỏi: “Sao?”

Kương Vũ Ngưng thở dài nói: “Thâm niên vợ quản nghiêm.”

“Hả?” Các em gái vẻ mặt thất vọng, “Có bạn gái rồi à.”

Khương Vũ Ngưng cười thần bí, đẩy đẩy mắt kính: “Là bạn trai, cảm ơn!”

Một câu nói nhen lên máu sói cả phòng: “Dư nào?”

Khương Vũ Ngưng vẻ mặt nhìn kẻ gốc mà nhìn các cô nàng: “CP chính thức, Doãn Tu Trúc và Tề Mộ, khóa chặt 1 vạn năm!”

“Hai người bọn họ thật sự.....”

“YY vô tội, tưởng thật mời ra cửa quẹo phải.”

“Cho nên nói.....” Có người kịp phản ứng, “Cậu ấy sợ Tề Mộ sao?”

Khương Vũ Ngưng nói: “Vợ quân nghiêm là sợ? Sao có thể là sợ? Là cứng chiều! Cứng lên trời cũng ngại trời không đủ cao!”

Các em gái hai mắt sáng lên, hỏi: “Mau mau mau, nói thêm chút đi, cách cứng chiều thế nào?”

Khương Vũ Ngưng uống một hớp nước, bắt đầu thâm dâm bán Amway: “Nói các thím khả năng không tin, tui trước kia là fan thái thái thâm niên của Doãn thần, sau khi fan được một trận thì không được nữa, CP này quá ngon luôn, thiên nhiên thuần túy không ô nhiễm, ngọt tới ngấy người.....”

Cái gọi là nghệ thuật bắt nguồn từ cuộc sống, Khương Vũ Ngưng đâu biết đường mà cô nàng nào bỏ ra không kịp 1 phần 10 thực tế.

(đường ở đây là đường ngọt không phải đường đi)

Tề Mộ đang ở bên ngoài đút no muối, giờ giữa hè, lại ở trại huấn luyện vắng vẻ, muối vừa to vừa hung, khỏe tới sắp thành tinh. Các huấn luyện viên một chút cũng không lo đám học sinh chạy ra ngoài gây chuyện, có mấy con muối này canh chừng, nhiều lắm tụ tập lại mới có thể đi ra ngoài đút no bọn chúng.

Tề Mộ thì lại cam tâm tình nguyện — Cậu đang gọi điện thoại với Doãn Tu Trúc.

Trong ký túc quá âm ỉ, một đám quỷ không có điện thoại liền hai mắt xanh lục, lại ở trước mặt bọn họ gọi điện thoại, bọn họ e không phải sẽ tạo phản. Vì không dẫn tới sự phẫn nộ của dân chúng, Tề bá chủ chỉ có thể trốn ra ngoài, lại nói ở bên ngoài, cũng có thể nói nhiều một lát.

Doãn Tu Trúc hỏi cậu: “Bên cậu hơn 10h rồi đi.”

Tề Mộ nói: “Không sao đâu, dù sao tớ cũng không ngủ được.” Chính là muối nhiều chetme.

Doãn Tu Trúc thiên tính vạn tính cũng không nghĩ ra Tề Mộ đang đút no muối, nếu anh biết, đâu còn dám nói thêm một câu với cậu, đã sớm bảo cậu về phòng.

Bởi vì không biết, cũng bởi vì nhiều ngày không gặp, hơn nữa sau khi nhìn thấy Vu Đại Vân mà phiền muộn, Doãn Tu Trúc hết sức muốn nói chuyện một lát với Tề Mộ. Không tính nội dung gì, có thể nghe âm thanh cậu thôi, trái tim anh cũng sẽ an tĩnh.

Doãn Tu Trúc hỏi cậu chuyện huấn luyện quân sự, Tề Mộ nhất nhất kể cho anh nghe, đương nhiên nói đều là chuyện tốt, còn bị phạt chạy vòng quanh gì đó, thì một chữ cũng sẽ không nhắc đến.

Doãn Tu Trúc càng nghe càng nhớ cậu, nỗi nhớ này thật sự không cách nào chữa được, bất kỳ cách nào cũng không bằng lập tức nhìn thấy cậu. Nghe âm thanh, xem video cũng không dập tắt được ngọn lửa trong lòng, chỉ sẽ dung tủng thanh thế nó, cháy càng rừng rực.

Tề Mộ cũng hỏi anh: “Dì Vu thế nào?”

Sắc mặt Doãn Tu Trúc hơi trầm xuống, nói: “Ổn hơn rồi.”

Kỳ thực không có chút chuyển biến tốt đẹp nào, theo Doãn Tu Trúc càng ngày càng lớn, Vu Đại Vân càng ngày càng hận cậu, một khắc kia nhìn thấy cậu, bà ta liền bắt đầu chửi rửa không ngừng, mắng Doãn gia mắng Doãn Chính Công mắng Doãn Tu Trúc.

Câu bà ta nói thường xuyên nhất là: “Doãn gia các người toàn là đồ lòng lang dạ sói, nên xuống 18 tầng địa ngục, không được chết tử tế!”

Doãn Tu Trúc từng hỏi bà ta: “Con làm sai cái gì?”

Đáp án Vu Đại Vân cho anh trước sau như một: “Sự ra đời của mày chính là sai lầm lớn nhất, mày không nên đến cuộc đời này, mày là ma quỷ chảy huyết mạch của Doãn gia!”

Nếu như lúc này Doãn Tu Trúc hỏi nữa, Vu Đại Vân liền sẽ càng thêm nguyên rửa ác độc anh, sẽ nhào lên cầu anh cắn anh, thậm chí muốn ghì chết anh.

Các hộ sĩ sẽ kéo bà ta ra, bác sĩ cũng sẽ trấn an Doãn Tu Trúc: “Cháu không nên nghĩ nhiều, mẹ cháu sau khi phát tác thần chí không rõ, không cần coi lời nói là thật.”

Kỳ thực Doãn Tu Trúc hiểu rõ ràng hơn ai khác, Vu Đại Vân trạng thái này mới là có suy nghĩ của mình, Vu Đại Vân cả ngày ngồi bên cửa sổ, hờ hững nhìn bên ngoài kia là bị thuốc khống chế, bị vây trong trạng thái mất phương hướng.

Doãn Tu Trúc rất sớm đã biết điểm này rồi, bởi vì chỉ có Vu Đại Vân điên trong mắt người khác mới biết anh, người phụ nữ an tĩnh tới ai cũng không thấy kia ngay cả đứa con trai anh đây cũng không nhận ra.

Mẹ ruột cuộc là thế nào? Trước khi biết Tề Mộ, đối với Doãn Tu Trúc mà nói chính là nguyên rửa và lãng mạ.

Âm thanh Tề Mộ kéo anh từ trong vũng bùn ký ức ra, âm thanh cậu rất nhẹ, nhưng phần mong đợi và nhớ nhung giống như dòng nước trong veo chảy vào trong lòng Doãn Tu Trúc.

Tề Mộ hỏi anh: “Cậu khi nào về?”

Doãn Tu Trúc thật muốn hiện tại trở về ngay bên cạnh cậu: “Ngày mai.”

Tề Mộ kinh ngạc nói: “Ngày, ngày mai sao?”

Doãn Tu Trúc nói: “Đã không sao rồi, tới ngày mai sẽ về.”

Tề Mộ lập tức cười cong mắt: “Được!”

Tâm tình Doãn Tu Trúc cũng nhẹ nhàng: “Cậu nghỉ ngơi sớm chút, ngày mai còn phải huấn luyện.”

“OK!” Ngày mai đã về rồi, cũng không cần cảm điện thoại tán gẫu nữa, Tề Mộ nói, “Vây tới cúp đây.”

Doãn Tu Trúc đáp: “Ừ.” Để điện thoại xuống anh đổi vé máy bay, vốn định mai lên đường, nhưng anh hiện tại đã muốn đi, từng giây từng phút cũng không muốn đợi thêm nữa.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Tề Mộ ngủ giấc ngon, hôm sau thần thanh khí爽 đi huấn luyện quân sự.

Hứa Tiểu Minh sống dở chết dở nói: “Anh Mộ cậu thật sự không phải là người.....”

Tề Mộ không nhin được, nói với Hứa Tiểu Minh: “Doãn Tu Trúc hôm nay về.”

Hứa Tiểu Minh kinh ngạc nói: “Đã 5 ngày rồi sao?”

Tề Mộ đếm đếm: “4 ngày thôi.”

Hứa Tiểu Minh nói: “Doãn Tu Trúc thật sự có thể giày vò, bay đi một chuyến mười mấy tiếng, về lại bay mười mấy tiếng, giờ thì chắc cũng gục rồi?”

Tề Mộ ngó ra.

Hứa Tiểu Minh lại nói: “Vây còn muốn đến huấn luyện quân sự? Chắc chắc, thế giới của thần tiên các cậu, người phàm bọn tớ không hiểu được.”

Tề Mộ chỉ lo cao hứng, thật sự quên mất vụ này! Thời gian 4 ngày cũng quá gấp! Thân thể sao chịu nổi? Tề Mộ cũng chẳng quan tâm tập hợp, quay đầu chạy về phía ký túc xá.

Hứa Tiểu Minh vẻ mặt mông lung: “Cậu đi đâu thế? Tập hợp thôi!”

Tề Mộ cất giọng nói: “Cậu đi trước đi, tớ đến ngay đây.”

Hứa Tiểu Minh gọi cậu: “Sắp muộn rồi đấy, đến muộn sẽ bị phạt.”

Tề Mộ đã chạy không thấy đâu.

Hứa Tiểu Minh: “.....” Càng ngày càng không hiểu anh Mộ của hắn nữa, chẳng lẽ huấn luyện quân sự đã huấn u mê đầu óc bản thân?

Trời ạ, Hứa gà con lại hồi hận: Bông hoa xinh đẹp yếu đuối như hắn thật sự không thích hợp với nơi quỷ quái này QwQ!

Ký túc xá của Tề Mộ ở tầng 5, cậu xông về ký túc, bước chân không ngừng đi lên lầu, lúc cầm lấy điện thoại trán đã toàn là mồ hôi. Cậu bình phục hô hấp chút, bấm số Doãn Tu Trúc.

Cậu bên này 6h sáng, Doãn Tu Trúc bên kia đã là nửa đêm, cũng không biết ngủ chưa.

Điện thoại trực tiếp nhắc nhở: “Xin lỗi, số điện thoại bạn gọi đã tắt máy.”

Tề Mộ khẽ thở dài: “Xem ra là ngủ rồi.”

Thôi vậy, cậu dứt khoát gửi tin nhắn cho anh: “Đừng vội về, cậu bay tới lui lâu như vậy dần vất quá, lịch mới giờ còn chưa hết, ở đó nghỉ ngơi cẩn thận mấy ngày, huấn luyện quân sự xong hẵng về!”

Gửi xong cậu lại gửi thêm một cái: “Huấn luyện quân sự rất nhàm chán, ở đây vừa bắn vừa loạn, 8 người chen chúc một phòng, nơi tắm riêng tư cũng không có..... Ký túc xá nam sinh hơi như chuồng lợn vậy, muỗi to như con ruồi, còn có gián bò đầy đất..... Ngàn vạn đừng đến!”

Tề Mộ vắt hết óc bôi đen nơi đóng quân, sợ Doãn Tu Trúc hiểu kỳ chạy gấp về.

Song Doãn Tu Trúc đã đáp xuống, trong nháy mắt anh mở máy, trước tiên nhìn thấy một thông báo cuộc gọi đến, sau đó là 2 tin nhắn.

Thông báo điện thoại là ưu tiên hiển thị cái mới nhất, Doãn Tu Trúc nhìn thấy Tề Mộ không cho anh đi huấn luyện quân sự, còn sống sót, ngay sau đó nhìn thấy tin trước: Dòng nước ấm trong nháy mắt tràn ngập cả khoang ngực, anh quét sạch cơn mệt mỏi bay nửa địa cầu, chỉ cảm thấy không khí trong nước thật sự quá tốt, thấm vào ruột gan.

Lúc mặt trời ban trưa trên đỉnh, các huấn luyện viên thấy mấy con gà rù này bất tỉnh, bèn dẫn bọn họ ở dưới bóng cây hóng gió.

Một khối gần nghìn người, chen chúc hết ở chỗ này muốn bao nhiêu âm ỉ có bấy nhiêu âm ỉ.

Đồng chí Khương Vũ Ngưng tối qua bán Amway rất không tệ, tiếp tục mở rộng người cùng sở thích.

Cô nàng mặc dù nói đều là thật tình, nhưng không ngăn được thật tình quá giả, nháo nhào có em gái dễ xuất chất vấn với Doãn Tu Trúc.

“Tôi không tin có người hoàn mỹ như vậy, đây lại không phải tiểu thuyết.”

“Không đâu, gái à.” Khương giáo chủ nói, “Thực tế đặc sắc hơn tiểu thuyết nhiều.”

“Không tin, đâu có học thần vừa cao vừa đẹp trai vừa có tiền như vậy? Không tồn tại!”

“Tôi cũng cảm thấy không thể nào, Khương Vũ Ngưng cậu lọc kính nhiều quá rồi đấy, ở trong trường lâu vậy, cho nên mới cảm thấy cậu ấy đẹp trai.”

Khương Vũ Ngưng mỉm cười, bí hiểm ngồi chờ hiện trường đánh mặt.

Vừa khéo, Doãn Tu Trúc còn thật sự đúng lúc tới.

Gần nghìn người đều núp ở phía đông sân huấn luyện, một mình anh từ phía tây đi tới, muốn gây chú ý bao nhiêu có bấy nhiêu gây chú ý.

Ánh nắng giữa trưa, không khí khô nóng, thiếu niên tóc đen mặc áo T-shirt trắng, vai trái tùy ý đeo balo trở thành một luồng gió mát giữa ngày hè oi bức, thổi tới mắt người đều thẳng.

Có nữ sinh hít khí: “Ôi trời à, ai đó thế? Thần tiên ở đâu ra?”

Một người lên tiếng, trăm người nhìn lại, tầm mắt mọi người đồng thời rơi vào trên người anh, cũng không che phủ được nụ cười nhẹ nhàng trên khuôn mặt tuần tú của anh.

Người đẹp có rất nhiều, nhất là ngày nay truyền thông phát triển như vậy, minh tinh nào mà không sáng chói? Nhưng trên TV nhìn thấy và trên thực tế nhìn thấy, lực chấn động hoàn toàn khác nhau! Ai không phải chỉ có mắt, thẩm mỹ cũng không giới hạn đến vậy, lúc ngũ giác đều trập trung đến trên người một người, mà người lại hoàn mỹ không có chút tỳ vết nào, loại kinh thần này không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung.

Khương Vũ Ngưng bình tĩnh nói: “Đẹp trai không?”

Các nữ sinh: “Đẹp trai quá đi!”

Khương Vũ Ngưng khiêm tốn nói: “Xấu hổ quá, giờ vẫn chưa phải lúc cậu ấy đẹp trai nhất.”

Các nữ sinh: “.....”

“À, đúng rồi.” Khương Vũ Ngưng lòng tràn đầy sáng khoái giới thiệu với người bên cạnh, “Đây chính là Doãn Tu Trúc.”

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Hứa Tiểu Minh oán Tề Mộ: “Thật sự về rồi kìa!”

Tề Mộ sững sốt.

Hứa Tiểu Minh tính toán thời gian nói: “Cậu ấy đây là tối qua đã xuất phát, anh Mộ cậu không phải một cú điện thoại giục cậu ấy về đấy chứ?”

Tề Mộ ngơ ngác lắc đầu: “Tớ không phải, tớ không có, đừng nói liên thiên.”

Hứa Tiểu Minh bị bộ dáng kia của cậu chọc tới ngặt nghẹo.

Doãn Tu Trúc nhìn thoáng về phía bên này, nhiều người như vậy, một mảnh lộn xộn, thật sự không đoán ra anh dựa vào ký hiệu gì khóa trúng Tề Mộ.

Tề Mộ chợt cảm thấy trời thật nóng, nóng đến cả người cậu đổ mồ hôi.

Đáng tiếc Doãn Tu Trúc không thể tới đây, anh thi lên lớp được như vậy, không muốn đến lớp một cũng không thể. Anh không thể nhắc đến yêu cầu chuyển lớp với Doãn Chính Công, cũng không cách nào nhắc đến, mà không cho ra một đáp án hợp lý.

Mặc dù tạm thời ở lớp một, nhưng không vội, cấp 3 vừa mới bắt đầu.

Tới khi huấn luyện buổi chiều kết thúc, Tề Mộ cũng không thể nhìn thấy Doãn Tu Trúc, anh vừa đến quân đội, đã phải nhận quần áo ngủ trang lại phải thu xếp ký túc, còn phải nghe huấn luyện viên phát biểu, cũng không phải một chốc có thể xong việc.

Tề Mộ cơm nước xong liền muốn tới lớp một cọ, huấn luyện viên của bọn họ lườm cậu: “Sao thế, hôm nay không chạy nữa à?”

Tề Mộ: “.....” Thật sự không muốn chạy, Doãn Tu Trúc đã về rồi, cậu cần điện thoại cũng vô dụng.

Ai ngờ cậu không lên tiếng, Hứa Tiểu Minh lại làm câu: “Không chạy đâu, điện thoại của anh Mộ có thể tịch thu rồi.”

Huấn luyện viên hiếu kỳ nói: “Chạy mệt rồi, hay là chơi điện thoại đủ rồi?”

Tên miệng tiện Hứa Tiểu Minh này, mở miệng chính là: “Cậu ấy.....”

Tề Mộ bịt miệng hần, đứng dậy nói: “Em đi chạy.”

Hứa Tiểu Minh nói không ra lời, chớp mắt mãi, phiên dịch chính là: Còn chạy cái quỷ á, Doãn Tu Trúc đã về rồi không phải sao?

Tề Mộ lườm hắn một cái, uy hiếp nói: “Đừng nói ra đấy!”

Hứa Tiểu Minh lơ mơ: Cái này có gì không thể nói.

Tề Mộ cũng không nói nhảm với hắn, đứng dậy đến thao trường. Mọi người ghé tới hỏi Hứa Tiểu Minh, Hứa Tiểu Minh dưới sự uy hiếp, chỉ có thể kéo khóa miệng.

Tề Mộ vừa tới thao trường đã nhìn thấy Ngụy Bình Hi, thiếu niên tóc vàng tựa vào bên tường hút thuốc lá, nhìn thấy cậu tới mới dập thuốc, chạy lên đường chạy.

Tâm tình Tề Mộ rất tốt, bước chân cũng nhẹ nhàng vô cùng: “Tớ qua hôm nay sẽ không chạy nữa.”

Ngụy Bình Hi kinh ngạc nói: “Chia tay rồi hả?”

Tề Mộ: “.....”

Ngụy Bình Hi nói: “Không sao đâu mà, bạn gái không có thì làm điều thuốc, một điều giải ngàn sầu.”

Tề Mộ không bị đầu độc: “Không hút, không có ý nghĩa.” Cái bệnh sạch sẽ kia của Doãn Tu Trúc, đâu nghĩ được mùi thuốc.

“Không đúng.” Ngụy Bình Hi chạy với cậu đã lâu, cũng rất quen rồi, “Cậu chia tay với bạn gái, sao còn vẻ mặt vui vẻ?” Kỳ thực hắn muốn nói là xuân tâm nhộn nhạo, bất quá chưa quen với Tề Mộ đến mức kia.

Tề Mộ cạ lời nói: “Tớ đã nói không có bạn gái.”

Ngụy Bình Hi hỏi: “Vậy cậu suốt ngày nấu cháo điện thoại với ai?”

Tề Mộ: “.....” Rõ ràng chả có chuyện quái gì, sao giải thích khó vậy chứ?

Lại nói Tề Mộ không đi tìm Doãn Tu Trúc, Doãn Tu Trúc lại đến tìm Tề Mộ. Đáng tiếc anh đến ký túc lớp sáu nhưng lại vô huyệt. Đúng lúc chính là Hứa Tiểu Minh cũng không ở đây, Doãn Tu Trúc hỏi, bạn cùng phòng Tề Mộ nói với anh: “Anh Mộ đi chạy rồi.”

Doãn Tu Trúc hơi ngơ, không biết cậu tại sao đi chạy. Bất quá biết Tề Mộ ở thao trường, anh liền xuống lầu đi tới.

Mùa hè ngày dài, gần 7h cũng chưa tối hắc, mặt trời muốn xuống không xuống mà treo ở chân trời, chiếu thao trường một mảnh lu mờ.

Doãn Tu Trúc liếc mắt liền thấy được Tề Mộ, đồng thời cũng nhìn thấy thiếu niên tóc vàng cùng chạy với cậu.

Bọn họ là đối diện anh chạy đến, cho nên lúc Doãn Tu Trúc nhìn thấy Tề Mộ, Tề Mộ cũng nhìn thấy anh.

“Nhanh vậy à?” Tề Mộ lẩm bẩm một câu, tăng nhanh tốc độ chạy tới.

Ngụy Bình Hi một cái liền nhận ra Doãn Tu Trúc, hắn không quá rõ tình hình, bất quá Tề Mộ tăng nhanh bước chân, hắn cũng chạy nhanh chút.

Tề Mộ chạy đến bên cạnh Doãn Tu Trúc dừng lại: “Sắp xếp xong hết rồi?”

Doãn Tu Trúc nhìn chăm chú cậu, những cái khác đều không nghĩ được, chỉ muốn nhìn cậu thật kỹ: “Ừ.”

Tề Mộ cũng đang nhìn anh, hơn nữa sau khi nhìn thấy mặt mũi dưới mắt anh, không khỏi đau lòng nói: “Cậu cũng quá dẫn vật, không cần thiết vội như vậy, huấn luyện quân sự thôi mà, bỏ lỡ thì bỏ lỡ.”

Doãn Tu Trúc nói: “Cả đời cũng chỉ có một lần huấn luyện quân sự cấp 3.”

Tề Mộ cười nói: “Được rồi, dù sao cũng về rồi, vui là được.”

Doãn Tu Trúc cũng cười, hỏi ngược cậu: “Đã giải tán rồi, sao còn chạy?”

Tề Mộ không muốn để anh biết chuyện điện thoại, nhưng tạm thời không nói phét được lý do..... Chỉ có thể nói sang chuyện khác: “Không có gì, chỉ là ban ngày phạm chút lỗi, bị phạt tối chạy.”

Doãn Tu Trúc cau mày, Tề Mộ ban ngày thật sự phạm lỗi, nhưng lỗi này cũng không tiện giải thích, vội vàng lại nói: “Không sao đâu, chạy mấy vòng lại không mệt, dù sao tối ngày mai khẳng định không chạy nữa.”

Lúc này Ngụy Bình Hi đuổi theo tới, hắn vừa lúc nghe thấy câu cuối cùng, nhất thời bừng tỉnh đại ngộ: “Hóa ra là bạn trai à.”

Tề Mộ: “.....”

43. Chương 43

Edit + Beta: Vịt

Doãn Tu Trúc sững sốt, nhanh chóng nhìn về phía Tề Mộ.

Miệng Tề Mộ còn nhanh hơn đầu óc, cậu mở miệng chính là: “Có thể đừng nói buồn nôn vậy chứ? Đây là người anh em của tớ!”

Nghe thấy lời này của cậu, lòng Doãn Tu Trúc trầm xuống, thần thái bình tĩnh tới gần như mặt không biểu tình.

Ngụy Bình Hi “Ồ” một tiếng, âm thanh giương cao, hiển nhiên đối với từ người anh em này có cách nhìn mới.

Tề Mộ sợ hấn ngữ bất kinh nhân tử bất hưu (*), quay đầu khiến Doãn Tu Trúc buồn rầu thì làm sao đây?

((*) Ngữ bất kinh nhân tử bất hưu: đây là câu thơ trong một bài thơ của Đỗ Phủ, tạm dịch là “Lời lẽ chưa kinh động thì chết không yên”)

Tề Mộ chuyển hướng đề tài: “Hai cậu hấn là quen biết nhỉ, còn cần tớ giới thiệu không?”

Ngụy Bình Hi gật đầu với Doãn Tu Trúc: “Vừa về à? Bạn gì vậy.”

Thái độ Doãn Tu Trúc đối với Ngụy Bình Hi rất xa cách: “Có chút chuyện riêng.”

Ngụy Bình Hi và anh cũng bất quá là ở trong trường hợp gặp qua một lần, không tính là quen, chào hỏi là được rồi.

Tề Mộ không hy vọng Doãn Tu Trúc và Ngụy Bình Hi ở lâu, nói: “Tớ còn 3 vòng mới xong việc, cậu về trước đi, tớ đi tìm cậu sau.”

Doãn Tu Trúc: “Tớ bồi cậu.”

Tề Mộ nói: “Không cần đâu, cậu hành hạ mấy hôm nay, thân thể đâu chịu nổi? Nhanh đi nghỉ ngơi.”

Doãn Tu Trúc nhìn Ngụy Bình Hi một cái.

Tề Mộ nói: “Cố lão Ngụy bồi tớ, hai bọn tớ cùng chạy mấy hôm rồi.”

Doãn Tu Trúc nhíu nhíu mày, nói: “Tớ ở đây chờ cậu.”

Tề Mộ gãi gãi đầu nói: “Cậu về trước đi, tớ rất nhanh là chạy xong thôi, sau đó đi tìm cậu.”

Doãn Tu Trúc rũ lông mi, không lên tiếng.

Tề Mộ sợ anh như vậy nhất, vội vàng nói: “Vậy cũng được, tớ chạy nhanh chút.”

Nói xong cậu tăng tốc xông ra ngoài, Ngụy Bình Hi nhìn Doãn Tu Trúc một cái, đi theo.

Tề Mộ chạy thật sự nhanh, trăm mét giống như chạy nước rút, đây cũng chính là Ngụy Bình Hi, những người khác đâu thể nhẹ nhàng đuổi theo như vậy.

“Cậu ấy sao thế?”

Ngụy Bình Hi không mở miệng còn tốt, vừa nói Tề Mộ liền hơi tức: “Còn không phải cậu nói linh tinh, chọc giận cậu ấy.”

Ngụy Bình Hi nói: “Không tới mức đó chứ.” Hắn mặc dù là sơ giao với Doãn Tu Trúc, nhưng lại rất hiểu Doãn Tu Trúc, chỉ hắn từng bình luận về Doãn Tu Trúc, là — tuổi còn trẻ, lòng dạ thâm sâu, kỹ năng gặp người nói tiếng người gặp quỷ nói tiếng quỷ đã có xu hướng level max.

Một người ở trong đồng người trưởng thành đều bình tĩnh giọt nước không lộ như vậy sẽ bởi vì một câu là tức giận?

Hơn nữa..... Ngụy Bình Hi hỏi: “Hai cậu thật sự không phải một đôi?”

Tề Mộ cau mày nói: “Cậu còn liên thiên, chúng ta liên không làm bạn bè nữa.”

Thấy bộ dạng cậu không giống giả bộ, Ngụy Bình Hi cười ha ha: “Được rồi, giỡn thôi mà, đừng coi là thật.”

Tề Mộ lại cảm thấy trong lòng phiền muộn, chạy bộ cũng không thoải mái.

Ngụy Bình Hi rất thích người bạn mới này, nói nhẹ nhàng: “Vây tở lát nữa đi chịu đòn nhận tội với Doãn Tu Trúc, xin cậu ấy tha thứ cho sự lỗ mãng của tớ?”

Thần thái Tề Mộ ôn hòa lại: “Cậu đừng chọc cậu ấy nữa là được.”

Ngụy Bình Hi: “Tuân lệnh, đội trưởng!”

Tề Mộ nhớ tới đội trưởng của mình còn là hắn nhường, mặt căng cứng cũng buông lỏng, khóe miệng mang theo cười.

Doãn Tu Trúc ở phía xa nhìn, ánh mắt thay đổi thất thường, dường như muốn kéo bầu trời kia vào trong tà dương tăm tối.

Tề Mộ trước giờ giống như ánh sáng tồn tại, cậu luôn có thể hấp dẫn đủ loại người. Nhưng qua nhiều năm như vậy, chỉ cần anh ở bên cạnh cậu, Tề Mộ sẽ không quảng anh ở một bên, cười cười nói nói với người khác.

— Có lẽ Ngụy bồi tở, hai bọn tở chạy cùng nhau mấy ngày rồi.

Thời gian 4 ngày, bọn họ quen như vậy sao? Doãn Tu Trúc nắm chặt nắm đấm, sợ hãi cảm giác bất an Tề Mộ rời xa anh.

Lúc chạy đến trước mặt Doãn Tu Trúc, Tề Mộ so ngón tay với anh nói: “Còn thiếu 2 vòng.”

Ngụy Bình Hi thấy cậu nóng lòng muốn về, nói với Tề Mộ: “Hai bọn mình thi, xem ai chạy xong trước.”

Tề Mộ ước không được, lập tức ứng chiến: “ĐI, lần trước tớ hơi vội, lần này tớ chắc thắng.”

Ngụy Bình Hi trầm nghĩ: Cậu lần này e rằng còn gấp hơn lần trước.

Bắt quá chạy bộ không giống thi vượt chướng ngại vật, gấp một chút ngược lại chạy nhanh hơn.

Hai thiếu niên xông ra như tên bắn, giống như tuần mã tránh thoát dây cương, dùng thân thể tràn đầy sức sống tuổi trẻ trang điểm cho đường chạy vàng chói dưới ánh chiều tà.

Doãn Tu Trúc ngay cả một câu cũng chưa kịp nói, chỉ có thể nhìn bóng lưng bọn họ chạy như bay.

Thân ở mùa hè nóng bức, nhưng dường như có con dao băng cắm vào trái tim Doãn Tu Trúc.

Lúc lại lần nữa đi qua bên cạnh Doãn Tu Trúc, Tề Mộ ngay cả tốc độ cũng không hạ đã vọt tới, cậu chậm hơn Ngụy Bình Hi một chút, đang thúc lực chân đuổi theo hắn.

Doãn Tu Trúc đã lâu không có loại cảm giác này, mùi vị ở nơi tiếng người ồn ào nhưng thân ở đảo cô lập.

Hai người cơ hồ đồng thời đến điểm cuối, Tề Mộ thở hổn hển: “Cậu chạy cừ thật.”

Ngụy Bình Hi cũng trán đổ mồ hôi: “So ra kém cậu.” Chỉ vì không để Doãn Tu Trúc chờ lâu liều mạng như vậy? Ngụy Bình Hi phục, rất phục “tình anh em” cảm thiên động địa này.

Tề Mộ thấy Doãn Tu Trúc không lên tiếng, làm sôi nổi không khí nói: “Cậu xem hai bọn tớ ai thắng?”

Doãn Tu Trúc không trả lời.

Ngụy Bình Hi bình phục hô hấp, tìm điều thuốc.

Hắn vừa muốn châm, Tề Mộ liền nói: “Cậu có thể hút ít thuốc không?” Doãn Tu Trúc vẫn ở đây đó!

Ngụy Bình Hi nói: “Không có thuốc, tớ nghèo tại chỗ.”

Tề Mộ bình thường cũng không nói gì, chỉ là hiện tại Doãn Tu Trúc ở đây, cậu phải vạch rõ giới hạn với thứ chướng khí mù mịt này: “Cách hút của cậu, không nghèo tại chỗ thì cũng gần như vậy.”

Ngụy Bình Hi nghe nhiều lời như vậy rồi, thuận miệng chính là: “Mẫu đơn yên hạ tử, thành quỷ cũng phong lưu.”

(Câu đúng của nó là “Mẫu đơn hoa hạ tử, tổ quỷ dã phong lưu” (chết dưới hoa mẫu đơn thành quỷ cũng phong lưu), nhưng ở đây bạn Hi thay “hoa” bằng “yên” (thuốc lá))

Tề Mộ bị hắn chọc cười: “Cậu mới bao nhiêu, đã.....”

Cậu còn chưa nói xong, Doãn Tu Trúc ngắt lời nói: “Tớ về trước.”

Anh xoay người liền đi, Tề Mộ nóng nảy, cũng chẳng quan tâm Ngụy Bình Hi nữa, mấy bước đuổi theo: “Nên đi sớm rồi, đứng đó rõ nhàm chán.”

Lời này của cậu càng đâm trái tim Doãn Tu Trúc thành tổ ong vò vẽ, anh biết Tề Mộ không phải đuổi anh đi, nhưng không nhịn được nghĩ như vậy, dù sao vừa nãy anh thật sự dư thừa, còn dư thừa hơn cả đèn đường dưới ánh mặt trời.

Tề Mộ nhận thấy được Doãn Tu Trúc tâm tình không tốt, cậu nhỏ giọng hỏi: “Sao thế?” Cậu kỳ thực rất lo lắng tình hình của Vu Đại Vân, rất lo lắng Doãn Tu Trúc tốt khoe xấu đây.

Doãn Tu Trúc đầy lòng đều là lời, nhưng ngay cả một câu cũng không nói ra được, anh không có quyền bảo Tề Mộ không thân thiết với người khác, không có quyền can thiệp vào sở thích của Tề Mộ, càng không có tư cách để trong lòng Tề Mộ chỉ có anh.

Doãn Tu Trúc thấp giọng nói: “Vừa xuống máy bay, hơi mệt chút.”

Tề Mộ ảo não nói: “Tớ đã nói cậu quá dằn vặt, thời gian 4 ngày bay vòng quanh trái đất một vòng, có thể không mệt sao? Sao phải về vội vậy, huấn luyện quân sự thật sự không có ý nghĩa, vừa khổ vừa mệt vừa bẩn, cậu.....”

Doãn Tu Trúc chột nhìn về phía cậu: Nếu về muộn mấy ngày, anh vẫn sẽ là người thân thiết nhất của cậu sao? Anh không cầu nhiều hơn, ít nhất muốn làm bạn tốt nhất của cậu.

Tề Mộ bị anh nhìn tới sững sốt, không nói ra lời.

Doãn Tu Trúc thu hồi tầm mắt, vắn lông mày nói: “Không muốn ở lại Mỹ quá lâu.”

Tề Mộ vừa nghe liền biết Vu Đại Vân khẳng định tình huống không tốt, tìm cậu nhồi một cái, hết sức đau lòng: “Về rồi thì đừng nghĩ nhiều quá, về nghỉ ngơi sớm chút.”

Doãn Tu Trúc cắn răng: “Chúng ta không ở cùng ký túc.” Về nghỉ sớm chút sẽ phải tách ra, anh mới nhìn thấy cậu, thậm chí cũng chưa nói chuyện tử tế với cậu.

Tề Mộ nói: “Chẳng có cách nào hết, ký túc là dựa theo lớp phân chia.”

Doãn Tu Trúc mím chặt môi mỏng, không lên tiếng.

Tề Mộ nhất thời cũng không biết nói gì cho phải, kỳ thực cậu cũng không quá muốn về ký túc, cậu và Doãn Tu Trúc cách hai tầng, một ở phía nam một ở phía bắc, rất xa. Nhưng không về ký túc thì nghỉ ngơi thể nào? Nơi này là quân doanh, không phải nhà mình.

Sắc mặt Doãn Tu Trúc đã rất không tốt, tiếp tục nhin, huấn luyện ngày mai làm sao đây? Tề Mộ thật sự ảo não cực kỳ, nếu cậu sớm nghĩ tới những thứ này, đừng có cả ngày nói chuyện huấn luyện quân sự lý thú gì đó, Doãn Tu Trúc cũng sẽ không tò mò chạy tới.

Hai người đứng ở chỗ này, tâm tư khác nhau, nhưng nghĩ đến đều là đối phương.

Cuối cùng Doãn Tu Trúc vẫn thỏa hiệp, anh không nỡ cứ về như vậy, anh muốn nhìn Tề Mộ nhiều thêm chút.

“Cái này cho cậu.” Doãn Tu Trúc lấy hộp nhỏ đặt trong túi áo ra.

Tề Mộ sau khi thấy rõ trong đôi mắt đen toàn là kinh hãi: “Socola?” Trời ạ, cậu nhớ nó sắp chết!

Doãn Tu Trúc nhẹ giọng nói, “Thời gian gấp, mua ở sân bay.”

Lúc này đâu quan tâm tốt xấu gì nữa? Tề Mộ một cái cầm tới, vui rạo rức nói: “Vẫn là cậu tốt với tớ.”

Doãn Tu Trúc bởi vì một câu nói của cậu, mùi mật trong lòng lại quét sạch hơn nữa, đau nhói ào ạt kia vẫn đó, nhưng không khó chịu vậy nữa.

“Socola lần trước cậu nói ngon tớ không mua được.” Doãn Tu Trúc vẫn nhớ mình hồi sơ nhị về, trong cái hòm mang theo có loại Tề Mộ thích ăn nhất, anh đi Mỹ tìm mấy chỗ cũng không mua được, có lẽ thành phố xa chút sẽ có, nhưng thời gian của anh quá ngắn, không kịp đi mua.

Tề Mộ bóc ra đút một viên vào miệng nói: “Không sao đâu, cậu mua đều ngon.”

Trong lòng Doãn Tu Trúc mềm nhũn, khóe miệng rớt cục nở nụ cười, nói: “Không được ăn nhiều quá.”

Tề Mộ nói: “Tớ mấy hôm nay đều thèm sắp chết rồi, cậu không biết thức ăn nhà ăn đâu, heo cũng không ăn!”

Doãn Tu Trúc nói: “Huấn luyện quân sự là tới chịu khổ.”

Tề Mộ nhìn nhìn anh nói: “Tớ sợ cậu không chịu khổ được.”

Doãn Tu Trúc nói: “Tớ có thể.”

Tề Mộ cũng không lo lắng nhiều như vậy, cậu nói: “Dù sao cũng qua nửa rồi, chả mấy ngày nữa là có thể về.”

Doãn Tu Trúc gật gật đầu, đáp lại.

Tề Mộ thấy thần thái anh tốt lên nhiều, nói: “Nếu không bọn mình đến nhà ăn ngồi lát?” Trời vừa tối, muỗi nhiều tới mức hợp thành đàn, cả người cậu đều là u cục, dù sao cũng không thể để Doãn Tu Trúc bị châm nổi đóm đỏ khắp người.

Doãn Tu Trúc chỉ muốn ở lâu với cậu một lát: “Qua giờ cơm cũng có thể vào?”

Tề Mộ nói: “Đi xem xem, thật sự không được thì leo cửa sổ thôi.”

Doãn Tu Trúc ngẩn ra, rốt cục lộ ra nụ cười: “Được.”

Hai người bọn họ vận khí không tệ, thật sự có cửa sổ mở, hai người đều thân thủ nhanh nhẹn, không cần tốn sức đều trèo vào được.

Hai người bọn họ trốn ở nhà ăn, ăn socola, câu có câu không trò chuyện. Thời gian trôi qua thật nhanh, dường như chưa nói cái gì cũng đã 9h.

Lúc này thật sự phải về, Tề Mộ nói: “Đi thôi, nếu không ngủ mai cậu khẳng định không dậy nổi.”

Doãn Tu Trúc kỳ thực mệt lắm rồi, mí mắt đánh nhau mãi, cuối cùng không miễn cưỡng nữa.

Hai người bọn họ về ký túc của mình, Tề Mộ vừa vào phòng, Hứa Tiểu Minh liền ghé tới nói: “Có ngon không?”

Tề Mộ liếc hần một cái: “Cậu tuổi chó đấy à?”

Hứa Tiểu Minh nói: “Nghĩ cũng biết mà, Doãn Tu Trúc sẽ không mang cho cậu ăn? Cậu ấy nửa đường đến đây, khẳng định vẫn chưa bị kiểm tra đột kích.”

Tề Mộ chỉ có thể lưu luyến không rời lấy ra một miếng socola, bẻ miếng to như móng tay cho hắn.

Hứa Tiểu Minh nhìn vụn socola trong lòng bàn tay, vẻ mặt khiếp sợ: “Anh Mộ cậu kệt xỉ vậy à!”

Tề Mộ háng háng cổ giọng nói: “Vật tư thiếu thốn, có thể cho cậu đã là coi cậu là anh em ruột rồi.”

Hứa Tiểu Minh khóc lóc om sòm lẫn lộn: “Tớ nếu có anh em ruột như cậu, tớ đã đựng đầu vào cái ván giường này rồi.”

Tề Mộ nói: “Đựng nhanh xem nào, tớ chờ sờ thi thể.” Miếng socola móng tay đã là của quý của quân doanh.

Hứa Tiểu Minh: “.....” Nhanh nhanh chóng chóng nhét socola vào trong miệng, giỡn à, chết cũng phải chết rõ ràng sạch sẽ!

Lại nói Doãn Tu Trúc vừa về ký túc, huấn luyện viên liền đến đánh úp anh: “Nộp hành lý lên, chờ huấn luyện quân sự xong lại trả cho em.”

Doãn Tu Trúc hỏi: “Toàn bộ sao?”

Huấn luyện viên đều là người thô kệch trong trại lính, kỳ thực rất sợ kiểu người như Doãn Tu Trúc, vừa nhìn chính là phần tử tinh anh IQ cao EQ cao, cho dù còn trẻ, nhưng cũng đã có thể nhìn ra tương lai sẽ ưu tú cỡ nào.

Huấn luyện viên nói: “Phải, phải nộp lên hết.”

Doãn Tu Trúc chỉ vác một cái balo, sau khi mở ra đồ vật bên trong ngăn nắp tới mức khiến huấn luyện viên cũng ngưỡng thờ tay đựng vào.

Doãn Tu Trúc nói: “Ngài trực tiếp mang balo đi đi.”

Huấn luyện viên gật gật đầu, lúc đưa tay xách balo của anh lại có ảo giác khả năng sẽ làm bắn của anh.....

“Đúng rồi.” Huấn luyện viên lại hỏi, “Em mang theo điện thoại không? Cái này cũng phải nộp lên.”

Doãn Tu Trúc hỏi: “Điện thoại cũng không thể mang theo?” Vậy Tề Mộ gọi điện cho anh thế nào.

Huấn luyện viên nói: “Tất cả thiết bị điện tử đều phải giao lên.”

Doãn Tu Trúc từ trong túi lấy điện thoại ra, sau khi tắt máy bỏ vào ngăn kếp balo.

Nhiệm vụ của huấn luyện viên hoàn thành, liền đi về, dặn dò bọn họ ngủ sớm chút, ngày mai còn phải dậy sớm.

Doãn Tu Trúc và Phương Tuấn Kỳ phân cùng một ký túc, Phương Tiểu Mập hỏi: “Nhanh vậy đã về rồi?”

Doãn Tu Trúc nói: “Không có việc gì thì nhanh về thôi.”

Phương Tuấn Kỳ cũng không hỏi nhiều, liền nói: “Mấy ngày cậu đi, làm Tề Mộ lo lắng lắm đấy.”

Tâm Doãn Tu Trúc chợt động: “Sao thế? Tớ thấy cậu ấy rất thích nơi này.”

“Là rất thích đó,” Phương học bá bình thường trào phúng, “Thích tới mức ngày nào cũng phải chạy 10 vòng thao trường.”

Doãn Tu Trúc nghĩ tới hai thiếu niên chạy dưới trời chiều, thần sắc lạnh: “Cậu ấy thích vận động.”

Phương Tuấn Kỳ nhìn anh một cái nói: “Cậu ấy thích điện thoại của cậu ấy hơn.”

Doãn Tu Trúc quay đầu nhìn y, nghe ra có ngụ ý.

Lúc này bên cạnh có chàng trai tính cách cởi mở nói: “Tề Mộ trâu bò lắm, vừa khai giảng đã thành danh nhân, lúc huấn luyện viên tịch thu đồ, trong balo đây ặc toàn socola, cũng không biết nhét vào thế nào, tới giờ vẫn là câu đố chưa giải được.....”

Nghe được một nửa, Doãn Tu Trúc liền không nhịn được cong cong khóe miệng, rất tiếc không thể nhìn thấy một màn đó.

Nam sinh lại nói: “Sau đó điện thoại của cậu ấy reo, huấn luyện viên bảo cậu ấy giao điện thoại lên, cậu ấy ngẩng đầu ưỡn ngực kính lễ — Báo cáo huấn luyện viên, không đưa!” Hắn còn làm mẫu động tác đó, chọc mọi người trong ký túc không thôi.

Doãn Tu Trúc ngẩn người.

Phương Tuấn Kỳ tiếp lời: “Huấn luyện viên cũng không phải ăn chay, liền bảo cậu ấy muốn điện thoại cũng được, mỗi ngày chạy 10 vòng.”

Nam sinh tiếp tục nói: “Anh Mộ của chúng ta bá khí kinh khủng luôn, sẵn khoải tiếp nhận khiêu chiến!”

Doãn Tu Trúc hồi lâu mới hồi phục tinh thần: “Cậu ấy mỗi ngày chạy 10 vòng là vì điện thoại?”

Phương Tuấn Kỳ nói: “Ừ á, Ngụy Bình Hi thì xa thuốc không sống được, cậu ấy thì cách điện thoại liền thở không ra hơi.”

Nam sinh kia cũng ồn ào theo: “Second, hand, smoke gộp lại rồi tách ra.”

(Second-hand smoke: hút thuốc bị động)

Doãn Tu Trúc: “.....”

Tề Mộ nhất định muốn giữ điện thoại lại là vì cái gì? Là muốn liên lạc với anh.

Mấy hôm nay bọn họ có thể gọi điện thoại lâu như vậy, là Tề Mộ mỗi ngày chạy 10 vòng đổi lấy sao?

Bình dấm chua vốn đã đổ hoàn toàn biến thành bình mật.

Doãn Tu Trúc muốn gặp Tề Mộ, ngay lập tức hiện giờ muốn gặp cậu.

44. Chương 44

Edit + Beta: Vịt

***** Càng ngày càng đáng yêu awnnn. Ban đầu tui làm chỉ vì thấy văn án hay với muốn thử thể loại vườn trường, nhưng càng làm càng thấy đáng yêu. Quả không uống hơn 1 tỷ tích phân =))))))

Doãn Tu Trúc bỗng dưng đứng dậy, nam sinh đang ồn ào bị dọa giật mình.

Phương Tuấn Kỳ nhìn về phía anh, Doãn Tu Trúc nói: “Tớ đi ra ngoài chút.”

Phương Tuấn Kỳ một cái nhìn thấu tâm tư anh: “Muộn thế này rồi.....” Có việc ngày mai hẵng nói không được sao? Tề Mộ cũng không chạy được.

Doãn Tu Trúc đâu chờ được chứ? Bảo anh ở ký túc đợi một đêm, anh không chợp mắt được.

“Tớ về nhanh thôi.” Anh bỏ lại câu này liền ra ngoài, Phương Tuấn Kỳ cũng chỉ có thể xuống giường, giúp anh ở trên giường làm người giả, ngừa kiểm tra phòng bị phát hiện.

Đám bạn cùng phòng rất tò mò: “Cậu ấy đi làm gì?” Mặc dù vừa nãy một mực nói về Tề Mộ, nhưng bọn họ thật sự không có cách nào liên tưởng đến chân tướng.

Phương Tuấn Kỳ ngừng chút, bí hiểm nhìn về phía ngoài cửa sổ, một bộ giải thích nghi hoặc cho chúng sinh: “..... Quý biết.”

Đám bạn cùng phòng: “.....” Nhây vui lắm hả lão nhị khối!

(Ý là thành tích của Phương Mập xếp thứ 2 khối)

Phương Tuấn Kỳ đương nhiên biết Doãn Tu Trúc đi làm gì, y thỉnh thoảng không có đề để làm, còn sẽ suy nghĩ chút: Doãn Tu Trúc đối với Tề Mộ thật sự quá lệ thuộc, nhiều năm như vậy cứ giống như tơ hồng vàng (*) quấn lấy đại thụ, không chịu thả lỏng chút nào.

((*) tơ hồng vàng: một loại cỏ leo)

Nói tới cũng không thể nào buông tay, buông tay e là ngay cả mạng sống cũng không còn.

Con người mà, ai không muốn sống tốt chứ.

Phương đại sư triết học 3 giây, cảm thấy vẫn là đề toán có ý nghĩa, quay đầu làm bài thi.

Đã hơn 10 rưỡi, trong hành lang không một bóng người, ngay cả huấn luyện viên cũng không đi ra ngoài tuần tra, bước chân Doãn Tu Trúc rất nhẹ nhưng đi rất nhanh, từ Bắc đến Nam tự hồ chỉ đi chưa tới 1 phút. Theo lý thuyết tòa ký túc rách nát u ám này, hành lang ánh sáng lạnh tái nhợt này, đi một mình hấn dọa người? Đối thành Tề Mộ, nhất định tự dọa ngu mình, nhưng đầy lòng Doãn Tu Trúc đều là hoa nhỏ, chỉ thiếu xuất hiện piupiupiu.

Cái gì gọi là chua ngọt ngon miệng? Mùi vị chua trước ngọt sau hồi vị vô cùng. Doãn Tu Trúc chua cả ngày, miếng đường lúc gần ngủ lại khiến anh ngọt muốn chết.

Anh một đường đi tới ký túc Tề Mộ, gõ gõ cửa.

Tề Mộ đang chuẩn bị ngủ, thỉnh thoảng vang lên tiếng gõ cửa, còn tưởng là huấn luyện viên kiểm tra phòng.

Hứa Tiểu Minh quần chắn nói: “Không đúng, huấn luyện viên lúc nào thì gõ cửa trước kiểm tra phòng sau?” Lần đó không phải giống như tảo hoàng đả phi (*) mà xông vào sao?

((*) tảo hoàng đả phi: càn quét tệ nạn loại bỏ những điều sai trái)

Tề Mộ cũng không suy nghĩ nhiều, cậu nói: “Im mồm đi, lát nữa tóm cậu ra phạt đứng.”

Hứa Tiểu Minh tìm đường chết nói: “Tớ cảm thấy không phải huấn luyện viên, không chừng là ma.....”

Tề Mộ: “.....” Lòng tơ mọc hết lên rồi á!

Lúc này ngoài cửa truyền đến âm thanh vô cùng nhẹ: “Tề Mộ?”

Tề bá chủ hít khí, cả người đều rúc vào trong chắn — Tiên sư, con ma này còn đến tìm cậu!

Lá gan Hứa Tiểu Minh lớn hơn anh Mộ của hấn chút, để lại hai mắt âm thanh buồn bực nói: “Nghe tiếng hình như là Doãn Tu Trúc?”

Tề Mộ xoạt cái từ trong chắn thò đầu ra — Doãn Tu Trúc? Muộn thế này rồi cậu ấy đến làm gì? Là xảy ra chuyện gì?

Cậu vội vàng từ trên giường trở mình xuống, Hứa Tiểu Minh lại bắt đầu thiếu đồn: “Anh Mộ cậu đừng vội mà, không chừng con ma này cố ý dùng tiếng Doãn Tu Trúc lừa cậu đến.....”

Bạn cùng phòng của bọn họ không nhin nổi, cười nói: “Đâu có ma chứ, hơn nữa Tề Mộ sẽ sợ ma sao?”

Tề bá chủ sợ đến 2 chân run rẩy: “.....”

Hứa Tiểu Minh nói: “Ma không giống người mà, anh Mộ của tớ đánh người không thành vấn đề, đánh ma thì đánh thế nào?”

Hấn càng nói càng như thật, Tề Mộ cũng muốn bò lại trên giường, quần chật chắn.

Lúc này ngoài cửa lại truyền tới âm thanh Doãn Tu Trúc: “Ngủ rồi sao?”

*** nghe thế nào cũng là Doãn Tu Trúc, Tề Mộ không để ý tới Hứa Tiểu Minh, mặc quần áo ngủ trang vào đi mở cửa, về phần tại sao buổi tối nóng như vậy còn muốn mặc quần áo ngủ trang, đó đương nhiên là quân phục trên người, một thân chính khí!

Tề Mộ vừa mở cửa ra, lúc nhìn thấy Doãn Tu Trúc thở phào nhẹ nhõm đồng thời lại có chút khản trương: “Sao thế?”

Doãn Tu Trúc sau khi nhìn thấy cậu trái tim đập nhanh hơn: “Quấy rầy cậu ngủ.”

“Tớ vẫn chưa ngủ.” Tề Mộ lại hỏi anh, “Sao cậu chưa ngủ?” Nương ánh đèn tái nhợt, cậu nhìn thấy quãng thâm đáy mắt Doãn Tu Trúc.

Doãn Tu Trúc thở khê: “Vừa định ngủ.”

“Sao lại không ngủ?” Sóng não Tề Mộ toàn vì nghĩ cho anh, “Có phải không ngủ quen hay không?” Kỳ thực điều kiện ở của lớp một tốt hơn rất nhiều, cũng không phải các huấn luyện viên thiên vị học bá, mà là học bá phần lớn tự giác, sẽ không ném loạn nhét loạn tất thối như mấy đại hán keo kiệt ở ký túc xá cậu.

Doãn Tu Trúc lắc lắc đầu, thấy Hứa Tiểu Minh thò đầu nhìn, nói với Tề Mộ: “Tiện ra ngoài không?”

Tề Mộ: “Được.” Trở tay đóng cửa lại, chặt đứt lòng hiếu kỳ của Hứa Tiểu Minh.

Hành lang vắng vẻ lực sát thương đối với Tề Mộ rất lớn, cậu và Doãn Tu Trúc đi tới cửa thang lầu, mới hỏi: “Sao thế? Có chuyện gì?”

Doãn Tu Trúc nói: “Vừa rồi huấn luyện viên tịch thu đồ của tớ.”

Tề Mộ hỏi: “Là có gì cần dùng gấp sao?” Cậu vẫn còn đặc quyền, có thể xin huấn luyện viên.

Doãn Tu Trúc cũng không biết những thứ này, anh nhìn cậu, nhẹ giọng nói: “Điện thoại di động cũng bị tịch thu.”

Tề Mộ hậu tri hậu giác kịp phản ứng.

“Hóa ra ở đây không thể dùng điện thoại.” Doãn Tu Trúc nương bóng mờ hành lang, không chút kiêng kỵ mà nhìn Tề Mộ.

Tề Mộ cười khan nói: “Quy định là không thể dùng, nhưng có thể có lối tắt khác chứ sao.”

Doãn Tu Trúc yên lặng nhìn cậu, trông âm thanh có đau lòng: “Mỗi ngày đến thao trường chạy 10 vòng sao?”

Tề Mộ: “.....” Ài, thiệt cậu còn nghĩ đủ cách giấu diếm, căn bản không giấu được mà!

Tề Mộ gãi gãi tóc nói: “Không cần gấp đâu, chạy 10 vòng đối với tớ mà nói là việc cón con.”

Doãn Tu Trúc nói: “Huấn luyện khổ như vậy, còn phải chạy, cậu.....”

Tề Mộ thở dài, bất đắc dĩ nói: “Biết ngay cậu sẽ nhắc mãi, cho nên mới muốn gạt không nói cho cậu.” Cậu không cảm thấy chạy 10 vòng mệt như nào, nhưng biết nếu để cho Doãn Tu Trúc biết chuyện này, anh nhất định sẽ đau lòng.

Trong lòng Doãn Tu Trúc một mảnh nóng hổi, nói: “Kỳ thực không liên lạc cũng được, chỉ 4 ngày, cần gì đi chạy.”

Xem đi..... Giờ bắt đầu rồi..... Tề Mộ đỡ khóc đỡ cười nói: “Cậu nếu là đi nghỉ phép, tớ khẳng định không liên lạc với cậu.” Không liên lạc, không quấy rầy.

Doãn Tu Trúc ngẩn ra.

Tề Mộ cũng không che giấu nữa, nói ra lo lắng của mình: “Cậu là đi gặp dì Vu, tình huống của dì ấy tớ cũng không phải không biết, tớ lo lắng cho cậu mà, sợ cậu trong lòng khó chịu lại không có ai nói.”

Cái tính cách hủ nút này của Doãn Tu Trúc, cậu hỏi anh còn không nói, chứ đừng nói là không hỏi, mặc dù hai người liên lạc cũng không nhắc tới việc này, nhưng có thể nói chuyện với anh, hẳn trong lòng anh cũng thoải mái chút.

Doãn Tu Trúc hoàn toàn cứng lại, anh ngơ ngẩn nhìn về Tề Mộ, chỉ có thể run cổ họng gọi tên cậu: “Tề Mộ.....”

Sao có thể có Tề Mộ tốt như vậy? Cậu ấy sao có thể đối với anh tốt như vậy?

Tề Mộ nghe âm thanh này của anh, biết thằng nhãi này lại cảm động rồi..... Trời ạ, giữa bạn bè quan tâm nhau không phải là nên sao!

“Được rồi được rồi,” Cái đầu dừa của Tề Mộ xoay chuyển, dỗ anh, “Doãn ca ca đã là người làm anh, đừng rút nước mắt nữa.” Kỳ thực cậu rất nhiều năm không thấy Doãn Tu Trúc khóc rồi, nhưng bộ dạng muốn khóc không khóc của anh càng khiến cậu đau lòng.

Doãn Tu Trúc thật sự không nhịn được, một tay kéo cậu vào trong ngực, dùng sức giữ chặt.

Tề Mộ ngậy ngẩn cả người, tay cũng không biết đặt đâu, mắt cậu chớp chớp: “Không sao đâu.” Nói tới lúc tay Doãn Tu Trúc lớn thật, siết tới cậu đau eo.

Doãn Tu Trúc một chút cũng không muốn buông ra, nhưng lại không dám vượt tuyến nữa, chỉ có thể nhắm mắt, nhẹ giọng nói: “Cám ơn.”

Tề Mộ bất đắc dĩ nói: “Ding dong, Doãn cảm ơn đã online.”

Doãn Tu Trúc bị cậu chọc cười, toàn bộ trong mắt là ôn nhu, anh lưu luyến không rời buông cậu ra, muốn để cậu trở về ngủ.....

“Cậu chỗ này.....” Tề Mộ đột nhiên kéo cổ áo anh.

Doãn Tu Trúc theo bản năng đưa tay đỡ, nhưng Tề Mộ vẫn nhìn thấy.

Trong hành lang ánh sáng nghiêng, từ trên chiếu xuống vừa vắn rơi vào trên cổ Doãn Tu Trúc, Tề Mộ vốn không để ý đến, nhưng bởi vì cái ôm kéo lệch cổ áo anh, cậu liếc mắt là thấy — Đó là dấu tay, xanh tím nổi bật trên da thịt trắng nõn.

Tim Tề Mộ giống như bị đâm một cái, cậu lấy tay Doãn Tu Trúc ra, đối diện ánh đèn nhìn rõ ràng.

Doãn Tu Trúc cũng không che giấu nữa, hơi nghiêng cổ mặc cậu nhìn. Đó là Vu Đại Vân cấu, như muốn kéo da thịt anh xuống vậy, dùng sức cấu. Kỳ thực cũng không đau, hơn nữa vết thương này một khi bầm tím, đã không có cảm giác quá lớn, chỉ bất quá lúc đầu ngón tay hơi lạnh của Tề Mộ rơi vào bên trên, anh cảm giác từng tia đau đớn.

Không phải là da thịt đau, là tâm tình tủi thân hèn nhất đang quấy phá. Đứa trẻ biết rõ khóc cũng vô dụng, lúc ở một mình sẽ không khóc, chỉ khi có người chú ý quan tâm nó, nỗi tủi thân kia giống như sóng biển cuộn cuộn, một lớp hơn một lớp, không đè xuống được.

Đối mặt với Vu Đại Vân, đối mặt với Doãn Chính Công, đối mặt với hộ sĩ và bác sĩ đồng tình anh, Doãn Tu Trúc rất bình tĩnh, trong lòng không có chút khổ sở nào.

— Anh kiên cường tới khiến nhân sinh kinh sợ.

Nhưng trở về chỗ Tề Mộ, một khi bị cậu nhìn thấy, cảm nhận được tình yêu thương mà cậu đối với anh, anh rốt cục rõ ràng nghe thấy tiếng tim đập của mình, rốt cục cảm giác được đau.

Chớp mũi Tề Mộ chưa xót, âm thanh nghẹn ngào: “Dì ấy sao có thể đối với cậu như vậy.” Cậu ở đây, dì ấy muốn giết cậu ấy sao?

Doãn Tu Trúc chẳng lẽ không phải con dì ấy? Dì ấy còn xứng làm một người mẹ sao? Thần chí không rõ thì sao? Bị điên có thể trở thành cái cơ tổn thương người khác sao!

Doãn Tu Trúc cầm tay cậu xuống: “Không sao đâu.”

Tề Mộ mở miệng, muốn nói lại sợ nói nhiều chọc anh càng khó chịu. Doãn Tu Trúc nói: “Tớ đã về rồi, trong khoảng thời gian ngắn không gặp bà ấy nữa.”

Điều này khiến Tề Mộ càng đau lòng, đều nói chưa từng gặp phải không tưởng tượng ra được đối phương đang trải qua cái gì, nhưng Tề Mộ có thể cảm nhận được, cậu biết Doãn Tu Trúc sống có bao cực khổ.

Tề Mộ nói, “Lần sau cậu đi Mỹ, tớ đi cùng cậu.”

Mắt Doãn Tu Trúc hơi mở, rất kinh ngạc.

Tề Mộ ở trong bóng râm, nhưng một đôi con người phát sáng như sao sớm: “Có tớ ở đây, không ai có thể bắt nạt được cậu.” Cho dù là mẹ cậu cũng không được.

Doãn Tu Trúc ngẩn người, tiếp theo mím môi cười, tất cả thống khổ, khó chịu, sự lo lắng và không lo lắng trong lòng anh đều biến mất.

Anh cảm giác mình may mắn. Mất đi rất nhiều, nhưng lại gặp được Tề Mộ tốt nhất thế gian.

“Ai ở đó!” Một tiếng quát chói tai dọa Tề Mộ suýt nữa nhảy dựng lên.

Doãn Tu Trúc phản ứng cực nhanh, kéo Tề Mộ lại, dẫn cậu chạy vào bóng râm. Tề Mộ cũng kịp phản ứng, nhỏ giọng nói: “Bên, này!”

Khúc rẽ cầu thang tầng 1 có một nhà kho nhỏ.

Thiệt hai người thân thủ nhanh nhẹn, lúc này mới khó khăn lắm sau khi bị phát hiện trốn vào.

Nhà kho nhỏ vô cùng, hai thiếu niên hơn 1m8 chen chúc bên trong ngay cả đầu cũng không ngẩng được.

Doãn Tu Trúc thuận thế ôm lấy cậu, dán lỗ tai cậu nói: “Đừng lên tiếng.”

Tề Mộ đâu dám lên tiếng, tay không có chỗ để dứt khoát vòng trên eo Doãn Tu Trúc.

Phía sau lưng Doãn Tu Trúc chợt cứng đờ, lại bắt đầu sự dày vò ngọt ngào.

Tề Mộ lắng tai nghe, qua một lát mới cười nói: “Hai bọn mình giống như đang yêu đương vụng trộm vậy.”

Doãn Tu Trúc: “.....” Cậu không nói anh đã có phản ứng rồi, giờ nói ra quả thực là đổ dầu vào lửa.

Tề Mộ còn đang cười ngây ngô: “Ha, Doãn-liet, nếu vết cắn trên tực thủ của tớ.....”

Doãn Tu Trúc đâu dám để cậu nói thêm gì nữa: “Cẩn thận gọi Juliet ra thật đấy.”

(Juliet phiên âm tiếng Trung là Chu Lệ Diệp, ở đây bạn Mộ gọi bạn Trúc là Doãn Lệ Diệp)

Tề Mộ: “.....” Doãn Tiểu Trúc cậu được lắm!”

Sợ Juliet biến thành ma đến tìm Tề Bảo Bảo cậu dùng sức ôm lấy Doãn Tu Trúc, ôm phải gọi là ngoan ngoãn.

Doãn Tu Trúc rầu rĩ một tiếng, cuộn thân thể lại.

Tề Mộ chọc anh dọa anh, cố ý dùng sức, siết đau anh mới được chứ!

Doãn Tu Trúc thật sự đau, tưởng tới đau.

Huấn luyện viên tuần tra buồn bực nói: “Người đâu, hoa mắt sao?” Dứt lời huấn luyện viên giống như nhất định muốn dọa chết Tề Mộ Mộ, thầm nói, “Sẽ không thật sự có ma chứ?”

Tề Mộ: “.....”

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Sau đó Tề Mộ giống như đỡ quý bà đỡ lấy cánh tay Doãn Tu Trúc đi về.

May mà quần ngực vừa to vừa rộng, may mà Tề bá chủ bị dọa thành Tề Sợ Hãi, nếu không Doãn Tu Trúc thật sự không sống qua được tối nay.

Doãn Tu Trúc thật vất vả đưa Tề Mộ đến cửa ký túc, Tề Mộ lại sợ hãi nói: “Nếu không cậu ngủ ở ký túc bọn tớ đi, dù sao cũng kiểm tra phòng xong rồi.”

Doãn Tu Trúc: “.....”

Tề Mộ nói xong cũng kịp phản ứng: “Không được, chỗ tớ vừa bẩn vừa hôi.”

Doãn Tu Trúc thở khẽ, vừa may mắn vừa tiếc nuối.

Ai ngờ Tề Mộ lại làm câu: “Bọn mình đến ký túc của cậu, chen chúc trên giường cậu.”

Doãn Tu Trúc hít vào.

Tề Mộ thật sự không muốn thả anh đi, tội nghiệp nhìn anh: “Được không?”

Lúc này cự tuyệt, nói đạo lý Doãn Tu Trúc cũng hối hận tám chín mười năm — Con người mà, không gắng nhẫn được lâu như vậy.

“Giường bé quá.” Doãn Tu Trúc khàn giọng nói.

Tề Mộ nghĩ đến cái giường đơn kia, ảo não nói: “Cũng vậy.....”

Doãn Tu Trúc lại bổ sung: “Dưới giường tó, không có lan can bảo vệ.”

Tề Mộ thở dài nói: “Thôi vậy, không có lan can bảo vệ hai bọn mình nhất định có người phải ngủ trên đất.” Ký túc toàn là xi măng, còn gồ ghề, bản muốn chết.

Tề Mộ cuối cùng thả Doãn Tu Trúc: “Vậy tó về.”

Doãn Tu Trúc cười muốn bao miễn cưỡng có bấy nhiêu miễn cưỡng: “Ngủ ngon.”

Tề Mộ bĩu bĩu môi: “Không ngon được nữa rồi.”

Trên thực tế, người không ngon được không phải Tề Mộ, mà là Doãn Tu Trúc.

Cả đêm nay, vừa đường đầy miệng vừa ôm chặt vừa làm nũng muốn ngủ cùng nhau.....

Trong lòng Doãn Tu Trúc liền giương như bị kiến bò vậy, vừa ngứa về tề, khiến tứ chi bách hài đều mềm.

Hôm sau Phương Tuấn Kỳ nhìn quàng thâm mắt Doãn Tu Trúc, hỏi: “Ngủ không ngon?”

Doãn Tu Trúc nói: “Chưa thích ứng lắm.”

Phương Tuấn Kỳ hiểu: “Tối vừa tới cũng không ngủ được.” Cái phản cứng ngắc kia, y cũng không ngủ được. Đem nhắc tới Doãn Tu Trúc, đem phòng cho khách của Doãn gia 10 vạn một chiếc, Phương Tuấn Kỳ từng ngủ, ngủ xong không muốn về nhà nữa.

Doãn Tu Trúc lại nói: “Tối qua cảm ơn cậu.” Anh quay về nhìn thấy “người giả” trên giường, biết là Phương Tuấn Kỳ làm.

Phương Tuấn Kỳ nói: “Chuyện nhỏ.”

Doãn Tu Trúc xoa xoa ấn đường, đi rửa mặt.

Phòng rửa tay trong ký túc là công cộng, một hàng vòi nước, một đồng người chen chúc dùng.

Doãn Tu Trúc vừa vào đã muốn đi.....

Ở phương diện nào đó Tề Mộ thật sự nhạy cảm, cậu nói Doãn Tu Trúc bị bệnh sạch sẽ, vậy thì không phải nói chơi.

Doãn Tu Trúc mặc dù chưa từng thừa nhận, nhưng anh quả thực không chịu được nơi lộn xộn.

Nhưng tối cũng tới rồi, ngay cả điểm này cũng không nhịn được, thì huấn luyện quân sự cái gì? Doãn Tu Trúc kiên trì muốn đi vào, Hứa Tiểu Minh chạy tới: “Doãn Tu Trúc?”

Doãn Tu Trúc quay đầu lại nhìn hắn: “Sao thế?”

Hứa Tiểu Minh gọi anh: “Anh Mộ tìm cậu, đi theo tó.”

Doãn Tu Trúc lập tức nói: “Ừ.” Anh vừa định để đồ dùng rửa mặt xuống, Hứa Tiểu Minh liền nói, “Cầm lấy, dẫn cậu tới chỗ bọn tó rửa mặt.”

Doãn Tu Trúc không kịp phản ứng, chờ đến trên lầu mới hiểu được.

Tề Mộ thấy anh tới, vội vàng nói: “Đến đây!” Cậu dựa vào thực lực bá chiếm bồn rửa tay cá nhân, coi như là một đóa hoa trong bụi lá xanh.

Tim Doãn Tu Trúc mềm tới rồi tỉnh rồi mù: “Không cần phiền phức, tó ở dưới lầu rửa mặt là được.”

“Cậu thôi đi.” Tề Mộ còn không hiểu anh, “Cái vẻ ngu ngốc lẫn qua lộn lại kia của bọn họ, cậu không phải ói ra.”

Doãn Tu Trúc thật sự có chút buồn nôn, nhưng anh lại đau lòng Tề Mộ: “Tớ thật sự không vội, đã tớ rồi thì sẽ thích ứng thôi.”

Tề Mộ le lưỡi: “Kỳ thực tớ cũng không chịu được bọn họ.”

“Được rồi,” Cậu giục Doãn Tu Trúc, “Cậu mau rửa mặt, lát nữa phải xếp hàng đến nhà ăn ăn cơm.”

Hứa Tiểu Minh mắt trông mong nói: “Doãn thần, tớ vẫn đang chờ đó.”

Tề Mộ lườm hẩn một cái.

Hứa Tiểu Minh diễn rất đạt, che dạ dày nói: “Tớ cũng không chịu được bọn họ, sắp ói rồi, ọe.....”

Tề Mộ cho hẩn một đạp: “Cậu nôn nghén hả!”

Hứa Tiểu Minh hoảng sợ: “Cái này cũng bị cậu nhìn ra!”

Tề Mộ: “.....”

Hứa gà con đỡ eo uốn bụng nói: “Cậu nói tớ đi nói với huấn luyện viên tớ có bầu 6 tháng, ông ấy có thả tớ về nhà không?”

Tề Mộ mặt không biểu tình: “Huấn luyện viên sẽ đưa cậu đến viện tâm thần.”

Doãn Tu Trúc bị hai tên đỡ hơi này chọc cười ra tiếng.

Thật tốt, nơi có Tề Mộ ở chính là thiên đường.

Ban ngày lúc huấn luyện, Doãn Tu Trúc và Tề Mộ cơ hồ không gặp mặt được, bọn họ một ở lớp một, một ở lớp sáu, căn bản không cùng đội ngũ.

Cũng may Tề Mộ là trưởng đội ngũ, là thủ lĩnh, cho nên Doãn Tu Trúc xa xa có thể nhìn thấy cậu. Chỉ là lúc nào cũng phải tỉnh ngủ, đề phòng mình vừa nhìn là không rời mắt được.

Thật sự không trách được anh, người yêu đứng thẳng như cột cờ, mặc quân trang khí khái bừng bừng, đâu chỉ là mê người.

Quả thực thay thế mặt trời chói chang, trở thành nguồn sáng mới của trời đất.

Cường độ huấn luyện quân sự đối với Doãn Tu Trúc mà nói không tính là gì, thể chất anh không kém hơn Tề Mộ, hơn nữa sau khi quen Tề Mộ, lại càng bởi vì hướng về phía trước mà kiên trì rèn luyện, hơn nữa sau chuyện phát sinh hồi tốt nghiệp tiểu học, anh học đánh nhau và kỹ xảo phòng thân có hệ thống.

Doãn Chính Công đối với tất cả yêu cầu “Tích cực hướng về phía trước” của anh đều phối hợp, Doãn gia không thiếu số tiền này, Doãn Chính Công cũng hi vọng con trai ruột của mình vô cùng ưu tú, cái này tăng thể diện cho gã.

Doãn Tu Trúc mọi thứ xuất sắc, nổi bật so với bạn cùng lứa không phải là tí tẹo, Doãn Chính Công càng vui vẻ làm từ phụ (*) thoải mái, cho anh nhiều tiện lợi hơn.

((*) từ phụ: người cha hiền từ)

Cho nên huấn luyện này đối với Doãn Tu Trúc mà nói một chút cũng không mệt, tâm tình anh rất tốt, may mà mình kiếp này không để lỡ mất huấn luyện quân sự cấp 3 ở cùng với Tề Mộ.

Anh lại tham lam hi vọng huấn luyện quân sự đại học cũng có thể ở cùng nhau, hi vọng mỗi một cái lần đầu tiên sau này đều có thể trải qua cùng cậu.

Doãn Tu Trúc xuất thần, bên cạnh có xao động.

“Đội 2 lại bắt đầu tạo việc!”

“Luyện đơn sao? Tề Mộ và Ngụy Bình Hi?”

“Ha ha, second-hand smoke thật sự đáng xuất đạo.”

“Kích thích quá, một rồng một hổ ở trong một đội thật hào hứng!”

“Vẫn là huấn luyện viên của bọn họ thích tạo việc, nghe nói ai thắng có thể nghỉ trưa một lát.”

“Tui chấm Tề Mộ, lần trước cậu ấy thắng.”

“Tui chấm Ngụy Bình Hi, lần trước cậu ấy rõ ràng không phát huy thực lực, lần này ổn rồi!”

Mặc dù lớp một toàn là mấy học bá điểm tĩnh, không quan tâm mấy chuyện tứ chi phát triển này, nhưng trong đội ngũ 1 còn có lớp hai và lớp ba, bọn họ hằng hái bững bững ồn ào, muốn xem náo nhiệt.

Huấn luyện viên thấy bọn họ không tập trung, buồn cười nói: “Các em có muốn đi thử không? Không cần so tài, ai có thể trong thời gian quy định vượt qua, có thể nghỉ trưa một lát.”

Đội ngũ 1 yên lặng như tờ: Ai muốn đi chứ, trò kia người bình thường có thể vượt qua? Chạy mệt chết đi được, nếu mà thua, buổi chiều nhận thêm huấn luyện, tội gì chứ.

Doãn Tu Trúc nhưng tâm tư chột động: Nghỉ trưa một lát, ở cùng Tề Mộ, ừm.

Điều kiện tiên quyết là Tề Mộ phải thắng, nếu Ngụy Bình Hi thắng..... Doãn Tu Trúc trong nháy mắt không có chút hứng thú nào.

Đội ngũ 2 bên này, Tề Mộ nhìn Ngụy Bình Hi: “Cậu buổi chiều có việc?” Cuộc so tài này là Ngụy Bình Hi khơi mào ra, phần thưởng cũng là hấn đòi.

Ngụy Bình Hi ngáp: “Không có gì, chỉ là muốn hoạt động tỵ.”

Tề Mộ suy nghĩ một chút, phần chấn: “Được, chơi với cậu tỵ.”

Ngụy Bình Hi vén mí mắt nhìn cậu: “Sao thế? Cậu buổi chiều có việc?”

Tề Mộ nói: “Thắng hằng nói.”

Ngụy Bình Hi đủ trượng nghĩa: “Cậu nếu có việc gì quan trọng, tớ nhường cậu, dù sao tớ chỉ là nhàm chán.”

Tề Mộ cũng không có việc gì quan trọng, cậu chỉ là muốn nghỉ ngơi buổi chiều một tỵ, lại dùng đặc quyền đi đổi cho Doãn Tu Trúc ra ngoài, hai người cùng ngủ bù.

“Không có gì,” Tề Mộ nói, “Chỉ là muốn lười thôi.”

Trong mắt Ngụy Bình Hi mang theo chút ý chí chiến đấu: “Được, vậy so nghiêm túc một lần.”

Tề Mộ nói: “Đến đây.”

Huấn luyện viên bấm đồng hồ, hai thiếu niên như hỏa tiễn xông ra ngoài.

Đội ngũ 1 bên này kỳ thực không thấy rõ, huấn luyện viên thấy bọn họ từng người cổ kéo dài như gà trống gáy sáng, cười mắng: “Được rồi được rồi, đi xem đi, xem xong lại huấn luyện!”

Mọi người hoan hô một tiếng, chen tới.

Doãn Tu Trúc không chen tới, vốc người anh cao, hơi tìm chỗ cao là nhìn rất rõ.

Cuộc thi vượt chướng ngại vật tổng cộng 10 trạm, thi thể lực thi phản ứng cộng thêm tốc độ cùng với độ nhanh nhẹn.

Tề Mộ và Ngụy Bình Hi đều là người tố chất tổng hợp cực cao, nhưng hiển nhiên kinh nghiệm của Tề Mộ không bằng Ngụy Bình Hi. Ngụy Bình Hi cũng không biết chơi bao lần rồi, quen thuộc nhắm 2 mắt cũng có thể vượt qua.

Hắn đã sớm chơi chán trò này rồi, nhưng bởi vì kỳ phùng địch thủ, vốn tâm ngứa mà muốn thử lần nữa.

Tề Mộ cũng thật sự là thiên phú bất phàm, lại ở trên cầu thăng bằng dẫn trước một bậc.

Doãn Tu Trúc vừa phấn khởi, ai ngờ hạng mục sau Ngụy Bình Hi đã đuổi theo..... Ừm, tốc vàng thật chướng mắt.

Đội ngũ 2 bên kia náo nhiệt hơn, mặc dù bọn họ là một đội, nhưng Tề Mộ là lớp sáu, Ngụy Bình Hi là lớp bốn, bọn họ tranh đấu chính là vinh dự của lớp!

Cũng không biết là ai miệng tiện hô một câu: “Ngụy Bình Hi, cậu không được làm kẻ thứ ba!”

Ngụy Bình Hi: “.....” Quỷ gì thế! Dưới chân hấn ngừng lại, ở trạm cuối bị Tề Mộ vượt qua.

Bạn học Khương Vũ Ngưng lớp sáu sau khi kêu linh tinh đẩy đẩy mắt kính: “Bình bắt yếm trá (*).”

((*) chiến tranh không ngại dối trá)

Bạn học lớp bốn: “Á á á, các cậu ăn gian!”

Song kết quả đã ra, Tề Mộ thắng.

Tề Mộ quay đầu nhìn Ngụy Bình Hi: “Cậu sao thế?” Cậu hết sức chăm chú, chuyên tâm, căn bản không nghe thấy có người hô cái gì.

Ngụy Bình Hi: “..... Sơ sót.” Là hấn khinh địch, nghĩ ba nghĩ bốn bị “quân địch” quấy nhiễu.

Lúc này Doãn Tu Trúc đi tới trước đội ngũ, hỏi huấn luyện viên: “Em có thể thử không?”

45. Chương 45

Edit + Beta: Vịt

Huấn luyện viên sững sốt, nói: “Được thôi.” Đáp ứng xong hấn lại bổ sung, “Em đừng thấy 2 bạn ấy chơi dễ dàng, kỳ thực rất khó khăn.”

Doãn Tu Trúc hỏi: “Yêu cầu trong bao nhiêu thời gian thông qua?”

Huấn luyện viên cho anh một thời gian.

Doãn Tu Trúc gật đầu, hoạt động cổ tay cổ chân.

Tề Mộ và Ngụy Bình Hi vừa kết thúc chiến đấu, mọi người vẫn ý do vị tấn, nhất là lớp sáu giở gian dối, lớp bốn đang gào khóc thảm thiết thảo phạt, em gái Khương Vũ Ngưng ở trong đám người, làm chuyện tốt không để lại tên.

Tề Mộ thế mới biết lúc trước có người la to quấy nhiễu Ngụy Bình Hi, cho nên mới khiến hấn rút phía sau một bước.

Cậu nhìn về phía Ngụy Bình Hi: “Cậu lại nhường?”

Ngụy Bình Hi lúng túng nói: “Là tinh thần tôi không tập trung, trên chiến trường cũng sẽ không quản những thứ này.”

Tề Mộ nói: “Một trận tranh tài mà thôi, chúng ta.....”

Ngụy Bình Hi đầy hứng thú nói: “Có người khiêu chiến cuộc thi vượt chướng ngại vật.”

Tề Mộ quay đầu, nhìn thấy Doãn Tu Trúc đứng ở đường xuất phát.

Cùng lúc đó một mảnh tiếng ủng hộ vang lên, giọng con gái càng nhiệt liệt, la nhiều quá, ngược lại không nghe rõ là cái gì.

Khương Vũ Ngưng trăm triệu không nghĩ tới, cô nàng chỉ muốn vì lớp làm vẻ vang, vậy mà còn thuận tiện vợ được đường! Đây là cái gì? Đây là không nhìn được vợ và tên đàn ông khác cùng tiến sao!

Có cô gái lo lắng nói: “Doãn Tu Trúc làm được hả?”

Khương Vũ Ngưng hưng phấn nói: “Doãn thần của chúng ta chưa từng đánh mà không nắm chắc trận chiến!”

“Lợi hại vậy sao?” Các cô gái vẫn chưa triệt để quy y, từng người nghi ngờ sâu sắc: “Tui tin Doãn Tu Trúc học giỏi hơn Ngụy Bình Hi, nhưng việc thể lực, cậu ấy.....”

Nói còn chưa xong, cô gái đã sửa lời: “*** mẹ, đẹp trai vãi!”

Doãn Tu Trúc và Ngụy Bình Hi Tề Mộ là hai kiểu hoàn toàn bất đồng, người sau sức sống bắn ra bốn phía, làm gì cũng nhiệt huyết sôi trào. Hơn nữa Tề Mộ, lại càng giống mặt trời nhỏ, còn có thể cảm hóa người hơn Ngụy Bình Hi.

Nhưng Doãn Tu Trúc lại khác, dung mạo anh vô cùng tinh xảo, khí chất lại vô cùng lạnh lùng, cho dù đứng dưới ánh nắng chói chang, cũng có thể mang đến xung quanh từng tia lạnh lẽo. Anh luôn bình tĩnh, vắng lặng, giống như học giả ăn nói thận trọng, cũng giống như nghệ thuật gia ưu nhã, đôi tay kia thậm chí cả người, cũng giống như một chuyên gia piano nên đứng trên sân khấu trình diễn chương nhạc hoa mỹ.

Nhưng giờ phút này, lúc anh chuyển động, ánh mắt chăm chú, thân thể giãn ra, tốc độ nhanh nhẹn, giống như báo đen tự lực lại sau đó xung kích, trong tiếng thán phục của mọi người nhanh chóng thông qua cuộc thi vượt chướng ngại vật, cả quá trình nước chảy mây trôi, giống như kiếm khách tiêu sái.

Tề Mộ trực tiếp nhìn ngậy người.

Ngụy Bình Hi trêu ghẹo nói: “Bạn trai cậu giỏi thật.”

Tề Mộ hoàn toàn thần hồn điên đảo, đầu còn nghe thấy Ngụy Bình Hi nói cái gì.

Ngụy Bình Hi quay đầu nhìn cậu, phì tiếng bật cười: “..... Huynh đệ hoàn hảo như vậy? Lừa quỷ à.”

Doãn Tu Trúc ở điểm cuối quay đầu lại, nhìn về phía Tề Mộ.

Toàn trường bùng lên tiếng thét kinh người, Khương Vũ Ngưng cầm đầu cũng không khiêm tốn, mắt kính cũng muốn quăng đi — Rõ ràng quá rồi đi!

Em gái vốn vẫn ở trên tường xiêu vẹo tới lui trong nháy mắt rơi xuống đất, hô to: “Tu thân Tề gia Bình quốc trị thiên hạ!” Dập đầu với CP second-hand smoke cái quỷ ấy, rất không healthy, vẫn là CP Tu Tề ngon!

Các nam sinh đều mông lung, sao bỗng dưng la Tu thân Tề gia trị quốc Bình thiên hạ? Đây là ám hiệu gì?

Bởi vì cái gọi là quần chúng ăn dưa xuất hiện kỳ ba, cũng không biết ai làm câu: “Chẳng lẽ không phải Nhật Mộ ý Tu Trúc sao?”

Sau tĩnh lặng nửa giây đồng hồ, trong đám cô nương hiểu được phát ra từng trận tiếng “ha ha” — Nhật Mộ ý Tu Trúc, “nhật” Mộ ý Tu Trúc. Ui da má ơi, từ thơ cổ quả nhiên có nội hàm, ô lực có thể so với “Đình xa tọa ái phong lâm vân” rồi!

((*) ý nghĩa của Nhật Mộ ý Tu Trúc mình đã giải thích ở phần văn án

(**) Đình xa tọa ái phong lâm vân: đây là một câu thơ trong bài “Sơn hành”, tạm dịch là “Dừng xe vì yêu cảnh rừng phong buổi chiều”)

(***) Ô lực: chỉ mấy hành động đen tối)

Các nam sinh càng mông lung: Đám em gái này là sao? Thích học thuộc thơ vậy à! Chờ chút, sao sau lưng lại có cảm giác phát lạnh?

Đương nhiên những thứ này người trong cuộc không phát giác gì, Doãn Tu Trúc đã có tư cách nghỉ ngơi buổi chiều, Tề Mộ chạy tới tìm anh: “Lợi hại!”

Thân thể hành hạ những ngày qua của Doãn Tu Trúc hơi mệt, vừa nãy lại vận động như vậy, âm thanh hơi khàn: “Chậm hơn cậu không ít.”

Tề Mộ nói: “Tớ đây là lần thứ 2 rồi, có kinh nghiệm.”

Doãn Tu Trúc hỏi: “Hồi trước cũng đã so rồi sao?”

Tề Mộ đang cao hứng, hớ miệng liền nói ra: “Lần trước là tranh trường đội ngũ với Ngụy Bình Hi, nhân tiện còn thắng được đặc quyền.”

“Đặc quyền?” Lúc này Doãn Tu Trúc cho rằng cũng là đặc quyền như nghỉ ngơi buổi chiều.

Tề Mộ chớp mắt nói: “Đúng, có thể đề ra một yêu cầu không quá giới hạn với huấn luyện viên, tớ vẫn chưa dùng đâu.”

Đầu Doãn Tu Trúc xoay mấy vòng, lập tức hỏi ngược lại: “Đã có đặc quyền, sao còn muốn đi chạy?” Trực tiếp dùng để đổi lấy quyền sử dụng điện thoại không được sao?

Tề Mộ đương nhiên nói: “Để cho cậu dùng á, trong doanh trại điều kiện kém như vậy, dù gì cũng có thể cải thiện chút.”

Doãn Tu Trúc: “.....”

Tề Mộ hồi vị: “Cậu đừng lại cảm ơn tớ nữa, vẫn chưa dùng đâu, hơn nữa..... Chủ yếu là tớ tự không dùng đến nó, cho nên mới muốn để lại cho cậu.”

“Tớ cũng không cần.” Doãn Tu Trúc sắp bị nước đường nóng đầy trong lòng làm cho nóng tan rồi.

Tề Mộ kinh ngạc nói: “Tại sao?”

Doãn Tu Trúc lắc lắc đầu, chỉ có thể ở trong lòng nói: Không nở dùng.

Cho dù đặc quyền này là thứ vô hình, không cách nào cất giữ được, nhưng đây là Tề Mộ đối tốt với anh, là Tề Mộ thời thời khắc khắc nhớ đến anh. Doãn Tu Trúc không nở, cũng không dám dùng.

— Hạnh phúc quá, sẽ lo được lo mất.

Tề Mộ không hiểu được mấy thứ này, cậu nói: “Vậy không được.” Con người đảo một vòng, cậu đánh nhịp nói, “Tớ dùng nó đổi phòng tắm đơn!”

Tề Mộ cố ý dọa anh: “Cậu không biết điều kiện phòng tắm công cộng kém cỡ nào đâu, một đám người chen chúc tắm cùng nhau, còn phải tranh vòi nước.....”

Doãn Tu Trúc ngẩn người: “Cậu từng tắm?”

Tề Mộ: “Đương nhiên rồi, không tắm sẽ ngạt chết người.”

Vừa nghĩ tới Tề Mộ nhét chung một chỗ tắm với một đồng người, vừa nghĩ tới thân thể Tề Mộ bị rất nhiều người nhìn, Doãn Tu Trúc sắp bị dấm chua xông lên làm chết đuối.

Tề Mộ cho rằng mình nói quá mức, dọa đến anh: “Tớ đã không chịu được, sao cậu có thể chịu được.”

Doãn Tu Trúc đang an ủi chính mình: Không sao hết, lúc đi bơi Tề Mộ cũng chỉ mặc quần bơi, nhưng khi tắm thì ngay cả quần bơi cũng không mặc.

Tề Mộ nói: “Mặc dù đều là nam, nhưng ở chung với nhau như thịt cốt-lết, cũng rất cay mắt.....”

Doãn Tu Trúc: “.....” Chỗ này cả anh cũng chưa từng thấy của Tề Mộ bị người khác nhìn thấy trước.

Tề Mộ nhận thấy được mắt mát của anh: “Sao thế?” Nói quá mức, làm buồn nôn cậu ấy? Nếu như đây là anime, Doãn Tu Trúc lúc này có lẽ đang đứng dưới bóng râm, sâu sắc nghi ngờ nhân sinh: Tại sao lại bỏ lỡ huấn luyện quân sự, tại sao lại muộn 5 ngày, tại sao không đến sớm đổi đặc quyền cho Tề Mộ dùng.....

Tề Mộ gọi anh: “Sao thế.”

Doãn Tu Trúc hối hận gan cũng xanh rồi, nhưng cái gì cũng không thể nói: “Không có gì.....”

Bộ dạng này không có chuyện gì? Tim Tề Mộ căng thẳng: “Có phải lúc này vận động quá mức, chuột rút?”

Doãn Tu Trúc đang định lắc đầu, Tề Mộ lại bán ngồi xuống, đưa tay ấn về phía bắp chân anh.....

Từ góc độ này, vừa lúc có thể nhìn thấy phần gáy trắng nõn của cậu.

Doãn Tu Trúc: “.....” Tim vừa nóng lên, lại nghĩ tới nơi tư mật nhất của Tề Mộ đều bị người khác nhìn, nhất thời lục phủ ngũ tạng chưa loét.

“Không bị chuột rút.” Anh kéo Tề Mộ lên, nói: “Chỉ là hơi mệt, đi thôi, bọn mình đi tìm ít đồ ăn.”

Tề Mộ rất đau lòng: “Cậu 4-5 hôm nay cũng không ngủ hẳn hoi đi? Ngay cả siêu nhân cũng mệt.”

Nghe âm thanh cậu, Doãn Tu Trúc thật sự cảm thấy mệt.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Bọn họ ăn cơm xong, buổi chiều cũng không làm gì, cùng nhau ngủ bù. Tề Mộ đến ký túc của Doãn Tu Trúc, ngủ trên giường Phương Tuấn Kỳ.

Doãn Tu Trúc đến lúc ngủ vẫn canh cánh trong lòng, có thể tham khảo lời thoại kinh điển của Đồng Tương Ngọc trong Vô lâm ngoại truyện: Ta sai rồi, ta từ đầu đã sai rồi, ta nếu như không.....

Cũng may buổi tối Hứa Tiểu Minh ra sân mang đến ánh sáng vạn trượng cho Doãn Tu Trúc.

Hứa Tiểu Minh: “Van cậu đó anh Mộ, van cầu cậu!”

Tề Mộ không động đây: “Không được!”

Hứa Tiểu Minh gào khóc: “Tớ khăng định chờ Doãn Tu Trúc dùng xong mà!”

Tề Mộ nói: “Cậu tắm lẫn qua lộn lại chết đi được, không cho dùng.”

Hứa Tiểu Minh: “Tớ khăng định quy củ, không đập loạn, cũng không thổi bong bóng khiêu vũ, tuyệt đối an phận thủ thường, dùng xong lau rửa kính, đảm bảo trả lại cho các cậu một phòng tắm sạch sẽ không ô nhiễm!”

Doãn Tu Trúc vừa lúc tới đây: “Cái này.....”

Hình ảnh quá kỳ cục, Hứa gà con không có chút tôn nghiêm nào mà ôm đùi anh Mộ hân, rất giống một cô gái bị bội tình bạc nghĩa.

Hứa Tiểu Minh vừa thấy anh tới, quay đầu cầu xin: “Doãn thần à, xin hãy thương xót, chờ cậu dùng xong phòng tắm cho tớ dùng chút đi, tớ thật sự không muốn đêm hôm khuya khoắt leo cửa sổ đi tắm đâu.”

Doãn Tu Trúc sững sờ.

Tề Mộ đập đồng chí Gà Con: “Cậu trước kia không phải tắm rửa yên ổn lắm sao, giờ sao lại không tắm được?”

“Tớ mệt mà, hơn nữa trong phòng tắm trống rỗng 12h tắm một mình, dọa người lắm á!”

Tề Mộ đặt mình vào hoàn cảnh người khác nghĩ, hơi thả lỏng, mặc dù tên Hứa gà con đề tiện không xứng với phòng tắm mà cậu dùng đặc quyền đối lấy, nhưng nhìn ở phần cùng là người sợ ma, Tề Mộ hơi đáng thương hân.

Mắt Doãn Tu Trúc sáng lên: “Sao lại phải đêm hôm khuya khoắt đi tắm?”

Hứa Tiểu Minh tiếp tục giả vờ đáng thương kéo vote: “Cậu không đến nên không biết, cái phòng tắm công cộng kia như tàu điện ngầm vậy, người chen người thịt kề sát thịt, tớ với anh Mộ đến vừa nhìn thấy là chạy trốn chết, còn tắm nữa, mắt cũng sắp mù!”

Doãn Tu Trúc lại hỏi: “Cho nên các cậu chờ đến nửa đêm đi tắm?”

Hứa Tiểu Minh nói: “Đúng thế, chỉ có thể như vậy, anh Mộ tớ vô cùng trọng nghĩa, lần nào cũng để tớ tắm trước.” Nhưng bây giờ cậu ấy không yêu tớ nữa, có phòng tắm đơn cũng không dẫn theo tớ QAQ.

Cho nên nói..... Chưa ai thấy Tề Mộ.....

Tâm tình Doãn Tu Trúc rất tốt, phê chuẩn: “Chúng ta thay phiên dùng, còn có Phương Tuấn Kỳ, bốn người đan xen thời gian, vừa vặn.”

Hứa Tiểu Minh lệ nóng doanh tròng, chỉ kém hô to vạn tuế!

Huấn luyện quân sự chỉ còn một ngày là kết thúc, lúc xế chiều, các huấn luyện viên mang đến phúc lợi cho các học sinh mới.

“Có muốn thử bắn bia chút không?”

Có nam sinh hưng phấn nói: “Súng thật ạ?”

Huấn luyện viên: “Nói nhảm!”

Các nam sinh cực kỳ hưng phấn: “Muốn muốn muốn!”

Huấn luyện viên cười hì hì nói: “Vì an toàn, không thể nào mỗi người đều có cơ hội, muốn thử phải chạy 800 mét, mười người đầu tiên có thể tới sân bắn!”

Các nam sinh đang hưng phấn “khụ” một tiếng nói: “Chỉ 10 người, keo kiệt quá rồi.”

Huấn luyện viên cười mắng: “Đó là súng thật, các em cho là đồ chơi giải trí à?” Cũng là đám học sinh mới này quá đáng yêu, dẫn bọn nó đi chơi chút, nhưng chơi cũng phải có độ, an toàn hàng đầu.

Huấn luyện viên chính lại thêm trù mã: “Cứ hễ là thành tích bắn hạng nhất, liền cho phép các em tối nay xách theo gia sản trở về!” Cái gọi là gia sản chính là đồ bị tịch thu lúc vào, phần thưởng này quá hứng thú, đói khát 7-8 ngày, có thể uống một ngụm đồ uống axit cacbon ăn một túi đồ ăn vặt, đó là mùi vị tiêu hồn nhập hầu cỡ nào!

Hứa Tiểu Minh hưng phấn nói: “Huấn luyện viên, người ngoài hành tinh của em cũng có thể dọn về ký túc chứ?” Máy tính của hắn.

Huấn luyện viên nói: “Có thể!”

Hứa Tiểu Minh giơ tay hô to: “Thì! Ông đây muốn dự thi.”

Tề Mộ nhìn hắn một cái: “Đầu tiên cậu phải chạy xong 800m.”

Một câu nói khiến Hứa Tiểu Minh ỉu xiu, hắn lại bắt đầu cầu xin Tề Mộ: “Anh Mộ cậu lên đi, cầm hạng nhất, đổi lại gia sản cho tớ, chúng ta buổi tối có thể xem phim rồi!”

Xem phim cái rắm ấy, mấy thứ trong cái máy tính nát của Hứa Tiểu Minh không phải phim heo chính là phim ma, ai muốn xem!

Ngụy Bình Hi cùng đội ngũ với bọn họ, cách gần đó, hỏi Hứa Tiểu Minh: “Trong máy tính của cậu có phim gì?”

Hứa Tiểu Minh lập tức ghé tới nói: “Phim hành động tình cảm mới nhất của đảo quốc!”

Lông mày Ngụy Bình Hi giương lên.

Hứa Tiểu Minh không ngừng cố gắng: “Còn có game hành động tình cảm 200G.”

Ngụy Bình Hi lười nhác cười một tiếng: “Được á, tớ giúp cậu chiến thắng trở về.”

Hứa Tiểu Minh lập tức ôm lấy cái đùi mới: “Anh Ngụy, cậu là anh ruột của tớ!”

Tề Mộ: “.....”

Anh ruột Hứa Thịnh Nguyên của Hứa Tiểu Minh đang đi công tác bên ngoài hắt hơi một cái.

Tề Mộ kỳ thực cũng muốn thắng, cậu muốn socola của cậu, đây một túi socola, không ăn thì sẽ hỏng mất (cũng sẽ không).

Nhưng cậu đối với bắn có bóng ma tâm lý, ký ức lần đó chơi trò xạ kích cùng Doãn Tu Trúc vẫn ở trong đầu cậu không hắt đi được, chỉ là trò chơi, cậu cũng không chuẩn xác, càng đừng nhắc tới súng thật.

Kỳ thực Tề Mộ rất sai lầm, cậu thử súng thật, có lẽ sẽ chuẩn xác tới đáng sợ. Đương nhiên bóng ma trong lòng cũng có thể sẽ ảnh hưởng tới phát huy.

Dù sao Tề Mộ đối với bắn bia cũng không có hứng thú, nhưng mà lại nghĩ tới bọc socola của mình, chỉ có thể đầy mặt hâm mộ nhìn lên Hứa gà con không biết xấu hổ.

Hứa Tiểu Minh tự giác ôm lấy cái đùi to, lo toan vô ưu, đã bắt đầu amway phim trong máy tính mình.....

Tề Mộ thở dài than ngắn, an ủi bản thân: Dù sao cũng ngày cuối rồi, ngày mai sẽ giải phóng, để socola đợi cậu thêm một đêm đi.

Bởi vì không có lòng tin với bắn bia, Tề Mộ ngay cả chạy 800m cũng bỏ qua, cậu đương nhiên có thể vào top 10, nhưng sau đó cũng không cách nào hạng nhất, còn không bằng cho những người khác muốn bắn bia một cơ hội.

Cho tới lúc Tề Mộ nhìn thấy Doãn Tu Trúc.

Đội ngũ 2 có phúc lợi này, các đội ngũ khác đương nhiên cũng có.

Tề Mộ đầy mặt kinh ngạc, Hứa Tiểu Minh hưng phấn nói: “Doãn Tu Trúc biết bắn bia sao?”

Tề Mộ: “.....” Đầu chỉ biết, biết tới mức chủ quán kia đến giờ vẫn nhớ mãi không quên anh.

Hứa Tiểu Minh lòng tin mười phần nói: “Mặc dù Doãn Tu Trúc là anh em của tớ, nhưng tớ cảm thấy không ai thắng được anh Ngụy của tớ.”

Tề Mộ lười nhìn bộ dạng chân chó của hắn.

Doãn Tu Trúc thấy Tề Mộ không dự thi, rất ngoài ý muốn, anh nhìn sang, mặc dù không nói chuyện, nhưng thần thái đã mang theo nghi ngờ.

Tề Mộ cũng không nói, chỉ buông tay, trong mắt tràn ngập — Dù sao cũng không thắng được, không chiếm chỗ.

Doãn Tu Trúc cười, môi mỏng khê nhích nói: “Chờ.”

Hai người bọn họ cách xa, âm thanh nghe không được, nhưng Tề Mộ nhìn hiểu.

Hầy..... Tề bá chủ động tâm, không chừng socola của cậu tối nay có hi vọng?

Hứa Tiểu Minh vẫn đang lạc quan mù quáng: “Anh Mộ đừng giận nữa, đợi buổi tối thắng, tớ vẫn sẽ giữ cho cậu một ghế xem phim, bất quá có lẽ vị trí không tốt lắm, dù sao anh Ngụy ra sức, cậu ấy ngồi vị trí C cũng là nên.....”

Tề Mộ cười mắng hắn: “Cậu đắc ý nhỏ.”

Cái đuôi của Hứa gà con đều sắp vểnh lên trời: “Đó là súng thật, người chưa từng sờ qua sao có thể bắn được thành tích? Anh Ngụy là người từng chạm qua súng!”

Tề Mộ: “Sao cậu biết lão Ngụy đã chạm vào?”

Hứa Tiểu Minh nói: “Cậu ấy là quân tam đại sẽ chưa từng chạm?”

Tề Mộ đả kích hắn: “Cha cậu ấy nói cậu ấy trước vị thành niên không cho chạm vào súng.”

Hứa Tiểu Minh sợ hãi: “Sao có thể chứ!”

“Cái này có gì mà không thể?” Tề Mộ nói, “Có vài thứ chạm vào sớm quá cũng không phải chuyện tốt.”

Hứa Tiểu Minh luống cuống: “Vậy cậu ấy có thể thắng chứ?”

Tề Mộ ha ha nói: “Cái này phải hỏi anh Ngụy của cậu.”

Hứa Tiểu Minh nghiêm túc phân tích, nói: “Tớ cảm thấy vẫn nắm chắc, cho dù chưa từng chạm vào súng, Ngụy Bình Hi cũng quen thuộc nhất, những người khác toàn là mấy con gà yếu, đâu so được.”

Tề Mộ không thích nghe: “Doãn Tu Trúc cũng không yếu.”

Hứa Tiểu Minh sợ run lên, khóc hu hu: “Xong ời..... Tớ sao lại quên mất chuyện này, chú Doãn rất thích bắn, chú ấy khẳng định dẫn theo Doãn Tu Trúc đến sân bắn.....”

Tề Mộ cong cong môi, không nói, tâm tình cực kỳ tốt.

Lúc công bố kết quả, mặt Hứa Tiểu Minh như màu đất.

Ngụy Bình Hi cười híp mắt: “Xin lỗi nhé, thua rồi.” Thật sự như Hứa Tiểu Minh đoán, anh Ngụy của hắn mặc dù chưa từng chạm vào súng nhưng rất có thiên phú, song không ngăn được kinh nghiệm đầy đủ, hắn đè ép những người khác không thành vấn đề nhưng bại bởi Doãn Tu Trúc.

Hứa Tiểu Minh còn đang vùng vẫy: “Anh Mộ à, cậu đi nói với Doãn Tu Trúc, chúng ta đổi lấy máy tính của tớ nhé?”

Tề Mộ thận trọng nói: “Cũng không phải tớ thắng, tớ không làm chủ được.”

Không làm chủ được cái quỷ á, Trúc Tử nhà cậu ngày nào mà không phải duy mệnh thị tòng cậu!

((*) duy mệnh thị tòng: cả đời chỉ nghe theo.....)

Hứa Tiểu Minh ngay cả đoán cũng không cần đoán, nhắm hai mắt cũng biết Doãn Tu Trúc sẽ đổi lấy cái gì.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Buổi tối..... Tề Mộ sung sướng phát socola: “Ngày cuối cùng rồi, mọi người đều ăn một ít!”

Lúc đến lượt Hứa Tiểu Minh, Hứa Tiểu Minh ghét xanh ruột, túm lấy một vốc to sau đó quay đầu bỏ chạy, trốn tới ký túc xá Phương Tuấn Kỳ.

Tề Mộ cười đến mắt cũng cong thành trăng non — Cho cậu đắc ý!

Huấn luyện quân sự kết thúc trọn vẹn, mọi người lúc sắp sửa rời khỏi quân doanh dâng lên không nỡ nòng đậm.

Dù khổ dù mệt, nhưng 10 ngày để xuống điện thoại máy tính TV các loại đồ linh tinh lại vô cùng phong phú và vui vẻ.

Lúc xa nhau tất cả huấn luyện viên xếp thành hàng, cho bọn họ nghi thức chào quân đội tiêu chuẩn.

Đừng nói nữ sinh, ngay cả đám con trai cũng lệ nóng quanh tròng, rời đi lưu luyến.

Tề Mộ gửi tin nhắn cho Doãn Tu Trúc: “May mà cậu trở lại.”

Doãn Tu Trúc rep lại cậu: “Ừ, may mà trở lại.”

Tề Mộ là cảm khái Doãn Tu Trúc có đoạn hành trình khó quên này, Doãn Tu Trúc là may mắn mình không bỏ lỡ mỗi một đoạn nhân sinh của Tề Mộ.

Sau khi về trường nghênh đón chính là cuộc sống cấp 3 khá khô khan.

Bởi vì Hứa Tiểu Minh hăng hái học hành, Tề Mộ cũng an phận rất nhiều, đành hoàng nghe giảng bài.

Có vài người trời sinh không thích hợp học hành, nghe giảng 10 phút Tề Mộ đã ngủ vù vù, trong đầu còn nghĩ — Nếu giáo viên là Doãn Tu Trúc thì tốt rồi, cậu khẳng định không ngủ.

Giáo viên toán địa trung hải đáng thương tu luyện thể nào cũng không tu được thành như Doãn Tu Trúc.

Tề Mộ đang nhàm chán, nhận được một tin nhắn: “Đi chơi bóng?”

Ngụy Bình Hi gửi cho cậu, Tề Mộ rep lại hắn: “Đang học nè.”

“Biết rồi.” Ngụy Bình Hi đương nhiên nói, “Nếu không đi học, ai còn ở trường chơi bóng?”

Nói thật có đạo lý, Tề Mộ lại không cách nào phản bác.

Thôi vậy, dù sao cũng không nghe lọt, Tề Mộ đứng lên nói: “Thầy ơi, em muốn đi toilet!”

Giáo viên toán phát tay một cái nói: “Đi nhanh về nhanh.”

Tề Mộ thật sự đi toilet, nhưng đi là toilet sân vận động.

Cậu vừa ra phòng học, ở cửa cầu thang nhìn thấy một cô gái tóc dài.

Cô gái ngẩng đầu, lúc nhìn thấy cậu cả người rụt lại: “Tề, Tề Mộ.”

46. Chương 46

Edit + Beta: Vịt

Tề Mộ không nghĩ tới lại ở đây gặp cô nàng.

— Tra Yên.

Cái họ đặc biệt cái tên rất đặc biệt, Tề Mộ không dễ quên như vậy.

Bất quá thời gian đã qua lâu, cậu kỳ thực đã sớm quên diện mạo cô, chỉ mơ hồ nhớ được cô nàng trốn trong góc, bộ dáng sợ sệt lại hải hùng. Nhất là đôi con ngươi màu đen, rất lớn rất trống rỗng, mê mang vô trợ.

Hóa ra cô nàng cũng thi vào Nhất Trung.

Tề Mộ tránh ra, nhường đường cho cô nàng: “Lâu lắm không gặp.”

Tra Yên cúi đầu, tóc đen che nửa khuôn mặt, lộ ra đôi môi tái nhợt căng thẳng: “Lâu, lâu lắm không gặp.”

Cô như vậy, Tề Mộ cũng không dám nói quá nhiều với cô nàng.

Tề Mộ gật gật đầu với cô, định xuống lầu, Tra Yên lại gọi cậu một tiếng: “Tề Mộ.”

Tề Mộ quay đầu nhìn cô: “Huh?”

Tra Yên khẩn trương túm chặt góc áo, bất an vô cùng, cô muốn nói gì đó nhưng lại không nói ra.

Tề Mộ nói: “Mau về học đi, tớ xuống chơi bóng.” Nói xong cậu mấy bước nhảy xuống cầu thang, không cho thêm cô nàng cơ hội nói chuyện.

Tra Yên rốt cục ngẩng đầu, xa xa nhìn bóng lưng Tề Mộ, trên khuôn mặt trắng nõn có chút thất vọng.

Tề Mộ nhìn thấy Tra Yên, trong lòng khó tránh khỏi sẽ có chút không thoải mái, lúc chơi bóng hơi hung.

Lúc nghỉ ngơi giữa trận, Ngụy Bình Hi uống đồ uống hỏi cậu: “Sao thế, cãi nhau với Doãn Tu Trúc?”

Tề Mộ cạ lời nhìn hẩn một cái, cậu cầm lấy khăn lông lau mồ hôi dưới cằm nói: “Sao có thể, hai bọn tớ chưa từng cãi nhau.”

Ngụy Bình Hi trêu ghẹo nói: “Điện hình..... anh em tốt.” Đọc là anh em tốt kỳ thực là phu phu.

Tề Mộ nhìn thời gian nói: “Chơi thêm lát nữa đi, sắp tan học rồi.”

“Ok.” Ngụy Bình Hi bật lên, nhẹ nhàng đứng dậy.

Bọn họ chơi đến trưa, Ngụy Bình Hi hỏi cậu: “Buổi trưa cùng ăn cơm?”

Tề Mộ nói: “Tớ đi hỏi Doãn Tu Trúc.”

Ngụy Bình Hi tỏ vẻ hiểu: “Vậy gọi điện liên hệ.”

Tề Mộ đi xối nước lạnh, thay bộ quần áo chuẩn đến lớp một, giữa đường đụng phải giáo viên toán lớp bọn họ.....

Lão Vương địa trung hải tức giận nói: “Em đi toilet hơi lâu đấy, táo bón là bệnh cần phải trị!”

Tề Mộ cọt nhả nói: “Ngày mai phải xin nghỉ đi khám xem.”

Lão Vương cầm sách gõ cậu: “Còn trẻ không cố gắng, già rồi bị thương!”

Tề Mộ đành hoảng “bị đánh” cộng thêm bị dạy dỗ, không dễ dàng dụ giáo viên đi.

Chờ lúc Tề Mộ đến lớp một, lớp một vẫn chưa tan học. Cậu đứng ngoài cửa một lát, xuyên qua cửa sổ nhìn một lát.

Không giống nhau, không khí của lớp mũi nhọn và các lớp khác hoàn toàn bất đồng, giống như người 2 thế giới.

Doãn Tu Trúc ngồi vị trí gần cửa sổ, ánh mặt trời bị rèm cửa chặn lại, nhưng vẫn có từng tia chiếu vào trên tay anh, chiếu sáng từng ngón tay trắng nõn rõ ràng kia giống như bạch ngọc.

Tề Mộ không nhìn rõ ghi chép của anh, nhưng nghĩ cũng biết chữ vuông (*) kia, hoàn mỹ không tỳ vết giống như người viết ra nó.

((*) chữ vuông: chữ Hán)

Doãn Tu Trúc, Tề Mộ bỗng nhiên phát hiện, bọn họ không hề giống nhau.

Giáo viên vừa đi, học bên trong vẫn rất an tĩnh, đều đang vùi đầu chỉnh sửa ghi chép, một chút không có nôn nóng lúc tan học. Tề Mộ đi vào phòng học, giống như viên đá lọt vào mặt hồ yên tĩnh, kỳ thực bắn ra rung động không lớn, chủ yếu là không ăn nhập.

Doãn Tu Trúc nhìn thấy cậu, nói: “Xong ngay đây.”

Tề Mộ nói: “Không vội.” Sau đó không lên tiếng nữa, trong phòng học an tĩnh như vậy, tiếng nói chuyện quá đột ngột.

Doãn Tu Trúc theo cậu đi ra phòng học, cười hỏi cậu: “Chơi bóng à?” Tóc Tề Mộ vẫn ướt, thuận theo rũ xuống, không vênh nhẹ như ngày thường.

Tề Mộ nói: “Chơi với lão Ngụy một lát.”

Doãn Tu Trúc đã đặt xuống thành kiến với Ngụy Bình Hi, đáp: “Chờ trời lạnh cũng không thể để tóc ẩm như vậy chạy loạn.”

Tề Mộ vẫy vẫy tóc, giống như cún con: “Sẽ không đâu, tớ lau khô rồi.”

Trong mắt Doãn Tu Trúc toàn là ý cười: “Hiện tại không sao, trời nóng như vậy cũng mát mẻ.” Hơn nữa đáng yêu, cực kỳ ngoan.

Tề Mộ lúc này mới nhớ tới: “Đúng rồi, lão Ngụy gọi bọn mình ra ngoài ăn cơm, cậu đi không?”

Doãn Tu Trúc hỏi lại cậu: “Cậu muốn đi không?”

Tề Mộ nói: “Mì quán đó ngon lắm.”

Doãn Tu Trúc nói: “Đi, đi ném thử xem.”

Tề Mộ nhìn thấy Phương Tuấn Kỳ và Hứa Tiểu Minh, hỏi hai bọn họ có đi không, Hứa Tiểu Minh sâu xa nói: “Cậu cảm thấy tớ còn có tư cách ra ngoài ăn cơm sao? Thời gian buổi trưa quý giá như vậy, chẳng lẽ không nên dùng để ôn tập kiến thức sao!”

Oán niệm trong mắt hắn quá sâu, Tề Mộ cũng sợ — Như nữ quỷ vậy.

Phương Tuấn Kỳ mở miệng: “Tớ.....” Bốn chữ cũng không đi đâu còn chưa nói ra, Hứa Tiểu Minh u oán uy hiếp y, “Tên Mập cậu nếu dám đi hai ta hiện tại lập tức chia tay ngay!”

Phương Tuấn Kỳ: “.....”

Hứa Tiểu Minh sắp bị học hành hạ điên rồi, thật vất vả có cơ hội diễn trò, lập tức trên người so deep: “Tớ vì cậu từ bỏ cơ hội ra nước ngoài, vì cậu từ bỏ ăn uống chơi bời, vì cậu liều mạng học tập, cậu vậy mà trốn tớ ra ngoài ăn uống lu bù! Tên mập chết dẫm, nickname của cậu là Đại Móng Heo sao!”

Phương Tuấn Kỳ mặt không biểu tình: “Đồ đần.”

Hứa Tiểu Minh càng hăng hái: “Anh Mộ cậu xem cậu ta kìa, tớ thật là bị mỡ lợn che tim mới đi theo tên đàn ông bội bạc này!”

Tề Mộ sờ sờ cằm, trầm ngâm nói: “Tớ sao cảm thấy bị mỡ lợn che tim chính là lão Phương.”

Hứa Tiểu Minh cực kỳ bị thương: “Anh Mộ cậu vẫn là anh Mộ của tớ sao? Tớ đi theo làm tùy tùng đào tìm móc phổi cục cung tận tụy với cậu nhiều năm như vậy.....”

Lỗ tai Tề Mộ đau, cắt đứt hẳn: “Học bổ túc hữu dụng thật, biết nhiều thành ngữ như vậy!” Cậu đẩy Doãn Tu Trúc chạy trốn: “Đi thôi đi thôi, lão Ngụy đến rồi.”

Cậu đã gửi tin nhắn cho Ngụy Bình Hi, Ngụy Bình Hi sớm chiếm xong vị trí.

Quán ăn bên ngoài trường học cho tới giờ đều náo nhiệt, trước quán này treo biển hiệu móc xích, điều kiện cũng miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn, mì thịt bò làm cũng ăn được.

Tề Mộ vừa đến, Ngụy Bình Hi hỏi hai bọn họ: “Ăn vị gì?”

Tề Mộ nói: “Tớ muốn cay, càng cay càng tốt, Doãn Tu Trúc không ăn cay.”

Ngụy Bình Hi nhìn nhìn Tề Mộ, trầm nghĩ: Một ăn cay một không ăn cay, tư thế này..... khụ.

Lão Ngụy dừng não, gọi đồ. Bọn họ cũng không thiếu số tiền này, cũng không tranh trả tiền hoặc AA.

(AA: chia đều tiền)

Tề Mộ nói với Doãn Tu Trúc: “Kỳ thực bún cũng rất ngon.”

Doãn Tu Trúc nói: “Lần sau lại đến thử.”

Tề Mộ chú ý anh: “Ăn quen?”

Doãn Tu Trúc cười nói: “Có gì mà ăn không quen?”

Tề Mộ cong mắt cười: “Vậy lần sau lại đến cùng nhau.”

Doãn Tu Trúc cũng cười nói: “Được.”

Tề Mộ sợ anh ngại chỗ này không sạch sẽ, dù sao mấy bát đĩa kia trừ độc thể nào cũng không sạch được. Thật ra Doãn Tu Trúc hơi để ý, bất quá chỉ cần ở cùng Tề Mộ, quán nào anh cũng có thể đi, thứ gì cũng cảm thấy ngon.

Ngụy Bình Hi nghe hai bọn họ nói chuyện, cảm giác mái tóc vàng này của mình nhuộm rất hợp tình hình, không phải chính là bóng đèn lớn sáng chói lợi sao!

Ba bọn họ ngồi một bàn, mọi người lui tới không nhìn được đều nhìn một cái, thật sự rất gây chú ý. Không nhắc đến mái tóc vàng của Ngụy Bình Hi, chỉ là tướng mạo bọn họ cũng đã đủ hút người.

Các nữ sinh căn bản không quản được mắt của mình, đầy tinh thần liếc trộm.

Có nam sinh lại cảm thấy chói mắt, sớm nhìn bọn họ không thoải mái.

“Nữ sinh trường mình ngu thật, Tề Mộ như vậy cũng dám trêu chọc?”

“Cậu ta lợi hại lắm, hồi huấn luyện quân sự đầy danh tiếng, vẫn luôn đi cùng với Ngụy Bình Hi, hiện tại cả khối 10 cũng không ai dám trêu vào bọn họ, bất quá nữ sinh không phải vậy sao? Thích mấy thứ bad chút.”

“Cậu ta cũng không phải bad bình thường,” Người kia hồi sơ nhất học ở Quốc Thụy, sau đó chuyển đến trường cấp 2 khác, nhưng vẫn nhớ Tề Mộ, chỉ nghe hẳn nói, “Các cậu không biết đâu, cậu ta hồi mới sơ nhất, đã đánh võ đầu sơ tam.”

“Độc vậy à.”

“Mấy chót là nhà người ta có tiền, đánh người không bị đuổi, bị đánh thì lại bị chuyển trường.”

“Quá đáng vậy?”

“Còn có quá đáng hơn! Cậu ta cưỡng bạo một cô gái, làm người ta mang thai, giáo viên phát hiện, muốn làm chủ cho cô bé kia, kết quả các cậu đoán thế nào?”

Mọi người nghe hẳn nói chuyện bối rối, mì cũng ăn không vào nữa.

Người nọ tiếp tục nói: “Sau đó cô bé kia sinh non, bị ép chuyển trường, giáo viên cũng bị sa thải. Về phần Tề Mộ, chẳng sao sất, vẫn ở trung học Quốc Thụy làm mưa làm gió!”

Người cả bàn đều hít vào, đầy mắt đều là phần uất: “Còn có vương pháp hay không!”

“Pháp cái rắm, nhà Tề Mộ có tiền, giết người cha cậu ta cũng có thể mua mạng cho cậu ta!”

“Hồi huấn luyện quân sự thật không nhìn ra, tui còn cảm thấy cậu ta rất tốt.”

“Cậu cách xa cậu ta chút đi, cậu không thấy ngay cả Ngụy Bình Hi cũng sợ cậu ta sao?”

Tề Mộ bàn kia cách bên này rất xa, căn bản không nghe thấy bọn họ bàn luận xôn xao.

Thật sự có vài lời một khi nói ra, liền sẽ giống như bắt lửa, trong nháy mắt đốt cháy xung quanh mình.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Tháng thi đầu tiên của cấp 3 vô cùng quan trọng, giáo viên xem trọng, các học sinh cũng cực kỳ để ý. Thành tích lên lớp đã là quá khứ, cuộc thi đầu tiên của cuộc sống mới, ai cũng muốn được khởi đầu tốt đẹp.

Hứa Tiểu Minh càng khẩn trương run tay mãi: “Anh Mộ à, cậu nói tớ có thể thi được top 20 không? Nếu không thi được thì làm sao đây!”

Tề Mộ thấy hần như vậy, vẫn rất đau lòng, hiếm thấy an ủi hần: “Không sao đâu, phát huy bình thường là được.”

Hứa Tiểu Minh đứng đắn không được 2 câu: “Nếu trong lớp toàn là cậu thật tốt, tớ khẳng định thi hạng nhất.”

Tề Mộ: “.....” Đau lòng hần còn không bằng đau lòng một con gà.

Bởi vì là lần thi tháng đầu tiên, trường học cũng rất coi trọng, còn sửa sang trường thi, phân tán học sinh, đến các lớp khác thi.

Vận khí Tề Mộ rất “tốt”, ngồi vững vàng ở ghế đầu tiên hàng ghế đầu tiên của lớp một, trở thành người thứ nhất danh chính ngôn thuận của Nhất Trung.

Cùng ở lớp một, nhưng Hứa Tiểu Minh ngồi hàng cuối cùng nhận được an ủi: “So thế thảm..... Không sánh được với anh Mộ tui.”

Tề Mộ muốn một phát đá bay hần ra nước ngoài, tên gieo họa này ở lại trong nước làm gì? Còn là đi gieo họa cho người khác!

Kỳ thực ngồi đầu cũng không sao, cậu cũng sẽ không gian lận.

Bất quá khiến cậu ngoài ý muốn chính là, Tra Yên vậy mà cũng ở phòng thi này, còn ngồi phía sau cậu.

Cô nàng vừa thấy Tề Mộ..... Đầu vốn thấp càng thấp hơn, tay nắm chặt túi bút khẩn trương tới khớp xương cũng trắng bệch.

Tề Mộ thở dài, có chút muốn đổi vị trí. Cậu ngồi đây, e là thi tháng này của Tra Yên cũng sẽ xong đời.

Đáng tiếc đây là phòng thi, đâu có đạo lý đổi vị trí.

Tra Yên rõ ràng vô cùng khẩn trương, nhưng vẫn gật gật đầu với Tề Mộ, chào hỏi cậu. Tề Mộ vốn định coi như không nhìn thấy cô nàng, nhưng cô đã mở miệng, cậu cũng không tiện phớt lờ cô, bèn nhẹ giọng đáp: “Ừ.”

Thân thể Tra Yên càng căng chặt, cô gái gầy gò nhỏ nhỏ giống như chim sợ cành cong.

Trong lòng Tề Mộ ngũ vị tạp trần, nói với cô nàng: “Cố lên, thi tốt.”

Đôi môi Tra Yên run run, lúc lâu mới nói: “Tớ, sẽ cố gắng.”

Nói xong rút cục tới chỗ ngồi phía sau, khả năng là quá luống cuống, cô đụng phải góc bàn, bị đau rầu rĩ một tiếng.

Tề Mộ quay đầu nhìn cô nàng: “Vẫn ổn chứ?”

“Không, sao!” Tra Yên nhìn cậu một cái, lại cực nhanh né tránh tầm mắt.

Tề Mộ cũng không giỏi trao đổi với con gái, nhất là Tra Yên — Cậu thậm chí cũng không nghĩ tới bọn họ còn có thể gặp lại.

Rốt cục bắt đầu thi, Tề Mộ rất nghiêm túc nhận đề, đừng thấy cậu thảnh thơi chơi bóng với Ngụy Bình Hi, nhưng bởi vì nghĩ hè được Doãn Tu Trúc bổ túc, cho nên thật sự biết không ít.

Cậu hiếm thấy viết nhiều chữ như vậy, cây bút bi vậy mà gây thất vọng hết mực.

Tề Mộ vẫn là lần đầu làm bài gặp phải tình huống này, cậu đứng dậy nói: “Thầy ơi, bút em hết mực rồi!”

Giáo viên coi thi tức nói: “Ngay cả công tác chuẩn bị cũng không xong, còn thi thử cái gì!” Mặc dù mắng cậu, nhưng vẫn cất giọng hỏi: “Có ai mang theo bút thừa không, cho bạn ấy mượn dùng.”

Khiến Tề Mộ bất ngờ chính là, Tra Yên vậy mà giơ tay trước, cô nhỏ giọng nói: “Chỗ em có.”

Tề Mộ vốn định tìm Hứa Tiểu Minh đòi, nhưng chỗ hai bọn họ cách xa cả phòng học, vẫn là đành bỏ gần tìm xa.

Giáo viên coi thi sợ Tề Mộ nhân cơ hội xem bài thi người ta, đi xuống giao tiếp giúp bọn họ, Tề Mộ vui vẻ, cũng tránh cho Tra Yên không thoải mái.

Sau một nhạc đệm nhỏ, mọi người tiếp tục làm đề.

Kết thúc một bài thi, Tề Mộ trả lại bút cho Tra Yên: “Cám ơn cậu.”

Tra Yên bối rối nói: “Không cần đưa tớ, tớ không cần.....” Nói xong cô nàng lại càng khẩn trương, giải thích, “Tớ là nói tớ vẫn còn rất nhiều bút, vẫn còn một bài thi nữa, cậu dùng đi.....”

Cô nàng càng khẩn trương càng nói không rõ lời, càng nói không rõ lời càng muốn giải thích rõ.

Tề Mộ ôn thanh nói: “Được rồi, vậy tớ dùng thi tiếp, trở về trả lại cậu cái mới.”

Tra Yên ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn Tề Mộ.

Tề Mộ đây là lần đầu cùng cô đối diện, cậu cười cười khích lệ với cô.

Mặt Tra Yên đỏ lên, lần nữa cúi đầu, âm thanh nhỏ hơn: “Không cần trả, chỉ là cây bút mà thôi.”

Lúc này Hứa Tiểu Minh quý kêu đi đến: “Anh Mộ à, tớ cảm thấy tớ xong rồi, mấy chỗ rõ ràng biết, nhưng thi là không nhớ gì sắt!”

Tra Yên lập tức ngồi xuống, rụt vào bàn của mình.

Tề Mộ chuyển hướng Hứa Tiểu Minh, nói giỡn với hấn, cậu có câu không nói dóc.

Tới lúc thi xong, Tề Mộ cũng không nói thêm câu nào với Tra Yên. Lúc thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời phòng thi, Tề Mộ có lòng để cho Tra Yên đi trước, nhưng cô nàng lại ngồi không động đậy, hình như đang đợi Tề Mộ.

Tề Mộ đành phải đứng lên đi trước, ai ngờ Tra Yên cũng đứng lúc này đứng lên, hai người lại thành một trước một sau.

Tra Yên rụt lại, muốn lui về sau, Tề Mộ nhường: “Cậu trước.”

Tra Yên cúi đầu, nắm chặt túi xách, gật gật đầu với cậu.

Cô vội vàng đi qua, Hứa Tiểu Minh đi tới, tò mò hỏi: “Ai thế, hình như hơi quen.”

Tề Mộ nói lảng đi: “Trưa ăn gì?”

Hứa Tiểu Minh giống như hầu tinh, chớp chớp mắt: “Anh Mộ cậu chốt dạ cái gì.”

Tề Mộ: “.....”

Hứa Tiểu Minh mắt sắc nhìn thấy bút bi màu hồng, úi chà một tiếng: “À đúng, cô ấy là cô gái cho cậu mượn bút dùng?”

“Ái dà.....” Hứa Tiểu Minh hưng phấn, “Có người thăm mền anh Mộ tui nè!”

Đầu lông mày Tề Mộ nhảy lên.

Hứa Tiểu Minh vẫn đang lăm bằm: “Có quan hệ gì chứ, chuyện này rất bình thường, dù sao anh Mộ của tớ anh tuấn đẹp trai đáng về ngồi ngồi người gặp người thích em gái gặp sẽ động lòng cũng rất bình thường thôi.”

Trong lòng Tề Mộ có việc, hạ giọng nói: “Nói ít 2 câu.”

Hứa Tiểu Minh nhận thấy cậu có chút tức giận, biến sắc: “Sao thế?”

Tề Mộ cau mày nói: “Không có gì.” Dứt lời đi trước một bước.

Hứa Tiểu Minh không hiểu ra sao: Tình huống gì, chẳng lẽ anh Mộ cũng có ý với nữ sinh kia? *** mẹ, đây là chuyện lớn á!

Doãn Tu Trúc buổi tối lúc giúp Tề Mộ thu dọn cặp sách nhìn thấy cây bút kia.

Tề Mộ đang trêu chọc Quỷ Quỷ, một người một con mèo ở trên thảm lăn qua lộn lại. Kỳ thực Quỷ Quỷ đã không phải lúc nhỏ nữa, mỗi ngày đều lơ dờ, nhưng vừa thấy Tề Mộ, vẫn sẽ quẩn lấy cậu làm nũng — Ngay cả mèo con cũng biết Tề Mộ thật tâm yêu thương nó.

Tề Mộ bị Quỷ Quỷ liếm lòng bàn tay ngứa, cười nói: “Cái con mèo mập này, nên giảm cân đi.” Nói như vậy lại cả ngày bảo Kiều nữ sĩ mua thức ăn cho mèo mang đến cho nó ăn.

Doãn Tu Trúc thu hồi tầm mắt, bỏ cây bút màu hồng này vào trong cặp sách cậu.

“Thi thế nào?” Doãn Tu Trúc hỏi cậu.

Tề Mộ nói: “Cũng được, tớ cảm thấy tớ không chừng có thể thi vào top 20.”

Doãn Tu Trúc cười: “Nếu Hứa Tiểu Minh không vào được, cậu ấy sẽ đến tìm cậu liều mạng.”

Tề Mộ nghĩ đến hình ảnh đó, cả người sáng khoái: “Cái này không trách tớ được, là thầy Doãn dạy tốt.”

Dứt lời cậu ngửa ra tựa vào sofa nhìn Doãn Tu Trúc, màu mắt Doãn Tu Trúc sâu chút, giọng nói hơi khàn: “Tối nay ở lại?”

Tề Mộ ngáp một cái nói: “Không được, Đại Sơn về rồi, ông ấy lát nữa thuận đường đón tớ về.”

Doãn Tu Trúc có chút tiếc nuối, bất quá cũng không nói gì.

Tề Mộ giống như nhớ tới cái gì, hỏi: “Đúng rồi, chỗ cậu có cái bút nào đã dùng không?”

Doãn Tu Trúc giật mình, nhớ tới cái bút màu hồng trong cặp Tề Mộ, cậu tỉnh bơ nói: “Có, cậu cần dùng?”

Tề Mộ ngừng chút nói: “Cho tớ một cái đi.”

Doãn Tu Trúc đi tìm tới cho cậu một cái bút ký tên, thân bút màu đen thuần, hết sức tinh xảo.

Tề Mộ hỏi: “Không có màu khác sao?”

Doãn Tu Trúc hỏi: “Cậu muốn màu gì?”

Nghĩ cũng biết Doãn Tu Trúc không thể nào có mấy màu hoa lá cành kia. Tề Mộ nói: “Thôi vậy, cứ vậy đi.” Cậu tiện tay thu bút vào trong balo, cậu cũng lười đi mua, trực tiếp trả cái này cho Tra Yên đi.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Hôm sau đến phòng thi, Tề Mộ đưa cây bút màu đen này cho Tra Yên.

Tra Yên đùa đẩy nói không cần, Tề Mộ nói: “Có mượn có trả, lại mượn nữa không khó mà.”

Hai người cùng thi một ngày, Tra Yên rốt cục không khăn trương vậy nữa, miễn cưỡng cười nói: “Cám ơn.” Cô nàng cẩn thận thu bút lại.

Vốn tưởng rằng chuyện cứ qua như vậy, Tề Mộ cũng không tính là chuyện gì.

Ai ngờ thứ 2 về trường, Tra Yên sáng sớm đã chờ ở cửa lớp sáu.

Cô thật sự quá gây chú ý, không phải bởi vì tướng mạo thế nào, mà là quá nhất gan, rõ ràng chỉ là đứng cửa lớp khác, nhưng vô trợ giống như đứng ở trên cây gỗ nổi đảo sắp ngã.

Hứa Tiểu Minh liếc thấy, nháy mắt với Tề Mộ.

Tề Mộ bất đắc dĩ, chỉ có thể bất chấp đi đến: “Tìm tớ?”

Tra Yên vừa nhìn thấy cậu, lập tức luống cuống chân tay.

Tề Mộ đành phải nói: “Đi theo tớ.” Cậu dẫn cô nàng tránh khỏi đám người, đi đến khúc rẽ.

Nhưng càng như vậy càng khiến người ta ghé mắt, học sinh xung quanh đều nháo nào quăng tầm mắt tò mò tới.

Tra Yên hết sức ngại ánh mắt người khác, cô nàng cúi đầu, bả vai khẽ run, âm thanh cũng run không còn hình dạng, “Cái, cái này đắt lắm, tớ không thể nhận.” Cô nàng đưa tay, lòng bàn tay đặt chiếc bút ký tên màu đen tinh xảo kia.

Tề Mộ không kịp phản ứng.

Tra Yên nói: “Cây bút kia của tớ chỉ là tùy tiện mua bên ngoài, không đáng tiền. Cái..... cái này bọn họ nói là của Vạn Bảo Long, đắt lắm, phải 7-8 ngàn.”

Tề Mộ: “.....”

47. Chương 47

Edit + Beta: Vịt

Tề Mộ cũng không nghĩ đến mình thuận miệng xin, Doãn Tu Trúc liền đưa cho cậu một cái bút rồng. Thiệt cậu lúc ấy còn ngại cái bút này quá mức trang trọng, không đủ hoạt bát đáng yêu.

Nếu là như vậy, cây bút này đúng là không thích hợp đưa cho Tra Yên. Tề Mộ nhận lại, nói: “Tớ không để ý, định bớt việc cầm một cái bút mới của ba tớ.” Dù sao cũng phải giải thích, tránh cho Tra Yên hiểu lầm.

Tra Yên cúi đầu nói: “Không cần trả tớ đâu, cậu..... giúp tớ nhiều như vậy, một cây bút cũng không tính là gì.”

Tề Mộ thấy thân thể cô nàng lại bắt đầu căng thẳng, biết cô nàng kháng cự quá khứ, Tề Mộ cũng không muốn cô nhớ đến, liền nói: “Vậy thì cảm ơn nhé, không có việc gì thì tớ đi trước.”

Tra Yên vội vàng nói: “Được, được.”

Tề Mộ không nói gì nữa, cầm bút về phòng.

Tuy nói cậu gọi Tra Yên vào chỗ yên tĩnh nói chuyện, nhưng càng như vậy ngược lại càng dẫn tới tò mò của mọi người. Cấp 3 vốn là thời điểm xao động nhất, Tề Mộ lại là nhân vật nổi danh, một cô gái đến tìm cậu, hai người nói chuyện hồi lâu nhất định sẽ câu lên lòng hiếu kỳ của đại đa số người.

Đừng nói người ngoài, ngay cả Hứa Tiểu Minh cũng tò mò muốn chết: “Anh Mộ, tình huống gì vậy?”

Tề Mộ nói: “Không có gì.”

Không có gì chính là có gì! Thật sự không có gì thì nói rõ không được sao? Không nói rõ ràng mới sẽ không có tác dụng gì để làm qua loa.

Hứa Tiểu Minh mắt thấy chiếc bút trong tay cậu, kinh ngạc nói: “Vạn Bảo Long? Cô ấy tặng cậu?”

Tề Mộ: “.....” Có khi thật sự muốn đại nghĩa diệt thân (*), đâm anh em 2 dao.

((*) đại nghĩa diệt thân: vì việc nghĩa quên tình nhà)

Hắn vừa thét, các bạn học vốn vốn tai nghe càng tò mò, còn có người không biết Vạn Bảo Long là gì, lập tức đã có người phở cập kiến thức cho hắn — Bút máy hãng này đắt tiền chết đi được, tùy tiện một cây bút cũng phải mấy ngàn!

Hứa Tiểu Minh còn đang hì hì hì: “Cậu vậy mà lại nhận, xem ra 2 cậu.....”

Tề Mộ lườm hắn một cái: “Câm mồm, không phải như cậu nghĩ.”

Hứa Tiểu Minh ghé sát cậu: “Cậu biết tớ nghĩ thế nào?”

Tề Mộ tức giận búng trán hắn cái: “Cái bút này là của Doãn Tu Trúc.”

Hứa Tiểu Minh chớp chớp mắt, não bỗng thùng, biểu tình hơi tan vỡ, hắn thấp giọng: “Hai cậu vừa ý một nữ sinh? Không được đâu, máu chó quá, tớ tình nguyện 2 cậu kết hôn cũng không muốn 2 cậu bởi vì một người ngoài mà cãi nhau rạn nứt đâu.”

Tề Mộ thua luôn, đuổi hắn: “Biến đi! Cậu là cái tên lảm mồm nói hươu nói vượn!”

Đuổi Hứa Tiểu Minh đi, Tề Mộ cũng không để ý đến tò mò của bạn học trong lớp, chuyện này cậu phải giải thích thế nào? Cậu ngay cả nói với Hứa Tiểu Minh cũng không dám.

Cậu bên này đã vậy rồi, Tra Yên bên kia cũng không tốt được đến đâu.

Cô gái gia đình bình thường làm sao cũng không nghĩ ra được một cây bút có thể đắt như vậy, cô chỉ cảm thấy cây bút này rất đẹp, cũng rất đắt, hơn nữa là Tề Mộ cho cô, cô cảm giác trong đó ẩn chứa lực vô hạn, khiến cô an lòng.

Cô không nỡ dùng nó, nhưng tùy thân mang theo, giống như bùa hộ mệnh vậy.

Cô không biết bút này, nhưng có người biết. Tăng Hàm ngồi phía trước cô gia cảnh không tệ, vừa lúc ba cô cũng dùng cây bút như vậy, ba cô rất quý, nói với cô rất nhiều lần, dặn cô không được đụng vào lung tung.

Cho nên Tăng Hàm mới nhận ra ngay được: “Tra Yên bút này của cậu ở đâu ra?”

Tra Yên và Tăng Hàm hồi huấn luyện quân sự ngủ chung, coi như khá quen, cô nhỏ giọng nói: “Bạn tặng.”

Tăng Hàm kinh ngạc nói: “Cậu biết bút này bao nhiêu tiền không?”

Tra Yên mở miệng nói: “ Bao nhiêu tiền? Đắt lắm sao?” Lúc này trong đầu cô nàng khái niệm đắt là 1-2 trăm.

Một câu nói của Tăng Hàm khiến cô nàng mông lung: “Nếu là thật, vậy ít nhất phải 7-8 ngàn.”

“7-8 ngàn?” Tra Yên cả kinh sắc mặt tái nhợt: “Đắt, đắt vậy sao?”

“Bạn cậu không nói cho cậu biết sao?”

“Cậu ấy.....” Tra Yên vắn lông mày, “Không có, cậu ấy không nói gì.”

Tăng Hàm suy nghĩ vì cô: “Món quà này rất nặng, cậu tùy tiện nhận sẽ.....”

Tra Yên xoạt cái đứng lên, nói: “Tớ đi trả lại cậu ấy.”

Tăng Hàm càng kinh ngạc, cô vừa định nói — Bạn cậu là bạn học của bọn mình? Tra Yên đã vội vàng đi ra ngoài.

Tề Mộ ở lớp sáu, Tra Yên ở lớp ba, tuy nói cách 3 lớp, nhưng kỳ thực 2 lớp cách rất gần, bởi vì bên trong tòa dạy học là hai dãy phòng, hàng bên trái là lớp một đến ba, hàng bên phải là lớp bốn đến sáu, lớp ba và lớp sáu đều ở cuối, ở giữa chỉ cách cầu thang.

Tăng Hàm đi theo ra ngoài, xa xa nhìn thấy Tra Yên trả lại cái bút kia cho Tề Mộ.

Chờ Tra Yên về lớp, Tăng Hàm ranh mãnh nói: “Hóa ra là Tề Mộ à, thả nào ra tay hào phóng vậy.”

Nhịp tim Tra Yên vẫn chưa bình phục, lời cũng không nói ra.

Tăng Hàm cũng chỉ là con gái, trái tim thiếu nữ tràn lan, nào bỏ cả đồng cái có cái không, cô ý vào Tra Yên để nói chuyện, hỏi: “Cậu ấy sao cho cậu cái bút đấy vậy? Hai các cậu.....”

Tra Yên cả kinh, vội vàng nói: “Không phải đâu, bọn tớ lúc trước cùng phòng thi, cậu ấy quên mang bút, tớ cho cậu ấy mượn một cái, cậu ấy mới sẽ trả lại tớ cái mới.”

Cô vừa nói ra, Tăng Hàm càng kinh ngạc: “Cậu cũng cho cậu ấy mượn một cái Vạn Bảo Long?”

Tra Yên: “.....”

“Trời ạ, lãng mạn như vậy!” Trái tim thiếu nữ của Tăng Hàm nổ tung, “Cậu tùy tiện cho cậu ấy mượn cái bút, cậu ấy liền trả lại cậu một cây bút như vậy?”

Tra Yên luống cuống, cô sao có thể liên lụy Tề Mộ. Cô vội vàng giải thích: “Không phải, cậu ấy không để ý, cậu ấy tiện tay cầm bút mới của ba cậu ấy, cậu ấy cũng không biết, cậu ấy.....”

“Cái này cậu cũng tin à!” Tăng Hàm cười hì hì, “Rõ ràng là giả bộ đó, tớ cũng biết nhãn hiệu bút này, cậu ấy lại không biết? Không chừng là cậu ấy cố ý mua cho cậu! Tra Yên, Tề thiếu coi trọng cậu đó!”

“Không thể nào!” Tra Yên vẫn rất không tự tin, âm thanh nói chuyện cũng nhỏ, chưa từng đối mặt với người khác, nhưng lúc này cô lại bỗng nhiên đứng lên, dùng âm thanh trước nay chưa từng có nói, “Không được nói vậy nữa, xin, xin cậu đừng nghĩ như vậy!”

Tề Mộ rất tốt, Tề Mộ là người thiện lương nhất thiên hạ. Cô cảm kích cậu ấy, kính trọng cậu ấy, nhưng cô không thể liên lụy cậu ấy, người như cô sao có thể..... sao.....

Tăng Hàm bị dọa nhảy lên, bạn cùng lớp cũng nháo nhào nhìn tới.

Sắc mặt Tra Yên tái nhợt, cánh môi run rẩy, tâm tình rất kích động.

Tăng Hàm vội vàng nói: “Tớ không nói nữa, cậu đừng tức giận.”

Tra Yên giống như quả bóng cao su đã xì hơi, ngã ngồi ở chỗ ngồi, trở nên càng thêm co rúm và nhát gan.

Tăng Hàm cũng không dám trêu cô nữa, chỉ là có chút lo lắng và nghi ngờ. Cậu ấy tại sao tâm tình kích động như vậy? Tại sao kháng cự như vậy? Được người thích không tốt sao? Hơn nữa cây bút kia thật sự không phải tùy tiện là có thể tặng ra.....

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Lúc ăn cơm trưa, Tề Mộ nói với Doãn Tu Trúc: “Sao cậu đưa tớ cây bút đấy vậy.”

Doãn Tu Trúc nói: “Bút đó mới.”

Tề Mộ bất đắc dĩ nói: “Không cần tốt vậy đâu, tớ chỉ tùy tiện xin cái bút, hai đồng một cái là được.”

Doãn Tu Trúc nói: “Hiếm khi có cơ hội cho cậu một món đồ.”

Ngụ ý chính là cho cậu chỉ muốn cho cái tốt nhất. Tề Mộ vậy mà nghe hiểu, trong lòng cậu ngọt ngào, trong mắt cũng toàn là ý cười: “Đâu có, tớ cả ngày ở nhà cậu ăn trực uống trực còn ngủ trực, cái nào không phải của cậu?”

Doãn Tu Trúc: “Không giống.”

“Được rồi.” Tề Mộ cũng không khách khí với anh, “Vậy tớ nhận cây bút Doãn ca ca tặng cho tớ.”

Cổ họng Doãn Tu Trúc hơi khô, đáp: “Ừ.”

Tề Mộ sau khi về lớp lại lấy cây bút kia ra, tâm tình lúc này hoàn toàn khác, nhìn cây bút cũng không thấy nó nghiêm túc nữa, cũng không ngại nó không đủ hoạt bát, thậm chí càng nhìn càng đẹp, càng nhìn càng cảm thấy đây thực là bút Doãn Tu Trúc sẽ dùng.

Trong đầu cậu hiện ra ngón tay thon dài trắng nõn của Doãn Tu Trúc, tưởng tượng đáng vẽ anh cầm bút..... Cậu cũng học theo mà cầm lấy, còn cầm giấy viết mấy chữ.

Ừm.....

Bút thì giồng nhau, tay chênh lệch quá lớn, chữ viết ra.....

Thứ xấu xí gì đây! Tề Mộ vo giấy lại ném đi.

Bộ dáng thất thần này của cậu lọt vào trong mắt Hứa Tiểu Minh chính là — Xong rồi, anh Mộ của mình rơi vào lưới tình rồi!

Cô gái kia mị lực lớn vậy sao? Bất quá ngồi trước sau cùng thi thử một lần đã khiến Tề Mộ vạn tuế nở hoa (*)? Hứa Tiểu Minh rất khiếp sợ!

((*) Cây vạn tuế thì không thể nở hoa được; “vạn tuế nở hoa” ở đây để chỉ việc hiếm thấy)

Mặc kệ người trong cuộc né tránh như nào, một vài tin đồn vẫn truyền ra.

Thậm chí còn có con gái trong lớp hỏi Tra Yên: “Cậu đang qua lại với Tề Mộ sao?”

Tra Yên sợ tới mặt trắng bệch, nhanh chóng phủ nhận: “Không, không phải, tuyệt đối không phải!” Cô phản ứng kịch liệt như vậy, Tăng Hàm bảo vệ cô nói, “Các cậu có thể đừng bà tám vậy chứ? Hỏi cái gì mà hỏi.”

Tra Yên giải thích: “Tớ và Tề Mộ chỉ là quan hệ bạn học, các cậu không nên hiểu lầm.”

Đáng tiếc loại chuyện này dù phủ nhận thế nào cũng vô dụng, một khi lời đồn nổi lên bốn phía, bác bỏ tin đồn là không thể nào.

Trong lòng Tra Yên rất gấp, nhưng cô không nghĩ ra biện pháp tốt, chỉ có thể tận lực tránh né Tề Mộ, tránh né tất cả cơ hội có thể chạm mặt với cậu.

Nếu như hai lớp cách xa thì cũng thôi, cơ mà lại gần sát, hơn nữa còn cùng chung cầu thang. Muốn triệt để không chạm mặt là rất khó, mà chuyện cố ý né tránh vớ ý vị sâu xa — Chuyện gì cũng không có, sao phải cố ý né tránh?

Đúng lúc chính là Hứa Tiểu Minh lại vô tình thêm củi vào lửa.

Hắn cũng không làm cái gì, chỉ là lúc chạm mặt Tra Yên tò mò nhìn chằm chằm cô nàng vài lần. Hắn luôn cảm thấy cô nàng hơi quen, nhưng lại không nghĩ ra được là gặp ở đâu.

Tra Yên vốn cực kỳ nhạy cảm, bị người nhìn chằm chú sẽ chỉ khiến cô mất tự nhiên đến cực điểm, bèn lại bắt đầu trốn Hứa Tiểu Minh.

Quan hệ của Hứa Tiểu Minh và Tề Mộ mọi người đều biết, thái độ này của Hứa Tiểu Minh ở trong mắt người khác cũng thành ý tứ hàm xúc khác.

Nếu Tề Mộ và Tra Yên thật sự không có gì, vậy anh em tốt Hứa Tiểu Minh của Tề Mộ tại sao để ý cô như vậy?

Chờ lúc Tề Mộ biết được, bên ngoài đã lan truyền không còn hình dạng.

Ngụy Bình Hi cùng cậu đánh bóng xong, châm điếu thuốc nói: “Cậu vẫn là chú ý chút đi.”

Tề Mộ đang uống đồ uống, hỏi hắn: “Cái gì?”

Ngụy Bình Hi phun ra vòng khói nói: “Tin tức lớp một phong bế, Doãn Tu Trúc hẳn vẫn chưa biết.”

“Chuyện gì thế?” Tề Mộ cũng không biết.

Ngụy Bình Hi nhìn cậu một cái, nói: “Chuyện của cậu và bạn gái nhỏ kia của cậu.”

Tề Mộ mông lung: “Bạn gái? Tớ đâu có bạn gái nào chứ.”

Ngụy Bình Hi nói: “Truyền khắp rồi, nói cậu và một nữ sinh lớp ba làm người yêu, còn tặng cô ấy một cây bút rồng.”

Tề Mộ hết chỗ nói: “Liên thiên cái gì, không thể nào.”

“Ồ.” Ngụy Bình Hi vốn không quan tâm mấy thứ này, hần nói, “Tớ cũng cảm thấy cậu không phải người như vậy.” Chỉ cái kiểu dính chặt của cậu và Doãn Tu Trúc, đâu có rảnh ngoại tình.

Ngụy Bình Hi bóp thuốc nói: “Vậy tớ đi đây.”

Hai bọn họ cùng đi về, mà trên bãi tập đang có lớp tập hợp, chờ vào học thể dục.

Đây chính là học sinh lớp ba, mà bọn họ đã ồn ào: “Các cậu đủ rồi đấy! Tra Yên đã nói cậu ấy và Tề Mộ không có bất cứ quan hệ gì!”

“Tăng Hàm cậu gào gì chứ, bọn tớ không phải cũng vì tốt cho cậu ấy sao?”

Lại có người nói: “Đúng thế, Tề Mộ người rất kém cỏi, Tra Yên thành thật như thế, không chừng bị cậu ấy lừa!”

“Quen biết một ngày đã tặng bút đất như vậy, cậu ấy đối với Tra Yên nhất định là có ý nghĩ!”

“Đúng vậy, cho dù Tra Yên không thích cậu ấy, nhưng người như vậy đâu quan tâm cậu có thích hay không? Càng cự tuyệt cậu ấy không chừng càng cảm thấy hứng thú! Bọn tớ là đang giúp Tra Yên, Tăng Hàm cậu ồn ào cái gì.”

“Nghe nói Tề Mộ sơ nhất đã làm người ta to bụng, người như vậy chẳng lẽ không nên đề phòng sao?”

Nghe được câu này, cả khuôn mặt đều như tờ giấy trắng, bản thân cũng run rẩy không còn hình dạng: “Không phải, cậu ấy không phải người như vậy, các cậu không nên nói cậu ấy như vậy.....”

Tăng Hàm bị mồ hôi lạnh lòng bàn tay cô dọa: “Tra Yên.....”

“Đừng nói những thứ này nữa, cầu xin các cậu.....” Tra Yên mở to mắt, một giọt nước mắt không rơi, nhưng sợ hãi trong mắt còn khiến người ta sợ hơn nữa mắt, “Không nói nữa được chứ?”

Phỏng đoán ác ý của con người là không dừng được, thậm chí sẽ có người bởi vì sự hèn yếu của người trong cuộc mà làm tệ hại hơn.

“Cậu ta trước kia ở cấp 2 Quốc Thụy, cậu ta hồi trước đã sống tốt với Tề Mộ.”

“Tra Yên từng phá thai.” Không biết là ai nói ra, một câu nói giống như sấm rền vang dội thiên không.

Mọi người đều ngây dại, Tăng Hàm cũng ngây ngẩn cả người, cô quay đầu nhìn về phía Tra Yên.

Bởi vì một câu này, Tra Yên triệt để sụp đổ, cô thét chói tai ôm đầu trốn trên mặt đất.

Tề Mộ và Ngụy Bình Hi đứng lúc đi đến đây, nghe thấy chính là câu cuối cùng kia.

Đầu lông mày Tề Mộ nhíu chặt, bước đi tới, Ngụy Bình Hi sững sốt, cũng theo sát.

Hình ảnh dường như chồng lên nhau, 3 năm qua, Tề Mộ vẫn nhớ rõ cô gái hoảng sợ, tuyệt vọng mặt xám như tro tàn kia vô trợ mà ôm đầu trốn trong góc thế nào.

Càng nhỏ yếu càng giãy dụa không thoát khỏi bức hại. Càng khiếp sợ càng phải đối mặt với tàn khốc.

Cô ấy đã làm sai cái gì, nhất định phải trải qua cuộc sống như vậy.

Giống như Doãn Tu Trúc 4 tuổi, cậu ấy đã làm sai cái gì, để phải chịu nỗi khổ và hành hạ như vậy.

Tề Mộ đẩy đám người ra, định an ủi cô gái trốn trên mặt đất: “Tra Yên.....”

“Đừng động vào tớ!” Tra Yên thét chói tai, sợ hãi đan xen, cô căn bản không biết ai đang nói chuyện cùng cô, cơn ác mộng thường ngày giống như rắn độc quấn lấy cô, từng bước xâm chiếm lý trí và tinh thần cô.

Tề Mộ run lên, đầu lông mày nhíu lại.

Lúc này có người tiến lên, kéo cậu một cái: “Mày tránh ra, đừng tổn thương cậu ấy nữa!”

Tăng Hàm làm sao cũng không nghĩ đến là như vậy, cô ban đầu cho rằng Tra Yên và Tề Mộ đang ái muội, sau đó thấy Tra Yên bài xích và kháng cự như vậy, cô cũng không nhắc đến mấy cái này nữa, thậm chí còn giúp cô nàng làm sáng tỏ, nhưng ai biết lời đồn càng truyền càng điên, thậm chí còn ra chuyện như vậy.

Hóa ra Tra Yên chính là cô gái bị Tề Mộ cưỡng bạo hồi sơ nhất sao?

Vừa nghĩ như vậy Tăng Hàm tự trách cực kỳ, bọn họ đang làm cái gì, ép Tra Yên tiếp nhận một kẻ thi bạo sao? Khó trách Tra Yên sợ Tề Mộ như vậy, khó trách Tra Yên kháng cự như vậy, khó trách Tra Yên sẽ không chịu được người khác nói quan hệ của cô và Tề Mộ như vậy.

Cái này đặt vào trên người cô gái nào, cũng sẽ điên!

Tề Mộ sao có mặt mũi đứng đây? Tề Mộ làm chuyện điên rồ như vậy, sao còn dám trêu chọc Tra Yên nữa! Chẳng lẽ cậu ta vẫn ngại chưa đủ, vẫn phải tổn thương cô ấy nữa sao!

Tăng Hàm cảm phần lấp đầy, ngồi xổm xuống nói với Tra Yên: “Cậu đừng sợ, mặc kệ ai tổn thương cậu, mặc kệ ai phạm pháp, hẳn đều nên chịu trừng phạt đáng có!”

Đầu Tề Mộ ơng một tiếng, quát khê: “Đừng kích thích cậu ấy nữa.”

Tăng Hàm đứng lên, nhìn chăm chăm cậu: “Sao cậu có mặt mũi nói như vậy? Kẻ làm hại cậu sao có mặt mũi đứng đây? Tên cặn bã cậu nên bị tống vào nhà giam!”

Cô gào lên, các bạn học khác cũng không nhịn được: “Có tiền giỏi lắm à, có thể tổn thương người khác như vậy sao?”

“Cậu đưa cậu ấy cây bút kia là có ý gì? Bù đắp sao? Cả đời con gái chỉ đáng giá mấy đồng tiền bẩn như vậy?”

“Buồn nôn thật đấy. Người như vậy sao sẽ ở trong trường chúng ta.”

“Nếu không phải cha cậu ta có tiền cậu ta có thể thi được Nhất Trung?”

“Cậu ta thi thảng còn thi được hạng 16, cũng không biết là cop của ai!”

“Câm mồm!” Ngụy Bình Hi bịch một đấm, đánh vào trên mặt một nam sinh.

Nam sinh kia quát to một tiếng: “Mày làm gì!”

Ngụy Bình Hi híp mắt: “Nói hươu nói vượn nữa cho tao xem!”

“Tao mới không nói hươu nói vượn, mày hỏi Tề Mộ đi, cậu ta có mặt mũi nói mình chưa từng làm không!”

Ngụy Bình Hi nhìn chăm chú hắn: “Tao tin cậu ấy không phải người như vậy!”

“Tra Yên ở đây, nếu quả thật cái gì cũng không phát sinh, cậu ấy tới mức như vậy.....”

“Tề Mộ không sai.....” Tra Yên nghe được, cô nghe thấy có người đang chỉ trích Tề Mộ, sao có thể chỉ trích Tề Mộ? Ai cũng không thể chỉ trích cậu ấy, ai cũng không có tư cách chỉ trích một người tốt như vậy.

Cô sợ hãi cực kỳ, trong đầu hỗn loạn, trước mắt cũng là một mảnh đen kịt, đau đớn dinh dính buồn nôn khiến người ta mắc ói kia quần lấy thần kinh cô, khiến cô cơ hồ mất đi tất cả dũng khí.

Nhưng không được..... Không thể vũ nhục Tề Mộ như vậy, không thể khiến người cứu cô chịu khuất nhục như vậy.

Tra Yên tự tay xé rách vết thương chẳng bao giờ khép lại được, đem bản thân máu chảy đầm đìa bày trước mặt mọi người: “Là Tề Mộ đã cứu tớ, tớ bị giáo viên cưỡng bạo, là Tề Mộ đã cứu tớ!”

“Tra Yên!” Con người Tề Mộ đột nhiên rút lại, cậu không nghĩ tới cô ấy có thể nói ra như vậy.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều ngây dại.

Tề Mộ tránh thoát đám người, đi tới bảo vệ cô gái sụp đổ: “Tra Yên, đừng nghĩ đừng nghe đừng nói, nhìn tớ này!”

Tra Yên ngẩng đầu, trên mặt toàn là nước mắt, trong đôi con ngươi đen láy của cô toàn là sợ hãi và tuyệt vọng, còn có hồi hận nồng đậm điên cuồng tuôn ra: “Tớ xin lỗi, Tề Mộ, là tớ liên lụy đến cậu. Xin lỗi..... xin lỗi.....”

Cô biết sau khi mình rời đi, vì thanh danh của cô người nhà Tề Mộ dè sự kiện kia xuống, chỉ là ngấm đưa tên cầm thú kia ra công lý. Nhưng lúc trước cô đã mang thai, bởi vì phản ứng rất lớn, rất nhiều người đều đoán được, Tề Mộ một mực chăm sóc cô, thậm chí còn dẫn cô đi phá thai.

Giấy không thể gói được lửa, dù bí mật thế nào cũng vẫn truyền ra ngoài. Tề Mộ vốn nên không liên quan tới việc này, nhưng trên lưng lại ô danh.

Tra Yên rất tự trách, nhưng cô không có dũng khí làm sáng tỏ.

Mà bây giờ cô đã nói ra rồi.....

Xin đừng nói Tề Mộ như vậy nữa.

Xin đừng làm tổn thương một người tốt như vậy nữa.

Xin đừng nói xấu ân nhân cứu mạng của cô nữa.

Tra Yên khóc đến rồi tỉnh rồi mù, Tề Mộ bảo vệ cô rời khỏi đám người.

Ngụy Bình Hi tàn bạo nhìn chằm người người lớp ba: “Hài lòng chưa? Vui chưa? Rốt cục biểu dương chính nghĩa rồi? Một đám ngu xuẩn!”

Doãn Tu Trúc sau khi biết chuyện này, lập tức đi tìm Tề Mộ.

Tề Mộ có chút mệt mỏi, ngơ ngẩn tựa vào lưng ghế, nhìn trần nhà.

Doãn Tu Trúc lòng như đao cắt, tiến lên nói: “Đừng lo, chỗ Tra Yên tớ sẽ giúp cậu ấy.”

Tề Mộ nhìn về phía anh, nhẹ giọng hỏi: “Giúp được một Tra Yên, giúp được tất cả Tra Yên sao?”

Tâm Doãn Tu Trúc chấn động.

Tề Mộ che mắt nói: “Tớ có phải quá vô dụng không?”

48. Chương 48

Edit + Beta: Vịt

Tề Mộ rất tự trách, chuyện này cậu xử lý rất không tốt.

Từ lúc nhìn thấy Tra Yên, cậu nên nghĩ đến có thể sẽ có kết quả như vậy.

Hồi đó Tề Đại Sơn không nói hai lời đã giúp Tra Yên chuyển trường, đã hạ khả năng tạo thành tổn thương xuống thấp nhất. Nhưng dù vậy, trong trường vẫn có đủ loại tin đồn.

Tề Mộ đối với nước bắn rơi vào trên người mình chưa từng giải thích, bởi vì cũng không giải thích rõ được, chỉ sẽ tạo phiền toái càng lớn. Cái này nghe rất bất đắc dĩ, nhưng nhiều lúc, phương thức hữu dụng nhất đối mặt với lời đồn chính là trầm mặc.

Chuyện như vậy, phải giải thích thế nào? Tra Yên tính cách nhất gan, nhạy cảm tinh tế, gặp phải xâm hại tình dục cô cần bản vô lực tự vệ, chỉ có thể không biết làm sao mà thừa nhận. Nếu như không phải Tề Mộ nhảm chán trốn học, phát hiện những thứ này, cô phải chịu đựng đến khi nào? Cô lại sẽ biết thành dạng gì?

Cho dù Tề Mộ đánh tàn bạo tên cầm thú này, Tề Đại Sơn cũng thông qua luật pháp trừng phạt hắn, nhưng những cái này có thể truyền tin sao? Có thể giải thích cho người khác nghe sao?

Tề Mộ ngay cả đối với Hứa Tiểu Minh cũng không dám để lộ nửa chữ.

Bọn họ có thể làm cũng rất có hạn, giúp Tra Yên chuyển trường, cho cô một hoàn cảnh mới, cho cô bắt đầu cuộc sống mới. Nhưng cô có thể từ trong cơn ác mộng như vậy đi ra sao? Cô thật sự có thể đủ dũng cảm đối mặt với cuộc sống mới sao? Cô thật sự có sức đi mở ra cuộc sống mới sao?

Người vốn nhất gan hèn yếu, tới một hoàn cảnh xa lạ, cô nên thích ứng như nào?

Khiến người ta phần uất chính là, căn nguyên nhất của vấn đề này — Dựa vào cái gì?

Tra Yên từ đầu đến cuối đều không làm sai cái gì cô dựa vào cái gì phải thừa nhận những thứ này? Dựa vào cái gì phải trải qua những thứ này? Dựa vào cái gì phải gánh những thứ này?

Tề Mộ nghĩ không ra, càng khiến cậu nghĩ không ra chính là, trên đời này có rất nhiều người như vậy.

Bọn họ vô trợ mà sống, thống khổ mà sống, khó khăn mà sống.....

Giống như Tra Yên, giống như Doãn Tu Trúc.

Tề Mộ ở trên người Tra Yên thấy được bóng dáng Doãn Tu Trúc. Càng hiểu rõ gia đình Doãn Tu Trúc, càng hiểu rõ tuổi thơ của anh, cậu càng sợ.

Nhưng nếu cậu không gặp được anh, nếu cậu không ở dưới ánh hoàng hôn kia vươn tay với anh — Doãn Tu Trúc hiện tại sẽ là như thế nào?

Cậu nhớ tới Doãn Tu Trúc nhất gan hèn yếu kia, trong lòng liền giống như đao cắt.

Nếu Tra Yên không gặp phải tên cầm thú kia, cô không phải sẽ sống tự tin hơn chút, sẽ khỏe mạnh hơn, ưu tú hơn.

Không có nếu như.

Doãn Tu Trúc nhẹ nhàng ôm cậu vào lòng, thấp giọng nói: “Cậu làm tốt lắm.” Nếu như Tề Mộ còn làm không tốt, vậy đại đa số người trên đời này ngay cả tư cách làm người cũng không có.

Mặt Tề Mộ dán vào trên lồng ngực Doãn Tu Trúc, không biết tại sao, cũng không nói rõ nguyên do, nỗi đau nhúng chìm cả trái tim giống như tìm được nơi phát tiết, mãnh liệt trào ra, cổ họng cậu nghẹn nói: “Ông ta làm sao ra tay được? Ông ta sao có thể đối với một đứa trẻ như vậy? Ông ta sao có thể buồn nôn như vậy! Nhưng tớ không giúp được cậu ấy, tớ căn bản.....”

“Không,” Doãn Tu Trúc cảm giác được ẩm ướt trước ngực, tim cũng sắp đau nứt ra: “Tề Mộ, là cậu cứu Tra Yên, là cậu cho cậu ấy cuộc sống mới!”

Nước mắt Tề Mộ chảy ròng: “3 năm rồi, cậu ấy còn nhất gan hơn trước kia, còn hèn yếu hơn trước kia, còn tự ti hơn trước kia. Cậu ấy không dễ dàng thi vào Nhất Trung, lại gặp được tớ, lại bị vén ra chuyện cũ kia, cậu ấy sau này nên làm gì đây? Cậu ấy đời này đi ra khỏi bóng ma này sao?”

Doãn Tu Trúc nhắm mắt lại, âm thanh cũng khàn khàn: “Đừng tự trách, cậu làm rất tốt, con đường của con người ta không phải do người khác đi ra, mà là cần tự bản thân họ. Cậu cho cậu ấy hi vọng, cho cậu ấy dũng khí, kéo cậu ấy ra khỏi vũng bùn, vậy đã đủ rồi.”

Tề Mộ ôm thật chặt anh, lắc đầu nói không ra lời.

Doãn Tu Trúc nhẹ giọng nói: “Cậu xem, tớ cũng đi ra rồi.”

Những lời này đâm vào đầu tim Tề Mộ. Cậu ngẩng đầu, dùng đôi mắt ướt nhẹ nhìn anh.

Doãn Tu Trúc lau nước mắt cậu, nói ra những lời đè sâu trong lòng: “Là bởi vì cậu, mới có tớ hiện tại.”

Bởi vì gặp được Tề Mộ, Doãn Tu Trúc mới có dáng vẻ hiện tại.

Bởi vì chùm ánh sáng này, anh có thể từ trong lo lắng đi ra, dũng cảm đi đối mặt với cuộc sống của mình.

“Tin tưởng Tra Yên.” Doãn Tu Trúc yên lặng nhìn cậu, “Là cậu cho cậu ấy dũng khí, để cậu ấy nói ra chuyện đã xảy ra.”

Tề Mộ ngây người, nơi lấp kín chặt trong lồng ngực bởi vì từng câu từng chữ của Doãn Tu Trúc mà dần dần tháo gỡ.

Doãn Tu Trúc là người có tư cách nhất khuyệt Tề Mộ, bởi vì không ai rõ ràng tâm tình Tra Yên hơn anh.

“Không nên tự trách.” Doãn Tu Trúc nhìn Tề Mộ, ôn thanh nói, “Là bởi vì gặp được cậu, tớ và Tra Yên mới có cuộc sống mới.”

Tề Mộ lần nữa chui đầu vào trước ngực Doãn Tu Trúc, không tiếng động trào nước mắt.

Doãn Tu Trúc nhẹ nhàng ông cậu, trấn an mà chạm vào tóc ngắn vĩnh nhẹ của cậu — Trong cuộc sống có rất nhiều tai nạn và thống khổ, nhưng trong cuộc sống cũng có Tề Mộ.

Bởi vì Tề Mộ tốt như vậy, anh mới có sức một lần nữa sống tiếp.

Sau đó Tra Yên vẫn rời khỏi Nhất Trung, học sinh lớp ba đều bị giáo viên gọi đi nói chuyện, bọn họ cũng tập thể nói xin lỗi với Tra Yên với Tề Mộ, thái độ thành khẩn, vạn phần hối hận.

Có thể có tác dụng gì chứ? Vết thương bị đào ra, máu chảy trên đất, không phải lau sạch mặt đất là có thể thái bình giả tạo.

Tra Yên không có cách nào ở tiếp trong hoàn cảnh này, cô không liên quan tới người bị hại, trọng điểm là cô khác biệt.

Trong một hoàn cảnh, sợ nhất chính là khác biệt.

Tra Yên ở đây, chỉ sẽ không ngừng nhắc nhở mọi người và bản thân cô..... Những thứ cô gặp phải.

Cái này đối với cô quá không công bằng, cũng không có lợi cho cuộc sống sau này của cô.

Chính là không thể làm gì như vậy, đến cuối cùng rồi đi chỉ có thể là Tra Yên không ngừng bị tổn thương.

Doãn Tu Trúc một mình gặp mặt Tra Yên, tán gẫu với cô rất lâu. Có lẽ thầy tâm lý tốt nhất cũng không bằng những lời Doãn Tu Trúc nói với cô.

Anh dùng từng trải của mình nói với Tra Yên — Tề Mộ mở ra cánh cửa mới cho cậu, con đường sau này cậu phải tự mình bước từng bước tiếp.

Đừng phụ lòng cậu ấy, càng đừng phụ lòng bản thân may mắn gặp được cậu ấy.

Tra Yên lúc sắp chia tay đi gặp Tề Mộ, Tề Mộ có chút bất an, trong ấn tượng của cậu, Tra Yên luôn là đáng vẻ sắp sụp đổ yếu ớt tới dường như vừa đụng vào là vỡ, điều này khiến cậu thậm chí không dám lớn tiếng nói chuyện cùng cô.

Nhưng lần này Tra Yên ngẩng đầu lên, dùng đôi con ngươi lóe ra rực rỡ nhìn cậu: “Tề Mộ, cảm ơn cậu.” Đã muộn rồi, cảm ơn từ đáy lòng.

Tề Mộ có chút sững sờ.

Tra Yên gặp phải vô số đau khổ, nhưng rốt cục đứng lên cười với cậu, cô nói với cậu: “Nếu có cơ hội gặp lại, tớ hi vọng có thể để cậu nhìn thấy tớ tốt hơn!” Cô nghĩ giống Doãn Tu Trúc, dừng cảm bước ra, đi tới cuộc sống mới.

Cô bất hạnh, nhưng cô cũng may mắn.

Không thể bởi vì gặp phải bất hạnh liền buông tha may mắn hiếm có trước mắt.

Cô sẽ trở nên càng kiên cường, sẽ trở nên càng ưu tú, sẽ trở nên tốt hơn, như vậy mới đối tốt với phần may mắn Tề Mộ cho cô!

Hứa Tiểu Minh lúc biết tiền căn hậu quả cả người đều mông lung.

Hắn tìm Tề Mộ, nói xin lỗi cậu. Chuyện này là hắn quá hồ đồ, tự cho là đúng suy nghĩ lung tung, cổ vũ tin đồn tràn lan.

Tề Mộ búng cái đầu dưa của hắn một cái: “Cậu có gì mà phải xin lỗi, tớ cái gì cũng không nói rõ với cậu.”

Hứa Tiểu Minh hỏ thẹn nói: “Chuyện thế này, cậu đâu nói rõ được.”

Tề Mộ nói: “Cho nên cậu cũng không sai, cậu vốn nên cái gì cũng không biết.”

Hứa Tiểu Minh áy náy: “Là tớ quá nghĩ đương nhiên.”

Kỳ thực Hứa Tiểu Minh không có làm gì, hắn cũng bắt quá là suy đoán quan hệ của Tề Mộ và Tra Yên, chỉ là đi nhìn Tra Yên.

Cái này quá đáng sao? Cái này tính là sai sao? Đứng trên góc độ của hắn, anh em của mình quan hệ thân thiết với một nữ sinh, chẳng lẽ ngay cả hiếu kỳ căn bản cũng không thể có sao?

Không thể nào.

Nhưng chính là như vậy, ai cũng không biết, ai cũng không hiểu, một khi phóng túng phán đoán của mình, liền sẽ tạo thành thương tổn không cách nào cứu vãn.

Hứa Tiểu Minh bởi vì cái này mới nói xin lỗi.

“Được rồi.” Tề Mộ đầm ngực hắn một cái, “Cậu là miệng tiện, nhưng cũng không đi nói lung.”

Hứa Tiểu Minh chỉ trời thề: “Chừng mực tớ vẫn phải có!” Cho dù khi đó tò mò Tề Mộ và Tra Yên có ái muội, hắn cũng chỉ đi hỏi Tề Mộ, chưa từng thảo luận với người thứ 2, cho dù là Phương Tuấn Kỳ.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Một năm mới lại đến, bão tuyết bao trùm cả vườn trường, chuyện Tra Yên cũng giống như truyền thuyết xa xưa, trở thành dấu vết mơ hồ trong sâu thẳm ký ức vô số người.

Cách khai giảng chỉ còn một tuần, mấy thằng nhóc gặp nhau ở nhà Doãn Tu Trúc.

Ngụy Bình Hi cũng tới, mục đích của Ngụy thiếu gia đơn giản thô bạo, đó chính là chép bài tập!

Hứa Tiểu Minh giờ là nửa học sinh ngoan, đối với hành động của Ngụy Bình Hi đưa ra phê bình tinh chuẩn: “Cổ lên lão Ngụy, lâm trận mới mài gươm, kẻ địch chết sạch!”

Ngụy Bình Hi rất bận, hận không thể hai tay cùng viết, chép phải gọi là hùng hổ.

Mỗi năm trôi qua, Tề Mộ và đồng chí Hứa gà con đều có hạng mục cố định, đó chính là so tiền mừng tuổi.

Đối với cái này Doãn Tu Trúc và Phương Tuấn Kỳ là một mỉm cười vây xem, một thờ ơ vây xem, tâm tình phiên dịch ra cũng nhất trí đại khái — Còn có thể ấu trĩ hơn nữa không?

Đương nhiên lời nguyên dạng trong lòng Doãn Tu Trúc là — Tề Mộ thật đáng yêu.

Hứa Tiểu Minh và Tề Mộ lại vui không thôi, hơn nữa nghiêm khắc tuân thủ quy củ, tiền đều đặt trong bao lì xì, chỉ đợi thời khắc này cầm ra ghép lại!

Hứa Tiểu Minh xách kim khóa nhỏ của mình, trang trọng nói: “Anh Mộ, mời.”

Tề Mộ cũng đeo túi nhỏ của mình, khách khí nói: “Đa tạ.”

Ngụy Bình Hi cuồn chép bài tập còn rất tò mò: “Hai cậu làm gì thế?” Hắn năm nay mới nhập bọn, không biết trên đời này còn có người sẽ làm loại chuyện ấu trĩ “So bao lì xì”.

Tiếp theo, Hứa Tiểu Minh vung một bao lì xì ra, mở miệng nói: “Bác cả tó, 2 nghìn!”

Tề Mộ theo sát: “Chú Trần tó, 3 nghìn!”

Hứa Tiểu Minh lập tức đề lên: “Cô ba tó, 5 nghìn!”

Tề Mộ cũng đuổi đến cùng, lấy điện thoại ra, long trọng biểu diễn: “Dì Tôn tó, 6 nghìn!”

Hai người bọn họ chiến đấu đến túi bụi, Ngụy Bình Hi cuối cùng hiểu ra là chuyện gì, bút hắn cũng không cầm chắc nữa — Phục luôn phục luôn, bình sinh chứng kiến, hai con người này có thể xưng là quỷ ấu trĩ!

So đến cuối cùng, Hứa Tiểu Minh thắng chắc một bậc.

Cái này cũng không có cách nào, bên Tề Mộ phần lớn là bạn bè của Tề Đại Sơn và Kiều Cẩn, người trong nhà kỳ thực không có mấy.

Nhưng Hứa Tiểu Minh không giống, hẳn một đồng bầy cô tám dì, tiền cho khả năng không nhiều lắm, nhưng không ngần được nhiều người, tích tiểu thành đại mà!

Hai người bọn họ so nhiều năm như vậy, kỳ thực đều rất rõ ràng lai lịch đối phương, trên căn bản mấy đồng bạc này sau khi qua đi, cũng không so gì nữa.

Hứa Tiểu Minh đắc chí, cảm giác mình năm nay thắng chắc.

Ai ngờ giây phút cuối cùng, Tề Mộ rút ra một đại sát khí: “Đây là bao lì xì cuối cùng của tớ, 30 nghìn!”

Hứa Tiểu Minh hít vào, không phục nói: “Ai! Là ai đưa cho cậu? Không thể nào, thân bằng hảo hữu của cậu tớ đã đếm hết rồi!”

Tề Mộ cười hì hì: “Doãn Tu Trúc cho.”

Hứa Tiểu Minh vẻ mặt khiếp sợ: “Cái này sao có thể tính!”

Tề Mộ nói: “Dựa vào cái gì không tính? Tớ gọi cậu ấy là anh cả một năm, còn không kiếm được tiền mừng tuổi?”

49. Chương 49

Edit + Beta: Vịt

Nói xong Tề Mộ còn nháy nháy mắt với Doãn Tu Trúc.

Doãn Tu Trúc cười càng mê người, có lẽ tự trối mình bán đi, anh cũng phải ngọt ngào mà đếm tiền cho Tề Mộ.

Hứa Tiểu Minh nổi da gà mãi, kêu to: “Cái này không tính! Tớ còn gọi cậu là anh Mộ đấy! Cậu cũng không cho tớ tiền mừng tuổi!”

Tề Mộ sớm có chuẩn bị: “Cho nè.” Nói xong đưa cho hắn một bao lì xì.

Hứa Tiểu Minh mở ra vừa nhìn, hay lắm..... 22 đồng, may mắn thật!

Hứa Tiểu Minh ném bao lì xì: “Cậu ăn gian!”

Tề Mộ lười biếng: “Cậu còn có anh ruột mà, tìm anh cậu đòi bao lì xì đi.”

Hứa Tiểu Minh tái nhợt đầy mặt: “Anh tớ? Trong ví anh ấy có 30 nghìn đồng hay không vẫn là câu đố chưa giải được!” Anh hắn và cha hắn cãi nhau rạn nứt, ra ngoài làm một mình rồi, hôm qua còn mơ ước tiền mừng tuổi của hắn, muốn tìm hắn vay tiền lãi cao!

Tề Mộ vui sướng: “Vậy không có cách nào, năm nay tớ thắng!”

Hứa Tiểu Minh không cam lòng, nhào về phía Phương Tuấn Kỳ, kêu rên nói: “Anh Mập à, cậu nhìn ở phần tớ chăm sóc cậu nhiều năm, cho tớ bao lì xì đi? Không cần 30 nghìn, 23 nghìn là được!” Đủ để hắn thắng Tề Mộ.

Phương Tuấn Kỳ mặt thờ ơ: “23 nghìn không có, hai cái tát muốn không?”

Hứa Tiểu Minh nuốt nửa tức ngắt, chỉ vào y nói: “Tớ sao lại đi theo tên đàn ông bội bạc như cậu chứ!”

Dứt lời hắn lại đi nhờ vả Ngụy Bình Hi, ôn tồn nói: “Lão Ngụy à, cậu coi như cho tớ vay đi, quay về tớ thắng, trả lại cậu 30 nghìn.”

Ngụy Bình Hi: “Cậu cảm thấy tớ thiếu tiền?”

Hứa Tiểu Minh: “.....”

Ngụy Bình Hi nói trúng tim đen: “Lại nói tở cho cậu thì thế nào? Quay lại Tề Mộ lại gọi một tiếng anh, anh cậu ấy không phải cho cậu ấy 300 nghìn?”

Hứa Tiểu Minh: “.....”

Gà con đã chết, có việc thì hóa vàng!

Tề Mộ cười ha ha, thống khoái nói: “Có thể coi như đã thắng tên khốn này, buổi trưa tở mời khách! À không,” Cậu lắc lắc bao lì xì Doãn Tu Trúc cho cậu, sửa lời nói, “Anh tở mời khách.”

Doãn Tu Trúc cảm thấy câu kia của Ngụy Bình Hi nói không đúng, đâu chỉ là 300 nghìn? Anh nguyện ý táng gia bại sản.

Trước khai giảng 1 ngày, đồng chí lão Ngụy mới rốt cục chép xong bài tập.

Tề Mộ còn rất luyến tiếc hẳn: “Rảnh thì lại đến chơi nhé.”

Ngụy Bình Hi ợ một cái, nói: “Hai cậu sau này ngàn vạn đừng nuôi chó.”

Tề Mộ buồn bực nói: “Tại sao?”

Ngụy Bình Hi sâu xa nói: “Nghe tở, thả cho chó một con đường sống.”

Quý Quý hai bọn họ nuôi may mà là mèo, nếu là chó, không chừng béo tới đi gặp bác sỹ thú y?

Chỉ từ sáng đến tối 360 độ không góc chết quăng thức ăn cho chó, chó bình thường có thể chịu được? Dù sao cầu độc thân Ngụy Bình Hi đây là ăn no tới kiếp này cũng không muốn vào cửa Doãn gia nữa!

Tề Mộ thật sự nghe không hiểu, còn cười ngu nói: “Khẳng định không nuôi chó, hai bọn tở có Quý Quý là đủ rồi.”

Ngụy Bình Hi: “.....” Thôi thôi, các cậu vui là được rồi.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Lễ tình nhân năm nay thời gian khá tốt, không chỉ đi học, còn là thứ 3. Thứ 3 nghe thì không có gì, hơn nữa đối với đảng làm việc mà nói, lễ tình nhân vẫn phải đi làm, muốn lãng mạn phải xin nghỉ, rất bực mình.

Nhưng ngày này đặt vào trong đồng học sinh thì lại khác. Thứ 3 đi học, lễ tình nhân ở trong trường đều vui hơn bất cứ đâu. Dù sao có người yêu chỉ có một năm như vậy, phần lớn đều là đàn ông độc thân, vừa lúc có thể nhân cơ hội tặng socola ám hiệu gì đó.

Tóm lại là thanh xuân xao động, một ngày tốt đẹp.

Tề Mộ rất thích lễ tình nhân, không có nguyên nhân gì khác, socola thôi! Cho dù là socola nhãn hiệu gì, chỉ cần tản ra mùi hạt cacao thuần khiết, Tề Mộ đã vui vẻ thoải mái.

Cho dù mình không thể ăn quá nhiều, nhìn người khác ăn cũng rất vui.

Hứa Tiểu Minh sáng sớm đã đưa đến một cái hộp lớp, mắt Tề Mộ sáng lên, hỏi: “Socola?”

Hứa Tiểu Minh vẽ mặt anh Mộ cậu không hiểu giá thị trường: “Socola là nữ sinh tặng nam sinh, tở đương nhiên sẽ không tặng.”

Tề Mộ trong nháy mắt không có hứng thú.

Hứa Tiểu Minh nói: “Cậu không tò mò trong này tở đựng cái gì?”

Tề Mộ nói: “Không phải là thiệp chứ?”

Hứa Tiểu Minh mở hộp ra, kèm theo phối âm: “Tén ténn ténn! Là hoa hồng giả!”

Tề Mộ: “.....”

Hứa Tiểu Minh lấy ra một cành, đưa tới trước mặt Tề Mộ: “Nhìn này! Đẹp như vậy tinh xảo như vậy trường cửu không tàn như vậy! Hoa hồng giả nó không chỉ có xinh đẹp của hoa hồng, còn có hương thơm của hoa hồng, nó là vũ khí sắc bén của lễ tình nhân, quyết định có thể vì tớ thắng được trái tim mỹ nhân!”

Tề Mộ cũng không nhẫn tâm nói chân tướng sự thật với hắn — Dưới sự nỗ lực hắn cầm nhiều năm không ngừng, đã trở thành bạn của phụ nữ cấp 2 Quốc Thụy!

Bây giờ lên tới Nhất Trung, hắn lại bắt đầu hành trình mới.....

Tạm không nhắc đến Hứa gà con vất vả cần cù lao động như nào, năm nay lại có không ít gái tặng socola cho Tề Mộ.

Tâm tình Tề Mộ hết sức phức tạp, socola gần ngay trước mắt, cậu lại không thể nhận, đây không phải muốn thêm chết cậu sao!

Đối với việc này Ngụy Bình Hi cảm thấy ngoài ý muốn, lúc chơi bóng hỏi Tề Mộ: “Chỉ là quà socola, nhận cũng không sao nhỉ?”

Tề Mộ lắc đầu, thâm trầm nói: “Không thể nhận, cho dù quà socola cũng là một phần tâm ý của người ta, nhận rồi sau đó không thể đáp lại, cần gì lưu lại cho cô ấy một tia hi vọng? Hơn nữa nhân tình (*) cũng là tình, quà không nên nhận, vẫn là không nhận thì tốt hơn.”

((*) nhân tình: ở đây nghĩa là quà)

Ngụy Bình Hi cảm thấy có chút đạo lý, nhưng lại luôn cảm thấy chỗ nào đó không đúng lắm, hắn hỏi: “Cậu còn rất có kinh nghiệm nhỉ.”

Tề Mộ khoát tay một cái nói: “Là Doãn Tu Trúc dạy tớ.”

Ngụy Bình Hi: “.....” Có thể biết được chỗ nào không bình thường.

Tề Mộ lại nói: “Doãn Tu Trúc hồi cấp 2 đã vô cùng được hoan nghênh, cậu ấy chưa từng nhận socola của người khác.”

Khóe miệng Ngụy Bình Hi co rút: “Sau đó cậu ấy nói những lời này với cậu?”

Tề Mộ hỏi: “Chẳng lẽ không đúng sao?”

Rất đúng, chỉ là từ trong miệng Doãn Tu Trúc nói ra..... Cảm giác toàn là tâm cơ.

Thân là con trai gốc của nhà địa chủ Đại Sơn, Tề Mộ lại nói: “Mặc dù tớ không nhận socola của bọn họ, nhưng tớ đều ghi lại, Doãn Tu Trúc nói, cậu ấy quay về bù đắp cho tớ, tớ cự tuyệt một phần, cậu ấy bù đắp tớ 2 phần socola!”

Ngụy Bình Hi: “.....”

Tề Mộ thở dài: “Kỳ thật cậu ấy nghĩ nhiều quá, cho dù không bù đắp, tớ cũng nhận được hấp dẫn, nói không nhận sẽ không nhận! Nhưng mà.....” Tề Mộ chớp chớp mắt, còn cảm giác mình rất thông minh, “Có tiện nghi không chiếm là kẻ ngu, cậu ấy đã nói như vậy, tớ liền cung kính không bằng tuân mệnh thôi!”

50. Chương 50

Edit + Beta: Vịt

Ngụy Bình Hi sắc mặt phức tạp, bị ân ái dính đầy mặt không mở mắt ra được.

Tề Mộ hỏi hắn: “Sao thế?”

Lão Ngụy: “Đau răng.”

Tề Mộ rất thương hắn: “Răng cậu không tốt à, thả nào không thấy cậu ăn ngọt.”

Ngụy Bình Hi nói: “Trước đây vẫn ăn.” Kể từ khi biết 2 cậu, thì không muốn ăn ngọt nữa.

Tề Mộ hiểu rõ nói: “Hiện tại đau răng nên không dám ăn? Cũng đúng, vẫn là phải chú ý chút. Cậu đừng thấy tớ thích ăn socola, nhưng ăn đều là ít đường, Doãn Tu Trúc đối với socola rất có nghiên cứu, luôn tìm hàm lượng đường thấp nhưng vị và mùi đều vô cùng ngon.....”

Ngụy Bình Hi không ngừng đau răng, ngay cả cổ họng cũng ngọt tới sợ, cắn độc thân hẳn đây sao phải một mình chịu những thứ này.

Ngụy Bình Hi: “Tớ đi hút điều thuốc.”

Tề Mộ nhìn thời gian gần đến, cũng nói: “Tớ cũng về.”

Ngụy Bình Hi khoát khoát tay, ước gì cậu đi nhanh chút.

Lẽ tình nhân đối với cắn độc thân đã rất không hữu hảo, còn bị người show ân ái đầy mặt, quá gian nan.

Cơm trưa bọn họ ăn ở nhà ăn, Hứa Tiểu Minh bận rộn cả buổi sáng, vừa mệt vừa đói, buổi trưa ăn nhiều hơn nửa bát cơm. Phương Tuấn Kỳ châm chọc nói: “Một mình tặng hoa cậu đã mệt thành như vậy, vạn nhất đáp ứng hết thì làm sao đây? Cậu chịu được?”

Hứa Tiểu Minh rầm rì nói: “Đợi bọn họ đáp ứng hết, liền tới phiên tớ đi chọn phi!”

Phương Tuấn Kỳ & Doãn Tu Trúc & Tề Mộ: “.....”

Bởi vậy có thể thấy, đồng chí Hứa gà con là cắn độc thân dựa vào thực lực!

Hứa Tiểu Minh hỏi Tề Mộ: “Anh Mộ, nhiều em gái đáng yêu như vậy tặng socola cho cậu, cậu không động lòng một ai?”

Phương Tuấn Kỳ cười lạnh: “Tề Mộ cũng không phải cậu.”

Hứa Tiểu Minh: “.....”

Tề Mộ vui vẻ, chẳng ừ chẳng hừ.

Hứa Tiểu Minh công kích Phương Tuấn Kỳ: “Tớ làm sao? Tớ dựa vào thực lực theo đuổi con gái, tớ sao lại chướng mắt cậu?”

Phương Tuấn Kỳ mặc kệ hắn, ăn miếng cuối cùng sau đó nói: “Tớ có việc, về trước.”

Hứa Tiểu Minh giận dữ với y, không nhìn y.

Phương Tuấn Kỳ đi rồi, Hứa Tiểu Minh mới không thoải mái nói: “Không biết lại âm dương quái khí cái gì! Các cậu nói anh Mập trước kia tính tình tốt thế nào? Cái gì cũng nghe theo tớ, hiện tại hay lắm, người lớn lên đẹp trai, thành tích học tập tốt, một đồng người tăng bốc, liền chướng mắt tớ!”

Tề Mộ khuyên hắn: “Không phải đâu, cậu ấy khả năng thật sự có việc.”

“Có việc đến gì.” Hứa Tiểu Minh nói, “Cả ngày, ngoại trừ làm bài chỉ có làm đề, cậu ấy sau này cưới bài thi làm vợ được đấy!”

Tề Mộ cũng không tiện nhiều lời, đương nhiên cậu cũng biết Hứa Tiểu Minh không thật sự tức giận, chỉ là thuận miệng phát tiết chút.

Quả nhiên, một giây sau Hứa Tiểu Minh đã bị dời lực chú ý, lại thổ tào cơm nhà ăn khó ăn.

Tâm tư Tề Mộ chợt động, nói: “Tối nay đến nhà tớ chơi đi, bảo dì Trần làm cá luộc cho cậu.” Hứa Tiểu Minh và cậu thích ăn cay.

Doãn Tu Trúc nhìn cậu: “Dì Kiều và chú Tề không ở nhà?”

Tề Mộ dẹt miệng nói: “Hôm nay là ngày lễ gì? Hai bọn họ có thể ở nhà?”

Doãn Tu Trúc có chút hối hận, sớm biết trước đã mời cậu đến nhà anh.

Hứa Tiểu Minh nhảy lên ba thước: “Được á được á, tớ yêu dì Trần chết đi được!”

Tề Mộ cười nói: “Tớ đi nói với Phương Tuấn Kỳ một tiếng.”

Hứa Tiểu Minh không vui, nói với Doãn Tu Trúc: “Hai cậu cùng lớp, cậu nói với cậu ấy là được.”

Doãn Tu Trúc đáp ứng: “Ok.” Dù sao cũng không cách nào ở riêng, nhiều thêm một thiếu đi một cũng không tính là gì.

Tề Mộ lại nói: “Vậy tớ đi gọi lão Ngụy, chúng ta tối nay tụ tập!”

Hứa Tiểu Minh thận trọng nói: “Nếu trước tan học tớ nhận được socola, vậy xấu hổ quá, chỉ có thể lờ hèn các cậu.”

Tề Mộ cười mắng hằn: “Cậu nằm mơ đi!”

Trăm triệu không nghĩ tới chính là, Hứa Tiểu Minh trước giờ tan học thật sự nhận được một phần socola.

Hứa Tiểu Minh vẻ mặt khiếp sợ, nhìn cái hộp nhỏ kia như nhìn thấy quỷ: “Anh Mộ, tớ không hoa mắt chứ?”

Tề Mộ nói: “Cái hộp to như vậy cậu cũng không nhìn rõ, cậu không phải hoa mắt, là mù mắt.”

Hứa Tiểu Minh quý kêu một tiếng, lúi lên cầm lấy cái hộp: “Socola! Có người tặng tớ socola rồi!”

Lỗ tai Tề Mộ đều sắp bị hấn rung điếc: “Bình tĩnh, thầy trò cả trường nghe thấy hết rồi.”

Hứa Tiểu Minh sung sướng bê socola lên, cầm lấy cái hộp nhìn lại nhìn: “Cũng không biết ai cho tớ?”

Tề Mộ cũng rất tò mò: Cũng không biết cô gái nào bị mỡ lợn che tim.

Hứa Tiểu Minh vui vẻ mở vỏ hộp ra, định từ bên trong thu hoạch một bức thư tỏ tình tản ra mùi thơm gì đó.

— Đùng nói thư tỏ tình, ngay cả tờ giấy nhỏ cũng không có!

Tề Mộ chớp chớp mắt: “Không để lại tên họ?”

Hứa Tiểu Minh không tin, lục hồi lâu, chỉ thiếu bẻ socola ra kiểm tra, cuối cùng thất vọng nói: “Không có gì sắt!”

Tề Mộ: “.....”

Hứa Tiểu Minh òa một tiếng khóc lên: “Đây thật sự là socola valentine cho tớ sao? Không phải ai tiện tay quăng ở đây chứ?”

Tề Mộ an ủi hằn: “Hộp to như vậy, không phải tiện tay đâu.”

Hứa Tiểu Minh hoàn toàn không có được an ủi, hằn cằn thương tâm!

Tới lúc cùng đến Tề gia, Hứa Tiểu Minh vẫn đang ăn năn: “Tại sao? Tại sao cậu không để lại tên cậu, cậu nếu nói cho tớ biết cậu là ai, chúng ta bây giờ đã ở trong nhà hàng Tây lãng mạn duy mỹ cùng ăn tối rồi!”

Ngụy Bình Hi nhìn về phía Tề Mộ, dùng ánh mắt dò hỏi: Tên này lại phát thần kinh gì?

Tề Mộ giải thích: “Cậu ta nhận được socola, đáng tiếc không biết ai tặng.”

Hứa Tiểu Minh khổ sở cực kỳ: “3 năm rồi, không dễ gì có em gái có ý với tớ, lại là người then thùng như vậy!”

Ngụy Bình Hi nói: “Cũng không nhất định là có ý, không chừng chỉ là quà socola.”

Tim Hứa Tiểu Minh lại bị đâm hai dao.

Ngụy Bình Hi nói tiếp: “Nếu quả thực là tỏ tình, sao không để lại tên họ?”

Trong đầu Hứa Tiểu Minh linh quang chợt lóe, nói: “Có á, lúc trước anh Mộ tớ nhận được bức thư tỏ tình, đối phương không để lại tên!”

Mặt Tề Mộ cứng đờ, nụ cười có chút đọng lại.

Hứa Tiểu Minh tìm được chứng cứ có lực, trong lòng thoải mái chút: “Ngay cả thư tỏ tình cũng có thể không ký tên, vậy tặng socola cũng có thể không để lại tên!”

Tề Mộ nói: “Vậy cậu giữ cẩn thận, sau này có thể cùng cô ấy gặp nhau.”

Hứa Tiểu Minh sung sướng chút: “Đúng á, tớ phải giữ cẩn thận cái hộp này, coi như không cô phụ tâm ý của cô ấy đối với tớ!” Vừa nói hắn lại hỏi Tề Mộ, “Anh Mộ còn cậu? Bức thư đó vẫn giữ sao?”

Tề Mộ: “.....”

Hứa Tiểu Minh vẫn là rất hiểu cậu, kinh ngạc nói: “Cậu thật sự giữ lại à?”

“Không..... không đâu.” Tề Mộ chợt dạ liền sẽ chớp mắt mấy cái: “Chuyện bao lâu rồi, đâu còn sẽ giữ lại.” Kỳ thực đúng là giữ lại, được cậu đặt ở trong hòm nhỏ đáy giường.

Ngay cả Hứa Tiểu Minh cũng đã nhìn ra, Doãn Tu Trúc đâu sẽ không phát hiện ra, chính anh cũng sắp quên mất bức thư lén lút viết kia rồi.

Hóa ra Tề Mộ vẫn giữ? Trong lòng Doãn Tu Trúc khó giải thích được dâng lên chút nhiệt khí.

Tề Mộ đứng lên nói: “Tớ đi xem dì Trần làm thế nào.”

Hứa Tiểu Minh chớp chớp mắt, một trận thấy máu nói: “Anh Mộ đây là chợt dạ?”

Anh Mộ của hắn vẫn chưa đi xa..... Dưới chân lão đảo một cái.

Trình thám gà con trong nháy mắt phá án: “Là chợt dạ không sai.”

Bữa cơm này Doãn Tu Trúc tâm sự nặng nề, anh đầu óc tốt, bây giờ lại nhớ lại, nhớ ra mình viết cho Tề Mộ những thứ gì, thậm chí còn nhớ được dùng kiểu chữ gì. Bởi vì không ký tên, lại bởi vì là bức thư tỏ tình đầu tiên Tề Mộ nhận được, cho nên Doãn Tu Trúc thả một ít tâm tư bên trong.

Trong thư anh không nói giới tính của mình, chỉ biểu đạt ái ý với Tề Mộ, dùng góc độ của mình ảo tưởng một chút tương lai bọn họ. Bức thư này không để lại tên, cũng không phải bút tích của anh, nhưng lại thật sự chịu tải tâm ý của anh.

Hóa ra Tề Mộ cũng không ghét, thậm chí còn cất cẩn thận sao?

Doãn Tu Trúc biết như vậy không quá thỏa đáng, nhưng tình cảm ép đầy lồng ngực, không cách nào trút ra cần gấp một cái cửa ra.

Cho dù là dùng hình thức như vậy chuyển cho Tề Mộ, anh cũng cảm thấy trong lòng thư thái rất nhiều.

Huống chi..... Doãn Tu Trúc nghĩ: Có lẽ anh đời này cũng không thể thổ lộ tâm ý với Tề Mộ, đây có thể là cơ hội duy nhất anh có.

Thật sự muốn bỏ qua sao? Thật sự phải dần tắt cả tình cảm xuống đáy lòng, khiến chúng nó ở nơi tối tăm, ẩn núp cả đời sao?

Không cam lòng.

Anh muốn cho Tề Mộ biết.

(Truyện chỉ được đăng tại Wattpad humat3 và Sweek humat170893)

Sáng hôm sau, Tề Mộ ở trong học bàn phát hiện một bức thư màu hồng. Cậu sửng sốt, nhanh chóng giấu nó vào cặp.

Hứa Tiểu Minh ngáp đi tới, nhìn cậu: “Anh Mộ cậu sao vậy? Mặt đỏ như thế?”

Tề Mộ ngừng một chút, nói: “Đi xe đạp tới.”

Hứa Tiểu Minh rất phục: “Trời lạnh thế này còn đi xe, trâu bò!”

Cũng may hai người bọn họ đều là dân chuyên nghiệp đạp tiếng chuông vào phòng học, nói chưa được mấy câu đã bắt đầu vào học. Tề Mộ vốn không thích học toán, lúc này càng ngồi như bàn chông, hận không thể hiện tại tan học về nhà!

Thật vất vả nhịn 10 phút, cậu không nhịn được, giơ tay đứng dậy, xin đi tiểu chạy trốn.

Hứa Tiểu Minh còn rất buồn bực: “Sáng sớm đã đi chơi bóng?” Tinh lực tốt thật đấy, bạn học Gà Con trở mình, tiếp tục ngủ.

Mùa đông chính là tốt, trong ống tay áo có thể giấu vô số đồ!

Tề Mộ giấu thư đi ra ngoài, tìm chỗ không có ai, mở nó ra. Cậu mặc dù mơ hồ đoán được, nhưng lúc nhìn thấy dấu chấm nhỏ tròn xoe kia, vẫn cong khóe miệng lên.

Trong bức thư có 3 tờ giấy, viết tràn đầy, nhưng lại gọn gàng, không lộ chút chen chúc và nhỏ hẹp nào.

Tề Mộ sơ lược quét qua, không thể nào nhìn nội dung đã thu bức thư lại.

Lúc ăn cơm trưa, Doãn Tu Trúc bất động thanh sắc nhìn cậu mấy lần, biểu hiện của Tề Mộ không khác ngày thường nhiều, còn đang cãi lộn với Hứa Tiểu Minh.

Buổi tối Doãn Tu Trúc hỏi cậu: “Đến nhà tớ nhé?”

Tề Mộ lắc đầu nói: “Ba mẹ tớ nghỉ lễ xong về rồi, tớ phải về nhà.”

Doãn Tu Trúc đáp: “VẬY NGÀY MAI GẶP.”

Tề Mộ phát tay với anh: “Ngày mai gặp!”

Về đến nhà, Kiều Cẩn mua socola cho Tề Mộ, Tề Mộ lập tức bị mua chuộc, nhanh chóng quên đi hai người bạn họ vứt bỏ đứa con độc nhất cậu đây đi ra ngoài trải qua lễ tình nhân như thế nào!

Người một nhà ăn xong bữa tối, Tề Mộ thông qua video call, dưới sự chỉ đạo của thầy Doãn làm xong bài tập. Cậu lại bị Hứa Tiểu Minh dụ dỗ chơi game một lát, lúc gần ngủ đã hơn 10h.

Tề Mộ lần nữa lấy bức thư ra, cậu nghiêm túc đọc một lần, nội dung không quá nhớ, ngược lại nhớ rõ dấu chấm tròn.

Vừa vặn 30 cái.

Một cái tròn hơn 1 cái, một cái có quy củ hơn 1 cái, thú vị thật!

Tề Mộ cười híp mắt nhìn giấy viết thư, vậy mà mơ màng ngủ thiếp đi.

Cậu mơ giấc mơ, ban đầu là kỳ lạ. Một đồng dấu chấm nhỏ tròn tròn vây quanh cậu, giống như bong bóng nhỏ, vừa nhảy vừa đập, gọn gàng lại đáng yêu.

Trong lúc mơng lung cậu nhìn thấy một người, không biết tại sao, Tề Mộ cảm thấy là cô ấy viết thư cho cậu.

Tề Mộ xô đồng dấu chấm nhỏ ra, nhìn thấy cô ấy.

“Tề Mộ, tớ thích cậu.”

Người đó có giọng nói của Doãn Tu Trúc, có dung mạo của Doãn Tu Trúc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-mo-y-tu-truc>